

NEW YORK TIMES BESTSELLER

VZDEJ *se mi*

Jennifer L. Armentrout

pod pseudonymem

J. Lynn

Počkám na tebe 4. - Vzdej se mi - Roxy a Reece Jennifer Lynn Armentrout

1. kapitola

Uplynulo teprve deset minut od chvíle, kdy jsem se zabořila do čalouněného křesla v sluncem zalité čekárně, když jsem před sebou zahlédla ošoupané bílé tenisky. Zrovna jsem upřeně zírala na dřevěnou podlahu a přemýšlela o tom, že provozovat soukromé pečovatelské zařízení musí pěkně vynášet, když tu mají tak draze vypadající tmavé dřevo.

Na druhou stranu rodiče Charlieho Clarka na výlohách za dlouhodobou péči o jediného syna nešetřili. Umístili ho do nejlepší léčebny ve Filadelfii. Suma peněz, které za to ročně utratili, musela dosahovat do astronomických výšin - rozhodně to bylo víc, než kolik jsem si vydělala jako servírka v hospodě U Mony a jako příležitostná webová designérka.

Zřejmě si mysleli, že tím vynahradí Charliemu ty sotva dvacetiminutové návštěvy, které navíc podnikli jen jednou ročně. Na světě museli žít lepší, shovívavější lidé než já, protože kdykoli jsem na jeho rodiče pomyslela, ucítila jsem povědomé podráždění.

Vzhledla jsem a spatřila široce se usmívající sestřičku. Dvakrát jsem zamrkala, protože jsem ty měděné vlasy ani mladé oříškové oči nepoznávala.

Tahle sestra tu byla nová.

Pohlédla na mou hlavu a oči se jí zastavily na mých vlasech o trochu déle, než je běžné, ale její úsměv nezakolísal. Neměla jsem zase až tak šílený účes. Před pár dny jsem si tmavě rudé prameny přebarvila na silně fialové, ale ten drdol, do kterého jsem si narychlo smotala dlouhé vlasy, vypadal dost rozcuchaně a neupraveně. Včera v noci jsem zavírala hospodu, takže jsem se nedostala domů před třetí ráno, a proto mi vstát, vyčistit si zuby a umýt si obličej a odřídít cestu až sem do města připadalo skoro jako husarský kousek.

„Roxanne Arková?“ zeptala se, když se přede mnou zastavila a spráskla ruce.

Při zvuku mého plného jména mi v mozku nepříjemně zapištělo. Mí rodiče byli skutečně divní. S největší pravděpodobností v osmdesátých letech ujížděli na kokainu, nebo tak něco. Pojmenovali

mě po písničce „Roxanne“ a moji bratři se jmenují Gordon a Thomas, což jsou dvě části Stingova celého pravého jména.

„Ano,“ odpověděla jsem a sáhla po své tašce.

Stále s úsměvem ukázala k zavřeným dvojkřídlým dveřím. „Sestra Venterová tady dnes není, ale vysvětlila mi, že sem chodíváte každý pátek po poledni, tak jsme Charlieho připravili.“

„Aha. Je sestra v pořádku?“ Znepokojilo mě to, protože jsme se za těch posledních šest let, co jsem za Charliem chodila, se sestrou Venterovou sprátelily. Tak moc, že jsem věděla i to, že se v říjnu bude konečně ženit její nejmladší syn a že se minulý měsíc, v červenci, narodilo její první vnouče.

„Chytila rýmu,“ vysvětlila. „Chtěla dnes přijít, ale dohodly jsme se, že bude lepší, aby si na víkend vzala volno a vyléčila se.“ Když jsem vstala, sestra ustoupila stranou. „Říkala mi, že prý Charliemu ráda čtete?“

Přikývla jsem a sevřela tašku pevněji.

Zastavila se u dveří, sundala si jmenovku a protáhla ji senzorem na zdi. Ozvalo se pípnutí a sestra zatlačila do dveří.

„Posledních pár dní na tom byl dobře. Ale ne tak moc, jak bychom rádi,“ pokračovala, když jsme vešly do široké, jasně osvětlené chodby. Stěny byly bílé a holé. Bez výzdoby a čehokoli osobního. „Ovšem dnes ráno byl vzhůru hodně brzy.“

Moje neonově zelené žabky po dlaždičkách klapaly, zatímco sestra šla úplně potichu. Minuly jsme chodbu, kudy se šlo do společenské místnosti. Charlie si ji neoblíbil, což bylo tak zvláštní, protože dřív... než byl zraněn, byl mezi lidmi jako ryba ve vodě.

Byl tenkrát hodně jiný.

Charlieho pokoj se nacházel v další chodbě, v křídle zvlášť upraveném tak, aby z něj byl výhled na rozlehlou okolní zelenou krajinu a terapeutický bazén. Charlie ho nikdy nevyužil. Ani dřív moc často neplaval, ale kdykoli jsem ten zatracený bazén venku spatřila, měla jsem chuť do něčeho praštit. Nevím, proč to tak bylo, možná proto, že jsme to my ostatní považovali za něco běžného - schopnost sami plavat - nebo že mi voda vždycky připadala jako něco samozřejmého. Charlieho budoucnost však samozřejmě nebyla, a už vůbec ne bez omezení.

Sestra se zastavila před zavřenými dveřmi. „Až budete chtít odejít... Však už to znáte.“

Jo, už jsem to znala. Když jsem odcházela, musela jsem se zastavit v sesterně a odepsat se. Zřejmě se chtěli ujistit, že se jim nepokusím Charlieho ukrást, nebo něco takového. Vesele na mě kývla, otočila se ve svých teniskách a rychle se vydala chodbou zpátky.

Chvíli jsem hleděla na dveře, zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Musela jsem to udělat, kdykoli jsem za Charliem přišla. Byl to jediný způsob, jak ze sebe dostat tu změť emocí - všechno to zklamání, zlobu a smutek - než vejdu do jeho pokoje. Nikdy jsem nechtěla, aby to Charlie viděl. Někdy se mi to nepovedlo, ale vždycky jsem se snažila.

Teprve když jsem se domnívala, že se dokážu usmát, aniž bych vypadala jako blázen, jsem otevřela dveře. A stejně jako každý pátek za posledních šest let mě pohled na Charlieho zasáhl jako rána do žaludku.

Seděl v křesle před velkým francouzským oknem - ve svém křesle. Byl to kruhový papasan s jasně modrým polštářem. Měl ho od svých šestnácti let, dostal ho k narozeninám jen pár měsíců předtím, než se to všechno tak zvrtilo.

Když jsem vstoupila do místnosti a zavřela za sebou, Charlie nevzhlédl.

Nikdy to neudělal.

Jeho pokoj vůbec nebyl špatný. Bylo tu hodně místa, široká, pečlivě ustlaná postel - práce jedné ze sestríček - pracovní stůl, který ovšem nikdy nepoužíval, aspoň co jsem věděla, a televize, kterou jsem za těch šest let nikdy neviděla zapnutou.

Jak tak seděl v tom křesle a díval se z okna, vypadal až moc hubeně. Sestra Venterová mi řekla, že mají problém, aby ho přinutili sníst alespoň tři jídla denně, a že když se to pokusili změnit na pět menších porcí, nepomohlo to.

Před rokem to došlo tak daleko, že museli přikročit k nitrožilní výživě. Dodnes jsem cítila ten strach, protože tehdy jsem se hodně bála, že ho ztratím.

Blond vlasy mu dnes ráno umyli, ale neupravili je do žádného účesu a taky byly mnohem kratší, než je obvykle míval. Charlie nosíval takový ten jakoby nedbale upravený rozcuch a opravdu mu to tenkrát seklo. Dnes měl na sobě bílé tričko a šedé tepláky, nic módního. Tyhle měly dokonce elastické manžety u kotníků. Bože, pěkně by vyváděl,

kdyby věděl, že je teď bude nosit - a právem, protože Charlie... no, měl svůj styl a dobrý vkus a tak vůbec.

Přešla jsem k druhému papasanu se stejným modrým polštářem, který jsem koupila před třemi lety, a polkla. „Ahoj, Charlie.“

Nepodíval se na mě.

Necítila jsem zklamání. Tedy, měla jsem pocit „tohle není fér“, ale nezasáhla mě nová vlna překvapení a zděšení, protože takhle to chodilo vždycky.

Posadila jsem se a položila si tašku k nohám. Zblízka vypadal, že je mu víc než dvaadvacet. Vyzáblá tvář, vybledlá pokožka a temné stíny pod kdysi tak živýma zelenýma očima vytvářely dojem, že je starší.

Znovu jsem se zhluboka nadechla. „Dneska je venku neskutečně horko, tak si neutahuj z mých šortek.“ Tehdy před lety by mě přinutil, abych se převlékla do něčeho jiného, než by mi dovolil takhle vyjít na veřejnost. „V počasí říkali, že o víkendu budou teploty trhat rekordy.“

Charlie pomalu zamrkal.

„Ale taky mají být děsné bouřky.“

Sepjala jsem ruce a modlila se, aby se na mě podíval. Při některých návštěvách to neudělal. Teď už se to stalo třikrát po sobě a to mě děsilo, protože když si mě nevšímal tak dlouho naposledy, měl pak strašný záchvat. Ty dvě věci spolu zřejmě nijak nesouvisely, přesto se mi z toho kroutil žaludek. Obzvlášť od chvíle, co mi sestra Venterová vysvětlila, že záchvaty jsou u pacientů, kteří utrpěli takové přímé poškození mozku, zcela běžné. „Vzpomínáš si, jak moc mám ráda bouřky, že?“

Žádná reakce.

„No, pokud z nich teda nevzniknou tornáda,“ dodala jsem. „Ale jsme v podstatě ve Filadelfii, takže pochybuju, že se jich kolem prohání nějak moc.“

Všimla jsem si dalšího pomalého mrknutí.

„Hele, dnes večer bude hospoda U Mony pro veřejnost uzavřená,“ plácala jsem dál a ani jsem si nebyla jistá, jestli už jsem mu o tom plánu neřekla, ale na tom nezáleželo. „Budeme mít soukromý večírek.“ Odmlčela jsem se, abych se nadechla.

Charlie se pořád díval z okna. „Myslím, že by se ti U Mony líbilo. Je to taková putyka, ale docela zvláštní a pěkná. To už jsem ti ale říkala. Nevím, prostě si přeju...“ dodala jsem a našpulila rty, když zvedl

ramena a ztěžka si oddechl. „Přeju si spoustu věcí,“ dokončila jsem šeptem.

Začal se kývat, vypadalo to bezděčně. Pomalý rytmus, který mi připomínal pohupování v moři, tam a zpátky.

Pocit marnosti ve mně sílil tak rychle, že jsem měla chvíli co dělat, abych se ovládla a nezačala křičet. Charlie býval dřív neuvěřitelně upovídaný. Učitelé na základce mu říkali Velký žvanil, a když se smál - bože, míval úžasný smích, tak nakažlivý a nefalšovaný.

Už několik let se ale nezasmál. Zavřela jsem oči před přívalem horkých slz. Měla jsem chuť sebou praštit na zem a začít kolem sebe mlátit rukama. Bylo to tak nespravedlivé. Charlie by měl stát na vlastních nohou. Teď by měl absolvovat vysokou školu a seznámit se s nějakým sexy klukem, který by ho miloval, a chodit se mnou na dvojité rande s nějakým chlápkem, jehož bych přitáhla.

Měl by dělat, co přísahal, že bude, a vydat svůj první román. Byli bychom jako dřív. Nejlepší kamarádi - nerozluční. Zašel by za mnou do hospody, a kdybych to potřebovala, řekl by mi, ať se vzpomatuju.

Charlie by měl žít, protože tohle - cokoli tohle bylo - nebyl život.

Místo toho jedna zatracená noc, řetězec několika hloupých slov a podělaný kámen všechno zničily.

Otevřela jsem oči. Doufala jsem, že se na mě dívá, ale nedíval. Musela jsem najít sílu a vzpomínat se. Sáhla jsem do tašky a vytáhla přeložený arch papíru pomalovaný vodovými barvami. „Tohle jsem udělala pro tebe.“ Hlas jsem měla ochraptělý, ale pokračovala jsem. „Pamatuješ, když nám bylo patnáct a mí rodiče nás vzali do Gettysburgu? Líbilo se ti Ďáblovo doupě, tak jsem ti ho namalovala.“ (Ďáblovo doupě (Devil's Den) - přírodní skalní útvar u Gettysburgu v Pensylvánii, kde se v roce 1863 odehrála významná bitva americké občanské války.)

Rozevřela jsem obrázek a zvedla ho před něj, přestože se nedíval. Trvalo mi během týdne několik hodin, než jsem ty písečné skály nad travnatou loukou namalovala, než jsem vystihla správnou barvu těch balvanů a menších kamenů mezi nimi. Stínování byla s vodovými barvami ta nejobtížnější část, ale přesto jsem si myslela, že se mi to povedlo docela pěkně.

Vstala jsem a odnesla obrázek ke stěně naproti jeho posteli. Ze stolu jsem vzala připínáček a připevnila arch vedle ostatních obrázků. Každý týden jsem mu přinesla jeden. Viselo jich tu už tři sta dvanáct.

Rozhlédla jsem se po stěnách. Nejvíc se mi líbily jeho portréty - společné obrázky Charlieho a mě, když jsme byli mladší. Docházel mi prostor. Brzy budu muset začít na stropě. Všechny ty malby se vztahovaly k minulosti. Nic se netýkalo současnosti nebo budoucnosti. Jenom stěny vzpomínek.

Vrátila jsem se ke křeslu a vytáhla knihu, kterou jsem mu četla. Nový měsíc. Na první film jsme šli společně. Skoro jsme šli i na druhý. Když jsem knihu rozevřela na stránce, kde jsem naposledy skončila, byla jsem přesvědčená, že Charlie by patřil do Jacobova týmu. Nikdy by nefandil těm emo upírům. Ačkoli jsem mu knihu četla už počtvrté, zdálo se, že ho to baví.

Alespoň jsem si to namlouvala.

Ani jednou za tu hodinu, co jsem s ním strávila, se na mě nepodíval, a když jsem se chystala k odchodu, srdce jsem měla těžké jako ten kámen, který všechno změnil. Přiklonila jsem se k němu blíž. „Podívej se na mě, Charlie.“ Vteřinu jsem čekala a hrdlo se mi sevřelo. „Prosím.“

Charlie... jenom zamrkal a dál se pomalu pohupoval. Dozadu a dopředu. To bylo vše. Čekala jsem celých pět minut na nějakou reakci, ale nic. S vlhkýma očima jsem mu vtiskla polibek na studenou tvář a napřímila se. „Přijdu zase příští pátek, jo?“

Předstírala jsem, že souhlasil. Byl to jediný způsob, jak jsem z té místnosti mohla vyjít a zavřít za sebou dveře.

Odhlásila jsem se na sesterně a vyšla ven do zničujícího horka. Vytáhla jsem z tašky sluneční brýle a nasadila si je. Horko mi spalovalo chladnou kůži, ale uvnitř mě zahřát nedokázalo. Po návštěvě u Charlieho jsem se takhle cítila vždycky. Ten chlad ze sebe nesetřesu, dokud mi nezačne směna v hospodě U Mony.

Šla jsem dozadu k parkovišti, kde stálo moje auto, a nadávala u toho.

Horko z rozpáleného chodníku přímo sálalo a mě okamžitě napadlo, jaké barvy budu asi muset namíchat, abych ten efekt zachytila na plátně. Potom jsem uviděla svůj věrný Volkswagen Jetta a všechny moje myšlenky na vodové barvy se rozplynuly. Žaludek se mi převrátil a málem jsem zakopla. Vedle mého auta stál pěkný, skoro nový náklad'ák.

To černé vozidlo jsem znala. Jednou jsem ho řídila.

Ach, bože.

Nohy se mi odmítaly pohnout, a tak jsem se zastavila.

Před sebou jsem měla největší trápení svého života a kupodivu zároveň muže, jenž byl opakovaně hrdinou všech mých snů, dokonce i těch nejchlípnějších - těch obzvlášť.

Stál tu Reece Anders a já jsem nevěděla, jestli ho mám praštit, nebo ho políbit.

2. kapitola

Řidičovy dveře se hladce otevřely, a když se objevila dlouhá noha v džínách a v žabkách s tmavou koženou přezkou, moje srdce - moje zatracené zrádné srdce - poskočilo. Proč sakra musím ujíždět na chlapech, kteří mají odvahu chodit v žabkách? Bože, spolu s vybledlými džínami to byla zatraceně sexy kombinace. Objevila se i druhá noha a dveře na vteřinu zaclonily tělo.

Když se zavřely, nemohla jsem se na obnošené tričko s Metallicou, pod nímž se rýsovalo šest pěkně vytvarovaných bučtiček, vynadívat. Prostě k sežrání. To tričko se s jeho břichem prakticky mazlilo, tisklo se ke každé vlnce. A totéž provádělo na jeho bicepsech a v podstatě se mi vysmívalo.

Měla jsem toho dost. To tričko se mi chechtalo jako škodolibá děvka.

Zvedla jsem pohled od širokých ramen - takových, jež by mohla nést tíhu celého světa, a někdy i nesla - k jeho obličejí. Nosil černé sluneční brýle a zatraceně mu sekly.

Bože, Reece vypadal úžasně v obyčejném oblečení, a když měl policejní uniformu, zapalovaly se vám kalhotky. Ovšem svlečený do naha mohl vážně způsobit vizuální orgasmus.

A já ho nahého viděla. No, tak trochu. No dobrá, viděla jsem jeho nádobíčko, dokonalou lahůdku pro všechny vaše smysly.

Reece byl klasicky pěkný chlap, takový ten typ s tělesnou schránkou, že vás svědí prsty, abyste si na něj sáhli - s výraznými lícními kostmi, plnými rty a čelistí ostrou tak, že byste se o ni mohli pořezat. A navíc byl polda, pomáhal a chránil, a na tom bylo prostě něco neuvěřitelně rajcovního.

Naneštěstí jsem ho taky nenáviděla, prostě úplně nesnášela. No, tedy většinou. Někdy. V podstatě kdykoli jsem pohlédla na jeho dokonalé tělo a začala po něm toužit. Jo, právě tehdy jsem ho nenáviděla nejvíc.

Moje ženské partie cítily ty vibrace právě teď, což znamenalo, že jsem ho v téhle chvíli neměla ráda. Proto jsem stiskla v ruce pevněji tu tašku, co jsem nesla, a vystrčila bok, jak jsem to viděla dělat svou, no, trochu divnou kamarádku Katie, když se chystala na slovní útok.

„Co tady děláš?“ dožadovala jsem se odpovědi a vzápětí se zachvěla - chvěla jsem se v tom vedru, protože jsem na Reece nepromluvila už přes jedenáct měsíců. Tedy pokud nepočítám slova jako „odpal“ nebo „vypadni“, protože ta jsem mu pravděpodobně za těch jedenáct měsíců řekla možná tisíckrát, ale co už.

Tmavá obočí vyskočila nad obroučky brýlí. Za minutku se uchechtl, jako bych ho svými slovy báječně pobavila. „Co kdybys mi nejdřív řekla ahoj?“

Kdyby mě nezastihl nepřipravenou, nadávky by mi vyletěly z úst jako ptáci migrující před zimou na jih. Položila jsem mu zcela opodstatněnou otázku. Pokud jsem věděla, Reece za těch šest let za Charliem nikdy nezašel, ani nenavštívil tuhle léčebnu. Ovšem probudil se ve mně pocit viny a moje máma mě navíc dobře vychovala. Proto jsem ze sebe vydolovala: „Čau.“

Našpulil ty pěkně tvarované rty a mlčel.

Za slunečními brýlemi jsem přimhouřila oči. „Ahoj... strážníku Andersi?“

Po chvíli naklonil hlavu na stranu. „Nejsem ve službě, Roxy.“

Ježíši, jak říkal moje jméno. Roxy. Jak zkroutil jazyk kolem toho R. Neměla jsem tušení proč, ale rozplývala jsem se z toho v místech, kde jsem se rozhodně rozplývat nepotřebovala.

Ovšem když nedodal nic jiného, měla jsem chuť se do těch dívčích partií praštit, protože on mě vážně přinutí to udělat. „Ahoj...“ Další slovo jsem protáhla: „Reeci.“

Zkroutil koutky rtů a jeho úsměv prozrazoval, že je pyšný. A taky by měl být. Protože dostat ze mě konečně své jméno pro něj znamenalo velký úspěch, a kdybych pro něj měla nějaký pamlsek, strčila bych mu ho přímo do tváře. „Bylo to tak těžký?“

„Jo, to bylo,“ prohlásila jsem. „Zčernal mi kvůli tomu kus duše.“

Začal se smát, což mě ztraceně překvapilo. „Tvoje dušička je duhová a měkoučká jako štěně, zlato.“

Odfrkla jsem si. „Moje duše je hluboká a temná a plná ohromných nesmyslů.“

„Nesmyslů?“ zopakoval, znovu se zhluboka zasmál a prohrábl si tmavě hnědé vlasy. Po stranách je měl krátce zastřižené, ale na temeni byly trochu delší, než obvykle policajti nosívali. „No, nevím, jestli je to pravda, vždycky to tak ale nebylo.“ Ten líný, trochu - no dobrá, hodně - oslňující úsměv mu sklouzl z obličeje a Reece sevřel rty do rovné linky. „Jo, kdysi to tak nebývalo.“

Následující nádech mi uvízl v hrdle. Reece a já... známe se už hodně dlouho. Když jsem byla v prváku na střední, on chodil do třetíáku. Už tehdy dokázal holky pobláznit a já jím byla přímo posedlá. Jako že jsem kreslila srdíčka s jeho jménem uprostřed, svoje první a nejubožejší kresby, na svůj sešit a cenila si každého okamžiku, kdy se na mě usmál nebo se podíval mým směrem. Byla jsem moc mladá a nepohybovala se v jeho okruhu kamarádů, ale vždycky se ke mně choval hezky.

Pravděpodobně to mělo co dělat s tím, že se on, jeho starší bratr a jejich rodiče přistěhovali do vedlejšího domu a stali se našimi sousedy, když jsem byla ještě dítě.

Každopádně byl ke mně a Charliemu vždy milý, a když v osmnácti odjel, aby narukoval k mariňákům, zlomilo mi to srdce, úplně mě to zničilo, protože jsem přesvědčila samu sebe, že se vezmeme a zaplníme svět spoustou miminek. Roky, kdy byl pryč, pro mě byly obtížné a nikdy nezapomenu na ten den, kdy mi máma volala, aby mi řekla, že byl ve válce zraněn. Zastavilo se mi tehdy srdce a trvalo hodně dlouho, než jsem se toho dusivého pocitu v hrdle zbavila, dokonce i poté, co nás ujistili, že Reece bude v pořádku. Když se konečně vrátil domů, už jsem nebyla pod zákonem, a byla tedy dost stará na to, aby se kvůli mně nedostal do vězení. Spřátelili jsme se, stali se z nás opravdu dobří kamarádi. Strávila jsem s ním nejhorší chvíle jeho života. Byla jsem s ním o těch strašlivých nocích, kdy se opíjel do němoty nebo býval náladový jako lev v kleci, připravený ukousnout ruku komukoli, kdo se k němu přiblíží - komukoli kromě mě. Potom však jedna noc s velkým množstvím vypité whisky všechno zničila.

Roky jsem do něj byla bláznivě zamilovaná, pořád jsem věřila, že je nedostupný, a bez ohledu na to, co se tu noc mezi námi událo, že stejně nikdy nebude můj.

Otrávil mě, jakým směrem se moje myšlenky ubraly, ale nutkání mrštit po něm svou tašku jsem odolala. „Proč spolu sakra mluvíme o mé duši?“

Povytláhl široké rameno. „Ty jsi s tím začala.“

Otevřela jsem ústa, abych se ohradila, ale měl pravdu. Začala jsem s tím a to bylo dost divné. Na čele se mi vyrojily jemné krůpěje potu. „Proč jsi tady?“

Dva kroky a jeho dlouhé nohy vymazaly vzdálenost mezi námi. Prsty v sandálech se mi zkroutily, jak jsem se snažila se neotočit a nevzít do zaječích.

Reece byl vysoký asi metr devadesát, zatímco já jsem byla neoficiální členka spolku trpaslíků. Jeho výška malinko naháněla strach, ale taky byla docela sexy. „Jde o Henryho Williamse.“

Okamžitě jsem na svůj komplikovaný vztah k Reeceovi a na zářivost své duše zapomněla a vzhledla k němu. „Cože?“

„Je venku z vězení, Roxy.“

Pot na mé kůži zchladl. „Já... vím, že je. Je venku už pár měsíců. Sledovala jsem jednání o jeho podmíněčném propuštění. Já...“

„Já vím,“ přerušil mě tiše a jasně a mně se zkroutil žaludek. „Nešla jsi ovšem na jeho poslední slyšení, kdy ho propustili.“

To znělo spíš jako oznámení než otázka, ale stejně jsem zavrtěla hlavou. Zašla jsem na předposlední slyšení, ale pohled na Henryho Williamse jsem skoro nemohla snést. A podle toho, jak jednání probíhalo, byla velká šance, že ho propustí při příštím slyšení, což se taky stalo. Kolovaly povídačky, že se Henry během pobytu ve vězení obrátil k Bohu, nebo něco takového. Dobře pro něj.

Neměnilo se tím však to, co už provedl.

Reece si sundal brýle a jeho oslnivě modré oči se setkaly s mými. „Já jsem na to poslední slyšení zašel.“

Překvapením jsem o krok ustoupila. Otevřela jsem ústa, ale nepromluvila. Nevěděla jsem to - vůbec mi nepřišlo na mysl, že by to udělal a navíc proč.

Dál se na mě upřeně díval. „Během toho slyšení Henry požádal...“

„Ne,“ přerušila jsem ho, málem vykřikla. „Vím, co chtěl. Slyšela jsem, co chtěl udělat, jestli se dostane z vězení. A ne. Milionkrát ne. A soud k tomu stejně nemůže dát svolení.“

Reeceův výraz změkkl a jeho oči naplnilo něco... něco, co se podobalo lítosti. „Já vím, ale zlatíčko, ty taky víš, že do toho nemůžeš mluvit.“ Odmlčel se. „On to chce odčinit, Roxy.“

Sevřela jsem ruku do pěsti, jak se ve mně zvedla bezmoc jako hejno much. „Nemůže odčinit to, co provedl.“

„S tím souhlasím.“

Jak jsem na něj hleděla, chvíli mi trvalo, než mi došlo, na co naráží, a pak jsem měla pocit, jako by se mi pod nohama zakymácela zem.

„Ne,“ zašeptala jsem a žaludek se mi scvrkl. „Prosím, řekni mi, že mu Charlieho rodiče nedali to svolení. Prosím.“

Sval na čelisti mu ztuhl. „Kéž bych ti to mohl říct, ale nemůžu. Udělali to právě dnes ráno. Slyšel jsem o tom od jeho probačního úředníka.“

Otřásl to se mnou, proto jsem se otočila, aby to neviděl. Nemohla jsem tomu uvěřit. Můj mozek odmítal přijmout, že Charlieho rodiče dali tomu... tomu parchantovi svolení k návštěvě. Bylo to tak neskutečně bezcitné, kruté a jednoduše špatné.

Charlie byl teď v tomhle stavu právě vinou toho homofobického hajzla. Žaludek se mi sevřel a hrozilo, že se pozvracím.

Reece mě chytil za rameno, až jsem úlekem poskočila, ale ruku neodsunul a její váha... Bylo na ní něco uklidňujícího. Z malé části jsem byla za ten stisk vděčná a připomnělo mi to, jaké to mezi námi kdysi bývalo. „Myslel jsem, že bude lepší, když o tom uslyšíš předem, než aby ses to doslechla náhodou.“

Pevně jsem zavřela oči a chraplavě vydechla: „Děkuju ti.“

Stále mě držel a čas mezi námi plynul. „To není všechno. Chce mluvit i s tebou.“

Moje tělo se mu samo od sebe vyškublo. Znovu jsem se k němu otočila tváří v tvář. „Ne. Já ho vidět nechci.“ Během vteřiny se mi ta noc vrátila a já zavravorala a narazila bokem do svého auta. Začalo to nevinně. Vtipkováním, utahováním si. Pak však všechno rychle eskalovalo a vyústilo v to nejhorší. „V žádném případě.“

„Nemusíš.“ Přistoupil ke mně, prudce se však zarazil a spustil ruku k boku. „Ale musela ses to dozvědět. Řeknu jeho probačnímu úředníkovi, ať se od tebe Henry drží dál. Nebo jinak...“

To „nebo jinak“ bylo sotva slyšitelné, stejně jako tichá hrozba v jeho hlubokém hlase. Srdce mi v hrudi prudce bušilo a najednou jsem zatoužila být co nejdál odsud, sama, abych to mohla zpracovat.

Pomalu jsem se sunula kolem spolujezdcovy strany svého auta a zvedla si tašku k hrudi jako štít. „Já... už musím jet.“

„Roxy,“ zavolal Reece.

Obešla jsem přední stranu auta, ale Reece se nějak - skoro jako nindža - ocítl náhle přede mnou. Sluneční brýle držel pořád v ruce a upřeně na mě hleděl těma jasnýma modrýma očima.

Chytil mě za ramena. Byl to stejný pocit, jako bych strčila prst do elektrické zásuvky. Navzdory těm zprávám jsem cítila váhu jeho rukou v každé buňce. Nevím, jestli to on cítil taky, ale jeho prsty se zkroutily a sevřely mě. „To, co se stalo Charliemu,“ promluvil tichým hlasem, „nebyla tvoje chyba, Roxy.“

Žaludek se mi zhoupl. Vytrhla jsem se mu a tentokrát mě nezastavil, když jsem kolem něj proběhla, prudce otevřela dveře od auta a skočila za volant. Zatímco jsem na něj skrz čelní sklo zírala, hrud' se mi ztěžka zvedala a klesala.

Reece stál před mým vozidlem ještě několik vteřin a mě na chvíli napadlo, že se snad chystá nasednout do mého auta, ale potom zavrtěl hlavou a nasadil si ty brýle. Dívala jsem se za ním, jak se otáčí a odchází ke svému vozu. Teprve tehdy jsem promluvila.

„Do prdele,“ vybuchla jsem a třesoucícma se rukama sevřela volant. Nevěděla jsem, co z toho, co se dnes stalo, bylo horší. Jestli to, že si mě Charlie zase nevšímal, nebo že Henry Williams dostal svolení k jeho návštěvě, nebo to, že jsem si nebyla jistá, jestli nemá Reece pravdu.

Jestli to, co se stalo Charliemu, opravdu nebyla moje chyba.

3. kapitola

Občas jsem si přála, abych při práci u baru popíjela, protože po tom, co jsem dnes zažila, bych uvítala, kdybych skončila namol. Byla jsem si však docela jistá, že kdybych se za barem složila, pěkně vedle pípy, majitel hospody by to neoceníl.

Jackson James, častěji známý jako Jax - měl fakt jméno a tělo jako z obálky časopisu pro pubertáčky - vyčistil hospodu U Mony ničím jiným než tvrdou dřinou, pevnou vůlí a odhodláním. Byla to strašná putyka, než sem přišel, a kolovaly drby, že i drogové doupě, ale to už neplatilo.

Obtočil paže kolem pasu své přítelkyně Cally. Její reakce byla okamžitá a roztomile přirozená. Opřela se o něj, jak spolu stáli kousek od kulečnickových stolů a usmívali se na další pár.

Kruci, páry byly všude kolem. Vypadalo to tady, jako by byla U Mony noc pro páry a někdo mi to zapomněl říct.

U jednoho stolu seděli Cameron Hamilton a jeho snoubenka Avery Morganstenová, před ním stálo pivo a před ní sklenice minerálky a byli jako vždy neskutečně krásní. Avery s těmi úžasnými nádhernými rusými vlasy a pihami vypadala jako z reklamy na kosmetiku a Cam byl klasicky pěkný Američan.

Jax s Callou se ale bavili s jiným párem - Jasem Winsteadem a Camovou mladší sestrou Terezou. Tihle dva byli dohromady dokonale okouzlující, něco jako Brad Pitt s Angelinou Jolie. Přijeli sem i Brit a Ollie, blondáti úžasníci. Ollie právě vysvětloval jednomu chlápku s tágem v ruce, že v roce 2015 je padesát dva pátků... nebo něco podobně divného. Když jsem naposledy mluvila s Oliem, povídal mi, že chce začít prodávat vodítka... na želvy. Jo, fakt byl divnej.

Upravila jsem si brýle, které bych asi měla nosit pořád, a sjela pohledem zpátky na Callu a Jaxe. Zatímco jsem se natahovala po láhvi whisky, cítila jsem, jak se mi rty samovolně roztahují do úsměvu. Být svědkem toho, jak se dva lidé, kteří si opravdu lásku zaslouží, do sebe zamilují, je pravděpodobně to nejúžasnější, co může člověk vidět. A když Calla zvedla bradu a Jax ji políbil na rty, moje malinké srdíčko z toho bylo úplně naměkko.

Dnešní večer byl pro ně - nebo spíš pro ni. Zítra měla odjet zpátky do Shepherdu, a tak Jax na dnešní večer hospodu zavřel kvůli menší soukromé rozlučkové párty - té, o níž jsem říkala Charliemu.

Nalila jsem whisky a kolu Melvinovi, který byl starší než sám čas a v podstatě měl u baru vlastní stoličku. Když na mě mrkl a popadl nízkou skleničku, zakřenila jsem se. „Tomu se říká láska,“ promluvil do staré rokenrolové písničky a kývl směrem ke Calle a Jaxovi. „Taková, co vydrží navěky.“

Ve skutečnosti to tu vypadalo, jako by se tu láska vysemenila. Dokonce i Dennis, který pracoval s Reecem a jeho bratrem, tady byl se svou ženou. Všichni se k sobě tulili. Melvin měl však pravdu a z toho mi bylo trochu smutno, protože já vlezu dnes večer do postele úplně sama.

Ach jo.

„Jo, to jo.“ Vrátila jsem láhev zpátky na polici a opřela se o barový pult. „Dáte si křídýlka, nebo něco?“

„Ne, dnes zůstanu u pořádného pití.“ Zvedl sklenici a já jsem povytáhla obočí. „Je dobře, že se dali dohromady,“ dodal poté, co se napil. „Ta holka neměla právě nejsnadnější život. Jax se... jo, on se o ni dobře postará.“

Byla jsem toho názoru, že Calla nepotřebuje, aby se o ni Jax staral, že to zvládne sama, ale chápala jsem, co tím chce tím svým staromódním způsobem říct. Stačilo se na ni jen podívat, abyste poznali, že se jí stalo něco zlého - opravdu zlého. Na levé tváři měla jizvu, kterou se už nesnažila tak moc zakrývat jako dřív, a svěřila se mi, co oheň způsobil na zbytku jejího těla. Stalo se to, když byla ještě malá holka, a přišla tehdy o celou rodinu. Její bratři při požáru zahynuli, z její mámy se stala feťačka, zatímco její táta utekl, protože se s tím nedokázal vyrovnat.

Jak už jsem řekla, bylo opravdu úžasné vidět, jak si někoho, kdo si to zasloužil, našla láska.

Melvin se přiklonil svou medvědí tváří ke mně, když jsem si povytahovala brýle na nose. „A co vy, Roxy?“

Rozhlédla jsem se po poloprázdném baru a zamračila se. „Co tím myslíte?“

Vycenil na mě v úsměvu zuby. „Kdy tu budete taky stát s rukama kolem nějakého chlapa?“

Odfrkla jsem si, nemohla jsem si pomoci. „Hned tak brzy ne.“

„Slavná poslední slova,“ poznamenal a přiklonil sklenici k ústům.

Zavrtěla jsem hlavou a zasmála se. „Ach, ne. Žádná slavná, jenom pravdivá.“

Zamračil se a sklouzl ze stoličky. „Viděl jsem vás minulý týden, jak jste šla s nějakým chlapcem do té italské restaurace.“

„Myslím si, že nerandím s chlapci,“ dobírala jsem si ho. „Takže nemám tušení, o čem to mluvíte.“

Melvin dopil svůj drink způsobem, na který jeho játra musela být hrdá. „Randíte hodně, malá dámo.“

Pokrčila jsem ramenem. O tom jsem se nemohla přít. Opravdu jsem chodila na rande dost často a ve skutečnosti se někteří ti chlapi chovali jako kluci, protože si mysleli, že levná večeře v Olive Garden jim později zajistí nějakou akci. Bože, mělo by stát někde v pravidlech, že

v menu musí být, dejme tomu, medailonky a humr, než můžou dosáhnout na druhou metu.

„Jo, no, a co ten, co vypadal, že mu ještě teče mlíko po bradě? Ten zrzek?“ zajímal se. „Jo, měl zrzavé vlasy a nějaké chmýří na obličejí.“

Chmýří? Ach, Ježíši, kousla jsem se do rtu, abych se nezačala smát, protože jsem věděla, koho tím myslel. Tomu chudákovi vážně ještě nerostly vousy. „Mluvíte o Deanovi?“

„Třeba,“ řekl přezíravě. „Nelíbí se mi.“

„Ani ho neznáte!“ Odtáhla jsem se od baru a zašklebila se, když převrátil oči v sloup. „Dean je ve skutečnosti docela milej a je starší než já.“

Melvin zabručel: „Musíte si najít pořádného chlapa.“

„Nabízíte se?“

Tomu se zhluboka, chraplavě zasmál.

„Kdybych byl mladší, panenka, ukázal bych vám, jak se dobře pobavit.“

„Když myslíte.“ Zasmála jsem se a založila si paže přes tričko s nápisem MRZIMOR JE LEPŠÍ. „Dáte si ještě něco k pití? Ale raději pivo, protože je jasný, že dalšího panáka už nepotřebujete.“

Uchechtl se, ovšem vzápětí zvažněl. „Doprovází vás někdo k autu, když odsud odcházíte?“

To mi připadalo jako dost podivná otázka. „Jeden z chlapů jde vždycky k autu se mnou.“

„To je dobře. Musíte být opatrná,“ pokračoval. „Určitě jste slyšela o té holce v Prussii. Je asi ve vašem věku, žije sama a pracuje pozdě do noci. Nějaký chlap ji sledoval domů a hodně škaredě ji zřídil.“

„Mám dojem, že jsem to slyšela ve zprávách, ale myslela jsem, že to byl někdo, koho znala. Bývalý přítel, nebo tak.“

Zavrtěl hlavou a vzal si láhev piva, kterou jsem mu nabídla. „Co jsem naposledy slyšel, obvinění stáhli. Myslí si, že to byl někdo cizí. Prussia není daleko odsud a vzpomínáte si na tu holku, která se ztratila asi před měsícem? Myslím, že se jmenovala Shelly Wintersová. Žila kousek odsud, v Abingtonu. Ještě pořád ji nenašli.“ Pokynul mi láhví a já si matně vzpomněla, že jsem viděla fotky pohřešovaných osob na Facebooku. Jestli mi paměť dobře sloužila, byla to pěkná holka s modrýma očima a hnědými vlasy. „Prostě buďte opatrná, Roxy.“

Opřela jsem se o bar a na odcházejícího Melvina se zamračila. To byl pěkně šílený obrat v hovoru.

„Chceš se vsadit?“

Otočila jsem se a zadívala se vzhůru na Nicka Dormase. Nick povýšil pojem vysoký, tmavý a zachmuřený muž na zcela novou úroveň a holky, které sem chodívaly, mu to žraly. Vyzařovalo z něj „zlomím ti srdce“, a přesto ho ženské pronásledovaly. Trochu mě překvapilo, že něco řekl, protože sotvakdy s někým jiným než s Jaxem promluvil. Neměla jsem tušení, jak se mohl scházet s tolika holkami, když byl tichý jako mim. Nick byl ten typ chlapa, se kterým si povyrazíte a už ho znovu nevidíte. Jednou jsem zaslechla, jak mu Jax říká, že nemůže zakázat holkám, se kterými se vyspal, chodit do hospody jenom proto, že je Nick nechce znovu vidět. „O co?“

Popadl láhev tequily a kývl směrem k Jaxovi. „Že bude v Shepherdu dřív, než skončí týden.“

Ušklíbla jsem se a ustoupila, aby mohl dosáhnout na polici se sklem. „No, o to se sázet nebudu, leda bych si mohla vsadit na to, že jo, že určitě bude.“

Nick se tiše zasmál, což byl další zvláštní zvuk, protože to dělal opravdu zřídka. Nevěděla jsem, proč je takový, někdy býval náladový a opravdu nebyl vhodný typ chlapa do vztahu, ale měla jsem ho ráda. „Hele,“ řekla jsem. „Hádej co?“

Povyτάhl obočí.

„Banán.“

Nadzvedl koutek rtů. „To je nějaké zakódované slovo?“

„Ne. Jen jsem měla pocit, že to musím říct.“ Popadla jsem utěrku a utřela kapky rozlitého alkoholu. „Ale nebyla by to divná stopka během sado-maso hrátek? Jako že by holka vykřikla banán uprostřed sexu? To by bylo fakt trapný.“

Nick na mě zíral.

„Jednou jsem četla knížku, kde holka vykřikla kočka, než se na to vrhli,“ řekla jsem. „Přišlo mi to šíleně k smíchu.“

„Aha,“ zamumlal, než odešel.

Jax postával u baru se zdviženým obočím. „O čem jste se to sakra vy dva bavili?“

Zakřenila jsem se na něj i Callu. „O stopkách, které se používají během sado-maso hrátek.“

Calla vykulila oči. „Hm, no, to bych teda nečekala.“

Zahihňala jsem se a v té chvíli jsem se cítila mnohem líp než za celý den. „Dáte si vy dva něco k pití?“ Podívala jsem se na Callu a usmála se jako zfetovaný Joker. „Co třeba tequila?“

Odtáhla se a skoro jsem čekala, že na mě zasyčí. „Ne, sakra. Toho ďábelského lektvaru už nikdy ani kapku.“

Jax se zachechtal, objal Callu kolem ramen a přitáhl si ji k boku, skoro ochranitelsky. Trochu jsem jim v té chvíli záviděla. „Já nevím. Je to docela roztomilý, když se mazlíš s láhví,“ prohlásil.

Calla se začervenala a položila mu ruku na břicho. „Myslím, že se od toho raději budu držet dál.“

Nakonec jsem mu podala pivo a jí alkoholickou limonádu.

„Líbí se mi to tričko,“ poznamenala Calla, když si přitáhla láhev k našpuleným růžovým rtům. „Budeš mi chybět, ty i ta tvoje trička.“

„Ty mi budeš taky chybět!“ vykřikla jsem, a kdybych dokázala přeskočit barový pult, vrhla bych se na ni. „Ale vrátíš se, že jo? Budeme mít o tebe něco jako střídavou péči.“

Zasmála se. „Budu zpátky dřív, než se naděješ. Ani ti nebudu chybět.“

Rozhodně se mi po ní bude stýskat. „Připojím se k ní, až pojede zpátky.“

Tess se objevila vedle ní a uhladila si lesklé dlouhé tmavé vlasy. „Líbí se mi tady.“

Calla se zadívala úkosem na Jase, který se bavil s Camem. „Doufám, že ho neplánuješ nechat doma, protože to by se pro tebe asi nevyvíjelo moc dobře.“

„To bych nikdy neudělala.“ Tess pohlédla na mě. „On je báječná ozdoba.“

Zalétla jsem pohledem na krasavce se stříbřitýma očima známého jako Jase. „To je pravda.“

„Tak fajn, myslím, že je čas, abych vás nechal o samotě.“ Jax spustil paži a políbil Callu na tvář. „Ale Jase je samozřejmě nádhernej! Dal bych si říct.“ Řekl to dost hlasitě, takže ho Jase slyšel a zmateně se na nás podíval, a ještě u toho dokázal vypadat sexy. Propukla jsem v záchvat smíchu a chechtala se jako hyena.

Tess zavrtěla hlavou a přiklonila se ke Calle. „Myslím to vážně, oběma se nám tu opravdu líbí. A taky Camovi a Avery. Je to dobrý místo, kam na chvíli vypadnout.“

„A ty nás kdykoli můžeš přijet navštívit,“ řekla Calla mně.

Nepřítomně jsem přikývla, když se otevřely dveře. Dnes večer měli přijít jen známí Jaxe a Cally a čekala jsem, že to bude Katie, protože se tu zatím neukázala, ale nebyla to ona.

Dovnitř vešel Reece, na sobě podobné oblečení jako dnes v poledne, a moje hloupé srdce si poskočilo. Je pátek večer, neměl by tak být jako zástupce šerifa ve službě?

Zatraceně.

Ani se nepodíval ke stolu, kde seděli chlapi, a okamžitě upřel pozornost k baru. Naše pohledy se střetly. A moje holčičí partie se ihned probraly.

Kruci.

Stejně jako vždycky, když jsem ho viděla, mi maličko vyrazil dech. Možná za to mohla jeho chuze - ach, bože, mířil přímo k baru! Prudce jsem se otočila a přistála očima na Nickovi. „Jdu do skladu zkontrolovat zásoby.“

„Jednou mi konečně musíš říct, proč tohle děláš,“ zamumlala Calla a nic dalšího už jsem neslyšela, protože jsem se staženým ocasem utíkala pryč.

Možná jsem se chovala jako mrcha, protože od něj bylo opravdu pozorné, že za mnou dnes přijel. Přemýšlela jsem o tom pak celé odpoledne. No, o tom a o Henrym Williamsovi, který hodlá odčinit, co provedl.

Jako by to vůbec bylo možné odčinit. Bože, chtěla jsem se smát, zatímco jsem mířila chodbou do skladu. Zavřela jsem za sebou dveře, opřela se o ně a vydechla. Prameny fialových a hnědých vlasů, které mi spadly do obličeje, se zatřepotaly. Nechtěla jsem právě teď na Henryho myslet, a i když to znělo strašně, nechtěla jsem přemýšlet ani o Charliem. Měla jsem dobrou náladu a pořád zbývalo několik hodin do konce směny, než se budu moct zhroutit.

Tak se moje myšlenky zatoulaly zpátky k Reeceovi. Pořád jsem neměla tušení, proč vážil tu cestu, aby mi řekl o Henrym. Jasně, jednu dobu jsme byli opravdu dobří kamarádi, ale za posledních jedenáct měsíců jako by mezi námi vyrostla zeď. A on ji překročil a já jsem nevěděla, co si o tom mám myslet a co to znamená. Možná to neznamenal nic - nemohlo to nic znamenat, protože Reece... no, před jedenácti měsíci mi opravdu vyrval kus srdce.

A dokonce o tom ani nevěděl. Čekala jsem dobrých pět minut a rozhodla se, že za tu dobu už mu asi Nick dal něco k pití. Odtáhla jsem se od dveří, zastrčila si pramen vlasů za ucho a otevřela.

„Ježíši!“ vykřikla jsem a zavravorala zpátky do skladu.

Stál tu Reece s rukama na zárubních, se skloněnou hlavou a se zaťatou čelistí. Nevypadal šťastně. „Už jsi s tím schováváním přestala?“

„Já... jsem se neschovávala. Ne... vůbec ne.“ Tváře mi hořely.

„Kontrolovala jsem zásoby.“

„Jo, jasně.“

„Opravdu!“

Reece povytáhl obočí.

„Mysli si, co chceš. Musím se vrátit, tak kdybys mohl laskavě uhnout...“

„Ne.“

Spadla mi brada. „Ne?“

Napřímil se, ale místo aby ucouvl, přišel blíž a chytil dveře. Sval na pravé paži se mu napjal, když je za sebou zabouchl. „Musíme si promluvit.“

Proboha. „Hele, my dva se nemáme o čem bavit.“

Reece se pořád přibližoval a já před ním couvala dřív, než jsem si to vůbec uvědomila. Narazila jsem do regálu a láhve za mnou zacinkaly. Vzápětí stál přímo přede mnou, tak blízko, že když jsem se nadechla, mohla jsem skoro ochutnat svěží vůni jeho parfému.

Položil ruce na polici z každé strany mých ramen a pak se přitiskl ještě blíž. Jeho teplý dech mi tančil po tváři. Páteř se mi zachvěla. Páni. Ženské partie v pozoru a připravené do akce.

Měla bych si fakt jednu vrazit. „Nechal jsem tomuhle mezi námi volnej průběh moc dlouho,“ řekl a pohledem polapil moje vykulené oči. Ta modř... kruci, kobaltová modř, se dala těžko namíchat a zachytit vodovými barvami.

Jazyk mi ztěžkl. Nestál takhle blízko od té noci plné whisky. „Mezi námi nic není.“

„To jsou kecy, Roxy. Už celé měsíce se mi vyhýbáš.“

„Ne-e,“ vydechla jsem a jo, znělo to uboze, ale měl ústa přímo přede mnou a já si jasně pamatovala, jak jeho rty na mých chutnaly. Ta báječná kombinace něčeho pevného a jemného, a taky jsem si vzpomínala, jak byl silný. Jak mě zvedl z podlahy a...

A opravdu na to teď musím přestat myslet.

„Jedenáct měsíců,“ upřesnil hlubokým hlasem. „Jedenáct měsíců, dva týdny a tři dny. Přesně tak dlouho se mi vyhýbáš.“

Ježíši Kriste, on to počítá? Měl totiž úplnou pravdu. Přesně tak dlouho jsem se od něj držela dál, kromě těch několika okamžiků, kdy jsem mu řekla, ať si trhne nohou.

„Promluvíme si o tom dnu, kdy jsme se spolu naposledy slušně bavili.“

Ach, ne, o tom tedy rozhodně mluvit nebudeme.

Reece sklonil hlavu a promluvil mi přímo do ucha, zatímco jsem prsty pevně svírala polici. „Jo, zlato, promluvíme si o té noci, kdy jsi mě odvezla domů.“

Ztěžka jsem polkla, celá nervózní. „Ty... myslíš tu noc, kdy jsi byl tak na plech, že jsem tě musela odvézt?“

Reece zvedl hlavu a zadíval se mi do očí. Ani jeden z nás dlouho nepromluvil a já se ocitla zpátky o jedenáct měsíců, dva týdny a tři dny. Byl v hospodě a flirtovali jsme spolu jako pokaždé od chvíle, co se vrátil z ciziny. Jako by ty roky, co byl pryč, zmizely. Představy o svatbě a zadělávání na děti mi tančily v hlavě navzdory tomu, že jsem si přikázala, abych nepřikládala tomu neškodnému flirtování žádnou váhu. Ale byla jsem do Reece blázen a taky jsem byla pěkně hloupá. Tehdy v noci mě požádal, jestli bych ho odvezla domů, a já si myslela, že mi konečně dělá návrh - opravdu divným způsobem, ale prostě jsem to celé nepromyslela. Byla jsem tím chlapem posedlá celou věčnost a toužila po jeho pozornosti, tak jsem to udělala. Když jsme přijeli k němu domů, šla jsem za ním dovnitř a... ve skutečnosti jsem se na něj vrhla já.

Sebrala jsem tenkrát všechnu kuráž, co jsem v sobě našla, a políbila ho, sotva zavřel dveře. Věci se daly rychle do pohybu. Strhali jsme ze sebe oblečení, naše těla se dotýkala a já...

„Dal bych cokoli za to, abych si na tu noc pamatoval,“ pokračoval Reece a díval se mi zpříma do očí. Hlas mu zdrsnel. „Cokoliv, abych si vzpomněl, jakéj to byl pocit být v tobě.“

Vzápětí se stalo několik věcí najednou. Svaly v podbřišku se mi stáhly a ve stejné chvíli se přese mě převalila vlna zklamání a smyla všechnen hněv zahlcující mé smysly. Zavřela jsem oči a kousla se do rtu.

Reece věřil, že jsme se spolu před jedenácti měsíci, dvěma týdny a třemi dny vyspali - že jsme si užili divoký, živočišný sex proti zdi, ale byl příliš opilý, než aby si to pamatoval. Moc zkárovaný, než aby si vzpomněl na cokoli, co se stalo poté, co jsme se v chodbě svlékli donaha.

Prostě jsem si neuvědomila, kolik toho vypil, což bylo hloupé, protože jsem pracovala za barem a poznala jsem, kdy jsou lidi namol a musí být odstřiženi. Kruci, vždyť mě požádal, abych ho odvezla, prokristapána, ale já jsem byla tak... tak moc zblblá. Dělal jsem si takové naděje a byla jím tak posedlá, protože šlo o mnohem víc. Zamilovala jsem se do něj, když mi bylo patnáct, a za ty roky to nepominulo.

Zůstala jsem s ním přes noc, a když se následujícího rána probudil s kocovinou a pořád se omlouval a všeho litoval a zdálo se, že by si snad i ukousl ruku, aby se ode mě dostal, zlomil mi srdce. A když se mi týdný po té noci vyhýbal, jako bych roznášela mor, srdce se mi roztříštilo na tisíc kousků.

Smutné na tom všem bylo, že se Reece pletl.

Dokonce jsme se ani nepřiblížili k té části, kdy se zástrčka A strčí do zásuvky B. Neměli jsme sex. Stěží se tehdy dostal po vlastních do ložnice, kde odpadl, a já s ním zůstala, protože jsem si dělala starosti a myslela si... Nezáleží na tom, co jsem si myslela, zkrátka jsme se spolu nevyspali.

4. kapitola

Co může být horší než to, že si Reece myslí, že jsme spolu měli sex, a lituje něčeho, co se nikdy nestalo? Vážně, co může být víc postavené na hlavu? Reece Anders nenáviděl lži všeho druhu. Milosrdné lži, malé lži, nezbytné lži, shovívavé lži. Jakékoli lži.

Ta moje byla něco jako malá lež, protože jsem mu nikdy neřekla, že jsme se spolu vyspali, ale prostě jsem to nikdy nepopřela. Znal mě už od patnácti a stál při mně poté, co se stalo Charliemu, a první noc, co byl zpátky po čtyřech letech u mariňáků, se ukázal v domě mých rodičů. Dodnes máma přísahá, že tenkrát u nich hledal mě, ale naše rodiny si byly vždycky blízké, takže jsem o tom pochybovala. Odstěhovala jsem se od nich v osmnácti a nebyla tam, ale když mi rodiče volali a žádali mě, abych přišla domů, myslela jsem si, že se stalo něco hrozného, protože mámin hlas zněl, jako by měla brzy

dostat infarkt. Netušila jsem, že se už Reece vrátil domů a on... páni, neskutečně nádherně mě objal. Ale navzdory přátelství, které jsme mezi sebou vybudovali od chvíle, co se stal v okrese zástupcem šerifa, by se ohromně naštvál, kdyby se dozvěděl, že jsem mu to zatajila.

Důvod, proč tak moc nenáviděl lhaní, vznikl mnohem dříve, než jsem ho poznala, a souvisel s jeho otcem. Neznala jsem podrobnosti, ale došlo mi, že šlo o podvádění, protože se sem přistěhovali s mámou a nevlastním otcem, zatímco jeho pravý otec byl nenapravitelný proutník.

Zkrátka lhaní Reeceovi se rovnalo katastrofě století.

Reece na mě zíral a čekal na mou reakci, ale já mu žádnou neposkytla. Tolikrát za těch posledních jedenáct měsíců jsem mu chtěla zakřičet pravdu do tváře. Že jsme spolu žádný sex neměli. Ovšem ta bolest, kterou zapříčinil, vycházela z toho, jak se choval následující ráno, jak si mě další týdny nevšímal a že se musel tak moc opít, aby si myslel, že se se mnou vyspal. A ta bolest se zařízla hluboko.

Cítila jsem se trapně - opravdu strašně - a kdyby si toho byl Charlie vědom, pořádně by mě praštil. Protože jsem měla mít víc rozumu, ale neměla a draze na to doplatila. Míjely dny, které jsem trávila ve zmrzlinovém kómatu. Týdny, kdy jsem si myslela, že propuknu v pláč, kdykoli uslyším jeho jméno. Měsíce, kdy jsem se nedokázala na Reece podívat, aniž bych v obličeji zrudla.

A ta bolest ve mně stále přetrvávala. Sebrala jsem tu bolest a ponížení a držela si je nablízku, když jsem se zhluboka nadechla a nabrousila jazyk. „Jak jsem řekla, Reeci, opravdu není o čem mluvit. Sama si na tu noc sotva pamatuju.“ Lži! Samé lži! Přinutila jsem se pokrčit ramenem. „Nic, o čem by člověk psal dopisy domů.“

Povytáhl obočí. „Nevěřím ti.“

„Opravdu si myslíš, že tvoje výkony v posteli jsou tak prvotřídní, že si budu pamatovat jednu noc s tebou, když jsi byl namol?“ střelila jsem po něm.

„Ne.“ Pousmál se. Nemohla jsem uvěřit, že tu pořád ještě stojí. „Jenom říkám, že si očividně pamatuješ dost, když se mi tak dlouho vyhýbáš.“

Sakra, to byla dobrá námitka. „Vlastně jde o to, že bych si to raději nepamatovala.“ Sotva jsem ta slova vypustila z úst, chtěla jsem je vzít zpět, protože byla hnusná. Ačkoli jsem se mu za každou cenu

vyhýbala a chovala se k němu docela sprostě, nebylo to něco, co bych si užívala.

Sevřel rty do pevné linky a naklonil hlavu na stranu. Jasně světlo ze zářivky mu klouzalo po ostře řezané tváři. Po jednom úderu srdce jsem čekala, že mi odsekne něco podobně urážlivého.

Po té slovní facce bych si to zasloužila, ale to se nestalo.

„Přál bych si, abych mohl říct, že vím, že se ti to líbilo, a zlato, já vím, že bych to dokázal tak, aby sis to opravdu užila,“ řekl hlubokým hlasem a mně se sevřely svaly v podbřišku.

Zahltily mě vzpomínky a připravily mě o dech. Dokonce i opilý byl na dobré cestě k fenomenálnímu sexu. Na tu noc bych zřejmě nikdy nezapomněla. V dobrém slova smyslu. Rozevřela jsem rty a mělce se nadechla. Cítila jsem, jak mě pálí krev v žilách. Reece shlédł na má ústa a mně se ostře zvedla hrud'. Zíral na ně tak dlouho, že mi v mozku vybuchla divoká myšlenka, jako královna všech divokých myšlenek, protože očividně, jak mě napadlo něco divokého, skončilo to neuvěřitelně špatně. Ale to vědomí mě stejně nezastavilo.

Když Reece přimhouřenýma očima hleděl na moje rty, napadlo mě, že vypadá, jako by mě chtěl políbit. A když jsem se znovu nadechla, nebyla jsem si jistá, jestli bych ho zastavila. Co to sakra o mně vypovídá? Říkala jsem si o potrestání.

Reece si odkašlal a zadíval se mi do očí. „Když ale vím, jak jsem byl zkárovaněj, nejsem si ničím jistej. Nevím...“

„Musím se vrátit k práci.“ V tomhle rozhovoru jsem v žádném případě nemohla pokračovat. Musela jsem odsud vypadnout dřív, než mě kombinace touhy a snahy o to, aby se cítil líp, připraví o zdravý rozum. Začala jsem podlézat jeho paži, ale on se přesunul. Vzhledem k jeho statné postavě nebylo možné, abych kolem něj proklouzla.

„Ježíši Kriste, přestaň přede mnou utíkat.“

Sevřela jsem ruce v pěst. „Já neutíkám.“

Zadíval se mi do očí a já se opět ocitla v pasti, protože položil opatrně špičku prstu doprostřed obroučky mých brýlí a posunul mi je po nose nahoru. Srdce mi při tom gestu, které dřív míval ve zvyku, poskočilo.

„Musím si je nechat upravit,“ říkala jsem a on vždy odpovídal: „Ne, líbí se mi být tvým oficiálním opatrovníkem brýlí.“ Bože, když jsem si na to vzpomněla, píchlo mě u srdce. „Udělal jsem... Udělal jsem ti něco zlého, Roxy?“

Ztuhla jsem, jako by se mi páteř proměnila v ocel. „Cože?“

Všechno na Reeceově postoji se změnilo. Pořád stál blízko, s rukama z každé strany kolem mě, ale ta líná arogance, která jako by vyzařovala z každého jeho póru, zmizela. Byl ztuhlý a napjatý.

„Ublížil jsem ti nějak?“

Otevřela jsem ústa dokořán. Ublížil mi? Ano, zlomil mi srdce a rozdrtil ho na tisíc kousků, ale to tím asi nemyslel.

„Ne, bože, to ne. Jak si to vůbec můžeš myslet?“

Na vteřinu zavřel oči a ostře se nadechl. „Nevím, co si mám myslet.“

Panebože, hrudník se mi úplně sevřel. Musím mu říct pravdu, protože nezáleží na tom, jak moc zranil moji pýchu a city, nemůžu ho přece nechat, aby si o sobě myslel něco takového. Slova se mi tvořila na jazyku.

„Nikdy k tomu nemělo dojít,“ pokračoval. „Ty a já... ne tímhle způsobem.“

Slova na jazyku se rozplynula a vyhasla jako jiskra v průtrži mračen. Věděla jsem, že je šílené být rozhozená kvůli tomu, že řekl, že se to nikdy nemělo stát, když se to ve skutečnosti nikdy nestalo, ale šlo o to, co se skrývalo za tím. Na jazyku mi vyrašila jiná slova. „Ty toho opravdu lituješ, co?“ Hlas mi zdrsněl. „Vím, že nemůžu být první holka, se kterou jsi byl opilej...“

„Tak, že si nepamatuju, že jsem s ní byl?“ přerušil mě. „Jo, ty jsi jediná holka, se kterou se mi to stalo.“

Nevěděla jsem, jestli se mi po tom prohlášení má ulevit, nebo jestli se mám opravdu urazit. Potřásla jsem hlavou a zápolila s těmi protichůdnými emocemi. „Ty... ty si přeješ, aby k té noci nikdy nedošlo, je to tak?“

„Jo, je.“ Ta čistá upřímnost byla jako kulka přímo do srdce. „Protože jsem...“

Dveře skladiště se najednou otevřely. „Bože, mám fakt špatný načasování, když přijde na tyhle kraviny,“ oznámil Nick. „Promiňte, že... jo, ruším. Jenom si potřebuju vzít pár... věcí.“

Úniková cesta se přede mnou otevřela díky panu Temnému a Zádumčivému, ale jak se říká, darovanému koni na zuby nekoukej. Využila jsem toho vyrušení pro sebe.

Reece spustil ruce a otočil se k Nickovi, který popadl několik ubrousků s Moniným logem. Protáhla jsem se kolem Reece a vyběhla

z otevřených dveří. Na Nicka jsem se ani nepodívala a krev vařící se v mých uších pohltila vše, co možná řekli.

Za to zvláštní pálení v hrdle určitě mohla alergie. Možná nějaká plíseň někde v budově, namlouvala jsem si, zatímco jsem mířila za bar. Když jsem tu spatřila sedět holky, přinutila jsem se široce se usmát.

„Potřebujete něco k pití?“ zeptala jsem se vesele a málem poslepu sáhla po láhvi.

„Máme všeho dost, díky.“ Callin pohled sjel za moje rameno, ale nemusela jsem se ohlížet, abych věděla, že Reece vyšel ze skladu. Za vteřinu jsem ho uviděla přecházet po hospodě. S vážným výrazem se svalil do volné židle vedle Cama.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Calla tiše a upřímně.

Hrozilo, že mi úsměv roztrhne tváře. „Ovšem.“

Zatvářila se pochybovačně. Otočila jsem se, vytáhla si brýle do čela a snažila se vzpamatovat. Tohle byla její noc - její a Jaxova. Neměla by si o mě dělat starosti. Promnula jsem si tváře a pravděpodobně setřela zbytky make-upu. No, na tom teď stejně nezáleželo. Upravila jsem si brýle a otočila se.

Calla, Tess a Avery na mě zíraly.

Po mělkém nádechu, který mě poškrábal v hrdle, jsem popadla lem svého trička a natáhla ho. „Tak, děvčata, chcete vědět, proč je Mrzimor lepší?“

Avery se zakřenila a naklonila se blíž. „Chceme to vůbec vědět?“

Dychtivě jsem přikývla. „Ach, ano - jo, rozhodně chcete.“

Tess poskočila, celá nadšená vyslechnout si moje důvody, proč je dobré být zařazen do Mrzimoru. Myslím, že jsem se do ní v té chvíli zamilovala, ale Callu to neošálilo. Kousala se do rtu, zatímco mě sledovala, jak doplňuju limonádu do Averyiny sklenice. A já si nemohla pomoci, abych nepokukovala do míst, kde seděli všichni chlapi. Cam a Jax vypadali, že jsou na dobré cestě k velké bratrské lásce, a byli hluboce ponořeni do rozhovoru s Jasem. Sotva jsem však popojela očima o kousek dál, zapomněla jsem, co dělám s naběračkou na led. Sakra, ani jsem si nepamatovala, že jsem ji zvedla. Proč ji vůbec držím?

Reeceovy oči se setkaly s mými a mně pomalu z plic unikal všechn kyslík. Síla jeho pohledu překonala vzdálenost mezi námi. Tehdy mi to došlo - proč si vybral právě dnešek, aby mezi námi konečně

prolomil tu zeď. Ne že by na tom opravdu záleželo, ale byla jsem zvědavá.

Nepotřebovala jsem na to Katiiny schopnosti - moje kamarádka byla přesvědčená, že když spadla, zatímco tancovala u tyče, a praštila se do hlavy, vyvinulo se u ní jasnovidectví - abych poznala, co si myslí a co ta koncentrovaná síla v jeho pohledu znamená. Možná jsem se mu ve skladu vykroutila, on se mnou ale ještě zdaleka neskončil.

Zářivé modré oči v odstínu oblohy vteřiny předtím, než stmívání pohltní tu omračující barvu, vykukovaly zpod hustých, tmavě hnědých řas. Ty oči byly zasazeny do obličeje se zlatavou pokožkou, v němž ještě zůstal náznak chlapeckého šarmu, ale z tvrdé linie čelisti, zarputilé a dominantní, a z výrazných, pěkně tvarovaných rtů vyzařovala mužnost. Krása, jež mohla být nelítostná a zároveň vznešená.

Přelétla jsem plátno očima a pohlédla na štětec v ruce a jeho modré štětiny.

Zatraceně, sakra práce! Udělala jsem to znovu.

Odolala jsem nutkání hodit štětec po malbě a napadlo mě, jestli je rukojeť dost ostrá, abych si probodla mozek, protože, no vážně, to byla jediná rozumná reakce na to, že maluju Reeceův obličej.

Zase.

Jako že mnohem víc než jednou. Nejenom že to bylo opravdu patetické, když jsem o tom přemýšlela, bylo to i pěkně pomatené. Tím chci říct, že pochybuju, že by ocenil, kdyby věděl, že maluju nebo kreslím jeho tvář. Mě by vyděsilo, kdyby nějaký chlápek tajně kreslil můj obličej a měl několik verzí schovaných v šatníku. Pokud by to teda nebyl Theo James nebo Zac Efron. Ti by rozhodně mohli malovat mou tvář, jak by chtěli, i mnohem víc. Reece by pravděpodobně ani nechtěl vědět, že jsem se dnes ráno probudila s jeho očima propálenýma do mých myšlenek, protože se mi o něm znovu zdálo.

Ani to se nestalo poprvé.

Možná by mu to nevadilo, zašeptal malý ďábelský hlásek. Vždyť mi včera ve skladu pořádně narušil osobní prostor. A navíc mi upravil brýle.

A v jednom okamžiku jsem si myslela, že mě možná políbí.

Taky mi ovšem řekl, že k té noci - kdy si myslel, že jsme se spolu vyspali - nemělo nikdy dojít.

Takže ten malý ďábelský hlásek byl klamavý parchant, který rád rozdmýchával blbosti.

Posunula jsem si brýle, povzdechla si a odložila štětec vedle malých nádobek s vodovými barvami na starém nočním stolku, který vypadal, jako by se o něj otřely všechny základní barvy.

Opravdu musím přestat malovat jeho obličej.

Proč nemůžu být normální amatérská umělkyně malující vlnící se kopce, vázy s květinami nebo nějakou jinou hloupost, třeba něco abstraktního? Ale ne, já musím být umělkyně, o které by si lidé mysleli, že někoho pronásleduje.

Sklouzla jsem ze stoličky, utřela si ruce do džínových šortek a opatrně odloupla plátno s vodovkami. Někteří lidé rádi malovali na recyklovaný papír, ale já jsem vždycky dávala přednost struktuře a vzhledu plátna. Všechno, co jste museli udělat, bylo nanést na plátno gesso, aby vodové barvy vypadaly, jak mají.

Měla jsem to srolovat a zničit, aby to nikdo na světě nemohl vidět, ale kdykoli jsem na plátno něco namalovala, bez ohledu na to, jak to bylo trapné, nedokázala jsem se s tím rozloučit.

Malování, stejně jako skici se, no... staly mou součástí.

„Jsem tak blbá,“ zamumlala jsem, když jsem odnášela skoro suchý obrázek k provizorní prádelní šňůře natažené podél délky ložnice, kterou jsem přetvořila na malířské studio.

Zavěsila jsem portrét a potom z pokoje vycouvala a zavřela za sebou dveře a přísahala, že jestli někdy někdo zabloudí do toho pokoje a uvidí tu malbu - nebo jakoukoli jinou - schoulím se do klubíčka uprostřed dálnice.

Jak jsem procházela úzkou chodbou, zaslechla jsem jemné hučení televize z obýváku. Už od dětství jsem neměla ráda ticho a ještě se to zhoršilo poté, co se stalo Charliemu. Televize nebo rádio proto musely být vždycky puštěné. V noci jsem mívala zapnutý stolní ventilátor, ani ne tak kvůli chladnému vzduchu, ale hlavně kvůli tomu zvuku. Po dvou krocích už jsem byla za ložnicí i jedinou koupelnou. Můj byt byl menší, ale pěkný. Přízemní, s dřevěnou podlahou a otevřeným prostorem, v němž byla kuchyně i obývací pokoj. Kromě hlavních dveří odsud vedly ještě jedny, z kuchyně na pěkně upravenou verandu a trávník.

Nešlo o žádný bytový komplex, jen o velký starý viktoriánský dům v centru Plymouth Meeting, města pár kilometrů od Filadelfie. Dům byl přestavěn krátce po roce 2000 a rozdělen do čtyř dvoupokojových bytů. Charlie by to tu nazval malebné a moc by se mu tady líbilo.

V druhém přízemním bytě bydlel starší pár, pan a paní Silverovi, do bytu nade mnou se před pár měsíci přistěhoval nějaký chlápek, kterého jsem skoro ani neviděla, a v dalším bytě bydlel pojišťovák James se svou přítelkyní Miriam.

Zazvonil telefon a přilákal mou pozornost k pohovce, kam jsem mobil odložila, jakmile jsem přišla z hospody domů. Viděla jsem, že je to esemeska.

Škubla jsem sebou a málem se za gauč schovala. Byla od Deana a stálo v ní: Rád bych tě znovu viděl.

Bože, najednou jsem byla nervózní. Vůbec jsem se nechtěla toho telefonu dotknout.

Když jsem minulý týden přivedla Deana k sobě domů - toho chlápka z Olive Garden, který měl podle Melvina na tváři chmýří - neprobíhalo to, jak jsem doufala.

Noc skončila líbáním. Líbáním na pěkném místě, na té malé verandě, pod hvězdami, ale ničím víc. Zřejmě za to mohl pan Silver, který se vybelhal na verandu, kterou jsme se sousedy měli společnou. Starší pán vypadal, jako by se toho chudáka kluka chystal přetáhnout svou holí.

Ovšem i kdyby nás nikdo nepřerušil, k ničemu dalšímu by mezi mnou a Deanem nedošlo. Byl to milý kluk, možná trochu ukecanější, ale když jsem na něj pomyslela, nic jsem necítila.

Možná to mělo něco společného s... Ježíši, dokončím tu myšlenku? Deanův polibek byl neslaný nemastný, mdlý ve srovnání s tím, jak mě líbal Reece - sakra! Já tu blbou myšlenku fakt dokončila.

Nejlegračnější na tom bylo, že jsem už předem čekala, že nic neucítím, takže byl Dean svým způsobem v bezpečí. Byla s ním zábava, ale nebyla ani nejmenší šance, že bych do toho zapojila srdce, a to k němu nebylo fér.

Povzdychla jsem si, obešla pohovku a nechala telefon ležet tam, kde byl. Dean byl milý, ale žádné druhé rande se konat nebude. Musím najít kuráž a říct mu to, ovšem nejdřív jsem si potřebovala zdřímnout. Možná si dám miskou čipsů a...

V jídelně, čelem ke kuchyni, jsem se prudce zastavila a žaludek se mi stáhl. V malém okně nad dřezem jsem venku zahlédla pohyb. Bylo to rychlé - záblesk něčeho šedého nebo tmavě hnědého, ale zmizelo to tak hbitě, že jsem svým mizerným zrakem ani s brýlemi nerozeznala, co jsem to vlastně viděla. Když jsem došla k oknu, sevřela jsem okraj studeného kovového dřezu a stoupla si na špičky. Vykoukla jsem z okna, ale viděla jsem jenom košík růžových květín, které jsem koupila na trhu minulý týden, položený na malém svačínovém stolku z tepaného železa, jenž už zažil lepší časy. Okvětní plátky se v mírném větříku třepotaly. Zdálo se mi, že slyším zavírat dveře, ale jakmile jsem došlápla na paty, zavrtěla jsem hlavou.

Teď mám ještě vidiny.

Otočila jsem se, opřela jsem se o dřez, zhluboka se nadechla a protáhla si krk. Protože jsem včera zavírala hospodu, nedostala jsem se domů dřív než po třetí ráno a probudila jsem se moc brzy.

Probrala jsem se s pocitem strašlivé prázdnoty, která neměla žádný skutečný důvod. Ale byl tady, zneklidňoval mě, až mě svrbělo celé tělo. Trvalo to až do chvíle, kdy jsem vzala do ruky štětec, ale věděla jsem, že se ten pocit zase vrátí.

Vždycky to tak bylo.

Odtáhla jsem se od dřezu a popadla banán ze smutného ovocného košíku převážně naplněného kousky čokolády, když se ozvalo klepání na dveře. Jeden pohled na hodiny poblíž ledničky mi prozradil, kdo to je.

Od chvíle, co jsem se v osmnácti, tedy před čtyřmi lety, odstěhovala od rodičů, se za mnou každou sobotu v poledne zastavila máma a někdy i celá rodina. Stejně jako jsem já každý pátek navštěvovala Charlieho.

Díkybohu jsem zavřela dveře do ložnice, protože to poslední, co jsem potřebovala, bylo, aby kdokoli z mé rodiny - máma, táta nebo mí dva bratři - viděli malby Reece. Oni ho totiž znali.

Všichni ho znali.

Odemkla jsem dveře, otevřela je, povalila mě vlna horka a velká konvice s hnědou tekutinou se mi ocitla těsně před obličejem. Zavrávorala jsem. „Co to...?“

„Udělala jsem ti sladký čaj,“ oznámila máma a vrazila mi stále teplý plastový džbán do náruče. „Napadlo mě, že už ti došel.“

Uměla jsem připravit za barem skoro jakýkoli nápoj, ale ani zaboha jsem nedokázala udělat sladký čaj. Z nějakého důvodu jsem nezvládla odhadnout ten správný poměr cukru, čajových sáčků a vody. Bylo to nad moje síly.

„Díky.“ Přitáhla jsem si džbán blíž k hrudi, zatímco máma vletěla do bytu jako malé tornádo s krátkými, na ježka ostříhanými hnědými vlasy. „Dneska jenom ty?“

Prudce zavřela dveře a upravila si brýle s červenými obroučkami. Po mámě jsem zdělila nejen malou postavu, ale také zhoršený zrak. Ztracená genetika. „Táta hraje golf s tvým bratrem.“

Předpokládala jsem, že „mým bratrem“ myslela mého staršího bráchu Gordona, protože ten mladší, Thomas, si procházel jakýmsi gotickým obdobím a ke golfovému hřišti by se nepřiblížil ani na pět kilometrů.

„V tomhle horku bude mít nejspíš infarkt, že jo? Je k smíchu, že tam šel. A totéž platí pro Gordona,“ pokračovala a mířila k pohovce z bazaru, kterou jsem si koupila před čtyřmi lety, když jsem se do bytu nastěhovala. Máma se posadila. „Musí se chovat zodpovědněji - tvůj bratr - když mají na cestě moje vnouče.“ Neměla jsem tušení, co má hraní golfu v srpnu společného s tím, že je jeho žena ve třetím měsíci, ale nevšímal jsem si toho a odnesla džbán do ledničky. „Chceš něco k pití?“

„Vypila jsem tolik kávy, že mě překvapuje, že jsem sem nedoletěla.“

Otevřela jsem dvířka ledničky a nakrčila nos. Ustoupila jsem o krok a zírala dovnitř, prsty se mi na uchu džbánu sevřely. „Co to...?“ zamumlala jsem.

„Co tam děláš, drahoušku?“ Dokonale rozhozená jsem hleděla do lednice. Na horní polici vedle přepravky s limonádou ležel dálkový ovladač k televizi. Nikdy v životě bych náhodně nepoložila ovladač nebo cokoli nejdleho do lednice. Nevěděla jsem o nikom, kdo by to udělal, ale byl tady, ležel na polici jako tarantule připravená k útoku.

Pohlédla jsem na okno nad dřezem a žaludek se mi zkroutil, když jsem pomyslela na ten jako blesk rychlý pohyb, který jsem venku předtím spatřila. Nic to nebylo a musela jsem být mnohem unavenější, než jsem si myslela, stejně to ale bylo divné - hodně divné.

Potřásla jsem hlavou a vytáhla ovladač z ledničky, o níž jsem si začínala myslet, že pochází z Krotitelů duchů 2, a uložila dovnitř čaj, aby zchladl.

Máma se otočila na pohovce a poplácala místo vedle sebe. „Posad se se mnou, Roxanne. Už jsme spolu dlouho nemluvily.“

„Vždyť jsme spolu mluvily včera po telefonu,“ připomněla jsem jí, zavřela dveře a odnesla ovladač zpátky na jeho místo na konferenčním stolku, kde by měl malý hodný ovladač pěkně zůstat.

Máma převrátila hnědé oči, stejné jako moje. „To je už dávno, drahoušku. Tak už si kecni na zadek.“

Tak jsem se posadila na zadek, a sotva jsem to udělala, máma zvedla štíhlou ruku a jemně mě dloubla do ledabylého culíku na hlavě. „Co se stalo s těmi červenými proužky?“

Pokrčila jsem rameny a stáhla si gumičku z vlasů. Měla jsem je dlouhé, sahaly mi až k neexistujícímu poprsí. Až na ty fialové proužky byly tmavě hnědé. Dávala jsem jim dost zabrat, tak moc, že jsem byla sama překvapená, že mi ještě nevypadaly. „Už mě nudily. Líbí se ti fialová?“

Přikývla a za brýlemi přimhouřila oči. „Jo, sluší ti. Hodí se k těm skvrnám na tričku.“

Shlédla jsem na staré tričko ze Stmívání a všimla si, že Edwardův obličej je pocákán fialovou barvou. „No jo.“

„Tak...“ Máma to slovo protáhla tak, že se mi v hlavě poplašeně rozezněly zvonky. „Víš, že ta nabídka pořád platí, že jo?“

Páteř mi ztuhla, když jsem se zadívala do její dychtivé tváře. Ta nabídka. Aha. Ta nabídka byla jako živoucí, dýchající berla, o kterou jsem se někdy - no dobrá, skoro pořád - chtěla opřít. Máma mi nabízela, ať se přestěhuju zpátky domů, ve dvaadvaceti, nechám studia počítačové grafiky a obsluhování v hospodě a webového designu, který jsem dělala jen bokem, a věnuju sto procent času své skutečné vášni.

Malování.

Měla jsem vážně štěstí, že by mí rodiče byli ochotni podporovat bezcennou umělkyni, ale nemohla jsem to udělat. Potřebovala jsem svou nezávislost. Proto jsem se od nich odstěhovala a proto mi tak moc dlouho trvá dokončit studium na místní vysoké škole.

„Děkuju,“ řekla jsem a sevřela její teplou ruku ve své. „Opravdu ti děkuju, ale víš...“

Máma si povzdechla, osvobodila svou ruku a sevřela mi tváře do dlaní. Přiklonila se blíž a políbila mě na čelo. „Vím, ale potrebovala jsem se ujistit, že jsi nezapomněla.“ Odtáhla se, naklonila hlavu na

stranu a pohladila mě palcem těsně pod brýlemi. „Vypadáš tak unaveně a vyčerpaně.“

„Ježíši, mami, tak tedy díky.“

Ostře se na mě zadívala. „Kdy ses vrátila z práce?“

„Ve tři ráno.“ Povzdechla jsem si, opřela se do pohovky a nechala se tím vším pohltit. „Brzy jsem vstávala.“

„Nemohla jsi spát?“ V jejím hlasu se ozýval soucit.

Máma mě znala. Přikývla jsem. Chvilí bylo ticho, jak si přehazovala nohu přes nohu. „Viděla jsi včera Charlieho?“

Zase jsem přikývla.

„Samozřejmě že ano,“ poznamenala tiše. „Jak se má můj chlapec?“

Jakmile jsem uslyšela, jak Charlieho nazvala, ještě víc se tím prohloubila ta rána z toho, že jsem ho viděla v jeho současném stavu. Moji rodiče... Bože, když Charlie vyrůstal, byli pro něj mnohem víc rodiče než jeho vlastní máma a táta. Ztěžka jsem si povzdechla a pověděla jí o své včerejší návštěvě a tom, jak si mě Charlie zase nevšímal. V očích se jí zračily obavy, protože si taky pamatovala, k čemu dřív došlo.

Když jsem skončila, máma si sundala brýle a začala si hrát s tenkými nožičkami. „Slyšela jsem o Reeceovi.“ Vytřeštila jsem oči tak, že jsem si myslela, že mi vypadnou z důlků. Slyšela o Reeceovi? O naší společné noci, kdy se ve skutečnosti nic nestalo? Svěřovala jsem se mámě s mnoha věcmi, ale existovala hranice, za niž jsem nešla.

„Myslím, že od něj bylo velice milé, že tě včera vyhledal, aby ti řekl o Henrym,“ pokračovala a mně úlevou spadl kámen ze srdce.

Díkybohu nemluvila o té trapné noci. „Jak ses o tom dozvěděla?“

Usmála se. „Jeho máma mi o tom včera řekla.“ Zatvářila se mazaně. „Myslím, že to není něco, co dělá běžně. Přijde mi to pozoruhodné, Roxy. Hmm, nepřipadá ti to zajímavé?“

„Ach, mami.“ Protočila jsem panenky. Ovšem že věděla, že jsem do něj byla zaláskovaná od chvíle, co se přistěhovali do vedlejšího domu. Byla jsem přesvědčená, že se minulý rok při Děkuvzdání s Reeceovou mámou spolčily a chtěly nás dát dohromady, protože obě dělaly narážky na to, že jsme oba volní, a to tak okatě, že se Reeceův bratr málem udusil bramborovou kaší, jak moc se smál.

Šlo o docela nepříjemné společné posezení dvou rodin, což znamenalo, že příští společná večeře bude ještě horší.

„Je to dobrý chlapec, Roxy,“ hučela do mě máma dál a zněla jako z reklamy na Reece. „Bojoval za svou zemi, a když se vrátil domů, nastoupil do práce, při níž je jeho život v nebezpečí. A co se stalo minulý rok s tím hochem, když musel udělat tvrdé...“

„Mami,“ zasténala jsem.

Podařilo se mi odvést hovor od Reece k prvnímu vnoučeti na cestě.

Když už byl tak akorát čas, abych se připravila na svou večerní směnu U Mony, máma mě vřele objala, celá naměkko. Když se odtáhla, zadívala se mi zpříma do očí. „Nebavily jsme se moc o Henrym a o tom, co žádá, ale chci, abys věděla, že tvůj táta i já tě podpoříme bez ohledu na to, jak se rozhodneš.“

Do očí mi vstoupily slzy. Rychle jsem zamrkala, abych je zahнала. Bože, opravdu jsem rodiče milovala. Byli na mě tak hodní. „Nechci s ním mluvit. Dokonce ani nechci vidět jeho tvář.“ Smutně se na mě usmála a já jsem věděla, co si doopravdy myslí. Byli by rádi, kdybych se té velké staré nenávisti, která se mě držela jako klíště, zbavila.

„Jestli to tak chceš, budeme stát za tebou.“

„Chci,“ potvrdila jsem.

Poplácala mě po tváři a pak se vyřítila z domu stejně rychle, jako sem přišla. Až když jsem za ní zavřela dveře, uvědomila jsem si, že nemám čas si ani na chvíli zdřímnout.

A to bylo jedině dobře, protože bych pravděpodobně zase snila o Reeceovi, což bylo to poslední, co jsem potřebovala. Právě v té chvíli jsem si stanovila seznam priorit.

Číslo jedna: Musím se osprchovat. První malý krok.

Číslo dva: Musím o něm přestat snít. To se snadněji řekne, než udělá, ale co už. Má to velkou prioritu, proto to musí být vysoko na seznamu.

Číslo tři: Taky musím přestat malovat jeho hloupý - třebaže sexy - obličej.

A nakonec číslo čtyři: Příště, až se s Reecem setkám, k němu musím být upřímná a říct mu pravdu o té noci. Aspoň to bych mohla udělat. Zbavit se téhle bolesti. Musím to udělat, protože nedokážu přestat myslet na jeho otázku.

Ublížil jsem ti?

Stiskla jsem rty a snažila se nevšímat si toho valounku viny, která mi rozkvetla v útrokách, zatímco jsem kráčela po chodbě. Reece se musel i bez toho srovnat s velkou tíhou viny, nepotřeboval, abych mu

to ještě ztěžovala. V ložnici jsem se svlékla, nechala oblečení tam, kde dopadlo, protože mé myšlenky rotovaly kolem toho, jak mu tu zprávu podám.

Měla jsem neblahé tušení, že ze mě nebude mít radost.

Kdybych ovšem věděla, že si něco takového myslí celou tu dobu, už dávno bych to vyjasnila. Vážně. To, že jsem se já cítila kvůli té noci ublíženě, vůbec nebylo tak zlé, jako když si on myslí, že provedl něco opravdu špatného.

Kousala jsem se do rtu a cestou přes místnost jsem minula hluboký šatník. Dveře byly otevřené a nahé tělo mi ovanul studený vzduch, až mi naskákala husí kůže. Nevýhodou viktoriánského domu byl všudypřítomný chlad, dokonce i v létě. Pan Silver mi jednou řekl, že v domě jsou z dřívějšíka tajné chodby, průchody pod schodišti a skryté dveře za omítnutými zdmi.

Když jsem o tom tak přemýšlela, napadlo mě, že podél zdi mé ložnice vede k bytům nahoru schodiště.

Prudce jsem se otočila a jako blázen jsem dveře šatníku rychle zavřela. Vzhledem k tomu, že jsem byla nahá jako novorozeně, bylo to stejně na dvě věci, ale přesto jsem to udělala.

Zatímco jsem se připravovala do práce, znovu jsem jako posedlá přemýšlela o tom, že si s Reecem budu muset upřímně promluvit. Hluboko uvnitř jsem věděla, že to neskončí dobře a že by mi to mělo být fuk, ale nebylo.

Věděla jsem, že až si Reece uvědomí, že jsem nevyšla s pravdou ven celou tu dobu, nejen že bude litovat té noci, která se ve skutečnosti nikdy nestala, ale taky mě začne nenávidět.

5. kapitola

U Mony bylo v sobotu večer narváno k prasknutí. Protože Jax odjel s Callou do Shepherdu v Západní Virginii, chyběla nám v hospodě jedna síla. Clyde byl poté, co ho minulý měsíc skolil infarkt, kvůli doktorově nařízení stále doma, a Sherwood, náš kuchař na půl úvazku, nevěděl, kde mu hlava stojí.

Byl tu takový shon, že jsem si sotva všimla, jak Nick podstrčil svoje číslo - načmárané na jednom z našich nových ubrousků - holce v ustřižených džínových šortkách.

„Další ztracený případ,“ poznamenala jsem, když jsem se protáhla kolem něj, abych vzala dvě piva.

Přimhouřil na mě oči.

Zahihňala jsem se, otočila se a položila dvě láhve na bar. Ti dva chlapi, co na ně čekali, vypadali, že už můžou legálně pít, a v tmavých džínách a jednobarevných tričkách vyhlíželi obyčejně, ale věděla jsem, že se nepohybují v nejprátelejších kruzích. Zahlédla jsem je oba s Mackem, jenž pracoval pro chlápka z Filadelfie jménem Izajáš, o němž každý ve městě a jeho okolí věděl, že se od něj má držet dál. Pracoval v minulém čase, protože během léta skončil Mack s kulkou v hlavě na liduprázdné vedlejší silnici. Z toho, co jsem vyrozuměla, byl on ten, kdo vyhrožoval Calle kvůli její matce a jejím problémům, a Izajášovi se nezamlouvalo, že je pozornost policie upřena jeho směrem.

Tak jsem se na ně vesele usmála.

„Na účet podniku.“

Ten starší, s uhlově černými vlasy, na mě mrkl. „Díky, drahoušku.“

Došlo mi, že je dobrý nápad mít pár potenciálních mafiánů v rukávu. Nikdy nevíte, kdy budete potřebovat někoho naučit plavat v cementu. Ha ha.

Tipovala jsem, že je Reece ve službě, takže splnění priority číslo čtyři bylo odloženo. Lhala bych si do kapsy, kdybych řekla, že se mi neulevilo, protože jsem se té chvíli pravdy moc bála. A měla jsem jeho telefonní číslo, takže jsem mu mohla poslat esemesku a požádat ho, jestli bychom se nemohli sejít. Nebo jsem mu mohla tu pravdu napsat do zprávy.

To by ovšem bylo tak ubohé, že bych se v tom cementu musela učit plavat sama.

Dobrou zprávou bylo, že jsem se k tomu v myšlenkách pořád nevracela, protože jsem pobíhala od jednoho zákazníka k druhému a sbírala dýška. Bylo už po půlnoci, když jsem vzhlédla od přípravy ďábelského koktejlu „Sex on the beach“ a uviděla v koutě stát Deana.

Ach, sakra.

Zahlédl mě hned, jakmile jsem se na něj podívala. Kruci. Stála jsem přímo tady a on se díval přímo na mě. Na vteřinu mě napadlo, že bych se schovala za pult.

„Ahoj,“ řekl a našel tu snad jedinou nezabranou stoličku na celém světě. „Jsi v jednom kole.“

Cítila jsem, jak se mi horko žene do tváří. Neodpověděla jsem mu na tu jeho dřívější esemesku. Poté co máma odešla, jsem na to

zapomněla. „Jo, dnes je tu fakt... rušno.“ Když jsem vrátila ananasový džus na místo, škusla jsem sebou. Tak rušno, že jsem ani neměla čas napsat textovku? Ubohá výmluva. Otočila jsem se k němu a udržela na tváři profesionální úsměv barmanky. „Co ti můžu dát?“

Pomalů zmrkal. Oči měl modré, ale ne tak jasné jako Reece - zatraceně! Nebudu myslet na barvu jeho očí. „Hm, dám si pivo.“

Přikývla jsem a rychle si pospíšila, abych mu jedno přinesla. Cestou zpátky na mě Nick zvedl obočí, ale mlčel. Položila jsem tácek na bar a na něj postavila pivo. „Zaplatíš hned, nebo ti to mám napsat na účet?“

Zase zmrkal, potom se odtáhl a vylovil peněženku. „Zaplatím hned.“ Podal mi desetidolarovku. „Zbytek si nech.“

„Díky,“ zamumlala jsem a nejradši bych nechala ty peníze na baru, ale musela jsem platit nájem a pak tu byla ta sada nových vodovek, kterou jsem si chtěla koupit, takže... Zhluboka jsem se nadechla, pohlédla na něj a položila ruku na bankovku. „Hele, Deane, opravdu jsem se dobře...“

„Ahoj! Roxy-moxy, ty moje holko!“ Málem jsem při zvuku Katiina hlasu vyletěla z kůže. Otočila jsem se. Překvapilo mě, že se dokázala prodrat dovnitř. Hospoda byla pořád narvaná, a ona byla dokonce obyčejně oblečená. Tak trochu.

Katie pracovala naproti přes ulici v pánském klubu. Jinými slovy byla exotická tanečnice a svou práci milovala. Obyčejně nosívala věci, které by si většina lidí na veřejnost na sebe nevzala. Dnes večer si na své dlouhé nohy natáhla žvýkačkově růžovou kůži a její top na ramínka vypadal jako fialová disco koule.

Dean na ni zíral, jako by spadla z Marsu a rovnou vyrazila do téhle hospody.

„Čau.“ Rychle jsem se vzpamatovala a už ze zvyku jsem popadla láhev tequily a malou skleničku.

„Jak to šlo dnes v práci?“

Lokty si prorazila cestu mezi starší ženou a Deanem a vklouzla do toho miniprostoru. „Byla to tak strašná nuda, že jsem málem u tyče usnula.“

„To by skončilo špatně.“ Nalila jsem jí panáka.

„Takže v neděli máš volno, je to tak?“ Přerušil nás Dean a přitiskl si paže blíž k tělu, jako by se bál, že se Katie dotkne a něco od ní chytne.

Nelíbilo se mi to.

Katie se zahihňala a omotala prsty s ledově modrými nehty okolo skleničky. „Má volno, ale nestráví ho s tebou, jestli tvé příjmení není Winchester.“ Povytáhla obočí a prohlédla si ho, zatímco mě spadla brada. „A ty očividně nejsi Dean Winchester.“

„No dovol?“ vyprskl a tváře mu zrudly.

„Co je?“ Pokrčila opálenými rameny. „Zlato, jen ti hezky vysvětluju, že u ní nemáš žádnou šanci.“

„Katie,“ sykla jsem na ni. Dean se ke mně otočil.

„Je trapnej,“ zamumlala Katie. Střelila jsem po ní pohledem. Našpulila rty, poslala mi vzdušný polibek a potom do sebe najednou kopla toho panáka. „Pamatuj, co jsem ti říkala.“ Práskla skleničkou o pult a žena vedle ní ji s povytaženým obočím sledovala, jak odchází ze svého místa.

Katie se poklepala prstem ze strany po hlavě. „Už ses setkala s tím mužem, se kterým strávíš zbytek svého života.“

Ach, proboha. Teď jsem si vzpomněla, že mi říkala, že jsem lásku svého života už potkala. Opírala se přitom o svoje jasnovidecké schopnosti, o nichž prohlašovala, že se u ní projevily poté, co při tancování upadla u příliš mastné tyče.

Takové věci se stávají jenom lidem, které znám.

Velice jsem pochybovala, že jsem svou životní lásku ještě nepotkala - nebo jsem v to alespoň doufala - ale to nebylo to jediné, co mi řekla. Jedna z věcí, co mi kdysi předpověděla, se už splnila.

Mělo to co dělat s Reecem.

Katie se zašklebila na Deanova záda. „A není to tenhle. Každopádně, Roxy-moxy, pořád platí, že si spolu zítra dáme vafle?“ Jakmile jsem přikývla, zamávala na mě prsty. „Čauky.“

S trochu přihlouplým výrazem jsem ji sledovala, jak cestou ven z hospody našlapuje. Katie jsem znala už hodně dlouho, ale pořád mě dokázala vyvést z míry.

„S tou holkou je něco špatně,“ poznamenal Dean otráveným hlasem. „Nechápu, jak se s ní můžeš bavit.“

Sjela jsem k němu pohledem. „Vůbec nic špatně s ní není.“ Oči mu překvapením zablýskly. „Omluv mě, ale právě teď mám moc práce.“

Znovu zamrkal. „To je v pohodě. Promluvíme si později.“

Otevřela jsem ústa, abych mu řekla, že k tomu nedojde, ale rychle se otočil a zmizel v davu. Zavrtěla jsem hlavou a přesunula se k opačné straně baru.

Nickovi jsem nemusela říct ani slovo, protože si se mnou vyměnil místo, a já se vrhla do objednávek. O něco později jsem vzhledla a nepříjemně se střetla s Deanovým očima. Poté už jsem ho neviděla.

Zbytek noci utekl jako voda. Naposledy jsme roznesli objednávky a potom vyklidili hospodu, než jsme spočítali tržbu a srovnali pokladnu. Když jsme s Nickem tuhle práci dělali, obvykle jsme si u toho jenom pouštěli hudbu. Většinou jsem našla nějakou hodně otravnou písničku a pustila ji, ale dnes jsem na to neměla náladu.

A Nick měl očividně potřebu si povídat. „Kdo byl ten chlápek, co jsi tu s ním mluvila?“

Zavřela jsem pokladnu a načmárala součet do tabulky, kterou vytvořil Jax. Jednoho dne bude z tohoto podniku skutečná hospoda a budeme mít pokladní systém. Dívka může snít. Povzdechla jsem si, otočila se k Nickovi a opřela jsem se o bar, zatímco uklízel. „Jenom jeden chlápek, se kterým jsem šla na rande.“

„A skončí to jenom u jednoho rande?“

Pokrčila jsem rameny. „Jo. Nemám zájem.“

Hodil si utěrku přes rameno a došel ke mně. „Budou s ním problémy?“

Oba kluci - Jax i Nick - dokázali být trochu moc ochranitelští, a stejně tak Clyde. „Ne, nebudou s ním problémy. Myslím, že mu dnes došlo, že nemám zájem.“ Naklonila jsem hlavu na stranu. „Kromě toho nejsem tvoje mladší sestra, takže ode mě nemusíš odhánět všechny kluky.“

„Nemám mladší sestru.“

„To je fuk.“

„Ale mám mladšího bráchu.“ Položil ruce z obou stran vedle mě a sklonil bradu. Takhle zblízka jsem viděla, že má oči spíš zelené než hnědé. A proboha svatého, stáli jsme fakt blízko jako nějací poníci. „A Roxy, nepoužil bych slovo sestra, když o tobě přemýšlím.“

„Cože?“ Brýle mi začaly klouzat z nosu.

„Klidně bych si to s tebou rozdál,“ oznámil. Jenom tak. Prásk. Přímo do tváře.

Vytřeštila jsem oči a projel mnou šok. Nick o mě nikdy neprojevil ani ten sebemenší zájem. „Hm...“

Zkroutil rty do poloúsměšku. „Ovšem pak bych tady nemohl pracovat, proto k tomu nedojde. Pravděpodobně bych kvůli tobě

udělal výjimku, ale to není hlavní důvod, proč bych...“ pohnul rukou a poklepal mě po špičce nosu, „se tímhle směrem s tebou nevydal.“

Minutku jsem na něj zírala, polichocená a... jo, pěkně ohromená. „Díky. Asi.“

Mrkl na mě a potom se odtáhl. Popadl z ramene utěrku, sebral čistič ve spreji a postříkal barový pult. Chvíli mi trvalo, než můj mozek opět začal pracovat. Upravila jsem si brýle.

„No, já bych... se s tebou klidně vyspala, ale bylo by to pak prostě trapný.“

Nick se uchechtl.

„Takže... ty se opravdu s holkama jenom vyspíš a pak už je nechceš vidět?“ Zvědavost možná zabila kočku, ale šlo o mého nejlepšího kamaráda.

„Nejsem na vztahy.“

„Vidět se s někým víc než jednou není vztah,“ namítla jsem logicky, aspoň podle mě. „Teda, skoro dokážu pochopit, že se s holkou nechceš znovu vyspat, ale ani se s ní nevidět?“

Ohlédl se na mě přes rameno. „Prostě jsem už takovej.“

„No dobrá,“ zamumlala jsem a potřásla hlavou. „Nejsi ty lamač ženských srdcí?“

Jenom si odfrkl. Krátce po té opravdu divné noci U Mony - aspoň z mého pohledu - jsme to zabalili. Klíče jsem měla já, proto jsem nedávala pozor, co se děje venku, když Nick otevřel dveře. S pozorností upřenou na zámek jsem si nejdřív myslela, že ten tichý smích, který z něj vybublal, má něco společného se mnou. Teprve když jsem hodila těžký svazek klíčů do kabelky a otočila se, došlo mi, čemu se směje.

„Co to...?“ Odmlčela jsem se a srdce mi začalo bušit.

Vedle mého auta stál policejní hlídkový vůz a zatraceně rajcovní polda se opíral o dveře na straně spolujezdce s dlouhýma nohama překříženýma v kotnících a pažemi složenýma na hrudníku k nakousnutí.

Čekal tu Reece.

Jak jsem tak na něj na tom matně osvětleném parkovišti hleděla, opravdu jsem nepřemýšlela o svém seznamu priorit. Usadil se kolem mě dusný noční vzduch. Reece se napřímil a odtáhl se od vozidla. Ve skutečnosti jsem myslela jenom na to, jak se mu umělá látka policejních kalhot napíná kolem stehén.

Ježíši, chodil s tou smrtící elegancí, která by měla být postavena mimo zákon.

Nick se ke mně naklonil a pošeptal mi do ucha: „A právě tady kráčí hlavní důvod, proč bych si to s tebou nerozdal.“

Zakopla jsem.

„Ahoj, kámo.“ Nick plácl Reece po rameni, jak kolem něj procházel. „Dobrou noc. Zase ve středu, Roxy.“

„Čao.“ Nespustila jsem z Reece oči. Co tady o půl třetí ráno dělá? Nebylo to poprvé, co jsem pozdě v noci vyšla z baru a našla tu čekajícího Reece. Před tou „nocí, co se neměla stát“ to dělával celkem pravidelně, když sloužil noční směnu a měl zrovna pauzu.

Ovšem nečekala bych, že se to ještě někdy zopakuje.

Tichým parkovištěm se rozlehl zvuk Nickovy startující motorky. Musela jsem něco říct, protože jsme tu stáli, dva metry od sebe, a hleděli jeden na druhého. „Ahoj.“

No, tak to bylo ohromující.

Když sklonil pohled níž, koutek rtů mu povyskočil vzhůru. „Co je...?“ Zasmál se a moje útroby se zachvěly, jako by se v nich náhle rozletělo hejno motýlků.

„Co to máš za nápis na tričku?“ Shlédla jsem a snažila se zarazit úsměv, který se mi tvořil na rtech. „Jsem proutník. Co se ti na tom nezdá?“

Dlouhé husté řasy se zvedly a vzápětí se zase zasmál, tím milým a lehkým smíchem, který se kolem mě ovinul. „Ty jsi... jsi vážně neskutečná, Roxy.“

Přešlápla jsem z nohy na nohu a kousla se do rtu. „Nejsem si jistá, jestli to je dobře, nebo jestli máš chuť utéct opačným směrem.“

Přistoupil o krok blíž s rukama volně po stranách - pravou se mírně otřel o služební zbraň. Hvězda na jeho hrudi mi připadala jasnější než dřív, měla jsem ji přímo před očima. „Je to... jo, je to dobře.“

Trhaně jsem se nadechla a lehký větřík mi mrštil pramen vlasů do obličeje. Co se to tu k čertu děje? Rozhlédla jsem se po prázdném parkovišti a po řadě vozidel, která začínala odjíždět od striptérského klubu naproti. „Máš... přestávku na jídlo?“

„Jo. Sloužím do sedmi do rána,“ odpověděl a vzápětí se pohnul tak rychle, že jsem si nevšimla, co dělá, dokud mě konečky prstů nepohladil po tváři. Chytil ten divoký pramen vlasů, a zatímco jsem

měla doslova vyražený dech, zastrčil mi ho za ucho. Jeho dotek mě zašimral na citlivé kůži za uchem, až jsem se slastně zachvěla.

Tlak mi vystoupal vzhůru jako těžkému kardiakovi. „Co... co tady děláš, Reeci?“

Na smyslných rtech se objevil jemný úsměv. „Víš, nejdřív jsem to opravdu netušil. Jezdil jsem okolo, věděl, že se musím najít, a pak jsem si najednou uvědomil, že zatačím na tohle parkoviště. A pomyslel jsem na to, jak jsme tohle měli ve zvyku.“

Vnitřnosti mi úplně roztály, přestože to byla hloupost, ale připadalo mi úžasné, že si na to vzpomněl. A to jsem si myslela, že jsem jediná, kdo se těchhle vzpomínek drží. Vzhledla jsem k němu, cítila se mírně omámená, a nemělo to nic společného s tím, jaké bylo vedro, ani s jeho výškou. „A dál?“

„Jsi unavená?“

To nebyla odpověď na mou otázku, ale zavrtěla jsem hlavou. „Nejsem.“

Jeho oči, tak tmavě modré, že v tom slabém světle vypadaly černé, se na mě upřely. „No, začal jsem přemýšlet. Honily se mi hlavou bláznivé myšlenky.“

Povytáhla jsem obočí. „Bláznivé myšlenky?“

Přikývl a ušklíbl se. „Bláznivé myšlenky, jako třeba proč bychom nemohli začít znovu?“

„Začít znovu?“ Začala jsem se měnit v opakujícího papouška.

„Jo, ty a já.“ To mi došlo.

„A myslím, že je to zatraceně dobřej plán,“ pokračoval a najednou byl o krok blíž, takže stál tak blízko jako předtím Nick, ovšem s Nickem jsem nic necítila. Ted' mě však zalévaly pocity a zkratovaly moje nervová zakončení. „Doufám, že souhlasíš.“

„S jakým plánem?“

Znovu natáhl ruku, tentokrát mi upravil brýle. „Zapomeňme na tu noc. Víme, že nemůžeme doopravdy předstírat, že se to nikdy nestalo, ale řekla jsi... že jsem ti neublížil, a vím, že o tom bys nelhala,“ mluvil dál a mně srdce spadlo až do žaludku. Lhát? Já? Nikdy. „Můžeme se ale pohnout dál, je to tak?“

„Proč?“ Ta otázka ze mě vyletěla a on povytáhl jedno obočí. „Ne. Myslím tím, proč ted'?“

Po jedné dlouhé vteřině odpověděl: „Byli jsme přátelé a teď k tobě budu upřímněj, zlato, chybí mi to. Chybíš mi ty. A už jsem unaveněj z toho, jak mi chybíš. Takže proto teď.“

Srdce mi radostně poskakovalo. Chyběla jsem mu? Byl unavený z toho, že mu chybím? Proboha svatého. Teď si můj mozek odjel na dovolenou. Neměla jsem tušení, co mu odpovědět. Doslova jsem strávila jedenáct měsíců tím, že jsem ho proklínala, a teď mi jednoduše došla slova. Litoval té noci, která se tak trochu nestala, přál si, aby k ní nedošlo, ale tady stál a chtěl začít znovu.

A naděje - ach, Ježíši, jiskra naděje se mi objevila v hrudi a probudila se k životu. Jako by mi zase bylo patnáct, když se na mě přes trávník usmál. Nebo když mě měl ve zvyku doprovázet do třídy ve škole. Jako když mě objal, poté co se vrátil z armády.

Rozhodně jsem se cítila jako tu noc, kdy jsem ho vezla domů.

Byla to tatáž naděje, o níž jsem si myslela, že za těch jedenáct měsíců uhasla, ale očividně byla stále přítomna, prorazila si cestu ven přes pud sebezáchovy, pocit zmatku a viny.

„Je to pro tebe dostatečně dobrý důvod?“ V jeho hlase se ozýval škádlivý tón, který mě nutil se usmívat, ale připravil mě o půdu pod nohama.

Potřebovala jsem mu říct, co se tenkrát v noci skutečně stalo. Věděla jsem, že to musím udělat, ale on chtěl začít znovu. Jak bych to asi mohla udělat, kdybych se zavrtala zpátky do minulosti?

Reece zase zvedl ruku a tentokrát chytil tu mou. Propletl naše prsty. Moje srdce přestalo poskakovat a začalo dělat přemety. Možná i salta. Jemně mě zatahal za ruku. „Co na to říkáš, Roxy? Zajdeš se mnou na svačinu, večeři, snídani - nebo jak se tomu říká ve tři ráno?“

Jak bych mohla říct cokoli jiného než ano?

6. kapitola

Sedět s Reecem v nonstop podniku dál v ulici mi připadalo povědomé... a zároveň zvláštní. Jako bych vklouzla do života někoho jiného, s kým jsem si byla velice blízká.

Bylo tu doslova mrtvo až na stůl s několika vysokoškoláky, kteří se před policajtem snažili nevypadat příliš opile, a pár kamionáků. Reeceovi donesli hodně rychle kávu a mně sladký čaj. Rozhodli jsme se, že si dáme snídani.

Nejprve se mezi námi usídlilo tak trochu trapné ticho. Seděla jsem naproti němu v tureckém sedu a pod tím krutě ostrým světlem nad hlavou jsem si hrála s rukama v klíně. Nevěděla jsem, co mám říct nebo dělat, a tu a tam jsem se zaposlouchala do tlumeného hovoru, který co pět vteřin zapraskal ve vysílačce, kterou měl na rameni.

Reece ale ten trapný okamžik prolomil. „Všiml jsem si, že Thomas ke své výbavě přidal další piercing.“

Pohnula jsem rukou, začala si pohrávat se sklenicí a přikývla. „Jo, nechal si minulý týden udělat piercing v obočí. Kdykoli ho vidím, mám chuť vzít řetízek a propojit ten piercing nad okem s těmi, co má v nose a rtu.“

Tiše se zasmál. „Jsem si docela jistej, že by byl pro. Tvůj táta mu říkal Kovovej ksichte.“

Zakroutila jsem hlavou. „Thomasovi bude za pár měsíců osmnáct a přesvědčil naše rodiče, že si nechá udělat tetování na obličej. Prý něco jako zip, který začne na jeho zátylku a skončí mezi obočím?“

Reece vykulil oči. „To nemyslí vážně, že ne?“

Zasmála jsem se. „Snad ne. Musel by si oholit všechny ty pěkné kudrny a to by asi neudělal. Myslím si, že si z nich jenom utahuje. No, pro...“ Odmlčela jsem se, protože se místností ozvala hlasitá rána.

Reece se opřel o červená sedadla, hodil paži podél boxu a otočil se ke stolu, kde seděli studenti. Někdo rozlil pití a očividně to všem u stolu připadalo neskutečně směšné, protože vydávali zvuky jako smečka hyen. Podívala jsem se zpátky na Reece. Z profilu vypadal báječně. Mohla za to jeho spodní čelist, napadlo mě. To díky ní byl jeho obličej tak nádherný. Zachytit tu tvrdou linii čelisti by bylo štětcem tak snadné, nebo i uhlem. Ach, rozhodně bych mohla nakreslit jeho portrét uhlem! Počkat. Byla jsem si docela jistá, že jsem přidala „přestat malovat jeho obličej“ na ten seznam priorit.

Na splnění položek na tom seznamu jsem byla fakt levá.

Reece sklouzl pohledem zpátky na mě a já ucítla, jak mi hoří tváře. Protože jsem na něj zírala a on mě u toho přistihl. Úsměv, který mu zkroutil rty, oplýval chlapeckým šarmem. Hrud' se mi zachvěla. „Pořád chodíš na grafický design, že jo?“

Cože? Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že mluví o vysoké škole. „Jo, jasně. Studuju to on-line. Tenhle semestr jenom dva předměty.“ Pokrčila jsem rameny. „To zatracené studium je pěkně drahé.“

„Kolik ti ještě zbývá?“

„Ještě několik let.“ Napila jsem se čaje. Cukr, ach. „Protože mívám jenom dva předměty za semestr, mám pocit, jako bych nasedla na dlouhý vyhlídkovej let, ale až skončím, budu...“

„Budeš co?“

Otevřela jsem ústa, ale pak se zamračila. „Vidíš, to je dobrá otázka. Vůbec nemám páru. Asi bych si to měla ujasnit.“

Reece se opět uchechtl, spustil paži a položil lokty na stůl. „Je ti teprve dvaadvacet, Roxy. Opravdu nemusíš mít už všechno ujasněný.“

Zatvářila jsem se nevýrazně. „Říkáš to, jako bych byla ještě v plenkách. Tobě je taky jenom pětadvacet.“

Možná měl pravdu, ale v hrudi mi vzklíčila panika. Až dokončím školu, budu pořád dál pracovat U Mony? A dělat webový design jako vedlejšák? Nebo si najdu „opravdovou“ práci, jak mi někteří lidé, obzvlášť ti velice vlezlí lidé, s láskou radili?

„U Mony pracuju ráda,“ prohlásila jsem nakonec.

„A proč by taky ne? Pracuješ pro Jaxe a on je skvělej,“ pronesl s mírně nakloněnou hlavou. „A umíš jednat s lidmi.“

Zakřenila jsem se. „Taky dostávám pěkný dýška.“

Sklonil pohled k mým ústům a pak ho pomalu zvedl. „To se vsadím.“

Při tom letmém, skoro mimochodem proneseném komplimentu jsem se příjemně zachvěla. Toužila jsem tak moc po uznání, že kdybych měla ocas, radostně bych s ním vrtěla? Nebo jsem se tak cítila jenom proto, že to řekl Reece?

Husté řasy se sklopily a zastínily tak na okamžik ty kobaltově modré oči.

Když zase vzhlédl, oči mu s jeho typickou intenzitou málem žhnuly.

No jasně, že za mé pocity mohl Reece. Co jsem si to nalhávala?

Vytřepala jsem tyhle myšlenky z hlavy a popadla papírek, do nějž byla předtím zabalená slámka, a začala ho trhat na kousky. „Ale copak to není velká hloupost, že vystuduju a budu mít titul z grafiky, a přesto budu dál pracovat U Mony?“

„A jak moc velká hloupost by byla, kdybys přestala dělat něco, co děláš ráda, abys mohla dělat něco jiného, co ráda nemáš?“

Moje rty se vytvarovaly do dokonalého O. No, když to člověk takhle shrne, opravdu to nedává smysl.

„Hele, pamatuješ si, jak můj otčím vyváděl, když si uvědomil, že já ani brácha nemáme v plánu jít na vysokou?“

Přikývla jsem. Jeho bratr Colton ani Reece nikdy neměli zájem dosáhnout vysokoškolského vzdělání, což se jejich nevlastnímu otci Richardovi nelíbilo, protože on si na vzdělání, zejména právnickém, velice zakládal.

„A do dnešního dne jsem nikdy nelitoval, že jsem na univerzitní půdu ani nevzkročil. Jsem rád, že jsem se dal k mariňákům a vrátil se k tomuhle,“ řekl a pokrčil ramenem. „Jsem spokojenej s tím, že jsem polda, přestože jsou chvíle, kdy je to...“ Přes obličej mu přeletěl stín a já zadržela dech. Myslela jsem si, že se chystá promluvit o tom, co se stalo - o tom střelení, po němž se mu život na nějakou dobu vymkl z rukou.

Koukla jsem na něj a pomyslela na to, jak... jak zdrcený byl Reece poté, co se před rokem a půl zapletl do střelby. Kdoví, čemu čelil ve válce.

Věděla jsem, že tam utrpěl vážné zranění. Nerada jsem na to myslela... Kvůli tomu se vrátil domů, ale ta střelba, do které se zapletl jako policista, s ním silně otřásla. Přestože mě Reece během té doby od sebe neodstrkoval, byl to právě Jax, kdo mu pomohl se vzpamatovat a zabránil mu, aby nedopadl až na dno.

„Přestože je to někdy zatraceně těžký, nelituju, že jsem si tuhle práci vybral.“

Bůhvíproč jsem byla zklamaná, že tu „těžkou“ situaci nezmínil. Ačkoli mi Reece během té doby, kdy se s tím svinstvem vyrovnával, dovolil, abych mu byla nablízku, nikdy o tom nemluvil a vsadila bych se, že pořád nemluví.

„Všichni nemusí dělat totéž, aby byli šťastní,“ pokračoval. „Richardovi chvíli trvalo, než se s tím smířil, ale udělal to. A teď je v pohodě, protože ví, že Colton i já jsme šťastní.“ Odmlčel se. „A já vím, že tvým rodičům nebude vadit, když budeš dál pracovat U Mony nebo dělat cokoli jinýho. Prostě chtějí, abys byla šťastná.“

„Já vím.“ A to byla ta nejupřímnější pravda.

Reece se natáhl přes stůl a omotal dlouhé prsty kolem mého zápěstí. Pomalu odtáhl mou ruku od té hromádky papíru, kterou jsem vytvářela. „Víš, že nemusíš žít Charlieho život za něj.“

Brada mi spadla až na stůl.

„Jenom to, že on nemůže jít na vysokou, neznamená, že to musíš dělat za něj.“ Otočil mou ruku a pohladil mě palcem po vnitřní straně zápěstí. „Charlie by to po tobě nikdy nechtěl.“

Docela často jsem se divila, co to sakra dělám nebo proč to dělám, a Reece udeřil hřebíček přímo na hlavičku, dokonce i poté, co jsme si spolu skoro rok nevyměnili jediné zdvořilé slovo. Šokoval mě až do morku kostí, protože jedna moje část si nechtěla připustit, proč některé věci dělám.

Nebo proč nedělám něco jiného. Znovu mě palcem pohladil a upoutal tak mou pozornost. Bříška prstů měl mozolnatá, prozrazovala mi, jak moc ruce používá. Z kontrastu mezi tou drsností a tím jemným pohybem a jeho slovy jsem se na sedačce zavrtěla.

Než jsem mohla vymyslet vhodnou odpověď na jeho prohlášení, přinesli nám jídlo a on mou ruku pustil. Ale udělal to pomalu, prsty lenivě klouzal po mé kůži, přejížděl po dlani i celé délce prstů. Neschopná se zarazit jsem se zachvěla.

Hovor odvedl k mnohem lehčímu tématu. „Tak jak dlouho si myslíš, že tu Jax vydrží, než vyrazí zpátky do Shepherdu?“ zeptal se a zabodl vidličku do koláče s krémem.

Zasmála jsem se a nabrala si plátek slaniny. „Nicka napadlo to samý. Jax by se měl vrátit uprostřed příštího týdne, ale pochybuju, že zvládne vydržet bez Cally dýl než týden. A tak pofrčí zase zpátky.“

„Taky si to myslím.“ Kouzelně se ušklíbl. „On je do ní fakt blázen.“

„Hodí se k sobě.“

„To je pravda,“ přikývl. „Jax si to zaslouží.“

Když dojedl, byly už skoro čtyři hodiny a Reece se musel vrátit to služby. Zaplatil účet za nás oba a s potměšilým úsměskem, který na mě působil, jako by mi bylo zase šestnáct, si mých protestů nevšímal.

Doprovodil mě k autu, které stálo vedle jeho policejního vozidla. „Pojedu za tebou,“ oznámil mi a otevřel mi dveře.

Zamrkala jsem. „Ty... Reeci, to nemusíš.“

„Jsem zpátky na příjmu. Když dostanu hlášení, vezmu to. A počítá se to jako hlídkování, takže o nic nejde.“ Položil mi ruku na rameno a zadíval se mi zpříma do očí. „Je pozdě a ty bydlíš sama. Proto za tebou pojedu, abych dohlédl na to, že ses dostala v bezpečí domů. Buď se s tím smíříš a budeš to brát v pohodě, nebo tě budu sledovat jako pomatenej šílenec.“

Obočí mi vystřelilo vzhůru.

Znovu předvedl ten zatracený úšklebek a sklonil bradu. „Nechtěj, abych si připadal jako šílenec.“

Vybuchla jsem smíchy. „Tak fajn, tak mě teda sleduj.“ Vklouzla jsem na sedadlo a vzhlédla k němu. „Blázne.“

Uchechtl se a já se tomu zasmála a během té krátké jízdy domů jsem měla chuť se párkrát praštit hlavou o volant. Co to vyvádím? Proč jsem tak šťastná a celá naměkko? To, že chce začít znovu, ještě přece neznamená, že budeme něco víc než kamarádi. A to bylo úplně báječné a asi bylo i báječné, že... jsem kvůli tomu byla šťastná a zahodila ten hněv a rozpaky, které obklopovaly tu společnou noc. Rozhodně s ním můžu být jenom kamarádka.

Tedy pokud se na mě přestane tak usmívat a dotýkat se mě. Kamarádství přece znamená žádné doteky.

Když jsem zaparkovala u obrubníku, policejní vozidlo zastavilo přímo za mnou. Jakmile jsem vystoupila z auta, ani mě moc nepřekvapilo, že už stál venku a čekal na mě. „Hodláš mě doprovodit ke dveřím?“ zeptala jsem se a přehodila si přes rameno kabelku.

„Samozřejmě.“ Zavřel dveře mého auta. „Nakonec přece pomáhám a chráním.“

Povytáhla jsem obočí.

Vzduchem se linula vůně pozdně kvetoucích růží, o které pečovala paní Silverová. Reece mi položil ruku na záda a vedl mě po chodníku ze starých dlažebních kostek k přední verandě. Připadalo mi, jako by se váha jeho ruky propálila skrze moje tenké tričko. Celý ten nápad s „nedotýkat se“ tak právě vyletěl komínem.

Světla v bytech u Silverů a u Jamese s Miriam byla zhasnutá, ale malá nažloutlá záře vycházela z bytu nad mým. Opravdu se s tím sousedem budu muset seznámit. Přidala jsem to na svůj měnící se seznam priorit.

Přede dveřmi jsem se zastavila a lovila z kabelky klíče, zatímco jsem si zoufale přála, abych si nevšímal toho, že jeho ruka pořád leží na mých zádech a že on stojí tak blízko, že se pravým stehnem skoro otírá o můj zadek. Vzhlédla jsem k němu a ostře se nadechla. Ze všech myšlenek, které mi proudily hlavou, jsem nedokázala dát dohromady jedinou kloudnou větu.

„Tak jsi bezpečně u dveří,“ poznamenal lehkým tónem.

V tom vlhkém ránu jsem cítila, jak je moje pokožka příliš horká. „Díky tobě.“

„Aspoň na něco jsem dobřej.“

„Jsi dobřej na spoustu věcí.“ Poté co mi ta slova vyletěla z pusy, zněla kdovíproč mnohem zvrhleji než předtím, než jsem je vyslovila.

V té tmě jsem sotva viděla jeho výraz, ale otočil se tak, že jsme stáli tváří v tvář. Když to udělal, přesunul ruku z mých zad na můj bok.

„Ach, Roxy, kéž bych mohl říct, že věřím, že víš přesně, v čem jsem dobřej, ale nemůžu.“

Bože! Tak fajn, ta slova opravdu vyzněla úchylně, protože mluvil o té noci, přestože jsme se domluvili, že se na ni pokusíme zapomenout a pohneme se dál. Ale najednou jsme se ocitli přímo u ní. A můj jazyk se vymkl kontrole. „Byl jsi dobřej,“ prohlásila jsem a vzpomněla si, jak mě líbal.

Namol, nebo ne, ten chlap prostě uměl líbat. „Jako opravdu dobřej.“

Zkroutil ty zatracený rty a moje holčičí partie se mohly zbláznit a přály si, aby ruku posunul o pár centimetrů doleva a níž. „No tak, Roxy, myslel jsem, že to nebylo nic, o čem by člověk psal domů.“

To jsem mu řekla. A taky jsem si uvědomila, že každý myslíme něco jiného. Já líbání, on sex. Opravdu jsem mu potřebovala říct, co se stalo. „Reeci, já...“

„Musím být k tobě upřímněj,“ přerušil mě. Sklonil hlavu, a když promluvil, jeho dech mi tančil po tváři. „Řekl jsem ti, že mi chybíš a že to tak dál nechci.“

Mozek se mi vyprázdnil. „Jo, jo, řekl.“

„Ale to není všechno,“ vysvětloval Reece, zatímco mi srdce začalo bušit. „Očividně se mezi námi něco děje. Namol, nebo ne, k té noci by nikdy nedošlo, kdyby mezi námi nic neprobíhalo.“

„Počkej. Říkal jsi přece, že té noci lituješ. Že jsi...“

„Jo, přeju si, aby se to nestalo, Roxy. Ale jenom proto, že si chci pamatovat tu chvíli, kdy jsem se do tebe poprvé zanořil. Chci si vzpomenout na každou vteřinu, kdy jsem do tebe přirážel, centimetr po centimetru, a uložit si to pevně do paměti, zlato. Proto toho lituju a rozhodně mám v plánu tu situaci napravit.“

Ach, sakra, to, co právě řekl, bylo žhavý jako samo peklo. Tak rajcovní, že jsem si ani nevšimala toho, že ve skutečnosti ve mně nikdy nebyl. Žádný chlap, dokonce ani Reece, se mnou dosud takhle nemluvil. Líbilo se mi to.

A mým holčičím partiím taky.

Katie mi jednou prozradila, že zná chlapa, u něhož stačí, aby zvlhla, jen když s ním mluví, a já jsem jí vážně nevěřila. Ovšem teď už ano. Rozhodně. S konečnou platností to není jen městská legenda. Je to možné... Počkat. On hodlal tu situaci napravit?

„Víš, co pro mě bylo za těch posledních jedenáct měsíců zatraceně nejhorší sledovat?“

„Ne,“ zašeptala jsem.

Hlas mu zdrsněl a prohloubil se. „Jak se scházíš s chlapy, kteří nebyli hodni ani minuty tvého času - s takovými lidmi, až jsem se divil, co to máš za blbej vkus.“

Chystala jsem se začít bránit svůj vkus, ale pak jsem pusu sklapla. Jo, těch posledních pár chlapů, se kterými jsem si vyšla, bylo špatných. Ne Dean. Ten byl jenom... nudný.

„Chodila jsi na rande s takovými pitomci, ale přede mnou jsi utíkala.“

„A ty jsi hoden mého času?“ zeptala jsem se, neschopna se zarazit.

Sklon jeho rtů byl sebevědomý, znalý a otravně sexy. „Zlato, nemáš ani tušení, jak moc hoden tvého času jsem.“ Sevřel ruku na mém boku. „Nechci být jenom tvůj kamarád, Roxy. Sakra, to ne, ale jestli je to všechno, co chceš ty, srovnám se s tím. Jen ti to musím říct na rovinu. Abychom si jasně rozuměli. Ty víš, co chci.“

Ve vysílačce na rameni mu zapraskalo, dispečer oznamoval dopravní nehodu na vedlejší silnici nedaleko odsud. S očima upřenýma na mě pohnul rukou a zmáčkl knoflík na vysílačce. „Tady hlídka tři nula jedna,“ ohlásil se. „Jsem na cestě.“

Poté co Reece odtáhl ruku z vysílačky, řekl mi: „Jenom o tom přemýšlej.“ Vzápětí sklonil hlavu a otřel se rty o mou tvář a spánek. Umístil tam sladký, příliš letný polibek. „Teď pohni svým sladkým zadkem dovnitř.“

Omámeně jsem ho poslechla. Teprve když jsem se otočila v otevřených dveřích a on byl na půl cesty k autu, zavolala jsem: „Reeci!“

Ohlédl se přes rameno. „Copak, Roxy?“

Tváře mi zrudly. „Buď opatrněj.“ Neviděla jsem, jestli se usmívá, ale slyšela to v jeho hlase.

„Vždycky, zlato.“ A pak byl pryč.

To příjemné nadšení bylo zpět, silnější, než jsem si pamatovala. Jako by se mi na jazyku rozpustila cukrová vata. Zatímco jsem

zavírala dveře, měla jsem pocit, jako bych se vznášela, a chybělo málo, abych rozpažila ruce jako ta holka v muzikálu Za zvuků hudby a začala se točit, když jsem se náhle prudce zarazila, přímo uprostřed chodby. Z kuchyně vycházelo tiché hučení, zvuk motoru - nějakého přístroje.

Dokonale jsem zapomněla na Reece a jeho „nechci být jenom tvůj kamarád“ proslov a rychle rozsvítla. Všechno vypadalo v pořádku, ale ten zvuk...

Odhodila jsem kabelku na pohovku a pomalu prošla malou jídelnou a zapínala přitom světla. Se zkroucenými vnitřnostmi jsem dorazila do kuchyně a rychle našla vypínač.

Světlo zalilo kuchyň a já jsem okamžitě našla zdroj toho hluku.

„Co se to sakra děje?“ zamumlala jsem.

Přímo přede mnou běžela myčka. Na tom by nebylo nic divného... kromě toho, že jsem ji nenastavila ani nezapnula, než jsem odešla do práce. A i kdyby jo, neběžela by tak dlouho. Jak jsem na ni zírala, chloupky na zátylku se mi zježily.

Se zaraženým dechem jsem se došourala k myčce, jako bych se bála, že se probudí k životu a začne zpívat jako ty věci ve filmu Kráska a zvíře. Ztěžka jsem polkla, vklouzla prsty pod madlo, prudce ji otevřela a přerušila tak běžící cyklus.

Do vzduchu se vyvalila pára a já jsem rychle odtáhla ruku. Dvířka zaskřípala a potom se úplně otevřela. V myčce ležely jenom dvě věci. Hrnek, z něhož jsem pila čaj, než jsem odešla do práce, a talíř, z kterého jsem jedla housku.

Nic dalšího.

Nechala jsem dvířka otevřená, couvala jsem pryč a kroutila hlavou. Nechápal jsem to. Že bych náhodou stiskla časový spínač? Znělo to věrohodně, ale k čertu, já jsem upřímně ani netušila, jak ho nastavit.

Překřížila jsem paže na hrudi a po zádech mi přeběhl mráz. Pomalu jsem se otáčela a prohlížela si každý kout a škvíru v kuchyni. Potom jsem docela vyděšená vyběhla z kuchyně, nechala všechna světla zapnutá a nezastavila se dřív než v ložnici. Dveře jsem za sebou zabouchla a ještě i zamkla.

7. kapitola

„Věříš pořád na duchy?“ zeptala jsem se Charlieho.

Hleděl z okna a neodpovídal, ale já byla nebojácná - úplně jako ta holka v tom filmu, o němž všichni mluví. Nemohla jsem si vzpomenout na její jméno, ale hrál v tom Theo James, tak si to najděte.

„Vzpomínám si, jak jsme si hráli s tabulkou Ouija,“ pokračovala jsem, zatímco jsem seděla v křesle naproti němu s nohama zkroucenýma pod zadkem. „Bylo nám asi tak třináct a rok předtím jsme přísahali, že jsme venku viděli čupakabru, ale to je fuk. Myslím si, že v mém bytě straší.“

Charlie pomalu zamrkal.

Zhluboka jsem se nadechla. „Dálkový ovladač skončil minulou sobotu v ledničce, a když jsem přišla po směně domů, běžela myčka. A potom ve čtvrtek, když jsem přišla z práce, v mé ložnici hrála televize. Nenechala jsem ji zapnutou, když jsem odcházela. Takže buď mám v bytě ducha, nebo tam žije někdo další, o kom nevím, nebo přicházím o rozum. A vím, že moje bláznovství se nezdá až tak neuvěřitelné.“

Můj nervózní smích se rozlehl po jinak tichém pokoji a vysmíval se mi. Ať už se v mém bytě odehrávala jakákoli podivnost, byla jsem z toho po pravdě dost vyděšená. Řekla jsem o tom mámě, když jsem s ní mluvila dopoledne cestou k Charliemu, a ona byla zcela přesvědčená, že jde o ducha. Ačkoli jsem nikdy žádného neviděla, věřila jsem v ně. Chci říct, že opravdu hodně lidí - zdravých, normálních, dokonale rozumných - na světě tvrdí, že ducha viděli, aby to v některých případech nebyla pravda. Ale nikdy dřív se v mém bytě nic nestalo. Proč si to začalo pohrávat s věcmi zrovna teď? Nebo to možná něco vyvádělo i dřív, a já jsem si toho jen doposud nevšimla? Proboha, pomyšlení, že by v mém bytě fakt strašilo, bylo super divné.

Musím si koupit sůl, až půjdu příště nakoupit, kbelík soli. Aspoň v Lovcích duchů to fungovalo.

Povzdechla jsem si a vytáhla obraz, který jsem přinesla s sebou, a ukázala ho Charliemu. Namalovala jsem další krajinu, tentokrát pláž Rehoboth, kam by nás rodiče vzali v létě. Písek se na plátně třpytil, jako by na něm byly poházeny tisíce drobných diamantů. Bavilo mě kreslit oceán, ale nebylo to úplně přesné.

Protože žádný oceán není tak hluboký jako Reeceovy oči.

Potřebuju pomoc.

Charlie si obrazu nevšímal, tak jsem vstala a připíchla ho ke stěně, vedle té malby Ďáblova doupěte. Otočila jsem se a promnula si obličej. Bez brýlí jsem se cítila divně. Jakoby nahá. Hmm. Nahá. To mi připomnělo Reece.

Vážně potřebuju pomoc.

Spustila jsem ruce a odolala nutkání praštit hlavou do zdi. Uplynula chvíle, kdy jsem pouze hleděla na Charlieho a přála si, aby se otočil a podíval se na mě, i kdyby jen na několik vteřin. Ale to se nestalo.

„Reece chce na tu noc zapomenout a pohnout se dál,“ oznámila jsem do tichého pokoje. Samozřejmě že Charlie věděl všechno, co se té noci stalo a nestalo. „Vysvětlil mi, proč tehdy řekl, že toho lituje, což...“ zasmála jsem se, „...by vyřešilo spoustu problémů, kdyby to, víš, vysvětlil už tenkrát. Trochu to vyjasnil. A nechce být jenom můj kamarád. To mi oznámil pěkně jasně. On... mi řekl, že je hoden mého času.“

Představila jsem si, že s tím Charlie souhlasí.

Odšourala jsem se zpátky ke křeslu a svalila se do něj. „Neřekl, že chce být můj přítel nebo že se mnou chce chodit. Náš rozhovor tak daleko nezašel, ale ve středu večer, když přišel do hospody, jsme se spolu bavili jako dřív. Flirtoval se mnou.“

Přitáhla jsem si kolena k hrudi a položila na ně bradu. Zavřela jsem oči a povzdechla si. „Neřekla jsem mu, co se ve skutečnosti stalo. Však víš, jak nenávidí lži jakéhokoli druhu, ale kdy jsem mu to asi tak měla říct? Hele, vím, že si myslíš, žeš mě dostal, ale nedostal. Uběhla tak dlouhá doba, že je těžký se k tomu vracet.“

Charlie mlčel, ale věděla jsem, že kdyby mohl mluvit, rozuměl by, co tím myslím. Jedenáct měsíců nedorozumění není tak snadné napravit, jak by si někdo myslel, ale i kdyby mi rozuměl, řekl by mi - kdyby mohl - že to musím zkusit.

Ta jednostranná konverzace probíhala ještě chvíli a pak jsem zvedla Nový měsíc a zbytek času Charliemu četla. Když byl čas odejít, zastrčila jsem ohmatanou knížku zpátky do tašky a vstala.

Charlie byl jediný člověk mimo mou rodinu, kterého jsem měla opravdu ráda, a projít si tím, čím jsem si s ním procházela... No, ta představa, že bych měla milovat někoho tak moc jako Charlieho a zažívat přitom znovu tolik bolesti, mě děsila.

Sakra.

Kdybych byla k sobě upřímná, přiznala bych si, že to je asi důvod, proč mám tak špatný vkus na chlapy, s kterými randím. Nikdo z nich nebyl vhodný pro dlouhodobý vztah. Nikdo z nich nebyl nebezpečím pro mé srdce, až na Reece, a ten byl vždycky na dosah. Dokonce, i kdyby se chtěl se mnou vyspat, jakmile zjistí, že jsem mu lhala, bude se vším konec. Svým způsobem byl tedy nebezpečnou volbou pro mé srdce taky. Někdo, po kom můžu toužit a o kom můžu snít, ale vždycky budu vědět, že mi vyklouzne z prstů dřív, než se do něj hluboce zamiluju.

Postavila jsem se tiše vedle Charlieho a nemohla od něj odtrhnout zrak. Měl pod očima temné stíny. Za týden, který uběhl od minulé návštěvy, se zdál ještě křehčí a hubenější. Vlasy na spáncích jako by mu zřídly.

Žaludek se mi zkroutil pocitem viny a nemohla jsem si pomoci, abych si nepomyslela, že by nebyl v tomto stavu, kdybych... kdybych tu noc byla zticha. Prostě od Henryho Williamse a jeho kamarádů odešla. Kdyby mě nevytočily jeho kruté poznámky. Nesebrala jsem ten kámen a nebyla jsem tou, kdo ho hodil, ale svým způsobem jsem v tom svou partii sehrála.

A Charlie za to zaplatil.

Napadla mě strašná, děsivá myšlenka. Nechtěla jsem ji ani dokončit, ale už mi proběhla hlavou. Připlácla jsem si dlaň na ústa a spolkla slova.

Bylo by pro něj lepší, kdyby nepřežil?

Ach, proboha, nemohla jsem ani uvěřit, že mě to napadlo. Bylo to tak špatné. Byla jsem strašný člověk. Ale hlásek mi dál šeptal v hlavě, navzdory tomu, že jsem ho okřikovala, aby sklapl.

Byl tohle vůbec nějaký život?

To byla otázka století, a jak jsem tam tak stála, vzpomněla jsem si na to, co mi povídal Reece. Abych nežila za Charlieho. Kdybych se chtěla vrtat opravdu hluboko a byla k sobě skutečně upřímná, věděla bych, že některá svá rozhodnutí jsem udělala proto, že je nemohl udělat Charlie.

A možná... možná protože já...

Ani jsem tu myšlenku nedokázala dokončit.

Zalil mě pocit bezmoci. Sestra Venterová mi vysvětlila, když jsem se zapisovala do návštěvní knihy, že mají pořád problém přinutit Charlieho během dne jíst. Dala mi mísu bramborové kaše, něco, co

normálně jedl, ale strávila jsem většinu své návštěvy tím, že jsem se ho snažila přimět jíst, úplně zbytečně. Jestli to tak bude pokračovat, budou mu muset dát nitrožilní výživu, pravděpodobně už před koncem víkendu, a to se mu nebude líbit. Minule se mu podařilo si kapačku vytrhnout, a tak ho museli přivázat. Neexistovalo nic, jak bych mu ve skutečnosti mohla pomoci, ale musela jsem to zkusit.

Zvedla jsem mísu a plastovou lžící a nabrala trochu té bílé kaše. Jakmile se lžička přiblížila k jeho tváři, Charlie se otočil. Nechápal jsem to. Nevšímal si mě, ale odkláněl tvář od jídla. Po deseti minutách jsem odložila misku na malý stolek vedle jeho křesla.

Vklouzla jsem mezi jeho křeslo a okno a klekla si před něj. „Potřebuju, abys pro mě něco udělal, Charlie.“ Naše oči se střetly a bylo to jako rána na solar, protože ačkoli se na mě díval, ve skutečnosti mě neviděl. Stáhlo se mi hrdlo. „Musíš jíst, ano? Až ti dnes přinesou večeři, musíš ji sníst.“

V jeho prázdném výrazu se neobjevil ani záblesk emocí.

„Jestli to neuděláš, dostaneš nitrožilní výživu. Pamatuješ, jak jsi to minule nenáviděl?“ Zkusila jsem to znovu, natáhla ruce a sevřela jeho obličej. Ucukl, ale to bylo vše. „Tak prosím jez, Charlie.“

Políbila jsem ho na čelo a zvedla se. „Vrátím se v pátek, drahoušku.“

Sestra Venterová na mě už čekala. Tmavé vlasy, štědře prokvetlé šedinami, měla stažené do volného drdolu. Došlo mi, že čeká na oznámení, jestli jsem s Charliem dosáhla nějakého pokroku.

„Celý měsíc je to s ním stejné,“ řekla jsem jí cestou po chodbě. „Nedokázala jsem ho přimět, aby jedl tu bramborovou kaši. Nerozumím tomu. Celou dobu na mě vůbec nereaguje, ale odtáhne se, když se k němu přiblíží lžička.“

„Roxy...“

„Míval rád ty jogurty s kuličkami,“ navrhla jsem, když jsme se přiblížily k dvojkrídlým dveřím vedoucím do čekárny. „Možná bych mu mohla nějaké přinést, než půjdu zítra do práce? Mám na to čas.“

„Zlato,“ řekla a jemně sevřela mou paži. „Jsem si jistá, že měl Charlie rád spoustu věcí, ale on... no, už to prostě není ten Charlie, co býval.“

„Charlie je...“ Chvilí jsem na ni zírala a pak jí vytrhla ruku. „Vím, že není stejný, ale on... je to pořád Charlie.“

Ve vráskách kolem očí i úst se jí zračil soucit. „Zlato, já vím, ale to není jediné, o čem si musíme promluvit. Je tady...“

Ať už chtěla mluvit o čemkoli, v tom okamžiku jsem to opravdu nechtěla slyšet. Pravděpodobně se to týkalo té nitrožilní výživy. Nedokázala jsem na to myslet, protože jsem věděla, jak na to Charlie bude reagovat. Taky jsem věděla, že jeho rodiče tu nebudou, aby to viděli, a často jsem přemýšlela nad tím, jestli jim na tom vůbec sejde.

Pohlédla jsem stranou a otevřela dveře.

A celý svět jako by se zastavil.

Na stejné pohovce, na níž jsem před pár hodinami čekala já, seděl Henry Williams. Ucho tašky mi vyklouzlo z prstů, až hlasitě dopadla na podlahu. Ztuhla jsem na místě.

„Roxy,“ zašeptala sestra Venterová. „Snažila jsem se vám říct, že je tady.“

Henry se zvedl do velké výšky. Od doby, kdy jsem ho viděla naposledy, vyrostl. Předtím byl průměrně vysoký, asi metr sedmdesát pět. Ale teď měl tak o deset centimetrů víc.

Vězení mu neprospělo, ale to mi bylo fuk.

Tmavě hnědé vlasy měl skoro vyholené a kůži bledší, než jsem si pamatovala. Ve vězení se na slunce asi moc nedostanete. Pod očima měl váčky a kvůli nim vypadal starší, než skutečně byl, což muselo být jen třiadvacet nebo čtyřicet. A taky byl větší. Zdálo se to jako kliše, ale musel za mřížemi posilovat, protože ramena mu napínala čisté bílé tričko mnohem víc, než když byl mladší.

Jak jsem na Henryho zírala, svaly mi úplně ztuhly.

Otřel si ruce o khaki šortky. „Roxanne,“ řekl a mně naskočila husí kůže, jako by po mně lezli švábi.

Měla jsem chuť čekárnou proletět přímo ke dveřím a dostat se od Henryho tak daleko, jak bych to jen šlo, ale nemohla jsem to udělat. Henry tady nebyl kvůli mně. Chtěl vidět Charlieho a já mu to jako máma kvočna nechtěla dovolit.

Svaly se mi pohnuly a přesunula jsem se doprostřed dvojkřídových dveří. „Nejsi tady vítaný.“

Henry nevypadal překvapeně. „Nepředstavoval jsem si, že budu.“

„Tak proč jsi tady?“ dožadovala jsem se odpovědi s rukama sevřenýma v pěst. „Tohle je to poslední místo, kde bys měl být.“

Pohlédl stranou na sestru Venterovou. Naštěstí ve vestibulu nikdo nebyl, ale to se brzy změní. „Já vím. Nesnažím se nic začít...“

„Neměl bys ani být venku z vězení. Jak dlouho že jsi tam byl? Maximálně pět let a teď jsi venku, chodíš si a užíváš si, cokoli chceš, zatímco Charlie všechno ztratil?“ Zakroutila jsem hlavou a ztěžka dýchala. Bylo to tak zatraceně nefér. „Neuvidíš ho.“

„Roxy,“ pronesla sestra Venterová tiše. „Vím, že si uvědomujete...“

Otočila jsem se k ní. „Takže vám to nevadí? Vy jste při něm?“ V hrdle jsem ucítila trpkou pachut' zrady. Věděla jsem, že je to přehnané, že jenom dělá svou práci, ale usídlily se ve mně bezmocnost a frustrace. Její práce mi byla ukradená. Záleželo mi jenom na tom, jak nefér to bylo k Charliemu.

Obočí se jí soucitně stáhlo. „Nejde přece o to, jestli při někom stojím. Charlieho rodiče - jeho zákonní zástupci - k tomu dali svolení. A pokud Charlie neřekne, že ho vidět nechce - a já vím, jak to zní - tu návštěvu musím dovolit.“

Otevřela jsem ústa. „Charlie za posledních šest let neřekl víc než jednu větu! A teď má najednou vyslovit s něčím svůj nesouhlas?“ Prudce jsem se otočila k Henrymu. „Věděl jsi to? Že Charlie nepromluvil celé roky?“

Henry pohlédl stranou a sval na čelisti mu zacukal.

Přistoupila jsem k němu blíž. „Ach, je tak těžký to slyšet? Protože je to tvoje vina?“

„Roxanne.“ Sestra Venterová mě popadla za paži svými studenými prsty. „Myslím, že bude nejlepší, když odejdete.“

Vytrhla jsem se jí a chyběly vteřiny, abych začala sprostě nadávat, ale můj divoký pohled se setkal s jejím. Nejenom že se na mě dívala, ona mě očima prosila, ať to nechám být - ať vyjdu z léčebny, protože ona s tím nemůže nic dělat.

A ani já jsem s tím nemohla nic dělat.

Párkrát jsem se zhluboka nadechla, ale nepomohlo to. Tak jsem jejím směrem jenom přikývla, než jsem sebrala svou tašku. Jako bych procházela tekutým pískem. Každá buňka v mém těle žádala, abych nevycházela z té budovy, ale já odešla. Stálo mě to všechno sebeovládání, co jsem měla, ale nakonec jsem vyšla ven, pod zamračenou oblohu a vydala se po parkovišti k autu. „Roxanne.“

Vytřeštila jsem oči. To snad není pravda. Ohromená jsem se pomalu otočila.

Henry stál přímo za mnou. „Vím, že jsi rozzlobená...“

„Seš zatraceně bystřej.“

Nevšímal si toho. „A máš na to právo.“

Hleděla jsem na něj a věděla jsem, že provedu něco hloupého, jestli se nepohnu z místa, stejně jako jsem věděla, že se ty temné těžké mraky brzy roztrhnou.

„Nech mě na pokoji,“ řekla jsem, stiskla tašku pevněji v ruce a otočila se. Zrychlila jsem a obešla dodávku.

Blesk proťal ty temné mraky nad hlavou a poté zahřmělo, tak hlasitě, že se mi zachvěla hrud'. Když se další mrak rozsvítil jako disco koule, soustředila jsem se na počítání vteřin mezi úderem blesku a hromu.

Potom jsem uviděla svoje auto.

A hlavně jsem viděla, co stojí vedle něj. Starý mustang - temně červené auto ze sedmdesátých let. Poznávací značka mi byla taky povědomá. Stálo na ní BBRB a věděla jsem taky, co to znamená.

Bad Boys Are Better. Zlí hoši jsou lepší.

Zatraceně, to bylo Henryho auto - stejné auto, jaké měl na střední a které opravil se svým otcem. Stejně auto, v kterém jezdil s kamarády kolem a vábil holky jako v nějakém blbém filmu.

Henry vyšel z vězení poté, co zničil život mého nejlepšího kamaráda, a jeho zatracené pitomé auto - jeho pýcha a radost - na něj čekalo.

„Prosím, věnuj mi pár vteřin. To je všechno, co žádám.“ Henry mě chytil za paži.

Ztratila jsem nervy.

Vzteky jsem vybuchla, jako by někdo neopatrně upustil rozžhavenou zápalku do kaluže benzinu. Mozek mi vypnul a zdravý rozum skočil šipku z budovy. Nepřemýšlela jsem, jen cítila zlost, a to tak moc, že jsem si připadala, jako bych se ocitla mimo své tělo. Sáhla jsem do tašky, vytáhla první pevnou věc, které se mé prsty dotkly, a zachovala se jako nadhazovač v baseballu.

Nový měsíc v těžké pevné vazbě letěl vzduchem jako kámen - podobně jako ten kámen, co zničil životy - a narazil do čelního skla Henryho mustangu.

Sklo se rozbilo.

Stejně jako se tu noc u jezera rozbily všechny naše životy.

8. kapitola

Měla jsem pocit děja vu. Tak trochu.

Seděla jsem ve svém autě a dívala se skrz deštěm zmáčené čelní sklo - nedotčené čelní sklo - jak Dennis právě domluvil s Henrym. Dennis nebyl jen náš častý host, který se nedávno oženil. Právě teď to byl strážník Dennis Hanner.

Ze stovek policistů, kteří pracovali v tomto okrese, to musel být někdo, kdo mě zná. No ovšem. Protože právě tak život funguje.

Hnus.

Nevěděla jsem, jestli by na mě Henry kvůli rozbití čelního skla zavolal policii, protože k tomu nedostal příležitost. Jelikož jsem ovládala dokonalé načasování, zrovna v té vteřině, kdy Nový měsíc prolomil ticho a čelní sklo, vystoupil z auta starší pár, který přijel někoho navštívit. Nejenom že zavolali policii, ale také zaparkovali své auto před mým, abych neodjela, než se ukázal strážník Hanner.

Očividně jsem trefila sklo do správného místa. Nebo možná do špatného. Protože většina skla byla zesílená, musela jsem trefit nějaké slabší místo. Nebo jsem fakt mutant a proměňuju knihy ve zbraně skelného ničení.

Potom začalo pršet a Dennis - ne, strážník Hanner - na mě zíral, jako by mě chtěl chytit za zápěstí a zatřást mnou, abych dostala rozum. Byla jsem mokrá a on taky, přestože si na sebe vzal cosi nepromokavého.

Henry i strážník Hanner se ke mně otočili.

Zavřela jsem pevně oči a opřela se čelem o volant. Byla jsem tak... tak blbá jako impulzivní, nezodpovědný pitomec. Co jsem si myslela? Nemohla jsem ani uvěřit tomu, že jsem to udělala. Jasně, byla jsem vznětlivá. To jsem zdědila po mámě, ale nikdy jsem se nedopustila vandalství. Moc jsem se styděla, až mě svědila kůže.

Jak se to, co jsem provedla, liší od toho, co udělal Henry? Sice jsem nikoho nezranila, ale ztratila jsem nervy a reagovala násilným a hloupým způsobem.

To přirovnání mi nebylo příjemné a ramena se mi otřásla.

Najednou se otevřely dveře u spolujezdce a já sebou v sedadle škubla. Se zdivočelým pohledem jsem sledovala, jak se vedle mě posadil Dennis. Sjela jsem pohledem před auto. Henry byl pryč. A jeho mustang taky. Zdráhavě jsem se podívala zpátky na Dennise.

Stáhl si kapuci té žluté pláštěnky. „Co sis myslela, Roxy?“

Otevřela jsem ústa.

„Neodpovídej,“ vyštěkl a poškrábal se na bradě. „Vím to. Vůbec jsi nemyslela.“

Zaklapla jsem pusou.

„Nemůžu tomu uvěřit. Ze všech lidí právě ty bys měla vědět, že tohle nesmíš.“

Sklopila jsem oči na volant, stiskla rty a přikývla. Věděla jsem to.

„Máš zatracené štěstí,“ prohlásil. „Henry se tě nechystá obvinít.“

Zadívala jsem se na něj. „Cože?“ Zavrtěl hlavou a zadíval se z okna.

„Rozhodl se, že nepodá žalobu. A to je skvělé, protože bych opravdu nechtěl vysvětlovat Reeceovi, proč jsem tě musel zatknout.“

Proboha. Reece.

„Ani bych nechtěl jednat s tvými rodiči, kteří by na tebe byli určitě moc pyšní,“ dodal důrazně. Ale k čertu, zasloužila jsem si to.

„Každopádně ale budeš muset zaplatit co nejdřív za opravu toho skla, jasné?“

„Jo,“ odpověděla jsem okamžitě. „Jakmile budu vědět, kolik to stálo, zaplatím to.“

Po chvíli řekl: „Henry dostane předem odhad ceny a já ho dostanu ke schválení. Myslím, že to tak bude nejlepší.“

Rozhodně jsem souhlasila.

„Dennisi, já... Je mi to líto. Nepřemýšlela jsem. Byla jsem prostě tak našťvaná, že se tu objevil, a on mě popadl za paži...“

„Řekl mi, že tě popadl za paži, než jsi hodila tu knihu,“ přerušil mě. „Mimochodem je to myslím poprvé, co jsem viděl, že by kniha rozbila čelní sklo, takže díky. Podle toho, co říkal, to ale nebyl násilný pohyb. A ty ses o tom taky nezmínila, hned když jsem sem přijel. Stalo se něco, o čem nevím?“

„Nešlo o násilný pohyb. Chtěl si promluvit, ale já jsem se s ním bavit nechtěla.“

„A na to máš právo, Roxy. Nemusíš s ním mluvit,“ souhlasil.

„Nemůžeš však ničit jeho majetek.“

„Já vím,“ zašeptala jsem.

Dennis mi věnoval dlouhý postranní pohled. „Nebyl jsem tady, když se to Charliemu stalo. K čertu, ani jsem nežil v tomhle státě, ale slyšel jsem podrobnosti. Vím, co se stalo, a kdyby to záleželo na mně, ten kretén by pořád seděl v chládku. Ale já o tom nerozhoduju.“ Otočil se ve stísněném sedadle ke mně. „A chápu, že je zatraceně na hovno, že je venku a může jít sem, ale holčičko, ty se musíš vzpamatovat.“

Nemůžeš vyvádět takovéhle blbosti. Nikomu to nepomůže, a tobě už vůbec ne.“

Hleděla jsem na něj.

„Je ti to jasný?“ zeptal se.

„Jo, je mi to jasný.“

Asi je zbytečné vysvětlovat, že jsem přišla pozdě do práce, což stálo za dvě věci, protože to také znamenalo, že jsem nestihla udělat návrh pro jednu blogerku, než jsem odjela do práce. Čekala mě dlouhá noc, protože to budu muset dokončit, až se vrátím domů.

Jax překvapivě nevěděl o mé superschopné házející paži, ale když jsem se mu přiznala, co jsem provedla, chytil mě za lem trička s nápisem I ŽIVÍ MRTVÍ POTŘEBUJÍ LÁSKU a odtáhl mě do docela tiché chodby. Věděla jsem, že mě čeká lekce číslo dvě.

„Holka, co sis k čertu myslela?“ dožadoval se odpovědi.

„Nic jsem si nemyslela,“ vysvětlila jsem mu. „V tom byl ten problém. Prostě jsem se strašně naštvála a přestala myslet.“

Zíral na mě s povytaženým obočím. „To není dostatečný důvod.“

Málem jsem začala otráveně poskakovat. „Vím, že není. Věř mi. Fakt to vím. Zaplatím tu škodu.“

„Roxy.“

Sklonila jsem bradu a překřížila paže na hrudi. Celý den jsem se kvůli tomu, co jsem provedla, cítila skutečně mizerně. Vlastně ne, byl to spíš pocit, že jsem strašná trubka. Naposledy jsem se tak cítila, když jsem se vyhýbala majiteli domu kvůli zpoždění s nájmem.

A znovu jsem se přistihla, že si přeju, abych se mohla v práci opít.

„No, aspoň jednu věc jsme tím zjistili.“ Jax mě chytil za bradu a já vzhledla. „Očividně máš dobrou ránu.“

Protočila jsem panenky a tiše se zasmála. „To se tak stane, když vyrůstáš se dvěma bratry.“

„To je asi pravda. Už jsi o tom řekla rodičům?“

„Ne, nechávám to na zítra.“

„Tak zlom vaz.“

„Díky,“ hlesla jsem.

Zavrtěl hlavou a ukázal na zavřené dveře kanceláře. „Mimochodem, něco tam pro tebe je.“

„Ano?“

Pousmál se. „Jo, a po tom dnu, co jsi měla, to bude příjemný překvapení. Mrkni se na to a pak se vrať za bar.“

„Ano, pane!“ Hbitě jsem mu zasalutovala, což samozřejmě ignoroval.

Protože jsem dnes přišla pozdě, šla jsem přímo za bar a schovala svou kabelku tam, takže jsem do kanceláře ještě nevešla. Otevřela jsem tedy dveře a zarazila se.

„Co to sakra...?“ zamumlala jsem. Nebylo možné, aby Jax mluvil o těch květinách na stole. Rozhlédla jsem se po malé místnosti. Nic jiného než běžné věci jsem tu ale neviděla. Pohovka, skříň na šanony, mísa zřejmě starých oříšků.

Vrátila jsem se pohledem zpátky ke květinám.

Růže byly pěkné, jasně červené, čerstvě rozkvetlé a bylo jich přes tucet. Jak jsem kráčela ke stolu, ovanula mě jemná vůně. Mezi zelenými stonky vykukovala čtvercová obálka s mým jménem. Útroby se mi příjemně zachvěly. Opatrně jsem ji vytáhla a otevřela.

Příště to bude lepší.

Povytáhla jsem obočí. Cože? Otočila jsem kartičku. Nebyl tam podpis. Znovu jsem ji převrátila a přečetla si vzkaz podruhé. Pousmála jsem se. Muselo to být od Reece. Vzkaz byl sice divný, ale muselo to být od něj.

Sevřela jsem hrany té kartičky a kousla se do rtu. Reece míval pátky většinou volné, nebo jsem si to aspoň myslela. Bylo těžké si rozvrh jeho směn zapamatovat. Zastavil se v hospodě ve středu a mluvili jsme spolu, ale nezmínil se o tom, že chce být víc než můj kamarád, a já na to taky nezavedla řeč, protože jsem nevěděla, co si s tím počít.

Tedy, měla jsem spoustu nápadů, co s tím. V mnoha z nich jsme byli nazí a kroutili těla do různých pozic, ale přestože to znělo jako klišé, nevěděla jsem, jak se vypořádat s tím, že jsem najednou měla někoho, po kom jsem tak dlouho toužila.

Možná bych mu mohla poslat esemesku a poděkovat za ty růže.

S hloupým úsměvem jsem si strčila kartičku do zadní kapsy džín a zamířila zpět do hospody. Byl tu dav, který chtěl obsloužit, a chudák Pearl běhala tam a zpátky, co jí jen nohy stačily.

Hodiny uběhly, než jsem si to vůbec uvědomila nebo měla šanci zvednout telefon, a množství zákazníků začalo trochu řádnout. Využila jsem toho volnějšího času, abych si svázala vlasy do culíku a napila se čepované koly.

Když se dveře znovu otevřely, v nose mě polechtala vůně letního deště. Vzhlédla jsem.

Srdce mi v hrudi poskočilo.

Dovnitř vešel Reece, hnědé vlasy přilepené k čelu, konečky se mu kroutily. Malé dešťové kapky mu stékaly po spáncích až na košili. Když zvedl svou velkou ruku, přejel si s ní přes hlavu a prohrábl ty mokré prameny, připomněl mi Poseidona vystupujícího z oceánu.

Opravdu vypadal sexy.

Rozhlédl se a naše pohledy se střetly. A nepouštěly. Jak přicházel blíž, kolem baru a za něj až ke mně, ani na vteřinu se nezadíval stranou.

„Fajn.“ Nick ustoupil dřív, než by ho mohl převálcovat.

Hrudník se mi stáhl, když mě Reece vzal za ruku, otočil se a táhl mě za sebou zpoza baru pryč.

„Taky tě rád vidím, Reeci.“ Jax si s Reecem vyměnil pohled a pak kývl na Nicka. „Nevšímej si nás. Udělej si přestávku. Zvládneme to.“

Jindy bych protestovala, obzvlášť když z Jaxových slov sarkasmus přímo odkapával, ale to chvění v mém žaludku se vrátilo plnou silou. Bylo to jako v tom tak trochu strašidelném seriálu, který jsem sledovala jako malá - The Wiggles.

Někdo - snad Melvin? - na Reece zahvízdal, zatímco mě vedl dál po chodbě, a mně zrudly tváře. „Tak fajn, jeskynní muži, myslím, že zvládnou jít i sama.“

Ohlédl se na mě přes rameno a otevřel dveře od kanceláře. „Vím, že zvládneš.“

Potom mě vtáhl dovnitř.

Pohled mi sjel k růžím - těm růžím! - ale než jsem mohla něco říct, zavřel dveře a natlačil mě zády k nim. Ruce položil z každé strany vedle mé hlavy a obličej přiblížil k mému. Tak blízko, že by mě mohl políbit.

Páni.

„Byl jsem většinu dne u táty v New Jersey, a jak víš, žije poblíž Pine Barrens, kde stojí signál za prd.“

Přikývla jsem, přestože jsem netušila, co říká, jak jsem upřeně hleděla na jeho ústa. Ty rty, spodní plnější, mě hodně rozptylovaly.

„Když jsem od něj odjel, přišly mi všechny ty vzkazy od Dennise,“ pokračoval a mně konečně došlo, o čem mluví. „Nejdřív jsem si upřímně myslel, že si ze mě utahuje.“

Ošila jsem se. „On... hm, neutahoval.“

Štřelil po mně prázdným pohledem. „To už mi došlo.“ Sklouzl rukama po dveřích až těsně k mým ramenům. „Co ti udělal?“

„Cože?“ zamrkala jsem.

„Co ti ten parchant udělal, že jsi mu kvůli tomu prohodila knihu čelním sklem?“

Ach. Ach. Srdce se mi nyní chvělo zároveň s žaludkem. „On ve skutečnosti nic neudělal. Já jsem jenom ztratila nervy. Chtěl si se mnou promluvit, ale já nechtěla mluvit s ním.“

„Nemusíš s ním mluvit.“

„To mi Dennis řekl, ale neměla jsem mu poškodit auto.“

Sval na čelisti mu zacukal. „To je pravda.“ Zavrtěl hlavou.

„Zatraceně, Roxy, ne že by mě to překvapilo.“

Obočí mi vyletěla vzhůru. „Ne?“

Tiše se zasmál. „Zlato, ty jsi vždycky byla výbušná.“

No, to byla trochu pravda. „Je to dobře, nebo špatně?“

Reece naklonil hlavu na stranu. „Je to rajcovní, ale vandalismus a ničení majetku ti nesluší, drahoušku.“

„Ne, nehodí se to k mé manikúře.“ Zvedla jsem ruce a ukázala mu svoje modré nehty.

Zase se zasmál, ale potom najednou zvažněl. Nasadil výraz policajta a jo... sevření v podbřišku mi prozradilo, že mě tenhle policejní výraz vzrušuje. „Máš štěstí. Mohl podat žalobu a tenhle rozhovor by se ubíral úplně jiným směrem.“

I mně zmizel úsměv z tváře. „Já vím. Prostě... prostě jsem byla za Charliem a on je...“ Neschopna pokračovat jsem jen pokrčila ramenem. „Co se mnou uděláš?“

Rozevřel rty a zhluboka se nadechl, až se mu nadzvedla hrud', potom sklouzl očima na moje rty a jeho výraz ztuhl. Vypadal... hladově. „Mám spoustu nápadů.“

Zalila mě horkost, pomalu mi zahřívala tělo. Reece zvedl husté řasy a já jsem se ztratila v hloubce jeho modrých očí. Prsty mě svrběly, jak moc jsem se ho toužila dotknout, stejně jako tehdy tu noc - chtěla jsem zabořit prsty do jeho vlhkých vlasů, pohladit ho po pevné hrudi a břiše. Kousla jsem se do rtu, když levou rukou zachytil vlas, který mi vyklouzl z culíku. Uhladil ho zpátky a já se zachvěla. Bezděčně, zvláště instinktivně jsem odtáhla boky ode dveří, blíž k němu. Reece

si toho samozřejmě všiml a mě napadlo, co by udělal, kdybych se ho teď dotkla. Přejela rukou po jeho hrudi a zajela pod tričko?

Dotkla se jeho holé kůže?

Proboha, jen z toho pomýšlení jsem málem zasténala.

Pousmál se a modř jeho očí se prohloubila. „Na co myslíš, Roxy?“

Mám nemravné, nezbedné myšlenky, o něž se nikdy nepodělím, tak jsem místo toho vyhrkla první, co mi přišlo na mysl. „Děkuju ti za ty růže.“

Povytáhl obočí a zář v jeho očích pohasla. „Já jsem ti žádné růže neposlal.“

„Ach. Aha.“ Ten zvláštní okamžik mezi námi pominul. „Neposlal?“

Odtáhl se ode dveří a spustil ruce. „Ne.“ Našpulil rty, otočil se stranou a zadíval se na ty růže na stole. „Tyhle růže?“

„Jo, tyhle růže. Myslela jsem, že jsou od tebe.“ Poodešla jsem ode dveří. „Jsi si jistej, žeš je neposlal?“

Výraz na jeho obličejí jasně říkal, co je to za blbou otázku.

„No, tak to je divný.“ Přeshlápla jsem z nohy na nohu. „Kartička nebyla podepsaná a upřímně nevím, od koho můžou být.“

Přistoupil blíž ke kytce a pohládl prstem orosený květ. „Co na té kartičce bylo napsaný?“

„Hm, něco jako že příště to bude lepší.“

Ohlédl se na mě přes rameno a zakřenil se. „Chápu, proč sis myslela, že jsou ode mě, ale nejsou.“

Napadlo mě, jestli by si myslel, že jsem divná, kdybych ty růže popadla a vyhodila je z kanceláře. No nic. Už žádné házení.

„Měl bych si dělat starosti?“ Otočil se přímo ke mně.

„Cože?“

Usmíval se na mě chlapecky kouzelně. „Mám konkurenci?“

Chvíli mi trvalo, než mi docvaklo, co tím myslel, a vybuchla jsem smíchy. Pohlédla jsem na tu kytku. „Jo, asi jo.“

Ty růže musely být od Deana a to znamenalo, že i když jsem mu neodpověděla na žádnou ze čtyř esemesek, co mi poslal, pořád mu to ještě nedošlo.

„S tím tedy budu muset něco udělat,“ prohlásil Reece a opřel se o stůl. Překřížil svalnaté paže a přitáhl k nim můj pohled. „Což mi připomíná... Zpátky k tomu, co s tebou udělám.“ Modré oči mu zasvítily.

Mozek mi odumřel.

„Nepřijel jsem autem,“ oznámil.

„Ne?“

„Ne. Jel jsem nejprve domů, proto jsem se tu neobjevil dřív. Potřeboval jsem se převléct, protože jsem tátovi pomáhal uklidit garáž. Potom mě sem hodil Colton,“ vysvětlil a naklonil hlavu na stranu. Sklopil pohled a já to cítila až ve špičkách prstů u nohou. „Pojedu večer domů s tebou.“

9. kapitola

Můj srdeční tep ne a ne zpomalit od chvíle, co mi Reece řekl, že se mnou pojede domů. Celým tělem mi proudila nervózní energie, jak jsem dokončovala směnu s... Reecem sedícím u baru.

Pil vodu.

Jaxovi a Nickovi netrvalo dlouho a všimli si, že Reece spíš u baru čeká, než že by tu jen tak vysedával.

„Mám pocit, jako by mi ušlo něco důležitýho,“ poznamenal Jax suše, když pohlédl mým směrem a potom zpátky na Reece. „Jako skutečně uniklo.“

Reece se uchechtl. „Tobě uniklo všechno.“

Kolem procházející Nick si odfrkl. Jax povytáhl obočí a zakřenil se. „No, už bylo zatraceně na čase.“

Spadla mi brada. Co to sakra mělo znamenat?

Reece přikývl, zvedl sklenici a zadíval se na mě přes její okraj. Znovu se mu zablyskly oči, klukovské rošťáctví z nich jen sálalo. „Svatá pravda.“

Pro jednu v životě jsem byla totálně ohromená, což asi všem vyhovovalo, protože se Jax s Reecem mezi přípravou nápojů hodně bavili. Já běhala mezi zákazníky, vzrušená, nervózní a plná nadějí a tisíce dalších věcí.

Pojede se mnou domů. A já jsem nic nenamítla.

Taky jsem byla pěkně vyplašená z toho, co to znamená. Zatímco jsem míchala nápoje jako nějaký barový nindža, snažila jsem se vzpomenout si, jestli jsem si ráno oholila nohy. Nebo jestli budu mít čas se rychle upravit na jiných místech. Byly to oprávněné obavy, protože to je přece důvod, proč se mnou pojede domů, je to tak? Ve tři ráno se mnou nebude vést filozofickou debatu.

Podala jsem koktejl holce, kterou už jsem tu párkrát viděla, a rychle zalétla očima k Reeceovi. Měl skloněnou hlavu a v ruce mobil. Srdce

se mi v hrudi na jeden úder zastavilo a najednou jsem měla problém polknout. Byla jsem dokonale ochotná se s ním vyspat. Chtěla jsem to sice už dřív a lidi v našem věku to dělali běžně a já se přenesla přes to, co se mezi námi stalo tu noc. Ale z představy, že s ním budu, jsem ztuhla a dech se mi zkrátil. Toužila jsem po Reeceovi od prvního momentu, kdy jsem ho v patnácti spatřila.

Nepřišlo mi ale správné, že zatímco já s ním budu mít sex poprvé, on si bude myslet, že je se mnou už podruhé.

Navíc jsem nevěděla, jestli budu spokojená s tím, že se s Reecem vyspím, aniž by to pro nás znamenalo něco víc. Nebyla jsem si tím jistá, a to mě děsilo. Ne proto, že by možná on nic víc nechtěl, ale protože by mohl chtít, a já jsem nevěděla, jestli to dokážu zvládnout.

Soustředila jsem se na přípravu nápojů, abych porazila to klubko hrůzy, které mi rostlo v žaludku. Hlavou mi proudila spousta myšlenek, a jestli si je nesrovnám, budu tam mít pěkný zmatek.

Když jsem se znovu přiblížila k Reeceovi a Jaxovi, můj šéf mě zarazil. „Chci, aby sis tohle poslechla taky.“

Zmateně jsem zůstala stát vedle Jaxe a opřela se lokty o bar. „O co jde?“

Zadívaly se na mě jasně modré oči. Reece promluvil tak tiše, aby ho nikdo jiný kromě nás neslyšel. „Právě jsem Jaxovi říkal o jednom případě v tomto týdnu v Huntington Valley. Víš, že nesleduješ zprávy, proto jsi o tom asi neslyšela.“

„Hele, na zprávy se dívám,“ bránila jsem se, ale když se v jeho okouzlujícím obličejí objevil prázdňový výraz, povzdechla jsem si. „No tak fajn, vždycky je neposlouchám.“

Jax zakroutil hlavou. „Ani já jsem o tom neslyšel. Měl jsem jiné starosti a nesledoval jsem zprávy, ale Reece mi řekl, že někdo zaútočil na další holku.“

Přitiskla jsem si ruku k hrudi. „Proboha. Je... v pořádku?“

Reece našpulil rty. „Vzhledem k tomu, co se jí stalo, vlastně ano. Zmlátil ji a svázal. Podle toho, co jsem slyšel, to utrpení trvalo několik hodin, než útočník svou oběť prostě nechal být. Našel ji její přítel a nahlásil to. Neviděla toho útočníka dobře, ale kolegové si myslí, že to má spojitost s tím případem v Prussii.“

„Takže odsud nevystřčíš nos bez doprovodu,“ prohlásil Jax. „To se týká i Cally, až tu bude.“

Roztřásla jsem se a přikývla. Proboha, představa, že někdo pronásleduje holky, byla pořádně děsivá. Přímo strašidelná.

„Krucí, přemýšlím, že bych vzal Callu na střelnici a získal pro ni povolení.“

Reece se napil. „To nezní jako špatnej nápad.“ Zadíval se na mě. „Myslím, že bys to měla taky zvážit.“

„Já a zbraň?“ Zasmála jsem se, jak mi to přišlo absurdní. „Skončilo by to tak, že bych nechtěně postřelila sebe nebo nějakého nevinného chudáka. Já a zbraně, to nejde dohromady.“

Reece se natáhl a chytil mou ruku do své. Přitáhl si mě blíž, až jsem měla boky natlačené na bar. Zadíval se mi do očí a já úplně zapomněla, že vedle mě stojí Jax. „Chci, abys byla v bezpečí,“ pronesl a pohládl mě palcem po dlani. Ucítla jsem to až v podbřišku. „A chci, abys aspoň pořádně zvážila, že se musíš chránit. Chápeš?“

Reece mě držel, dokud jsem nepřikývla. Potom jsem omámeně přešla ke druhé straně pultu. Po půlnoci k baru přišel mladý chlápek, asi vysokoškolák. Usmíval se trochu moc široce a chůzi měl značně nejistou, než se opřel o bar vedle Reece. Okamžitě jsem věděla, že tenhle chlap další alkohol nedostane. Neměla jsem problém odříznout lidi, kteří vrávorali.

„Ahoj, kotě, vypadáš ztraceně... roztomile,“ mumlal, pomalu mrkal a nejistě se kymácel. „Jo, ty tvý brýle. Rajcovní. Jako nestydatá...“

Povytáhla jsem obočí a vyčkávala. „Jo, nestydatá holka,“ dokončil se smíchem. „Vsadil bych se, že seš nestyda.“

Protože jsem pracovala za barem, slyšela jsem už dost hloupých narážek, na něž jsem odpovídala zdvořilým nezájmem, ale tohle bylo nechutné. Otevřela jsem ústa, abych ho pěkně slovně uzemnila, když se Reece otočil na židli a podíval se tomu chlapovi do očí. Zase měl ten výraz poldy. Ovšem ta přísná brada a zářivé modré oči tentokrát nebyly upřené na mě.

„Omluv se,“ nařídil.

Opilec se zhoupl doleva a pak doprava a narovnal se. „Cože?“

„Omluv se jí,“ zopakoval Reece.

„To myslíš vážně?“ odpověděl ten chlap se zarudlými tvářemi.

Reece se zaklonil a povytáhl obočí. „Vypadám, jako bych si dělal legraci? Vůbec ji neznáš a řekneš něco takovýho, ty pitomče. Omluv se.“

Úplně v šoku jsem sledovala, jak se ten opilec ke mně otočil a zamumlal: „Se omlouvám.“

„A teď vypadni,“ dodal Reece. Chlap se rychle klidil.

S vykulenýma očima jsem se zadívala na Reece. „Zvládla bych to sama.“

„Vím, že jo.“ Zvedl sklenici s vodou a usmál se na mě jako nevinátka. „Ale já nejsem ten typ, co by tu jen tak seděl, zatímco tě nějaký pitomec uráží. A on tě urazil.“

„Rozhodně to nebylo zdvořilý,“ komentoval to Nick, když procházel kolem mě.

„To nebylo,“ prohlásila jsem přes náhlé zapraskání hudby. Střetla jsem se s Reeceovým pohledem. Zčásti jsem měla chuť mu zopakovat, že bych to zvládla, protože jsem byla ženská a potřebovala jsem zařvat a ukázat holčičí sílu, ale on se mě zastal... a to bylo důležité. Opravdu bylo důležité, aby to chlapi dělali, když jiní překročí meze.

„Děkuji ti,“ řekla jsem s úsměvem. Položil sklenici, a než jsem se nadála, opřel se oběma rukama o bar a vstal. Všem na očích se natáhl ke mně a, bože, na vteřinu mě napadlo, že mě políbí a že roztahu jako sněhová vločka na červencovém slunci. Šel si přímo za svým. Napjala jsem se očekáváním. Jakmile jsem se zadívala na jeho rty, chybělo málo a sevřela bych mu tváře do dlaní. Byla jsem dokonale připravená se rozplynout.

Reece mě ovšem nepolíbil. V poslední chvíli sklonil hlavu stranou a přitiskl mi rty k uchu. Když promluvil, po páteři mi přeběhlo příjemné, žhavé chvění. „Ještě dvě hodiny, zlato, a budeš celá jenom moje.“

Cestou domů Reece plynule udržoval lehký hovor. Téma jako předpověď bouřek na víkend mě uklidnilo dostatečně na to, abych nevyjela z cesty nebo nenabourala do poštovní schránky.

Reece se ovšem zdál na sto procent v klidu.

Kdykoli jsem na něj koukla, byl obrazem líné arogance. Kolena ohnutá, daleko od sebe, levou ruku volně položenou na noze, pravou na okně. S hlavou opřenou o podhlavník a uvolněnou čelistí vypadal z profilu absolutně v pohodě. Na rtech mu pohrával mírný, skoro sebevědomý úsměv.

Než jsme dojeli před viktoriánský dům, srdce mi skákalo jako pomínuté. Jakmile jsem zhasla motor a vytáhla klíče, Reece natáhl ruku a položil ji na mou. Překvapeně jsem na něj pohlédla, dech se mi zadrhl v hrdle.

V temném interiéru auta nabraly jeho oči temně modrou barvu. „Položím ti otázku a ty mi upřímně odpovíš, ano?“

„Dobře,“ zašeptala jsem.

Naklonil se přes řadicí páku, s rukou pořád na mé. „Jestli ti není příjemný, abych šel s tebou dovnitř nebo tam zůstal, můžu si zavolat taxi. Jestli budeš chtít, abych odešel, půjdu.“

Nepřekvapilo mě, že mi dával příležitost uniknout, jen pro případ, že jsem k němu nebyla předtím upřímná, když jsem souhlasila s tím, že pojedete ke mně. Přikývla jsem. „Dobře.“

Povyτάhl koutek rtů. „Ale mám tušení, že mě požádáš, abych s tebou zůstal.“

Odtáhla jsem se a přimhouřila oči. „Jsi namyšlenej parchant.“

„Sebejistej parchant, to spíš.“ Zasmál se mému popuzenému výrazu, pustil mou ruku a vystoupil z auta.

Zavrtěla jsem hlavou a vystoupila taky. Jeho dlouhé nohy ho dostaly na verandu dřív než ty moje a otevřel první dveře, chránící dům před špatným počasím. Zakřenila jsem se na něj a odemkla. „Takový džentlmen,“ dobírala jsem si ho.

„Až po tobě,“ řekl.

Vstoupila jsem do tichého, chladného bytu a tiše vykvikla, když mě Reece plácl po zadku, jakmile vešel za mnou. Zachechtal se a já se celá zachvěla.

„Nemohl jsem si pomoci,“ prohlásil, zatímco jsem rozsvítla v obývací. „Musím vyrovnávat svou dobrou stránku tou špatnou.“

„Hmm.“ Odložila jsem kabelku na ošuntělé křeslo. „Vedeš si záznam, nebo tak něco?“

Jeho pohled se střetl s mým. „Jenom s tebou.“

Ta tři slova měla účinek jako panák tequily. Prohnala se mým tělem a hlava mi vyletěla až k umělým dekoracím u stropu. Olízla jsem si rty a až moc mě potěšilo, když sklonil pohled k mým ústům. „Vy se mnou flirtujete, strážníku Andersi?“

Reece se ušklíbl ještě víc a naklonil hlavu na stranu. „Co myslíš?“

„Myslím, že jo.“ Zamířila jsem do kuchyně. Naštěstí myčka nevypadala jako posedlá ani nic takového. „Dáš si něco k pití?“

„Máš čaj?“

Zakřenila jsem se. „Mám.“

Přišel za mnou do kuchyně a opřel se o linku, zatímco jsem brala skleničky. Když vyhlédl z okna nad dřezem, na vteřinu mě ovládla panika. Není tu moc velký nepořádek? Rychle jsem se rozhlédla po lince, ale zahlédla jsem jenom pár drobků z toustovače a moje štětce usychaly na papírové utěrce - díkybohu. Obyčejně tu bývaly taky hrnky, talířky a někdy i miska od cereálií.

„Tady to máš.“ Podala jsem mu sklenici ledového čaje.

„Děkuju.“ Jak si ji ode mě bral, jeho prsty se dotkly mých a já si najednou připadala nesmělá. „Můžu do koupelny?“

Hleděla jsem na silný kožený řemínek na jeho žabkách. „Jasně, posluž si.“

Ustoupila jsem o krok, vzhlédla a přitiskla si svou sklenici čaje k hrudi.

Jakmile jsem se střetla s jeho očima, prudce jsem se nadechla. Jeho pohled - sexy a hladový - prozrazoval, že by moje slova rád aplikoval na spoustu dalších věcí.

V té chvíli jsem měla chuť se plesknout. Ten pohled jsem už dřív viděla, mnohokrát za těch jedenáct měsíců, v podstatě kdykoli se stavil v hospodě. Ohledně té naší společné noci jsme se oba hodně věcí domnívali, ovšem jak jsem teď před ním stála, připadala jsem si jako ještě větší husa. O tom, jak se na mě díval, se totiž nedalo pochybovat.

„Já... se půjdu převléct. Budu hned zpátky,“ řekla jsem a obešla ho. „Do koupelny trefíš.“

Něco odpověděl, ale hlavou mi plynulo tolik myšlenek, že jsem nedávala pozor. Nechala jsem čaj ležet na kraji stolu, který jsem loni na podzim natřela na tmavě modro, a skoro letěla do ložnice a zastavila se, jen abych se ujistila, že jsou dveře od mého studia zavřené. Přestože tam Reeceovy portréty nevisely, nechtěla jsem, aby se tam zatoulal, protože nebylo obtížné je najít.

Tiše jsem za sebou zavřela, otočila se a hleděla na širokou postel, na kterou jsem dlouho šetřila, než jsem ji před dvěma lety koupila. Teď budu spořit, abych zaplatila za Henryho čelní sklo.

Ach jo.

Nechtěla jsem přemýšlet o tom, jak unaveně... a odevzdaně dnes Charlie vypadal. Nechtěla jsem myslet na Henryho ani na to, jak

příšerně jsem ztratila nervy. Nebudu myslet na nic tvrdého, pokud se to ovšem nebude týkat jisté části Reeceova těla.

Plácla jsem se přes pusu, ale stejně mi uniklo zahihňání.

Reece na mě opravdu čekal. Byl tady.

Pevně jsem zavřela oči a radostí poskočila, sevřela ruce do pěstí a stiskla zuby, abych nezajásala nahlas. Trvalo mi to dobrých dvacet vteřin, než jsem se vzpamatovala a vystřelila vpřed. Chtěla jsem se osprchovat, ale to by se zdálo přemrštěné a zabralo by to moc času. Svlékla jsem se a potřela krémem, až jsem byla heboučká a lesklá jako dětská prdelka, potom vytáhla čisté legíny a dlouhé tričko s všitou podprsenkou.

Když jsem to na sebe hodila, pročesala jsem si vlasy a pak otevřela dveře od šatníku, abych se zkontrolovala v zrcadle, které bylo uvnitř. Rychle jsem se prohlédla. Zdálo se mi, že vypadám v pohodě. Dokonce dobře. Vlasy mi spadaly až k nadrům, a protože jsem je ještě vlhké svázala do culíku, teď se mírně vlnily. Oblečení mi lichotilo a zároveň jsem v něm vypadala uvolněně. Ne jako bych se o něco moc snažila, nebo něco očekávala. To bylo dobře, aspoň myslím.

To, co se mělo stát, mohlo dopadnout tolika různými způsoby, až mě napadlo, jestli si moji rodiče, když se seznámili, někdy dělali starosti s tím, kolik existuje možných stupňů randění. Dnes večer se můžu s Reecem vyspat a mohla by z toho být pouhá jednorázovka. Nebo z toho může být obyčejná rychlovka, taková, co se koná jen ve tři nebo ve čtyři v noci. Může se z toho ale taky vyvinout stupeň „kamarádi s výhodami“ nebo něco jako „myslím, že spolu randíme, protože spolu chodíme na večere a stýkáme se nejen kvůli sexu, ale nejde o nic vážného“. Pak spolu můžeme navážno chodit nebo se rozejít. Můžeme skončit jako manželé s dětmi nebo si třeba časem přestaneme rozumět. Pochybovala jsem, že budeme jenom kamarádi s výhodami, protože Reece znal mou rodinu a já jeho, takže by to bylo dost divné.

Existovalo tolik možností, jak to mohlo dopadnout, že jsem se začala kvůli tomu stresovat.

Nesmím o tom tak moc přemýšlet. Vyplázla jsem na sebe do zrcadla jazyk, ustoupila a zavřela dveře. Sundala jsem si brýle, položila je na noční stolek a vyšla z ložnice. Nechala jsem pootevřené dveře jen pro případ, že bychom do ložnice fakt spěchali.

Začervenala jsem se, protože bych se s ním klidně vyspala na pohovce, na podlaze, na kuchyňské lince - kdekoli. Postel nebyla nezbytná.

Šla jsem za ním, dnešní noc připravená na všechno.

10. kapitola

Reece seděl na pohovce, nohy natažené před sebou na konferenčním stole. Televize byla zapnutá, ale zvuk ztlumený. Okamžik jsem na něj dokázala jen zírat, protože se mi žaludek šíleně, až nebezpečně chvěl, protože bych si mohla... mohla bych si zvyknout na to, že sedí na mém gauči a čeká na mě, až se vrátím z práce. Nebo bych na něj čekala já. Nejraději nahá.

„Hm.“ Vzhlédl a povytáhl obočí. „Nechceš mi něco říct?“

Ztuhla jsem. „Cože?“

Pousmál se. „Sedátko na záchodě jsi měla zvednuté.“

„Cože?“ zopakovala jsem.

„Když jsem šel do koupelny, prkýnko bylo nahoře. Napadlo mě, jestli mi něco netajíš. Jako jestli nezkoušíš nějakou novou metodu, nebo tak něco,“ utahoval si ze mě.

Co to k čertu je? Sedátko jsem mohla nechat nahoře náhodou, jedině když jsem toaletu čistila. Snažila jsem se přijít na rozumné vysvětlení, jak je možné, že se samo zvedlo. Poltergeist. Bylo to oficiální. Viktoriánský dům postavili na starém indiánském pohřebišti. Jsme všichni v háji.

Měla bych zavolat Krotitele duchů? Nebo paranormální vyšetřovatele z The Dead Files?

„Posadíš se ke mně?“ zeptal se a položil ruku nahoru na opěradlo.

Reece to zvednuté záchodové prkýnko lehce přešel a já jsem málem ze sebe vyhrkla své podezření, že tady straší, ale rozhodla jsem se, že právě teď nechci vypadat jako blázen. Raději si o tom promluvím s mámou nebo s Katie. On by mi pravděpodobně nevěřil a myslel by si, že jsem se pomátla.

Přešla jsem k němu a posadila se rozumný kousek vedle něj. Když jsem si přehodila nohu přes nohu, zůstalo mezi námi pár centimetrů. Navíc, kdybych se opřela, ležela bych hlavou na jeho paži.

Proč jsem o tom vůbec přemýšlela? „Na co se díváš?“ zajímala jsem se a pohrávala si s lemem legín.

Pokrčil ramenem. „Vypadá to jako televizní reklama na hudbu z osmdesátek. Přemýšlím, že bych si ji koupil.“

Odfrkla jsem si. „Já dokonce ani nemám CD přehrávač.“

Úkosem na mě pohlédl. „Nemáš ani DVD přehrávač.“

Když jsem byla v jeho bytě, viděla jsem, že má působivou sbírku filmů na DVD. Ne že bych měla příležitost si je projít, ale vsadila bych se, že má každý film za posledních dvacet let. „Na co bych ho měla, když si platím kabelovku?“

Zavrtěl hlavou a zvedl svou sklenici. „Nemáš sbírku DVD a máma pro tebe pořád vaří čaj. Co tady vlastně dělám?“

„No a co!“ Praštila jsem ho po stehně - extrémně tvrdém stehně. Páni. Prsty mě brněly, když jsem ruku odtáhla. „Jak víš, že jsem ten čaj nepřipravila já?“

„Protože chutná stejně jako od tvojí mámy,“ vysvětlil a modré oči se mu zaleskly. „Navíc si pamatuju, že tvůj čaj chutná jako zředěný palivo do motoru.“

Vybuchla jsem smíchy. „To teda ne.“ Reece povytáhl obočí.

„Tak fajn, dobrá. Poměr čaje a cukru je pro mě pořád záhadou.“

Reece se uchechtl. „Víš, když jsem předtím mluvil o tom, že by ses měla naučit střílet, myslel jsem to vážně. Je to rozumněj nápad.“

„Já nevím. Zbraně... Nemám s nimi problém, ale děsí mě,“ přiznala jsem. „Jde o to, že máš v rukou moc ukončit něčí život. Stačí jen, abys stiskl kohoutek.“ Potřásla jsem hlavou. „To je prostě... prostě strašná síla.“

„Zlato, ty zatraceně dobře víš, že i kámen v ruce špatného člověka může změnit něčí život, dokonce ho i ukončit. Zbraň se od toho nijak neliší.“

Zneklidnil mě, ale musela jsem uznat, že má pravdu. Ovšem zbraně byly taky součástí jeho života, a nikoli mého. Když jsem vyrůstala, můj táta sice měl pušky na lov zvěře, ale sotva jsem je kdy viděla. Míval je zamčené a mě nikdy nenapadlo, že bych si měla taky nějakou pořídit.

„Prostě musíš být zodpovědná,“ pokračoval. „Jen o to popřemýšlej, jo? Kvůli mně?“

„Rozmyslím si to.“ Usmála jsem se a zadívala se na televizi. Nějaký chlap s čírem tam mával cédéčkem. „Tak co jsi dělal dneska u táty?“

Reece se dlouze napil, a jak položil sklenici, led v ní zacinkal.

Uběhla chvíle a já se měla chuť nakopnout. Reece... jo, nikdy o tátovi

nemluvil rád. Pohlédl na mě a odpověděl o vteřinu dřív, než jsem chtěla změnit téma.

„Čeká ho třetí rozvod.“

Šokem mi spadla brada. „Cože? Kdy se to stalo?“ To byla docela hloupá otázka, protože těch posledních jedenáct měsíců jsem se nechovala zrovna jako jeho kamarádka.

„Vlastně ani nevím. Na začátku léta se zdálo všechno v pohodě. Jeli s Elaine na dovolenou na Floridu.“ Zaklonil hlavu a zadíval se do stropu. Krátce a ostře se zasmál. „Na druhou stranu, táta neumí být upřímný. Takže když mně a Coltonovi tvrdil, že se mu daří dobře, nemuselo to nic znamenat. Není nic jiného než lhář.“

Na okamžik jsem stiskla rty. „Řekl ti, co se stalo?“

Zadíval se na mě. „Co myslíš?“

Povzdechla jsem si. „Podváděl ji?“

„Jo.“ Po chvíli jsem ucítila jeho ruku ve vlasech. Krátce jsem se nadechla. Šlo o jemný dotek, jen lehké pohlazení, ale všechny buňky v mém těle zpozorněly. „S mladší ženou, se kterou se seznámil na služební cestě. Řekl mi, že šlo jen o jednu noc a že Elaine přehnaně reagovala.“

„Přehnaně reagovala, když ji podváděl? To se dá přehnat?“

„Znáš máho tátu. Neví, co je dobrý a co zlý,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. „Zatímco jsem tam byl, nechal telefon na kapotě auta. Zazvonil. Na displeji bylo ženské jméno. Nikdy dřív jsem o ní neslyšel. Vsadil bych svoje úspory, že šlo o tu ‚ženskou na jednu noc‘. Nepřekvapuje mě, že jeho manželství takhle končí. Než máma konečně vzala rozum do hrsti a opustila ho, podváděl ji už s pěti ženami. A nešlo o žádný jednorázovky, ale o pět dalších vztahů.“

„To je smutný,“ zamumlala jsem a sklopila bradu. Franklin - jeho otec - byl notorický podvodník. Alespoň jsem to slyšela Reeceovu mámu o něm říkat. „Je mi to líto. Víím, že jsi teď starší a Colton taky, a možná už to tak nebolí, jako když jste byli mladší, ale pořád to stojí za prd.“

Místo aby to popřel, se mírně usmál. „Jo, to jo.“ Pustil moje vlasy, ale paži nechal pořád na opěradle; vábila mě, abych se o ni opřela. „S Elaine jsme se moc nesblížili, ale připadala mi jako milá ženská. Tohle si nezasloužila. Nikdo si to nezaslouží.“

Zhluboka jsem se nadechla a opřela se. Jeho paži jsem měla přímo za krkem. Netrvalo ani vteřinu a položil mi ruku na rameno.

„Myslíš... myslíš, že se znovu ožení?“

„Asi jo.“ Zvedl sklenici a napil se. Já na svůj čaj docela zapomněla. „Ale myslím si, že nejhorší na tom není, že strčí ptáka do čehokoli, co má dvě nohy, ale že o tom neustále lže, i když to vyjde najevo.

Nechápu to. Nikdy to nepochopím. Nicméně,“ pokračoval a protáhl to slovo s úšklebkem, který nedosáhl do těch překrásných očí, které jsem měla takový problém přesně zachytit, „mi prozrad', co jsi poslední dobou namalovala?“

Kruci, copak dokáže číst myšlenky? Krev se mi nahrnula do tváří, jak jsem v paměti pátrala po něčem, co nezahrnovalo jeho obličej.

„Hm, no, malovala jsem spoustu krajinek. Pláže. Gettysburg. Takové věci.“

Dobrá odpověď, Roxy!

Přejížděl očima po mé tváři, skoro jako by mě hladil. „Pořád maluješ pro Charlieho?“

Samozřejmě že si to pamatoval. Přikývla jsem a nepřekvapilo mě, když mě obestoupil známý smutek, jakmile jsem pomyslela na všechny ty obrázky na jeho zdi.

Sevřel mi rameno. „A kdy namaluješ něco pro mě?“

„Až budeš můj oficiální uklízeč bazénu,“ odsekla jsem.

Zíral na mě. „Vždyť nemáš bazén.“

„Já vím. Takže až budu mít bazén a ty se o něj budeš starat.“

Zakřenila jsem se. „Myslíš si, že si dělám legraci.“

Zaklonil hlavu a zhluboka se zasmál. Rukou na mém rameni mě stáhl k sobě. V jedné vteřině jsem se o něj opírala a v další jsem ležela na zádech s hlavou v jeho klíně. Jediné, co mě napadalo, jak jsem k němu vzhlížela, bylo, že to byl pěkný tah.

„To ses naučil při policejním výcviku?“ zeptala jsem se zadýchaně.

„Jo, to se učí na akademii, jak stáhnout holku do klína.“ Sklopil husté tmavé řasy a velkou ruku mi položil na bok dál od sebe.

„Nemohl jsem se dočkat, až to použiju na tebe.“

Usmála jsem se na něj a srdce mi začalo v hrudi poskakovat. Ruku na mém boku měl položenou jakoby bezděčně. „Cítím se poctěna.“

„To bys měla.“ Druhou rukou mi opatrně odtáhl pramen vlasů z obličeje.

Takový bezděčný dotek, přesto mé srdce uhánělo jako splašené. Když zvedl řasy a já neviděla nic jiného než jasné modré oči, v té chvíli jsem věděla, že spokojit se tu a tam s příležitostným sexem bude opravdu těžké.

Než jsem se nad tím mohla hlouběji zamyslet, promluvil: „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně.“ Přála jsem si, aby se zeptal, jestli mě může políbit. To by bylo zcela jasné ano.

Přesunul ruku na mém boku a palcem uhladil lem mého trička. Zachvěla jsem se. „Na co jsi myslela, když jsi hodila tu knihu, Roxy?“

Páni. Na takový obrat v hovoru jsem nebyla připravená. A to jsem si myslela, že se mě chystá políbit. Otevřela jsem ústa, ale trvalo mi několik vteřin, než jsem odpověděla. „Já jsem opravdu... opravdu nepřemýšlela.“

Zvedl pramen mých vlasů a začal si ho otáčet kolem prstů. „Zlato, nemyslím si, že opravdu existuje okamžik, kdy vůbec nepřemýšlíme.“

Zadívala jsem se stranou a kousla se do spodního rtu. Když jsem se v myšlenkách vrátila do té chvíle, kdy mě Henry popadl za paži, honilo se mi toho hlavou hodně. Tak moc, že jsem měla pocit, že v ní není nic. Hrud' se mi stáhla.

Reece pustil moje vlasy a pohládl mě prstem po spodním rtu. Překvapením jsem vydechla... a odpověděla.

„Nenávidím ho,“ vyhrkla jsem a cítila, jak ve mně ta slova bobtnají jako krvavá přísaha. „Vážně ho nenávidím, Reeci. Nikdy dřív jsem k nikomu nic takovýho necítila, ale když vidím jeho, mám chuť... mu ublížit, tak jako on ublížil Charliemu. Na to jsem myslela, když jsem hodila tu knihu.“

Výraz v jeho tváři zjemněl. „Roxy...“

„Vím, že je to špatný.“ Zavřela jsem oči a pomalu vydechla. „Vím, že to, co jsem provedla, se až tak moc neliší od toho, co udělal Henry.“

„To není pravda,“ namítl, a když jsem otevřela oči, pevně se na mě zadíval. „Ty jsi hodila knihu na jeho čelní sklo, ne na něj. Henry zvedl kámen a hodil ho Charliemu zezadu na hlavu, když jste spolu odcházeli.“

Škubla jsem sebou.

„Tys neměla v úmyslu Henrymu ublížit,“ pokračoval a dál kroužil palcem okolo lemu mého trička. „A i kdyby Henry opravdu neměl v

úmyslu způsobit Charliemu to, co se mu stalo, pořád udělal vědomé rozhodnutí, že ten kámen hodí na něj. Ne na zem nebo nejbližší auto. Hodil ho po jiné lidské bytosti. To bys ty nikdy neudělala.“

V hrudi i žaludku mi vířil studený vzduch. Problém byl, že jsem si tím nebyla jistá. Když jsem ochutnala ten hněv, ten žhavý, hořký hněv, věděla jsem, že jsem schopná něčeho ohavného. Všichni jsme toho schopní. Nějaký morální kompas ve mně mi v tom zabránil, ale zastavilo by mě to pokaždé? Kdybych Henryho opět uviděla, hrozilo by, že ztratím nervy podruhé, a opravdu, o kolik jsem tedy lepší než on?

„Hluboké myšlenky,“ zamumlala jsem, podrážděná, kam mě zavedly.

Reece povytáhl koutky rtů a pohladil mě palcem po tenkém proužku kůže odhaleném teď pod tričkem. Ten dotyk zapůsobil jako elektrický šok. „Jo, moc hluboké ve čtyři ráno.“

Reece mluvil klidným hlasem, ale všechno ve mně se neklidně kroutilo. Jako by se mi v hlavě odemkla dvířka. Unikly ven bolestivé vzpomínky na tu noc s Charliem a Henrym. Vršily se ve mně jako v hrnci, který hrozí, že přeteče. Začaly tím, co jsem tehdy udělala, u těch nadávek, které jsem tenkrát vypustila a které to všechno odstartovaly.

A teď tu ležím v klíně muže, kterého... no, kterému jsem jedenáct měsíců lhala. Muže, jenž nic nenávidí víc než lži. To není správné.

Zvedla jsem se a začala se otáčet na bok, abych mohla předstírat, že jdu do koupelny, abych měla čas si pročistit hlavu, ale tak daleko jsem se nedostala.

Reece mě chytil rukou za krk a druhou rukou mi sjel z boku k pasu, zastavil ji až těsně pod nadry. Jak mě tak držel, moje rameno přitlačené k jeho hrudi, vykulila jsem oči.

„Nechod,“ řekl drsně.

To jediné slovo znělo jako úder hromu. Někdy jsem zapomínala, jak dobře mě zná. Přestože jsme spolu skoro rok nepromluvili, pořád poznal, když jsem si nechávala něco pro sebe nebo když se moje nálada mohla přetočit tak rychle jako mince točící se ve vzduchu.

Položila jsem mu ruku na rameno a naše pohledy se střetly. Chystala jsem se odtáhnout, ale pak Reece sklonil hlavu. Vzhledla jsem, když se jeho rty otřely o moje. Pomalé pohlazení. Otřel se jednou a potom podruhé. Nemohla jsem dýchat, protože jsem cítila, jak jeho horké rty zvyšují ten nejjemnější tlak, zatímco mě dál držel na místě. Jako by

mě těmi rty zkoumal, když se jimi dotýkal mých, jako by to bylo poprvé. Ale nebylo. Ovšem té noci tenkrát u něj mě takhle nelíbal - ne tak něžně a sladce, že se mi v hrdle tvořil knedlík hloupých emocí. Tenhle polibek - jako by mě jím opečovával.

Sevřela jsem prsty na jeho ramenech, mačkala tenkou látku bavlněného trička a srdce mi uhánělo. Když jsem si představovala, že mě líbá, nemyslela jsem si, že to bude takovéhle. Žádný chlap mě nikdy nelíbal, jako bych byla poklad.

„Reeci,“ zašeptala jsem mu do úst. Jeho jméno jako by ho probralo. Sevřel mi pevněji zátylek a druhou rukou mě stiskl v pase. A ten polibek... ach, páni, ten polibek se prohloubil. Vzpomínala jsem si na takovéto líbání, ale bylo to jiné, silnější a hlubší. Na jazyku neměl ani náznak alkoholu, jen cukr a čaj a sebe. Kousl mě do spodního rtu a vymámil ze mě tichý sten, který mi putoval až do středu těla. Potom rozevřel moje rty a ochutnal mě. Jako bych se dotýkala ohně, jako by zažehl hluboko usazenou touhu. Už jsem nepotřebovala prostor, abych si pročistila myšlenky. Moje hlava byla jako prázdná cesta s jediným cílem.

Reece.

Posadila jsem se a kroutila sebou tak dlouho, dokud jsem nedostala kolena na každou stranu jeho stehů. Pozoroval mě s přivřenými víčky. „Líbí se mi, kam tohle směřuje,“ poznamenal a popadl mě za boky. „Opravdu zatraceně líbí, ale chci...“

Odhodila jsem hluboké myšlenky, dobré záměry a mluvení z hlavy a popadla jeho obličej do dlaní a dala se do práce. Políbila jsem ho - políbila jsem ho tak hluboce a žhavě, jako on líbal mě.

Zhluboka zavrčel, až jsem to cítila v jeho hrudi. Sevřel mě silněji za boky a vyslal do mě vlnu chvění. Okamžitě otevřel ústa a já nahnula hlavu a ochutnala ho. Prsty jsem mu zajela do jemných krátkých vlasů po stranách a potom do delších pramenů. Vydal další zvuk, který ve mně zažehl čerstvou vlnu touhy.

Vyjel rukou nahoru po mých zádech, přímo po linii páteře, než ji na pár okamžiků zamotal do mých vlasů. Ani jeden z nás s dlouhými vlhkými polibky nepřestal, a ani s těmi kratšími, které mi rozpalovaly tělo.

Reece sjel rukama po mých zádech zase dolů a potom mě chytil za zadek a sevřel ho tak, že jsem zalapala po dechu. Polibek se změnil ve hladový, zatímco si mě tiskl níž do klína. Další vlna touhy do mě

narazila, když jsem ho proti sobě ucítla, jak se napínal pod džíny. Z té krátké společné chvíle tenkrát jsem si pamatovala, že je dlouhý a silný, ale zapoměla jsem, jak skvělý je to pocit.

Pohnula jsem boky a přitiskla se k němu a okamžitě jsem byla odměněna výbuchem rozkoše. Opřela jsem se čelem o to Reeceovo, zasténala jsem a zatahala ho za krátké prameny vlasů.

„Bože, já z tebe zešílím.“ Hlas měl zhrublý, drsný. Přitiskl moje boky níž a sám se nadzvedl, narazil na to správné místo pod mými tenkými legínami. „Myslím, že nebudeš šťastná, dokud se neuděláš.“

Ztěžka jsem dýchala a sjela rukama po jeho hrdle až na ramena. „Chci, abys po mně šlel,“ přiznala jsem a kousla se do rtu, když se ke mně svou chloubou znovu přitiskl.

„Zlato, já už po tobě šíím.“ Ukořistil moje rty do dalšího žhavého polibku, než se odtáhl a pak horce přejížděl ústy po mé čelisti.

„Myslím, že to víš.“

Zaklonila jsem hlavu a pevně se ho držela. „Ne-e.“

Přesunul polibky na mé hrdlo a zastavil se, aby mě zlehka kousl na tepající místo na krku. Utišoval ten horký smyslný plamen jemnými polibky. „Kdykoli jsem tě za poslední rok viděl, chtěl jsem tě tady. Právě tady.“ Aby názorně ukázal, co myslí, zhoupal boky a přitiskl vybouleninu v džínách k mému rozkroku. „A kdykoli ses otočila a odcházela ode mě, měl jsem chuť tě chytit.“

Zatřásla jsem se, protože přitiskl ta žhavá ústa na mou klíční kost. Vyjel rukama nahoru, hladil mě po břiše a ještě výš, na oblinách prsou. Při té ohromné vlně rozkoše jsem prohnula záda.

„Nemáš ani tušení, kolikrát mě napadlo, že si tě hodím přes rameno a odnesu tě dozadu do skladu.“ Pohládl palci vrcholky ňader, které už byly tvrdé a rozbolavělé. „Přemýšlím, že jsem to měl prostě udělat. Mohli jsme mít všechny ty blbosti dávno za sebou.“

Hlavu jsem měla jako v mlhách, ztracenou v rozkoši, kterou mi přinášel. „To zní jako...“ Zalapala jsem po dechu, když mi olízl tepající místo na hrdle. „To zní, jako by to byl... dobřej plán.“

Reece zvedl hlavu a položil mi ruce na ramena, prsty zajel pod tenká ramínka trička. Zadíval se mi do očí. „Smím?“

Ježíši, v tomhle okamžiku by mohl žádat o cokoli a přinesla bych mu to na stříbrném podnose. Přikývla jsem, nedostávalo se mi slov.

Povytláhl koutek rtů a mě píchlo u srdce, jak se na mě zakřenil, tak chlapecky kouzelně a smyslně, a já jsem věděla, že jsem se do něj

zamilovala už před tolika lety. Nedalo se na tom nic změnit, i když jsem věděla, že on se do mě nezamiloval a možná se to ani nikdy nestane. Neměnilo to nic na tom, že jsem ho měla pod kůží, že byl mou součástí.

S očima upřenýma do mých mi stáhl ramínka trička k loktům. Nezaváhala jsem. Sklonila jsem ruce a vytáhla je z trička ven, takže se mi látka nařasila okolo pasu.

Reece mě jemně políbil a pak se odtáhl. Sklopil řasy a já věděla, že si mě prohlíží, a ta vlna oparu se z mých myšlenek trochu zvedla. Pamatoval si z té noci, kdy byl opilý, jak vypadám? Najednou jsem si připadala zranitelná. Měla jsem sotva velikost B, a i to byla trochu nadsázka.

Reece se však zachvěl, když mi položil ruce na nahá prsa, dotýkal se mě skoro uctivě. Shlédla jsem, úplně bez dechu, jak mě tak držel, jeho pokožka mnohem tmavší než moje bledá a narůžovělá.

„Jsi překrásná,“ zavrčel a bříska palců přešel ztuhlé vrcholky ňader. Cukla jsem sebou, když se ušklíbl. „Líbí se ti to?“

„Jo,“ zašeptala jsem a pro jistotu přikývla, kdyby mu to nedošlo.

„Nevzpomínám si, co tě vzrušuje,“ poznamenal a chytil bradavku do zručných prstů. „Nepamatuju si, z čeho se můžeš zbláznit.“ Jemně zatáhl a já vykřikla. Zvedl řasy, oči měl hladové. „Jsi citlivá.“

V tom měl pravdu. Vždycky jsem tam byla citlivá. Katie, neobyčejná striptérka, mi jednou řekla, že mám štěstí, protože většina žen, co znala, nebyla nadšená z předešlé v oblasti prsou.

Neschopná odtrhnout pohled jsem pozorovala, jak se mě dotýká. Připadalo mi to velice smyslné. Nikdy dřív jsem tohle nedělala. Většina chlapů si ve skutečnosti nedávala takhle načas, a když Reece spustil ruce na moje boky, myslela jsem si, že míří na další metu.

Spletla jsem se.

Zvedl mě tak, že jsem se skláněla nad ním, a když jsem se opřela rukama o opěradlo gauče, sevřel v ústech vrcholek ňadra.

„Proboha,“ vykřikla jsem, jak sál ztuhlou bradavku ústy. „Reeci, bože...“

Jednu ruku mi položil mezi ramena a zatahal mě za vlasy. Zatímco si mě vychutnával, pokožkou pod vlasy mi projelo ostré, smyslné brnění. Byla jsem v pasti, ovšem nechtěla bych teď být nikde jinde, jak se přesouval z jednoho ňadra na druhé.

Zabořila jsem prsty do pohovky, zatímco hluboce sál, až se svaly uvnitř mého těla stáhly, a já to nedokázala dál vydržet. Pokusila jsem se odtáhnout.

„Ne,“ zavrčel. „Ještě jsem neskončil.“

Zalapala jsem po dechu, protože sevřel bradavku mezi zuby. To malé kousnutí proměnilo mou krev v horkou lávu. Chvěla jsem se proti němu, tělo jako v plamenech. „Nemůžu... Potřebuju tě. Prosím.“

Pustil mě a já úplně zdivočela. Sevřela jsem jeho ramena, přitiskla se na něj boky a poslepu našla jeho ústa. Znovu mě rukama držel za zadek, zatímco jsem se na něm pohupovala. Měkká látka jeho trička mi dráždila bradavky a ten tlak mezi mýma nohama, jak jsem se otírala o jeho tvrdou vybouleninu, byl najednou příliš.

Nemohla jsem si vzpomenout, kdy naposledy jsem měla takovýhle orgasmus, s většinou oblečení ještě na sobě - aniž by se mě chlap v rozkroku vůbec dotkl. Cítila jsem však, jak to ve mně narůstá, když jsem se o něj otírala, zatímco on se zvedal proti mně, přírazy jeho boků v souladu s pohybem jeho jazyka.

Vyvrcholila jsem, vybuchla v samém středu a v každé části těla. Jeho ústa ztlumila mé steny, ale věděl, co se stalo, protože z něj vyšel čistě chlapecký zvuk. Když poslední záchvěv rozkoše proplul mými žilami, byla jsem celá zarudlá a chvěla se.

„Jen se na sebe podívej,“ řekl mi do ucha ochraptělým hlasem. „Není nic rajcovnějšího, Roxy. Jako bys hořela plamenem.“

Chvíli mi trvalo, než jsem dokázala myslet a uvědomila si, že mě vážně přivedl k vrcholu. Když jsem se trochu odtáhla, políbila jsem ho zlehka do koutku rtů. „Co chceš, abych udělala?“

Oči mu žhnuly modrým plamenem. „Zlato, dívat se, jak dosáhneš vrcholu, je ryzí potěšení.“

Zachvěla jsem se a pomyslela si, že je prostě dokonalý. Shlédla jsem dolů. Tu vybouleninu v kalhotách nešlo přehlédnout. Ruce se mi pořád ještě chvěly, když jsem se odtáhla a sáhla mezi nás. Napůl jsem čekala, že mě zastaví.

Ale neudělal to.

Na rtech se mi objevil líný, spokojený úsměv, zatímco jsem přejížděla prsty po jeho zakryté délce. Cítila jsem, jak se mi svaly v podbřišku zase stahují, když proti mé ruce škubl boky. Pohlédla jsem na něj a zadýchaně řekla. „Ty ses neudělal.“

Zavrtěl hlavou, čelist pevně zaťatou. Srdce mi zase začalo prudce bušit, zatímco jsem mu rozepínala knoflík a opatrně stahovala zip. Látka se uvolnila a odkryla černé boxerky. Beze slova zvedl zadek a mě přímo z pohovky v tichém příkazu. Nemrhala jsem časem a stáhla mu džíny i boxerky.

Hleděla jsem na něj, když se osvobodil, široký a tvrdý. Tahle část chlapeckého těla nebyla po pravdě vždycky ta nejkrásnější věc na světě, ale Reeceův penis... Ach, ano. Byl tak nádherný jako celé jeho tělo.

A když už myslím na jeho tělo... Jakmile se posadil, zatahala jsem za lem jeho trička, on zvedl paže a nechal mě, ať mu ho svléknu. Odhodila jsem ho někam, kde jsem doufala, že ho nikdy nenajde, a získala krásný výhled na to, jak muž vypadá, když už není kluk a pracuje na svém těle, aby zůstal ve formě.

Zlatavá hladká pokožka se mu napínala na prsních svalech a níž, na břiše tvrdém jako skála, které bylo pěkně vypracované. Pod pupíkem měl cestičku z tmavých chloupků, až k místu, kde už čekal. Zvedla jsem oči zpátky nahoru. Nalevo od pupku měl jizvu, popraskanou pokožku v nepravidelném kruhu. A další kousek nad ní. Věděla jsem, že kdybych mu sundala kalhoty úplně, našla bych třetí.

Zadrhl se mi dech, když jsem pomyslela na to, jak blízko jsem - jak jsme všichni byli blízko tomu, abychom o něj přišli. Naklonila jsem se k němu a políbila ho. Přála jsem si, abych mohla vzít zpátky jedenáct měsíců hlouposti, protože čas... byl moc krátký a nejistý.

„Co chceš, abych pro tebe udělala?“ zeptala jsem se znovu.

Zadíval se mi do očí. „Chtěl bych toho spoustu, Roxy.“

„Jedno z toho si vyber.“ Nebo dvě. Nebo tři. Udělám všechno.

Reece sáhl dolů a omotal prsty kolem penisu. Bože můj, měla jsem nutkání se ovívat, když zesílil stisk. Když pomalu zvedl ruku nahoru a zase sjel zpátky dolů, pootevřela jsem rty. „Tohle chci, abys dělala.“

Krev mi hučela v uších, že jsem se sotva slyšela odpovědět. „Ty... jsi zatraceně sexy, Reeci.“

Zavrčel, když znovu sklouzl rukou po své délce, a prohnul záda. Nemohla jsem si pomoci a zasténala jsem. Zaletěl pohledem ke mně a v hlubinách očí mu planul jiný druh ohně. „Myslím, že vím, co chceš.“

„Co?“ vydechla jsem.

Reece mě druhou rukou uchopil za zátylek, zatímco se dál hladil. Na špičce se objevila kapka. „Chceš mě pozorovat.“

Každá částička v mém těle zaplála. Ne rozpaky, ale protože měl pravdu. „Nikdy jsem chlapa nesledovala, jak...“

„To jediný jsem potřeboval slyšet,“ přerušil mě a dál pohyboval rukou.

Dech se mi v hrudi zkrátil, zatímco jsem ho pozorovala. Svíral se čím dál silněji. Nemohla jsem uvěřit, že tohle dělám, nemohla jsem uvěřit, jak je to vzrušující - nebo že pořád sedím v jeho klíně s tričkem kolem pasu, se zarudlou pokožkou. Začala jsem zvedat hlavu.

„Ne. Dívej se,“ nařídil mi a já se tím požadavkem v jeho hlase celá zachvěla.

Sledovala jsem ho, jak pumpuje rukou a jak se jeho boky divoce pohybují. Musela jsem mu položit ruce zpátky na ramena, abych se ho držela. Neodtrhla jsem od něj pohled, dokud mě rukou na mém krku nepřitáhl k sobě.

Políbil mě a dospěl k vrcholu. Ne - nejenže mě políbil, přímo si mě vychutnával, zatímco se otřásal ve vlastní ruce. „Do prdele,“ protáhl, zatímco mě paží přitáhl k sobě, přitiskl mě na svou holou hrud' a pevně mě držel. Zabořila jsem hlavu do místa mezi jeho krkem a ramenem, nadechla se svěží vůně jeho parfému a cítila, jak jeho srdce začíná zpomalovat.

Ani jeden z nás dlouho nepromluvil a potom se Reece tiše zasmál. Ten zvuk mi vykouzlil úsměv na rtech.

„Zatraceně, Roxy.“ Odkášlal si.

„S takovou si tě budu chtít nechat.“

Moje srdce sebou trhlo dvěma protichůdnými směry, jak se moje omámená mysl snažila pochopit, co tím myslel. Skoro okamžitě jsem začala přikládat bláznivý význam tomu, co řekl. Znamenalo to, že to neměl v plánu? Že se chtěl jen pobavit? Povídal ale, že nechce být jenom můj kamarád. Záleží vůbec na tom? Ne, nezáleží, protože si nebudu nic nalhávat.

Chtěla jsem, aby si mě nechal.

11. kapitola

Neměla jsem v plánu usnout, ale někde mezi sledováním toho, jak Hilary renovuje starou farmu a David ukazuje překvapivě vybíravému páru domy na stanici HGTV, jsem usnula vleže na boku, zády přitisknutá k Reeceově hrudníku.

Nikdy dřív jsem s chlapem na pohovce neusnula. Zdálo se to jako taková obyčejná věc, která je zřejmě pro miliony lidí běžná, ale pro mě to bylo něco úplně nového.

Nejdřív jsem si nebyla jistá, co mě probudilo. Zmateně jsem zamrkala. V televizi běžela reklama na nejnovější posilovací přístroj. Chvilí jsem na to hleděla, chyběly vteřiny, abych opět usnula, když jsem ucítila, jak se Reece za mnou pohnul.

Srdce mi při tom nečekaném pohybu poskočilo. Paži pode mnou měl uvolněnou, ale když jsem se ohlédla přes rameno, viděla jsem, jak z něj napětí přímo vyzařuje. Ležel na boku, ale obličej měl otočený vzhůru ke stropu. Čelist zaťatou, obočí zamračené. Co pár vteřin se ty jeho husté řasy zatřepotaly. Pohyboval rty, mumlal tichá slůvka, ale hrud' se mu zvedla při náhlém trhaném nádechu.

„Reeci?“ zašeptala jsem, ale neslyšel mě. Hrudník se mu opět nadzvedl, dech se zrychlil. Otočila jsem se na opačnou stranu, k němu, a přitiskla mu ruku na hrud'. „Reeci.“

Trhl sebou, pohled upřený do stropu, a chvíli vypadal tak vzdálený, jako by si vůbec neuvědomoval, kde je. Uběhly vteřiny a potom ke mně otočil hlavu. Tvářil se uvolněně.

„Ahoj,“ zamumlal.

„Všechno dobrý?“ zeptala jsem se.

Polkl. „Jo.“

Ve skutečnosti jsem mu nevěřila. „Víš to určitě?“

Reece mě objal a přitáhl si mě k boku. „Jo, zlatíčko, všechno je v pohodě.“ Zatímco se probíral prsty v mých vlasech a přitahoval si mou tvář na svou hrud', zhluboka si oddechl. „Teď už je všechno dobrý.“

„O víkendu tě dostal.“

Málem jsem se zalkla limonádou. Vzhledla jsem. Katie vklouzla do boxu naproti mně, okolo hlavy měla omotaný jasně růžový šátek. Její chlupatý modrý svetřík odhalující ramena vypadal, jako by se utkal se sešívačkou a bitvu prohrál. Nebyla sama.

Vedle Katie se posadila Calla. Přijela zpátky do města včera ráno a včera večer v hospodě pracovala. Zakřenila se a stáhla si blond vlasy do culíku. Vzpomněla jsem si, že když jsem se s ní poprvé setkala,

pořád nosila vlasy rozpuštěné, aby skryla jizvu. Už to ale nebyla pravda.

Nevšímal jsem si Katiiny mazané poznámky a kývla na Callu. „Překvapuje mě, že tě Jax pustil z domu na snídani.“

„Je dost chytřej, aby věděl, že se nemá stavět mezi mě a jídlo a mé kamarádky.“ Otevřela menu a pozvedla na mě krásně klenuté obočí.

„Tak co, má Katie pravdu? Dostal tě?“

Katie se zašklebila. „Já mám vždycky pravdu.“

Protočila jsem panenky a opřela jsem se do sedačky. Reece po té noční můře - aspoň jsem si myslela, že o to šlo - zase usnul a já jsem ho včera ráno odvezla domů. Než vysedl z auta, políbil mě. Jen z pomyslení na ten vřelý polibek jsem měla nutkání se ovívat rukou a poté se mi zatoulaly myšlenky k tomu, jak jsem ho sledovala, když vyvrcholil.

Ježíši, potřebuju studenou sprchu. Reece sloužil noční směnu, takže teď pravděpodobně spal. Než jsem odjela z práce, poslal mi krátkou esemesku, ať mu dám vědět, až se vrátím domů, což jsem udělala. Ten požadavek byl... milý, jako že na mě myslí, a já z toho byla celá naměkko.

„Špičky uší ti hoří,“ poznamenala Calla a přimhouřila oči. „No tak, povídej.“

Na pár minut mě zachránila servírka, když si zapisovala naše objednávky. Katie si objednala poloviční večeři, dala si všechny druhy slaniny a omáček, co měli.

„Potřebuju proteiny,“ prohlásila, když jsme na ni s Callou hleděly s otevřenou pusou. „Tanec u tyče je strašná námaha. Měly byste to zkusit.“

Zahihňala jsem se. „Ne, díky.“

Katie obrátila své chrpově modré oči v sloup. „Není s váma žádná sranda, holky.“ Otočila se ke Calle. „Kdy se vrátí Tereza? Chtěla se naučit, jak pořádně trást prdelkou.“

„Myslím, že přijedou s Jasem za pár týdnů zároveň se mnou.“ Calla se usmála, když se servírka vrátila se dvěma kávami a čerstvou limonádou pro mě. Potom mě přišpendlila pohledem. „Vyspala ses s Reecem?“

„Cože?“

Ve stejnou chvíli Katie odpověděla. „Ano.“

Střelila jsem po ní zlým pohledem.

„Jak víš, jestli jsme spolu spali? Schovávala ses u mě doma?“

„Prostě tyhle věci vím,“ odtušila. „Vím spoustu věcí. A ty ses právě domnívala, že jsem se schovávala v tvém bytě, což znamená, že se něco u tebe doma dělo.“

Calla se opřela loktem o stůl. „A Jax mi říkal, že se Reece zastavil v hospodě, když měl volno, a čekal, až ti skončí směna. A že jsi ho vezla k sobě domů.“

„Jax vykecá všechno, je jako třináctiletá pubertářka,“ odsekla jsem, ale téma otázek mě nerozhodilo. Byla jsem ráda, že obě holky mohly dnes jít na snídani, protože jsem si s nimi opravdu, ale opravdu potřebovala promluvit.

Po chvíli jsem se k nim naklonila, neschopná o tom mlčet už ani vteřinu. „Tak dobrá. V pátek v noci jsme byli spolu. Neměli jsme sex, ale...“ Odmlčela jsem se, vrátila jsem se v myšlenkách zpátky do těch brzkých ranních hodin. Mohla jsem ho přímo vidět, s rukou omotanou kolem...

„Dobrá, rozhodně jste dělali něco moc zábavného a nemravného, podle toho, jak ses najednou zatvářila, jako by ses ocitla v extázi,“ prohlásila Katie.

Calla zatleskala a poskočila na sedačce. „Opravdu? To je dobře, Roxy, jsem za tebe moc ráda, protože Katie má pravdu, vypadáš, jako bys právě sklouzla do sexuálního kómatu.“

„A o tom ty hodně víš,“ zamumlala jsem tiše.

Poškrábala se prostředníčkem na nose. „Ovšem ještě před pár týdny jsi s ním nechtěla ani mluvit. Kdykoli vešel do hospody nebo se zadíval tvým směrem, vzala jsi do zaječích. Vždycky jsem věděla, že se mezi vámi něco děje, ale jsem zmatená, o co vlastně jde.“

Nejistě jsem se na ni usmála. „No, je to dlouhej příběh.“

„A protože jsem si objednala skoro půlku prasete, máme čas,“ prohlásila Katie.

„Budete si, holky, myslet, že jsem strašná mrcha.“

„O tom pochybuju,“ ujistila mě Calla.

Nebyla jsem si tím tak jistá, ale neřekla jsem živé duši kromě Charlieho o tom, co se stalo mezi mnou a Reecem, včetně toho velkého nedorozumění. Zhluboka jsem se nadechla a potom jim povykládala úplně všechno o té noci a odmlčela se, jen když nám přinesli jídlo.

„Takže, no, to je... Takhle si teď stojím,“ dokončila jsem, když jsem krájela vafle na malé čtverečky a máčela je v sirupu.

Calla na mě hleděla, kousek extra osmažené slaniny jí visel z prstů.

Dokonce i Katie na mě zírala s otevřenou pusou, což tedy bylo něco, že jsem ji dokázala šokovat tak, že ani nehlesla. Schoulila jsem se v sedačce, cítila se v rozpacích a mizerně. „Jsem hrozná, že jo?“

„Ne,“ zamítla to okamžitě Calla. „Nejsi hrozná.“

„Počkej.“ Katie zvedla ruku. Na prstech měla spoustu omáčky. „Jen se ujistím, že jsem tomu správně rozuměla. Jsi v podstatě od patnácti zamilovaná do Reece.“

„Neřekla bych zamilovaná,“ zamumlala jsem, ale srdce mi poskočilo.

„To je fuk. Já vím, že jsi do něj byla zamilovaná,“ trvala na svém a já jsem neprotestovala, protože mi došlo, že by to skončilo diskusí o jejích superschopnostech. „Každopádně jsi do něj byla zamilovaná, ale on se k tobě choval jako k otravnému děcku odvedle.“

Přimhouřila jsem na ni oči. „Neřekla bych ani, že se ke mně choval jako k otravnému děcku od vedle.“

Nevšímalá si mě. „Když se k tobě konečně začal chovat jako k sexy holce, což jsi, přišel jednou v noci do hospody a skončil namol. Ale protože jsi do něj byla šíleně, hluboce a neodvolatelně zamilovaná a protože jsi holka, neuvědomila sis, že je na šrot.“

Zamračila jsem se na ni ještě víc. „Jeli jste spolu k němu domů, protože tě požádal, abys odvezla jeho ožralej zadek, a zatoužili jste po sobě. Viděla jsi jeho párek.“ Katie mávla párkem, co držela v ruce, a Calle málem zaskočilo a musela se napít kávy. „Dostali jste se spolu až do ložnice, ale on odpadl. Říkám to zatím dobře?“

„Jo.“ Založila jsem si paže. „Zhruba.“

Katie uvážlivě přikývla, ale netušila jsem, proč je tak vážná. „Tak za první, je trapný, že se tak moc opil, takže má o jeden černý puntík víc.“

„Černý puntík?“ Calla na ni vykulila oči. „Budeme přidělovat černý a červený puntíky?“

Odfrkla jsem si.

„V mém vesmíru ano,“ odpověděla a pak kousla do párku a zamyšleně ho chvíli žvýkala. „Takže Reece omdlel, ty jsi s ním zůstala, a pak se probudil a myslel si, že došlo na sex, a tak se začal omlouvat a litovat toho?“

Přikývla jsem a strčila si kousek vafle do úst.

„A ty sis myslela, že litoval toho, že se s tebou vyspal,“ vložila se do toho Calla. „Ale přitom litoval toho, že se tak moc opil a měli jste sex?“

„Jo.“

Katie zavrtěla hlavou, zvedla solničku a posypala si napůl snědený párek. „Ale sex jste neměli.“

„Ne. A chystala jsem se mu to říct, když poprvé tu domněnku vyslovil, ale pak začal být kvůli tomu všemu tak zatraceně lítostivej, že jsem si myslela, že lituje toho sexu.“

„A tím zranil tvý city,“ dodala laskavě Calla. „Tomu rozumím. Pravděpodobně bych si myslela to samý.“

„Ale mohla jsi to vyjasnit hned tenkrát,“ upozornila Katie.

„Nepovídej,“ odsekla jsem. „Prostě jsem to neudělala. Taky jsem se styděla... Zranil moje city, proto jsem od něj odjela. Pak uplynulo moc času a já jsem se pořád kvůli tomu cítila ublíženě, proto jsem to neuvedla na pravou míru.“

Katie dojedla párek a přesunula se k menším tyčinkám. „A Reece má problém, když mu někdo lže? To není dobrý.“

Probodla jsem ji pohledem. Naklonila se blíž ke mně a zamávala tyčinkou. „Hele, já dokonale chápu, proč jsi nic neřekla. Je to jako říct jednu malou lež a pak ji přikrýt další malou lží a tak dál. Potom se to všechno nakupí. Chápu to. Uběhlo hodně času, a jak mu asi tak vysvětlíš, co se opravdu stalo? Hele, Reeci, chceš si pohrát s mými kůzlátky? Jo, a mimochodem, nikdy jsme se spolu nevyspali.“

Calla se zase málem zalkla. „To... to zní jako pěkně divnej rozhovor.“

Povzdechla jsem si a odsunula od sebe talíř. „Cítím se hrozně. Kéž bych vytáhla hlavu ze zadku na dost dlouho, abych mu dala šanci vysvětlit, proč tak reagoval, a přála bych si, abych mu prostě tenkrát řekla pravdu.“

„On v tom taky není úplně nevinně,“ namítla Katie. „Vzpomeň si, že byl tak pod parou, že si myslel, že si to s tebou rozdal. Já jsem kdysi pila hodně. Opravdu. Tak moc, že bych se mohla proměnit v pivovar, ale nikdy jsem se neopila tak, že bych nevěděla, že jsem měla sex.“

Calla přikývla a rýpla do smažených vajíček. „Má pravdu.“

Ani já jsem se nikdy tak moc neopila, ale to bylo vedlejší. Napila jsem se limonády a ramena mi pod vahou té situace poklesla. Srovnala jsem si brýle a povzdechla si. „Já... ho mám ráda, holky. Fakt jo.“

„Prosím tě.“ Katie protočila panenky. „Seš do něj zamilovaná.“

Nevšímal jsem si jí, protože láska... láska bylo děsivé slovo. „Je to milej kluk a opravdu správnej. A pamatuješ na toho posledního maníka, s kterým jsem vážně chodila?“ zeptala jsem se Katie.

Nakrčila nos. „Myslíš před zrzounem Deanem?“

„Proboha,“ zamumlala Calla a zadusila hihňání hřbetem ruky.

Zavrtěla jsem hlavou a napila se. „Jo, vzpomínáš na Donnieho, toho...“

„Toho fakt milýho kluka, kterej tě vzal na zápas Orlů a s kterým jste na sebe skočili v parkovacích garážích, ale pak se z něj vyklubal ženáč?“ doplnila Katie radostně.

Stiskla jsem rty. „Ne. To byl ten parchant Ryan a díky, žes mi ho připomněla. Taky mi zapomněl říct, že má děcko. Mluvila jsem o Donniem, o tom hladovějícím umělci, který mi ukradl šperky po babičce.“

Calla několikrát zamrkala. „Páni. Ženáč a pak zloděj?“

„Obyčejně nepřitahuju ty nejskvělejší typy.“ Pokrčila jsem rameny, ale pomyslela na Henryho a naskočila mi husí kůže. Problém byl v tom, že jsem věděla, že jsem randila s takovými chlapy z určitého důvodu. S nimi bylo moje srdce v bezpečí.

„Reece ovšem není jako oni a jistá část mé duše...“ Pomalu jsem vydechla. „Roky jsem po něm toužila.“ A pravděpodobně několik let jsem k němu cítila něco silnějšího.

Zavrtěla jsem hlavou. Co to vůbec dělám? Prostě mu musím říct pravdu. Nechám to, co spolu máme, umřít, než se šeredně spálím. Nedokázala jsem však... Nemohla jsem to s ním nezkusit. Ne po všech těch letech toužení.

Proboha, to zní, jako bych měla rozdvojenou osobnost. Skoč po něm. Nechod' za ním. Pověz mu pravdu. Nic mu neříkej. Rozbolela mě ze sebe samotné hlava.

„Musíš mu říct pravdu,“ radila mi Calla. „A to co nejdřív. Ale nedělala bych si z toho velkou hlavu.“

Povytáhla jsem na ni obočí. „Vážně,“ trvala na svém. „Nelhala jsi o ničem důležitém.“

„Myslím si, že neříct někomu, že jsme spolu nespali, je pěkně důležitý.“

„Ve skutečnosti ne.“ Calla se na mě usmála. „Věř mi, že existují horší lži. Není to přece tak, že bys mu lhala, žes nebyla s nikým jiným, zatímco jsi byla s ním, ani nic takovýho. Pochopí to. Je to tak, Katie?“

Pozorovala mě, našpulené rty v koutcích pokleslé. Calla do ní šťouchla loktem a zamračila se. „Je to tak, Katie?“

Když se Katie zamračila, po zádech mi přeběhl mráz. „Nevím, Roxy. Pověz mu pravdu, než se ti doopravdy dostane do kalhotek. Jestli to neuděláš, myslím, že to necháš zajít moc daleko.“

Souhlasila jsem a pomalu přikývla.

Zachvátila mě stejná hrůza, jako když jsem si uvědomila poprvé, že musím říct Reeceovi, co se ve skutečnosti stalo. Nebo spíš nestalo.

Calla si odkašlala. „Bude to v pohodě, uvidíš.“

„Má pravdu,“ přidala se Katie a napíchla poslední tyčku na vidličku. „Kromě toho tě přivedl k orgasmu, přestože jsi rozbila Henrymu Williamsovi čelní sklo. Za tohle pravděpodobně dostaneš ještě lepší odměnu.“

Plácla jsem se rukou do čela a zasténala. „Proboha. Existuje někdo, kdo o tom neví?“

„Nikdo, zlato.“ Katie ukousla polovinu tyčky. „Absolutně nikdo.“

S Callou jsme pozorovaly Katie, jak vyrazila z parkoviště ve svém mini cooperu a málem se střetla s malou dodávkou s nálepkou „dítě v autě“, ale když vozidlo zaparkovalo, vystoupil z něj starší pár.

„Nechystáš se uspořádat seanci, že ne?“ zeptala se Calla.

Nahlas jsem se zasmála. Řekla jsem jim o těch podivných událostech dějících se v mém bytě. Naštěstí mě ani jedna nepovažovala za blázna, ani si nemyslely, že jsem divná, když si myslím, že u mě doma straší. Katie měla samozřejmě spoustu nápadů, jak k těm podivnostem přistupovat, a jedním z nich bylo, že mám zavolat někomu ve městě, kdo prý komunikuje s duchy a může uspořádat seanci.

„No, víš, nemyslím si, že by to byl nejlepší nápad,“ řekla jsem se smíchem. „Jestli je to opravdu duch, nesnaží se mě vyděsit. Svým způsobem byl zvláště nápomocnej.“

Calla si odfrkla. „Vsadila bych se, že by takového ducha chtělo víc lidí.“

„Celej ten nápad se seancí, nebo že bych měla pustit médium do svého bytu... Nevím, jestli je to opravdu tak, a prostě nechci vědět, co

to je. Pokud se neprobudím uprostřed noci a nespatřím ho, jak na mě zírá, nevadí mi to.“

„Proboha.“ Otrásla se. „To fakt nahání hrůzu.“ Po chvilce dodala: „Ale co když to není duch?“

„Co jinýho to může být? No vážně? Pokud nebydlí nějakí lidi pod schodištěm jako v tom hloupém filmu z osmdesátek, tak je to buď duch, nebo jsem se zbláznila.“

„Nezbláznila ses.“ Přimhouřila oči. „Možná bys o tom ale měla říct Reeceovi, ať se u tebe poohlédne. Nebo Jaxovi?“

Jo, dokážu si představit, že by se mi oba pěkně vysmáli, kdybych jim řekla, že si myslím, že mám v bytě ducha.

„Jak dlouho tady zůstaneš?“ zeptala jsem se a změnila téma. Opřela jsem se o své auto, sundala si brýle a použila lem trička, abych si je vyčistila.

„Zítřejší ranní vyučování je zrušené, takže pojedu až zítra.“ Calla vzhlédla k zatažené obloze. Ve vzduchu byl cítit blížící se déšť. „Což je asi dobře, protože na dnešek předpovídají docela silné bouřky.“

Posadila jsem si brýle na nos a usmála se, když jsem neviděla žádné šmouhy ani kaňky. „Máte s Jaxem na dnešek něco v plánu?“

„Myslím, že zůstaneme u něj doma.“ Otáčela v dlaních pramen dlouhých blond vlasů a pokrčila rameny. „Co ty a Reece?“

„Nemyslím, že máme něco v plánu. Je to zvláštní. Nevím, jestli spolu chodíme, nebo jestli se spolu jenom... scházíme kvůli sexu. Včera v noci mi poslal esemesku a požádal mě, ať mu dám vědět, až dorazím domů, což jsem udělala.“ Založila jsem si paže a našpulila rty. „Takže fakt nevím.“

„Tak mu napiš a pozvi ho k sobě, jestli není v práci, nebo nemá něco jinýho. Úplně nenuceně,“ navrhla a potom se tiše zasmála. „Upřímně, jsem ta poslední, kdo by ti měl ohledně tohoto dávat rady.“

„Ne.“ Sevřela jsem jí paži. „Očividně víš, co děláš. Sbalila jsi Jaxe, no ne?“

Tváře jí zčervenaly a zase se zasmála. Opřela se bokem o dveře spolujezdce. „Ty víš zatraceně dobře, že jsem ohledně něj neměla tušení, co dělám.“

Zakřenila jsem se. Jo, Calla byla pěkně bezradná. „Máš pravdu.“

„Ale myslím si, že když máš někoho opravdu ráda, je to vždycky takový. Stejně na tom byla Tereza s Jase. Jako by z nás láska dělala hlupáky. To bude ono.“

„Tos vystihla.“

„Hej!“ vykřikla. „Zapomněla jsem se tě včera zeptat. Kdo ti poslal ty růže? Jsou nádherné.“

Protože jsem se domnívala, že je poslal Dean, nechala jsem je v kanceláři. Teď to tam vonělo jako v květinářství. Cha. „No, jestli nejsou od Deana, tak nemám tušení, od koho jinýho.“

Calla povytáhla obočí. „Opravdu si myslíš, že jsou od něj?“

Pokřčila jsem rameny. „Asi jo.“

„Co tam bylo napsaný?“

„Něco jako že to příště bude lepší,“ odpověděla jsem a zamračila se. „Divný, co?“

Přikývla a odtáhla se od auta. „Možná že ty růže byly pro někoho jinýho, jestli nebyly od Deana.“

„Já nevím. Bylo na nich moje jméno. Možná se někdo spletl.“

Calla se usmála, natáhla se ke mně a objala mě. „Musím už běžet, ale později ti zavolám, jo?“

Zamávala jsem jí a nasedla do svého auta. Cestou domů mě překvapil hovor od Dennise. Protože byla neděle, nečekala jsem, že mi zavolá, ale policajti nemají normální pracovní dobu od pondělí do pátku. Informoval mě, že Henry dostal odhad na výměnu toho čelního skla a že to bude stát několik stovek dolarů.

Zaúpěla jsem a zapřemýšlela, kolik mám našetřeno na spořicímu účtu, kde moc peněz nebylo. Ale tuhle kaši jsem si navařila sama, tak jsem si ji musela sežrat. Musím si najít víc zakázek na webový design, abych si ty peníze vydělala zpátky. Sotva jsem dojela domů, v půlce cesty po chodníku se obloha roztrhla a během několika vteřin mě zmáčel déšť. S pískotem jsem doběhla na verandu, mokré sandály se dotkly prken a já uklouzla. Rozhodila jsem ruce, točila jimi jako větrný mlýn, kabelka mi spadla na podlahu a ztratila jsem rovnováhu.

Rozhodně spadnu.

Než jsem dopadla, otevřely se dveře a něco se po verandě rychle mihlo. Silné paže mě chytily kolem pasu a trhly mnou vzhůru. Ten náhlý náraz proti něčemu tvrdému a suchému mi shodil brýle z obličeje. Prudce jsem vydechla.

Okamžik se nehýbalo nic jiného než moje srdce.

„Jste v pořádku?“ zeptal se hluboký mužský hlas.

Zvedla jsem hlavu, ale skrz clonu svých tmavých vlasů jsem poznala jenom to, že je to nějaký blondák. Rozhodně ne James, který měl

černé krátké vlasy. „Jsem v pořádku. Děkuju, že jste mě... hm, chytil.“ Připadala jsem si neuvěřitelně hloupě. Odhrnula jsem si vlasy z obličeje a líp se na něj podívala.

Jeho obličej mi byl povědomý - tváře mírně kulaté s trochu zahnutým nosem, očividně před mnoha lety zlomeným. Oči měl tmavě hnědé a jasné. Inteligentní.

A pořád mě držel kolem pasu. Panebože.

Ustoupila jsem a rozpačitě se zasmála, když spustil paže. „Omlouvám se. Obvykle se při chůzi po verandě málem nezabiju.“

Mírně se pousmál. „To rád slyším. Počkejte,“ řekl, když jsem ukročila stranou a natáhla se po kabelce. Ztuhla jsem, zatímco se sklonil a sebral moje brýle. „Skoro jste si na ně šlápla.“

Panebože. Jo, už podruhé.

„Ještě jednou díky.“ Vzala jsem si brýle a usmála se, když mi podal kabelku. Zastrčila jsem si vlhké vlasy za uši a zamžourala. „Myslím, že se neznáme.“

Usmál se šířeji a ukázal tak bílé zuby. „Jmenuju se Kip Corbin. Bydlím nahoře. Přistěhoval jsem se před pár měsíci.“

„Aha!“ vykřikla jsem. „Proto jste mi přišel povědomý.“

„Ano?“ Znělo to překvapeně. Přikývla jsem. „Jo, musela jsem vás asi někdy zahlédnout přicházet nebo odcházet. Každopádně jsem ráda, že jsme se konečně setkali.“

„Já taky.“ Zadíval se k silnici. Pořád hustě pršelo, sotva jsem dohlédla na svoje auto zaparkované podél obrubníku. „No, už musím jít.“ Vytáhl z kapsy svazek klíčů a obešel mě. „Rád jsem vás poznal.“

Otočila jsem se ke dveřím a zamávala na něj. „Já taky.“

Před schodištěm zaváhal. „Buďte opatrná, Roxy.“

Odemkla jsem dveře, otevřela je a přes rameno jsem se na něj usmála. „Vy taky. Nenechte se spláchnout deštěm.“

Už běžel po chodníku, když jsem vstoupila dovnitř a zavřela za sebou. Odhodila jsem kabelku do křesla, zastavila se uprostřed obývacího a zamračila se. Počkat. Věděl, jak se jmenuju. Nemyslím si, že bych mu řekla svoje jméno.

Měla jsem z toho nepříjemný pocit. Jak věděl...? Fajn, jsem hloupá. Mohli mu to říct James nebo Miriam. Nebo i Silverovi.

Musím se přestat chovat jako blázen. Pohlédla jsem na kabelku. Taky se musím přestat chovat jako malá a napsat Reeceovi. Ale nejdřív potřebuju sladký čaj.

Poté co jsem si nalila sklenici, zapnula jsem televizi a přepnula na HGTV. Běžel maraton pořadů Dům snů. Vytáhla jsem z kabelky mobil a vzala ho s sebou do studia.

Sotva jsem vešla do chodby, telefon mi v ruce zazvonil. Pohlédla jsem na něj a zaklela, když jsem uviděla, že volá Dean. Měla jsem chuť hovor odmítnout, ale přiměla jsem se to vzít.

„Ahoj?“ Můj hlas zněl tak tence jako list papíru.

Až po chvílce se ozvalo: „Roxy?“ Protočila jsem panenky. Kdo jiný by to byl? Zavolal mně, tak jsem to vzala já. Sotva mě to napadlo, uvědomila jsem si, jak jsem zlá. Dean neprovedl nic špatného.

„Jo, to jsem já. Chystám se do...“ rychle jsem se rozhlédla po pokoji a snažila se přijít na nějakou výmluvu, „do... sprchy.“

Škubla jsem sebou. Ježíši. Jsem blbá.

Dean se mi tiše zasmál do ucha. „No, díky, žes mi zasela takové představy do hlavy,“ poznamenal a já se ošila. „Nechci tě zdržovat. Jenom jsem chtěl vědět, jestli máš dnes večer volno?“

„Deane,“ povzdechla jsem si a měla chuť praštit hlavou o zeď. Místo toho jsem si povytáhla brýle do vlasů. „Už mám na dnešek plány...“

„A co zítra?“

Opřela jsem se o zeď a zavřela oči. „Deane, omlouvám se, ale opravdu nemám zájem o další...“

„Vím, že naše první rande nebylo nejúžasnější, ale myslím, že se k sobě hodíme,“ prohlásil a já jsem skoro viděla, jak mrká, když mluví. „A myslím, že kdybychom měli další rande...“

„Scházím se s někým jiným,“ vyhrkla jsem. Nebyla to lež, ne doopravdy.

V telefonu bylo jasně slyšet, jak se prudce nadechl. „Cože? Odkdy?“

„Je mi to líto. Seš fakt skvělej chlap. Nejde o nic osobního...“

„Co to kurva meleš, Roxy?“

Vykulila jsem oči, odtáhla se od zdi a ztuhla. Nikdy dřív jsem ho neslyšela nadávat. Ne že bych byla nějaká citlivka, ale slyšet ho takhle mluvit mnou otřásl.

„Ty se stýkáš s někým jiným?“ pokračoval. „Nemyslíš, že jsi mi to mohla říct hned? Nemrhal bych svým časem s nějakou courou.“

„Bože. Hele, tak takhle ne. Táhni do prdele,“ řekla jsem a ukončila hovor. Pokožka mě brněla, jako by se po ní hemžily tucty mravenců. Byla jsem tak naštvaná, že se mi chtěla rozletět hlava.

Trvalo mi několik minut, než jsem se uklidnila a zamířila do studia.

Jakmile jsem otevřela dveře, umělý pach barev a cedrových štětců mě zašimral v nose. Zhluboka jsem se nadechla a nechala se těmi výpary, které by mohly někoho jiného otravovat, uklidnit a vytlačila všechny myšlenky na Deana z hlavy. Některé z mých oblíbených obrazů visely na stěnách, nad výstřižky z časopisů - slovy a citáty, které jsem za ty roky objevila a myslela si, že se k obrazům hodí.

Odložila jsem čaj a mobil na malý stolek u dveří, odšourala se k malířskému stojanu a sebrala gumičku do vlasů. Zpomalila jsem kroky, zastavila se před stojanem a svázala si vlasy do rychlého ohonu.

Počkat minutku.

Sklonila jsem ruce a protáhla si prsty, zatímco jsem zírala na stojan. Když jsem sundala ten obrázek, který jsem dokončila v pátek a odnesla ho Charliemu, nevyměnila jsem ho za čisté plátno a v sobotu jsem na to neměla čas. Když jsem o tom tak přemýšlela, včera jsem do studia vůbec nevšla.

Ale na stojanu bylo v rámu natažené čisté malířské plátno.

Naklonila jsem hlavu na stranu a promítla si v hlavě posledních osmačtyřicet hodin. Bylo možné, že bych to udělala, když jsem dokončila poslední kousek? Možné to bylo. Dělal jsem spoustu věcí automaticky, aniž bych si je uvědomovala, ale byla jsem si docela jistá, že tohle ne.

Pomyslela jsem na ten ovladač v ledničce, na tu běžící myčku, zvednuté prkýnko na záchodě a tak dál...

Opravdu jsem potřebovala Krotitele duchů.

Na druhou stranu byl ten duch nápomocný - děsil mě, ale pomáhal mi.

Odvrátila jsem se od plátna a setřásla to mrazení, které mi přejelo po zádech. Pohled mi sjel na mobil. Přiměla jsem se k němu dojít, vzít ho a ťukla na ikonku psaní zpráv. Jen jak jsem ten telefon držela a otevřela Reeceovu poslední esemesku, začalo mi srdce tlouct směšně rychle.

Napsat chlapovi nebyla žádná věda. Napsat chlapovi, který viděl moje prsa a přivedl mě k vrcholu, by nemělo být tak těžké.

Napsat chlapovi, kterého jsem měla opravdu ráda, bylo děsivé jako samo peklo.

Poslala jsem mu krátký pozdrav, než jsem zbaběle upustila telefon na stolek, jako by to byl had. Vzápětí jsem si připadala jako pitomec, protože Reece pravděpodobně ještě spí.

Rychle jsem od telefonu odběhla, ale sotva jsem popadla svou stoličku, cinkl. Žaludek se mi stáhl.

„Proboha,“ zašeptala jsem a otočila se. Displej rozsvítila zpráva. „Chovám se jak malá.“

Vrátila jsem se k telefonu. Jak se dalo čekat, zpráva byla od Reece. Sedm slov - jenom sedm slov - a moje rty se roztáhly do širokého šťastného úsměvu.

Ahoj, zlato, zrovna jsem na tebe myslel.

Stiskla jsem mobil a několikrát se zhluboka nadechla. Taký jsem na tebe myslela. Tváře mi zahořely, protože moje odpověď zněla tak otřepaně, zatímco jeho zpráva byla kouzelná.

Odpověděl skoro okamžitě. Ovšem že jo.

Zasmála jsem se jeho domýšlivosti a zase ucítila, jak se mi vnitřnosti stáhly, protože jsem věděla, co musím udělat. Musím si s ním promluvit, než zajdeme dál.

Než jsem mu mohla poslat zprávu, přišla další od něj. A opravdu jsem na tebe právě myslel. Hádej, co jsem dělal, zatímco jsem na tebe myslel?

Vykulila jsem oči a odepsala: Ach, bože.

Po chvíli přišlo: Je moc osobní to přiznat?

Ne. Zavrtěla jsem hlavou a napsala: Ne.

Dobře, přišla rychlá odpověď. Následovalo: Rád vím, že si nemyslíš, že jsem nestyda.

Pořád si myslím, že jsi nestyda. Ale aspoň sexy nestyda?

Nahlas jsem se zasmála. Rozhodně sexy. Počkala jsem celou vteřinu a napsala ještě: Myslím, že u mě doma straší.

Cože?

Konečky uší mi zahořely a přála jsem si, abych tu zprávu mohla nějak zrušit. To nic. Jsem hloupá. Máš večer volno?

Chvíli trvalo, než odpověděl, a mně se zkroutil žaludek. Večer musím do práce, ale zítra jsem celej tvůj, jestli mě chceš.

To je vtip? Odepsala jsem. Znovu jsem se hloupě usmála a tančila na místě, než jsem dopsala. Zítřek bude skvělej.

Poslali jsme si ještě několik zpráv a rozhodli se, že se setkáme u mě v sedm večer. Reece přinese jídlo a já bych možná měla koupit nějaké

víno, protože asi budu potřebovat něco tekutého na kuráž a pro případ, že kdyby to šlo špatně, abych měla v čem utopit slzy.

12. kapitola

„Víš, myslel bych si, že něco takového vyvede jeden z tvých bratrů, protože, zatraceně, někdy ti kluci mají místo mozku v hlavě piliny.“

Seděla jsem na okraji křesla a trhla sebou, když táta prošel před pohovkou. Takhle jsem si pondělní ráno nepředstavovala, ale nepřekvapilo mě to. Nějak se přihodilo, že moji rodiče neslyšeli o mně, o té knize zkázy a Henryho čelním skle. Dnešek však očividně byl den zúčtování. Zavolala jsem mámě a přiznala jsem se, co jsem provedla.

O třicet minut později se u mě objevil táta.

Gavin Ark nebyl moc vysoký, ale byl zavalitý a měl postavu fotbalového obránce. Jenom pár šedin mu zdobilo spánky a mě napadlo, jestli zkouší barvu vlasů pro muže.

„Obzvlášť tvůj mladší bratr.“ Jeho tiráda nabývala na síle. „Někdy si myslím, že Thomas nemá ani dvě fungující mozkové buňky. Víš, co provedl včera?“ Zastavil se v rohu pohovky a položil si ruce v bok. „Šel do sklepa, aby přinesl nějaké pití z ledničky, a nechal ty zatracené dveře otevřené dokořán, jako by se snažil zchladit celý dům.“

Povytáhla jsem obočí.

„A pak slyším, že jsi hodila někomu na čelní sklo knihu?“ Zvedl ruku a poškrábal se prsty v tmavě hnědých vlasech. „Dokonce jsem ani nevěděl, že dokážeš prohodit knihu čelním sklem.“

„Očividně se musíš trefit do správného místa,“ zamumlala jsem. Přimhouřil oči a já sklapla.

„Vychovali jsme tě, aby z tebe byla rozumná holka. A tvoje máma mi povídala, že jsi jí řekla, že tě Henry nevyprovokoval.“

„To je pravda,“ přiznala jsem nesměle.

Povzdechl si a došel ke mně. „Drahoušku, vím, že nejsi zrovna Henryho fanyнка. Nikdo v tomhle městě není, ale nemůžeš poškozovat jeho majetek. A já vím, že to víš.“

Přikývla jsem.

Položil mi těžkou ruku na rameno a jemně mě sevřel. „Potřebuješ peníze na opravu toho skla?“

Otevřela jsem ústa, ale emoce mi stáhly hrdlo. Do očí mi vhrkly slzy. Moje rodiče vytočilo, když zjistili, že jsem provedla něco tak hloupého, ale hlavně byli zklamaní. Táta měl pravdu. Vychovali mě líp, než abych udělala takovou volovinu, přesto mi byl táta ochoten pomoci.

Stejně jako to udělali, když jsem bydlela sama asi teprve měsíc a porouchalo se mi auto. Nebo když jsem v druháku pozdě vyplnila žádost o stipendium a zaplatili mi první semestr on-line výuky, než stipendium přišlo. Pomáhali mi celý život.

Bože, opravdu jsem svoje rodiče milovala. Věděla jsem, že mám štěstí. Všichni nemůžou mít tak skvělé rodiče, ale já měla, skutečně.

Polkla jsem knedlík v krku a usmála se na něj. „Děkuju, ale mám na to peníze.“

Přišpendlil mě pohledem. „Jak moc to vyčerpá tvoje úspory?“

„Moc ne,“ zalhala jsem.

Ve skutečnosti to bude rána, ale už jsem nebyla jejich malá holčička, kterou by museli hýčkat a chránit. Navíc těžce pracovali, aby si peníze vydělali, a já bych ráda, aby šel táta do důchodu ještě v tomhle století. Upravila jsem si brýle, které mi začaly klouzat po nose. „Bude to v pohodě.“

Táta na mě hleděl o chvílku déle a potom ustoupil a založil si paže. Něco na tom náhlém tvrdém výrazu ve mně vzbudilo obavy. „A co jsem to slyšel o tobě a Reeceovi?“

„Cože?“ vykřikla jsem a vyskočila z křesla.

Táta přimhouřil oči. „Zaslechl jsem, že spolu trávíte čas.“

Překvapením jsem otevřela ústa. S Reecem jsem strávila jenom jednu noc a před tátou o té noci rozhodně nebudu přemýšlet. „Kdo ti řekl, že s Reecem trávím čas?“

„Včera ráno v železářství jsem potkal Melvina. Řekl mi, že tě před pár dny viděl, jak na tebe Reece čeká, až skončíš v práci.“

Překřížila jsem paže a protočila panenky. „Melvinovi se něco zdá.“

„Takže to není pravda?“

Slyšela jsem v tátově hlase zklamání? Samozřejmě že ano. Jsem si docela jistá, že by táta chtěl adoptovat jak Reece, tak Coltona.

„Hele, já nechci znát žádné podrobnosti. Možná se jako správný chlap jenom chtěl ujistit, že se dostaneš bezpečně domů, vzhledem k tomu, co se stalo těm holkám ve městě nedaleko odsud...“ Odmlčel se a čekal.

„Melvin je jak stará drbna, měl by s tím přestat.“ Zastrčila jsem si uvolněný pramen za ucho a oknem vyhlédla ven před dům. Konečně přestalo pršet, ale byl pochmurný den. „Reece a já...“ Jak mám vysvětlit, co mezi mnou a Reece je, když sama nemám tušení? „Jenom se bavíme,“ dokončila jsem uboze.

Táta se zamračil.

„Jsme kamarádi,“ dodala jsem honem a cítila, jak mi tváře rudnou. „Dnes večer se staví na večeři.“

Na tváři se mu objevil malý úsměv. „Opravdu?“

„Jo.“ Přeshlápla jsem z nohy na nohu.

Pomalů přikývl. „Víš, je to dobrý kluk. Vždycky jsem si myslel, že se vy dva k sobě hodíte.“

„Neříkej to mámě.“

Úsměv se mu rozšířil od ucha k uchu a tmavé oči tancovaly.

„Tati! Ne abys to řekl mámě. Bude tomu přikládat velkou váhu a začne plánovat svatbu a zavolá to Reeceově mámě!“

„A pravděpodobně obě začnou plést ponožky neexistujícímu vnoučeti,“ dodal se smíchem.

„Proboha,“ zasténala jsem a nakrčila nos. „To není vtipný.“

„Nic jí neřeknu,“ slíbil, ale věděla jsem, že lže. Sotva odejde, už bude mámě volat. „Musím se vrátit zpátky do kanceláře. Tak mě aspoň obejmí.“

Poté co ze mě málem vymáčkl duši, vyšel ven na verandu. „Zamkni dveře, Roxy.“

Přikývla jsem a udělala to, jakmile jsem zavřela. Přestože ty dvě holky a ta, co se ztratila - Shelly Wintersová -, nebydlely tady, nebyla jsem hloupá. A když jsem zamířila zpátky do studia, zamyslela jsem se nad Reeceovým návrhem, abych si pořídila zbraň.

„Ne,“ prohlásila jsem nahlas se smíchem. „Vážně by to skončilo tím, že bych někoho náhodou zastřelila.“

Navíc ten incident s knihou ukázal, že nemám právě nejlepší sebekázeň, když mě ovládají emoce. Jasně, hodit knihu a zmáčknout kohoutek jsou dvě velice rozdílné věci, ale pořád mě děsila představa, že bych měla v rukou takovou moc - ukončit něčí život.

Jak jsem strkala do štětců, myšlenky mi odběhly k dnešnímu večeru. Těšila jsem se, ale zároveň jsem měla stísněný pocit. Chystala jsem se mu říct pravdu o tom, co se mezi námi stalo, a protože jsem věděla, jak Reece nesnáší lhaní, bylo to velké riziko.

Mohla bych o něj přijít dřív... dřív, než bych ho vůbec měla.

Přesto jsem ani minutu neuvažovala o tom, že bych v té lži pokračovala, ačkoli jsem pochybovala, že by Reece někdy poznal rozdíl. Ovšem bylo by to špatné a zbabělé a já jsem měla docela velkou kuráž.

Jenom ji musím najít.

Zbytek odpoledne jsem pracovala na malbě Jacksonova náměstí v New Orleans. Nikdy jsem tam nebyla, ale byla jsem tím místem posedlá od chvíle, co jsem četla parádní paranormální romanci, která se tam z velké části odehrávala.

Přiměla jsem Charlieho, aby si ty knihy taky přečetl, a když jsme byli mladší, New Orleans bylo na seznamu míst, kam jsme se chtěli jet podívat. Slíbila jsem si, že tam jednou pojedu, nejen kvůli sobě, ale taky kvůli Charliemu.

Potom mu o tom budu moct povyprávět.

Vytiskla jsem si několik různých pohledů na to náměstí a rozhodla se pro to, kde se tři kostelní věžičky nádherného chrámu zvedaly nad sochou Andrewa Jacksona na koni. Tohle bude pravděpodobně jedna z nejobtížnějších kreseb, do kterých jsem se kdy rozhodla pustit, vzhledem k mnoha detailům a vrstvám, jež vyžadovala.

Hodiny mýjely, zatímco jsem pracovala na kruhu bílých květin před bronzovou sochou Jacksona. Záěstí už mě bolelo z toho asi tisíce drobných čar, kterými jsem se snažila vystihnout květy, ale ta tupá bolest se zatím vyplácela.

Nicméně jsem si pořád nebyla jistá, jestli to opravdu budu schopná vytáhnout vodovými barvami.

Před pátou mi zazvonil telefon a vylekal mě. Vytrhla jsem se z omámení, jež mě vždycky ovládlo, když jsem malovala, seskočila ze stoličky a utřela si ruce do starých džínových šortek.

Radostí jsem se usmála, jakmile jsem uviděla, že volá Reece.

„Ahoj,“ promluvila jsem do telefonu a sebrala jeden ze štětců.

„Ahoj, zlato, mám špatnou zprávu,“ řekl. Slyšela jsem šustit oblečení, jako by si přetahoval tričko přes hlavu. „Večer se opozdím. Právě mi volali kvůli tomu, že někdo zadržuje rukojmí.“

Ztuhla jsem a žaludek se mi zkroutil. „Rukojmí?“

„Jo, pravděpodobně je to jen nějaký kretén, kterýho budeme muset přesvědčit, ať lidi pustí, ale zavolali SWAT tým.“ (SWAT - zkratka pro Special Weapons and Tactics, útvar rychlého nasazení.)

Rychle jsem zamrkala a odložila štětec. „Ty jsi ve SWAT?“
„Už asi tři měsíce,“ vysvětlil a já pevně zavřela oči. Věděla bych to, kdybychom spolu mluvili. „Zlato, opravdu je mi líto...“

„Ne. Nemusíš se omlouvat.“ Myslela jsem to vážně. „Jenom doufám, že bude všechno dobrý a že... že budeš v bezpečí.“

„Zlato,“ zopakoval a řekl to takovým způsobem, že jsem mu měla chuť zatleskat vestoje. „Vždycky jsem v bezpečí. Nemusíš si o mě dělat starosti.“

„Já vím...“ zašeptala jsem a polkla.

„Musím běžet, ale jestli chceš, můžu se u tebe zastavit později, až skončíme. Chci tě vidět, s večerí nebo bez.“

Usmála jsem se, přešla pokoj a odtáhla závěs. Viděla jsem jenom obrovský dub. Alespoň jsem si myslela, že je to dub. „Taky tě chci vidět. Přijď kdykoli.“

„Může to být opravdu pozdě,“ varoval mě. „Třeba až ráno.“

„Na tom nezáleží. Jenom mi napiš zprávu, pro případ, že bych spala,“ dodala jsem. „Prostě přijď, až budeš moct.“

„Dobrá. Takže se uvidíme později.“ Dech se mi zastavil a stiskla jsem telefon silněji. „Prosím, dávej na sebe pozor, Reeci.“

Po chvíli odpověděl: „Budu. Tak zatím.“

„Čau.“

Odvrátila jsem se od okna, položila mobil na stolek a zadívala se na malbu. Jasně, byla jsem zklamaná, že ho možná neuvidím, ale to, co jsem cítila, s tím nemělo nic společného. Vlastně to v poměru s tím značně bledlo.

Reece mi povídal, ať si nedělám starosti, a upřímně mluvil tak, jako by se nejednalo o nic vážného, ale vždyť šlo o rukojmí. Jak to nemůže být vážné? Vůbec jsem netušila, že je v týmu SWAT. Ne že by práce u policie nebyla nebezpečná sama o sobě, ale ještě k tomu SWAT? Ježíši, ani jsem nepomyslela na to, jak nebezpečné to pro něj je.

Se zkrouceným žaludkem jsem se objala kolem pasu. Jako bych se ocitla zpátky v době, kdy byl Reece poprvé aktivně nasazen, a musela čelit té neustálé hrůze, že se mu něco strašného stane.

Kvůli tomu jsem se do něj nesměla opravdu zamilovat. Sex byl v pohodě, randění báječné, ale opravdu se zamilovat, spadnout do toho až tak hluboko? To sakra ne. Mohla bych ho ztratit jako... jako jsem ztrácela Charlieho.

Jako už jsem Charlieho ztratila.

A to šlo o jiný druh lásky, a podívejte se, jak to bylo bolestivé.

Vrátila jsem se k malování, a kdykoli se moje myšlenky zatoulaly, zaměřila jsem je zase zpátky na obraz. Už bylo skoro sedm, když jsem se rychle osprchovala jen pro případ, že by se Reece neopozdil, a když odbila devátá, udělala jsem si tuňákový sendvič a snědla ho, zatímco jsem jako posedlá hleděla na telefon.

Okolo jedenácté, proti vlastnímu zdravému rozumu, jsem si vyhledala místní zprávy na internetu. Vyskočil na mě titulek s mimořádnou zprávou pod obrázkem s červenými a modrými světly v zalesněné oblasti.

Žaludek se mi stáhl, zatímco jsem rolovala krátkou zprávu. O té situaci, v níž se Reece momentálně nacházel, tam toho moc nepsali. Jenom že nějaký muž drží svou ženu a - to se aspoň domnívali - dvě malé děti v domě proti jejich vůli.

„Proboha,“ zašeptala jsem, neschopna si představit, čím si ta žena a její děti musí procházet a jak někdo může svou rodinu vystavit něčemu takovému.

Znepokojená a neschopná se dívat na televizi jsem se převlékla do jednoho z těch velkých triček, které jsem si vypůjčila od staršího bratra. Dosahovalo mi těsně pod stehna, takže bylo dlouhé skoro jako šaty. Bylo pokryté uschlou barvou, dokonalé na práci. Stáhla jsem si vlasy z obličeje, vyčesala je nahoru a vrátila se k malování.

Hodiny se slily dohromady, jako závoj do sebe zapadajících stínů, zatímco jsem se snažila zachytit správný odstín té bronzové sochy a začala lopotně načrtávat toho koně a Andrewa Jacksona. Nakreslit to tenkou tužkou na plátno byl jediný způsob, jak jsem to mohla udělat, ale až to bude zakryté barvami, myslím, že lidé nepoznají, že to bylo nejdřív načrtnuté. Občas jsem si připadala jako podvodník, že to takhle dělám, protože existovali umělci, kteří všechno malovali rovnou. Ale já? Já mezi ně nepatřila.

Pravděpodobně jsem místo toho měla pracovat na webovém projektu, ale slíbila jsem si, že ten udělám v úterý večer. Měla jsem na to podle smlouvy ještě několik dní a malování... no, to jsem právě teď potřebovala.

Barva už mi na rozbolavělých prstech zaschla, když mi pípl telefon a upozornil mě na přijatou zprávu. Vystřelila jsem ze stoličky, jako by mě kousla do zadku, a popadla mobil. Bylo to od Reece. Jenom dvě slova.

Jsi vzhůru?

Odpověděla jsem rychleji než pistolník na Divokém západě a vystřelila zpátky ano.

Po chvíli přišlo: Budu tam za pár. Srdce mi uhánělo, když jsem pohlédla na displej. Kruci, byly skoro tři hodiny ráno. Pospíšila jsem si do obýváku, položila telefon na konferenční stůl a chystala se odběhnout do ložnice, abych se převlékla, když jsem skrz okno uviděla přední světla auta.

Skočila jsem k oknu a odtáhla závěs. Světla se zastavila přímo před mým autem. O vteřinu později zhasla. Hluboko uvnitř jsem věděla, že to musí být Reece a že mi musel napsat cestou sem.

Jako divoké zvířátko, které vběhlo před auto, jsem se nemohla pohnout, zatímco jsem sledovala vysoký stín jdoucí po chodníku. A když se ozvalo tiché zaklepání na dveře, málem jsem zapištěla. Trochu.

Prudce jsem se otočila, odložila brýle na konferenční stůl a vyběhla ke dveřím a stoupla si na špičky. Kukátkem jsem neviděla nic než tmu, ale s vědomím, že to musí být Reece, jsem otevřela dveře.

Krucinál...

Reece byl oblečený, jako by vystoupil ze snu. Těsné černé tričko mu obepínalo široká ramena, rýsovaly se pod ním bicepsy i hrudník. Nedalo se pochybovat o tom, jak úzký má pas. Tričko měl zastrčené do černých bojových kalhot a ty do vysokých černých bot. Vypadal zatraceně drsně a sexy.

Jo, tahle část SWAT uniformy se mi fakt líbila.

Vzhledla jsem k němu, ustoupila a pustila ho do bytu. Vpochodoval dovnitř, v pravé ruce velký bágel. Klouby na prstech měl skoro bílé. Byla jsem tak pohlcená tím, že vypadá k nakousnutí, že jsem si neuvědomila, že si mě prohlíží stejně hladově a upřeně jako já jeho. Až v té chvíli mi došlo, že mám na sobě jenom tričko.

Ani jsem se na sebe nepotřebovala podívat, aby mi bylo jasné, že vypadám neupraveně a zřejmě rajcovně zároveň.

Reece za sebou zavřel dveře a zamkl je, aniž by ze mě spustil pohled, což opravdu vyžadovalo talent, alespoň podle mě. Zhluboka jsem se nadechla. „Je... jsi v pořádku?“

Položil tašku za křeslo a zvláště se na mě podíval. Tak otevřeně, syrově a... trochu roztěkaně. Jako by byl napnutý k prasknutí.

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

Nevěděla jsem, co říct, a jen na něj zírala. Zachvěla se mi ramena. Reece se zhluboka nadechl a hrud' se mu nadzvedla. „Ten chlap... co držel ty rukojmí. Nedal se přesvědčit.“

Zadržela jsem dech.

„Když začal střílet z oken, nařídili nám vniknout dovnitř.“ Zatímco mluvil, modré oči mu ztmavly jako obloha před bouřkou. „Bylo moc pozdě. Zastřelil svou ženu a sebe. Nešlo o malej kalibr. Děti to viděly. Jedno z nich bylo moc malé, aby to chápalo, ale ten kluk... jo, ten věděl, co se stalo. Ponese si to v sobě navždycky.“

Do očí mi vhrkly slzy a otevřela jsem ústa. „Proboha, Reeci, to je mi líto. Nevím, co říct.“ Ani v nejmenším koutku mysli by mě nenapadlo, že tahle noc pro něj takhle skončí. Tušila jsem, že jde o vážnou situaci. Očividně jsem věděla, že může skončit špatně, ale bylo obtížné pochopit, jak se cítí. Ráno se probudil a dělal si plány, ale potom ho povolali a on neměl tušení, že dnes uvidí, jak někdo ukončí něčí život a poté svůj vlastní. Totéž se týkalo té ženy a jejích dětí.

Na druhou stranu jsem to asi trochu tušila.

Když jsem se probudila toho rána, kdy mi bylo šestnáct, nikdy mě ani nenapadlo, že ten večer ztratím svého nejlepšího kamaráda. Nikdo nikdy neví, kdy se jeho život neodvolatelně změní. Neexistuje žádné varování. Skoro vždycky se to stane, když se zdá všechno v pořádku.

„Co pro tebe můžu udělat?“ zeptala jsem se a zamrkala, abych zahнала slzy - slzy pro ženu a rodinu, kterou jsem nikdy nepoznala, slzy pro Reece, jenž do toho musel být zatažen, obzvlášť vzhledem ke své minulosti. Chtěla jsem se zeptat, jestli je mu dobře, ujistit se o tom, ale než jsem se k něčemu odhodlala, Reece se pohnul.

Mlčky překonal vzdálenost mezi námi. Ve vzduchu bylo cítit napětí a ještě zhoustlo. Popadl mě za tváře, neskutečně něžně. Sklonil ústa k mým, ale ten polibek něžný nebyl. Žádné pomalé svádění mých smyslů. Zmocnil se mě polibkem, který mi podlomil nohy a rozehrál mě, jako bych strávila celý den na rozpáleném letním slunci.

„Roxy,“ řekl a zvedl hlavu. „Chci tebe. Strašně moc. A potřebuju to - potřebuju tebe právě teď.“ Roztáhl prsty na mých tvářích. „Ale jestli chceš zpomalit, můžu to udělat. Udělám to. Jenom mi to řekni hned, Roxy, protože se cítím jako nabitý drát, a až tě svlíknu, nebudu otálet. Potřebuju být v tobě.“

Jeho slova se mnou zamávala. Když se moje oči střetly s jeho, zachvěla jsem se.

„Ne... nezpomaluj.“

13. kapitola

Přestože to znělo bláznivě, věděla jsem, co Reece potřebuje. Po té události s Charliem se ve mně nakupilo tolik potlačovaného pocitu marnosti a taková bezmocnost, že jediným východiskem bylo malování. Někdy, když to nestačilo, jsem si napustila vanu, vklouzla do vody a křičela. A ty pocity se vyšplhaly do strašidelných výšin, jakmile se Charlie začal proměňovat v tu prázdnou schránku, v člověka bez duše. Reece dnes tohle cítil.

Život tu v jednom okamžiku byl, a v následujícím zmizel. Jako vlak, který sjel z kolejí. Nemohl udělat nic, aby to zastavil. Nesl si v sobě stejný pocit marnosti, stejnou bezmocnost, kterou jsem já cítila s Charliem. Rozuměla jsem té potřebě... tomu téměř instinktivnímu nutkání si připomenout, že jste pořád ještě naživu.

Reece mě opět políbil, a jestli jsem si předtím myslela, že převrátil mé smysly vzhůru nohama, mylila jsem se.

Tenhle polibek mi kolena proměnil v želé a zanechal mě tak roztouženou, až to skoro bolelo.

Vklouzl mi rukama do vlasů, hbitě uvolnil drdol. Kadeře se rozlétly, zatímco se jimi prohraboval. Sklonil hlavu a prohloubil polibek. Jak sjížděl rukama níž, po mých pažích až k pasu, vydechla jsem mu do úst.

Zvedl mě a z hrdla se mu vydral hluboký zvuk. Omotala jsem mu nohy kolem pasu, jak jsem to chtěla udělat už dávno. Zašeptala jsem jeho jméno a objala ho kolem krku.

„Musím tě odnést do postele,“ poznamenal a vydal se k ložnici. „Jinak bych si tě vzal přímo tady na podlaze.“

Zachvěla jsem se, vzrušenější tou představou víc, než bych měla být. Políbila jsem ho do koutku rtů, potom na čelist, zatímco mě odnášel. Vjela jsem mu prsty do měkkých vlasů a pak je přesunula na ztuhlé svaly nahoře na zádech. Skrývala se v něm taková síla.

Zastavil se, aby v ložnici rozsvítil, a posadil mě tak, že jsem skončila vleče na posteli. Když ustoupil a vytáhl si tričko z kalhot, žár mi zaplavil každou buňku. Málem jsem zalapala po dechu, jak si tričko přetáhl přes hlavu a upustil ho na podlahu.

Ježíši, byl nádherný, každý jeho čtvereční centimetr, od zatažených svalů na břicho až po hru bicepsů, zatímco si rozepínal opasek.

Posadila jsem se na paty a řekla mu to. „Seš nádhernej.“

Ušklíbl se na mě. „Nádhernej?“

„Jo, seš nádhernej.“

Pustil pásek, sevřel můj obličej do dlaní a zaklonil mi hlavu. Když mě políbil tentokrát, bylo to něžné a sladké, úplné požehnání. Vzrušilo mě to stejně silně a rychle jako jeho drsnější polibky. Reece se zase napřímil a pokračoval ve svém soukromém striptýzu. Klidně bych na něj za to jako šílená mávala stovkami dolarů, kdybych je měla.

Zakřenil se, rozepnul knoflík a potom zip. Zastavil se, jen aby si sundal boty a ponožky, a potom stáhl kalhoty i boxerky.

Byl... páni, nedokázala jsem ani přemýšlet, jak jsem ho pohledem vpíjela do sebe.

„Nahoru.“ Mávl na mě prsty.

Zvedla jsem se na kolena. Zadíval se mi do očí a potom mi stáhl tričko. Jediné, co na mně zůstalo, byly bokové kalhotky. Kdybych byla chytřejší, rozhodně bych si na sebe vzala něco rajcovnějšího. Třeba krajková tanga, co jsem měla. Ale ne, musela jsem mít na sobě proužkované bokovky. Rychle jsem si ovšem uvědomila, že na tom nezáleží.

Hladově si mě prohlížel. „Tohle... tohle je nádhera, Roxy.“ Natáhl ruku a pohladil palcem ztuhlý vrcholek ňadra.

„Ne já. Ty. Ty celá seš nádherná.“ Prohnula jsem se v zádech a natáhla se po něm, po té tvrdé a zduřelé části, ale chytil mě za zápěstí a zavrtěl hlavou. „Chci se dotknout každé části tvého těla rukama a ústy.“ Pustil mi ruce a pohladil moje prsa, zdržel se na rozbolavělých bradavkách. „Zvlášť těchhle krásěk. A chci tě ochutnat.“

S bušícím srdcem jsem si olízla rty, když mě jemně zatlačil na záda. „Chci tě ochutnat hlavně tady.“ Sklonil ruce, sjel jimi po mém břiše níž. Chytil mě mezi stehny a sevřel a mně se záda sama zvedla z postele. „Ano. Tohle. Opravdu chci ochutnat tohle.“ Věděl, co dělá, když mě dráždil skrz tenkou látku. „Nemůžu už čekat.“

„Tak nečekej.“ Zvedla jsem boky.

V očích mu zaplála oheň a pak mi kalhotky stáhl. A tak jsme oba skončili s holými zadky. V téhle situaci už jsme se ocitli, ale nezašlo to o moc dál. Žaludek se mi zkroutil. Musím mu říct o té noci, ale jak to můžu udělat právě teď, po tom, čím si dnes v noci musel projít? Po tom, co mi řekl, že mě hned potřebuje?

Ať už to bylo správné, nebo špatné, nedokázala bych tu pro něj teď nebýt.

Reece poklekl na postel a blížil se ke mně způsobem, který mi připomínal pantera na lovu. Paže se mu napjaly, když sklonil ústa k mým. Zvedla jsem ruku, abych se dotkla jeho tváře, ale zarazila se. „Dotkni se mě,“ nařídil mi něžně. „Líbí se mi, když se mě dotýkáš.“ „Mám prsty od barvy,“ vysvětlila jsem mezi polibky. „Omlouvám se.“

Chytil mou ruku, propletl naše prsty a uvěznil má ústa v dalším hlubokém, spalujícím polibku. „Neomlouvej se. Jsi to ty. Seš sexy jako samo peklo.“

Neměla jsem tušení, jak je možné, že mé srdce pořád bije, když si přitáhl mou ruku k ústům a políbil mě do dlaně. Bože, v tom okamžiku mě skutečně měl, zcela jsem mu patřila.

Znovu zvedl ústa k mým, jazykem mě prozkoumával. Proběhla mnou žhavá rozkoš, když podebral moje paže a posunul mě tak, abych ležela uprostřed postele. Ani na okamžik ode mě neodtrhl rty. Jeho síla mě ohromovala, přímo šokovala.

Sklonil se nade mnou a já jsem ucítla na boku jeho tvrdý úd. Jeho polibky se staly naléhavějšími, hlubšími a poté co zvedl hlavu, mě jemně kousl do rtu. Když promluvil, hlas měl zdrsňelý touhou. „Máš kondom?“

„Jo.“ Přikývla jsem a hladila ho po ramenech a nadloktí. Měl báječnou pokožku, jako hladký satén napnutý přes ocelové svaly. Napadlo mě, že taková asi byla i ta bronzová socha Andrewa Jacksona. Úplně dokonalá. „Měla bych je mít v horním šuplíku v nočním stolku.“ Sotva jsem to vyslovila, zalekla jsem se. Co si bude myslet o tom, že mám doma zásobu kondomů? „Můžu to...“

„Ne. Přinesu to.“ Políbil mě na špičku nosu a potom na čelo. Ty něžné doteky skoro zastínily úlevu, kterou jsem ucítla, a napětí v krku zesláblo. Vůbec se tím nezabýval, ani se nezarazil a nepodivil. Byl prostě dokonalý.

Opravdu dokonalý.

Když se opřel rukou vedle mé hlavy a zvedl se, jeho svaly předvedly úžasnou hru. Natáhl se nade mě a stranou a mě fascinovalo, jak se mu pohybovaly svaly na bocích. Přes bušící srdce jsem sotva zaslechla, jak otevřel šuplík. Nikdy dřív jsem nebyla tak vzrušená.

„Díkybohu jsi připravená.“ Jeho drsný hlas mě celou rozechvěl. Potom sáhl do šuplíku. „Protože já nejsem - ach, kruci, super.“

Stáhla jsem obočí. „To seš tak nadšenej kvůli kondomu?“

„Ne. Ne, kčertu.“ Natáhl se ještě dál a pohnul se. Zvedl ruku. Sklouzla jsem pohledem k tomu, co v ní držel. „Jsem nadšenej kvůli tomuhle.“

„Ježíši Kriste,“ zamumlala jsem.

V ruce svíral mého důvěrného příručního přítele na baterky. Jak jsem jen sakra mohla zapomenout, že mám ve stejném šuplíku vibrátor? S hořícími tvářemi jsem zírala na to, co bylo jednu dobu můj intimní přítel. A byl to jeden z těch opravdu pěkných. Růžový králíček, tmavě růžový. „Potřebuju most, ať z něj můžu skočit. Hned. Okamžitě.“

Reece povytáhl koutek rtů. „Ne. Líbí se mi představa, že jsi tohle používala.“ Jeho úšklebek se přeměnil v jasně šibalský úsměv. „A použijeme to.“

Vytřeštila jsem oči a části mého těla se najednou mohly vzrušením zbláznit. „Teď?“ vypískla jsem.

„To by se ti líbilo, co?“ Sklonil hlavu a rychle mě políbil. „Dnes ne. Potřebuju být v tobě, ale rozhodně to někdy použijeme. To ti slibuju.“

„Takovej slib se mi líbí,“ přiznala jsem a zrudla až ke kořínkům vlasů. Žádný muž, se kterým jsem se kdy stýkala, neprojevil zájem o sexuální hračky. Ani by mě nenapadlo, že by se chlapovi něco takového mohlo líbit.

Zhluboka se zasmál. „To se vsadím.“ Reece vrátil vibrátor tam, kde ho našel, a s kondomem v ruce se otočil na bok. Roztrhl balíček, zarazil se a modrýma očima vyhledal moje. „Myslíš někdy na mě, když to používáš?“

Zvedla jsem se na lokty a pravda za mě okamžitě vyletěla. „Ano.“

„Kurva,“ zabručel.

Dychtivým pohledem jsem sledovala, jak si s ohromující rychlostí natáhl kondom. Potom mi položil ruku na čelist a zaklonil mi hlavu. Tentokrát mě políbil pomaleji a smyslně, zatímco mě tlačil zpátky do postele. Částečně jsem předpokládala, že se nade mě zvedne a dá se do práce. Nestěžovala bych si, ale navzdory svým slovům to neudělal.

Pohládl mě prsty po hrdle, po vrcholku ňadra a jeho rty ty prsty následovaly. Propaloval na mém těle cestičku ze žhavých polibků a kousnutí, až jsem mu zatínala nehty do ramen. Když dosáhl k prsu, sál

ho, okusoval a pak olizoval, aby zklidnil ten smyslný mix rozkoše a dekadentní bolesti. Jakmile se přesunul k druhému nadru, rukou mi sjel po břiše až mezi nohy.

Roztáhla jsem je a umožnila mu přístup k tomu, co jsme oba chtěli. Prsa jsem měla ztěžklá a rozbolavělá, když do mě vsunul prst a vymámil ze mě dychtivé zasténání.

„Ach, ano, už jsi připravená.“ Reece se zase zvedl, sklonil bradu a díval se na naše těla. Jak pozoroval, co mi dělá, žilami se mi roztekla žhavá láva.

Z kombinace toho doteku a pohledu na jeho tělo jsem málem vystoupala na vrchol. Jak mě dráždil, nedokázala jsem přemýšlet.

„Bože, líbí se mi, jak reaguješ.“

Vklouzl do mě dalším prstem a moje boky sebou škubly a palce na nohou se mi zkroutily. „Vsadím se, že bych tě takhle mohl přivést k orgasmu.“

Chytila jsem jeho zápěstí. Nechtěla jsem ho zastavit, jenom ho držet na místě. Ze šlach, které se mi pohybovaly v dlani, jsem se mohla zbláznit. Měl pravdu. Cítila jsem, jak se mi stahují svaly v podbřišku. Nevím, co to na něm bylo, že pro něj bylo tak snadné mě vzrušit a že jsem na něj tak prudce reagovala. Jako by měl k mému tělu tajnou mapu, která ho provede všemi nezbytnými kroky. Nikdy dřív to takovéhle nebylo. Mnohokrát jsem nebyla ani takhle vzrušená, když už bylo po všem.

Vzhlédla jsem k němu a na vteřinu nemohla dýchat. Stále se soustředil na to, co mi dělal, a jo, i to samo o sobě bylo rajcovní, ale věděla jsem, že nespátril ten okamžik, kdy mě napadlo, že mi praskne srdce. Chtěla jsem ho, sakra, toužila jsem po něm, co si jen pamatuju. Fyzicky mě přitahoval, ale šlo o něco mnohem silnějšího. To, co o mých citech k němu prohlásila Katie, možná nebylo tak daleko od pravdy. Hrudník se mi sevřel a jen jsem na něj zírala.

Lhala bych si do kapsy, kdybych řekla, že jde jenom o vášeň. Lhala bych, kdybych tvrdila, že na naší společné minulosti nezáleží. Záleželo - alespoň mně.

Reece by mi mohl zlomit srdce. Vzápětí provedl něco palcem, co mi vyhnalo všechny myšlenky z hlavy. Prohnula jsem záda, zvedla boky, natlačila se proti jeho ruce. Uchechtl se a ruku odtáhl.

„Musím do tebe.“ Přetočil se nade mě, citlivé bradavky mě zabrněly, jak se otřely o jeho nahou hrud'. Všechny smysly jsem měla zesílené. Každé pohlazení jsem cítila v celém těle.

Zasunula jsem nohy proti jeho bokům a ucítila ho mezi stehny. Konečně se to stane. Zčásti jsem tomu nemohla uvěřit a napůl očekávala, že usne.

Hleděl na mě očima tak modrýma, že mi v té chvíli připadaly neskutečné. Pravou rukou mě chytil za bok. Zachvěla jsem se. Aniž bych přerušila oční kontakt, omotala jsem mu ruku kolem krku.

Dál mi upřeně hleděl do očí a trhl boky vpřed. Unikl mi tichý sten. Následovalo rychlé bodnutí a bezbolestný tlak, který mi prozradil, že bez ohledu na to, jak dobrý je ten vibrátor, s Reecem se nedá srovnat.

„Zatraceně.“ Reece zhoupł boky, zatímco jsem zkřížila kotníky. Zasténal rozkoší, která mu rozechvěla celé tělo. Na chvíli ztuhl. Oba naše hrudníky se rychle zvedaly a klesaly. Zasunul se hluboko a já ho cítila v každém nádechu.

Potom, s pohledem upřeným do mých očí, se pomalu vytáhl ven a zase vklouzl zpátky, protahoval to. Sevřela jsem mu paži a on na ni přenesl váhu. Druhou rukou stiskl moje ňadro, palcem obkroužil citlivou bradavku.

Ztratila jsem se v jeho očích, v pocitu, který mi jeho tělo přinášelo. Chvěl se, jak se držel na uzdě. „Nemáš tušení, jak moc tě chci ošukat,“ řekl a mírně zavrtěl hlavou.

Předtím mě varoval, že to chce udělat, ale držel se zpátky. Natáhla jsem se a políbila ho. Rozevřel rty a můj jazyk se dotkl jeho. „Můžeš,“ zašeptala jsem a otřela se o jeho rty.

Opřel se o mě čelem a pomalu zhoupł boky. „Roxy...“

„Ošukej mě,“ pronesla jsem tiše. Ta dvě slova mi sežehla tělo na několik způsobů.

Reece zasténal, zvedl boky a pak zase přirazil. Jeho ústa našla má a jeho sebeovládání vzalo za své. Pohyboval se prudce, s tím rytmem skoro nebylo možné držet krok.

Chytil mou ruku, přitáhl si ji ke rtům a pak propletl naše prsty. Zatlačil naše spojené ruce do matrace a přirážel do mě boky.

Drtila mě neustávající rozkoš. Prudce jsem zaklonila hlavu a sevřela jeho ruku, jak jsem se čím dál víc stahovala. Bylo to neuvěřitelné, ale ještě zrychlil a čelo postele narazilo do zdi. To, spolu se zvukem, jenž vydávala naše těla, mě přivedlo k vrcholu.

Udělal jsem se s pronikavým výkřikem, který se rozlehl po pokoji. Mé tělo se kolem něj chvělo. Orgasmus mě připravil o všechny kyslík v plicích. Rozkoš přicházela ve vlnách a házela se mnou, až jsem si myslela, že narazím do stropu nebo že se mé kosti promění v žele.

V jeden úžasný okamžik jsem věděla, jak bych tohle mohla zachytit... tenhle pocit na plátně. Jako oblohu ve stínech fialové a tmavě modré - modré jako jeho oči. Bude to vypadat jako obloha po silné bouři.

Reece sklonil hlavu mezi moje hrdlo a rameno a pustil mou ruku. Podebral mě pod zády a zvedl moje boky z postele. Pohyboval se nade mnou a horečně ve mně. Když se zasunul tak hluboko, jak to jen šlo, slyšela jsem jeho dech proti uchu. Zabručel moje jméno a jeho tělo se zachvělo. Sevřel mě silněji, až mezi námi nebyl ani centimetr volného prostoru. Držela jsem se ho, prohrabovala mu prsty jemné vlasy. Držela jsem ho, dokud bouře nepřešla a moje bušící srdce nezpomalilo.

Až po nějaké době se Reece překulil na stranu. Pořád mě ale objímal a byl ve mně. „Promiň,“ zamumlal zhrublým hlasem. „Asi jsem moc těžkej.“

Tvář jsem mu tiskla na hrud'. „Nevadí mi to.“

Druhou rukou mi zajel do rozčuchaných vlasů a sevřel mou hlavu. „Neublížil jsem ti, že ne?“

„Ne. Právě naopak,“ zamumlala jsem. „Bylo to...“

„Zatraceně úžasný?“

Zahihňala jsem se, ale jeho hrud' ten zvuk ztlumila. „Jo, bylo to zatraceně úžasný.“

Zaklonil mi hlavu. Zamrkala jsem a otevřela oči. Křenil se na mě způsobem, který mi zkroutil vnitřnosti do malých delikátních uzlíků. Sklonil hlavu a jemně mě políbil. „Postarám se o to, jo?“

Kousla jsem se do rtu a on se ze mě vytáhl. Sklouzl z postele, vstal a já získala krásný výhled na dokonalé mužské pozadí. Zmizel v chodbě a já se rozvalila na posteli. Nahé nohy mi ovanul chladný vzduch, musel jít z šatníku. Byla jsem však příliš vyčerpaná, než abych si přitáhla přikrývku nebo zavřela dveře.

Zavřela jsem oči a spokojeně vydechla. Svaly jsem měla absolutně nepoužitelné a jisté části těla jsem měla mírně rozbolavělé, ale to nedokázalo oslabit ten báječný šťastný pocit, který mnou proudil.

„Nádherná,“ zamumlal Reece, jakmile se vrátil do postele. Položil ruce z obou stran mé hlavy a přitulil se nosem k mému krku, kde mi ho nezakrývaly vlasy. „Mohl bych tě nějak přesvědčit, ať takhle spíš každou noc?“

Znovu jsem se hloupě zahihňala a otevřela jedno oko. „Možná.“

„Kdybych tě pěkně poprosil?“

„To zní dobře.“

Vytáhl příkrývku zpod mého uvolněného těla a potom postel poklesla pod váhou jeho těla. Tak trochu jsem čekala, že odsud v téhle chvíli tiše vypadne. Napadlo mě to, protože jsem si nebyla jistá, jak to mezi námi je a co si o našem vztahu myslí on. Proto mě překvapilo, když přes nás přehodil deku a posunul si mě tak, že jsem se zády tiskla k jeho hrudi.

Bylo to... milé a napadlo mě, že to musí znamenat, že je mezi námi něco silnějšího. Že nejde jen o nějakou rychlovku nebo zbavení se frustrace.

Ospale jsem se na něj ohlédla přes rameno. Když se vrátil, zhasl světlo, ale rozeznela jsem ostrý obrys jeho lícní kosti. „Jsi v pohodě?“

Chvíli mlčel, když však promluvil, z jeho slov bylo jasné, že pochopil, na co jsem se ptala. „Je mi mnohem líp. Promiň, že jsem sem tak vrazil. Jenom prostě... Když člověk vidí, jak bezdůvodně skončí něčí život, a není schopen s tím nic udělat, aby to změnil... Není to snadný.“

„Nemusíš se omlouvat.“ Zavrtěla jsem se a otočila se k němu. Oči měl otevřené a slabě se usmíval. „Jsem ráda, že jsem mohla... že jsem tu mohla pro tebe být.“

„Já taky.“

„Vím, že to musí být těžký.“ Než jsem mohla přemýšlet o tom, co dělám, rychle jsem ho políbila na ústa. „Kéž by to mohlo být jinak.“

Přitáhl si mě kolem pasu blíž. „Jo.“ Políbil mě na čelo. Za okamžik se mi zase zavřely oči. „Dohodneme se na něčem? Jestli mi ráno půjčíš nějaká vejce, připravím ti skvělou omeletu, kterou budeš chtít, abych ti dělal každý ráno.“

Zakřenila jsem se a přitulila se k němu. „Platí.“

14. kapitola

Probudila jsem se dřív než Reece. Bylo ještě brzo a z okna naproti posteli proklouzl dovnitř mezi žaluziemi jenom úzký pásek slunce.

Byli jsme do sebe zamotaní rukama a nohama jako preclík. Nějak jsem skončila na boku, zády k jeho hrudi.

Když jsem se na něj před chvílí odvážila nakouknout přes rameno, pravděpodobně jsem na něj zírala nehorázně dlouho, ale jen vzácně jsem ho viděla tak uvolněného. Rysy v obličeji měl klidné. Žádná stopa po tváři policajta, ale přesto se nedalo pochybovat o jeho mužnosti - o tom, že je to muž, který v zámoří bojoval za svou vlast a jenž se vrátil domů a nasazoval život, kdykoli šel do práce.

Kdybych byla k sobě upřímná, přiznala bych si, že je to pravděpodobně první muž, se kterým jsem byla. Ne že by ti ostatní chlapi byli moc mladí kluci, ale ani jeden z nich na sebe nevzal takovou zodpovědnost jako Reece.

Nejhorší, čemu kdokoli z nich kdy čelil, byl opožděný let nebo pozdržený internet, zatímco hráli Call of Duty.

Reece byl však víc než jen souhrn toho, čím se živil. Jasně, byl odvážný a silný, ale byl taky upřímný a laskavý. A věrný. Byl zatraceně chytrý a uměl pracovat s mým tělem, jako by bylo stvořeno právě pro něj.

Přehrávala jsem si v hlavě minulou noc a cítila, jak mi rudnou tváře, když jsem si jasně vzpomněla, jak jsem ho požádala, ať mě ošuká. To jsem nikdy předtím žádnému chlapovi neřekla.

Vzpomněla jsem si, že jsem usnula tváří otočená k němu a že jsme mluvili o omeletách. Teď jsem však myslela jenom na to, jak... jak báječné bylo naše poprvé.

Náš první sex.

Pohládila jsem konečky prstů jeho pořád ztuhlou ruku, objížděla ty silné svaly a kosti. Fantazírovala jsem o sexu s Reecem už tak dlouho. Po pravdě, celá léta. Před rokem jsme se spolu málem vyspali a i ta noc před pár dny na pohovce byla báječná, nic z toho se však ani vzdáleně nepřiblížilo tomu, jaké to s ním opravdu bylo. Úžasné. Naše poprvé.

Na to jsem myslela, když jsem se probudila. Vzhledem k tomu, co se včera v noci událo, jsem se rozhodla oddálit ten nutný rozhovor. Nelitovala jsem toho. Bylo to správné rozhodnutí, ale brzy se zblázním, jestli nevyjasním tu...

Reece se za mnou bez varování pohnul. Propletl si se mnou prsty, vtlačil nohu mezi moje stehna a roztáhl je. Během vteřiny se mi k zadku tiskl boky a obličej mi zabořil do krku. Cítila jsem ho, horkého

a tvrdého, jak mi klouže mezi nohy, jak leží tam, kde jsem po něm náhle zatoužila.

„Brý ráno, zlato,“ zamumlal a přejel mi nosem po hrdle. Pustil mou ruku, sevřel mi bok a přitáhl si mě blíž.

Kousla jsem se do rtu a zasténala. „Ráno.“

Stiskl mi zuby ušní lalůček a já zalapala po dechu. Uchechtl se, zhoupł boky a přitiskl se přímo k mému středu. Tělo se mi samo od sebe prohnulo a Reece pustil moje ucho a přesunul se k hrdlu. Páni, ráno byl fakt hravý.

„Mám dilema,“ promluvil hlasem zdrsnělým spánkem a vzrušením.

I já jsem měla - nerozhodná, jestli ho zastavit a promluvit si s ním o tom, o čem jsem musela, nebo jestli mu poskytnout volné pole působnosti a zjistit, kam tohle povede.

„Opravdu chci tu omeletu,“ pokračoval a okusoval mi rameno, zatímco znovu zhoupł ty magické boky. „Myslím, že se mi o té omeletě zdálo.“

„Opravdu?“ vydechla jsem.

„Jo, zlato.“ Sklouzl mi rukou po těle a jemně mi sevřel ňadro. „Ale taky tě chci ošukat do bezvědomí.“

Proboha.

Byla jsem tak vlhká, až to bylo směšné. A nepomohlo, když stiskl mou bradavku mezi prsty. Fajn. Skutečně se musím soustředit na to, co je důležité. „Reeci, já...“ Zasténala jsem, protože se o mě otřel právě tam. „Ježíši...“

„Vím, že tu omeletu chceš, a povídám ti, že ji dělám zatraceně dobrou.“ Roztáhl mi nohy kolenem dál od sebe a já se opřela o loket. „Až budeš mít to potěšení ji ochutnat, zažiješ orgasmus chutí.“

Byla velká pravděpodobnost, že budu mít orgasmus právě teď.

Odhrnul mi vlasy z ramene a přitiskl mi rty na hrdlo. „Ale jak mám sakra odejít od tohoto?“ Prsty mi provedl něco hříšně rozkošného na ňadru a já se prohnula boky k němu. A stalo se to. Nevím jak. Říkejte si tomu, jak chcete, možná to byl boží zásah. Prostě vklouzl špičkou do mě. „Zatraceně,“ zasténal a ztuhl. „Kašlu na omeletu.“

V okamžiku byl ve mně až po kořen. „Reeci,“ vykřikla jsem, zahlcená záplavou silných, tříštících se vjemů. V této pozici jako bych byla plnější, jako by byl delší.

„Líbí se mi, jak voláš moje jméno.“ Sevřel moje prso a začal se pohybovat, pomalu pohupoval boky a dotýkal se každého nervového

zakončení v mém těle. „Udělej to zase,“ nařídil mi a jeho hlas se kolem mě ovinul jako samet.

Zopakovala jsem to.

Pokožku mi olizovalo smyslné mravenčení, jak jsem mu vycházela boky vstříc. Sjel mi rukou na břicho, přirazil dovnitř a přitiskl mé tělo ke svému. Přesunul se a zvedl mě na kolena. Intenzivně jsem vnímala jeho tělo za svým a připadala si báječně.

Zhoupla jsem se boky proti němu a zachvěla se, když uznale zamručel. Sevřel mě pevněji a začal se pohybovat, rychleji a tvrději. Ruce mi sklouzly po posteli, dosáhla jsem na příčky v jejím čele. Chytila jsem se jich a držela, zatímco do mě přirážel.

Jako bych se ocitla v mlze. Nerozeznala jsem, kde jeho tělo končí a moje začíná. Oba jsme se zběsile pohybovali, až mi silnou paží zajel pod prsa a zvedl mě vzhůru. Opřela jsem se rukama o zeď nad postelí a on do mě dál zajížděl.

Reece mé tělo zcela ovládl. Rukou mě chytil za bradu a zvrátil mi hlavu dozadu ke straně. Palcem mě pohladil po spodním rtu a já ho chytila a vsála do úst.

Zařval něco, po čem by i námořníkům zrudly uši, a potom si přitáhl má ústa k svým. Jeho polibek - způsob, jakým si pohrával s mým jazykem - se nedal srovnat s rychlostí, s jakou se uvnitř mě pohyboval, ale nebyl o nic méně krásný a ohromující.

„Chci tě cítit, jak se uděláš,“ řekl mi zdrsňelým hlasem do ucha. „Udělej to pro mě, Roxy.“

Nikdy v životě se mnou chlap během sexu takhle nemluvil a já si v té chvíli uvědomila, co to se mnou provádí. Mělo to na mě obrovský vliv, protože jakmile se mě dotkl rty pod uchem, mé tělo se zachvělo a vybuchla jsem. Těžké zasténání u ucha bylo prvním varováním, vzápětí prudce škulb boky těsně předtím, než se ze mě vytáhl. Záda mi zalilo vlhké teplo. Stále mnou projížděly malé záchvěvy, zatímco mě líně hladil po břiše. Ani jeden z nás se nějakou dobu nepohnul. Potom mi opatrně shrnul vlasy přes rameno a zachytil prameny, které mi padaly do obličeje. Sklonila jsem hlavu na polštář a dovolila mu, aby mě pomalu spustil na břicho na postel.

V hlavě mi šumělo, když jsem ho zaslechla říct: „Nehýbej se.“

Uběhlo jen pár vteřin, než jsem ucítila, jak mi jemně otírá záda a zadek. Zasténala jsem, protože jsem si byla docela jistá, že každá část mého těla je teď přehnaně citlivá.

Postel se otrásla, když sebou hodil vedle mě. Dalo mi velkou práci, abych vůbec jeho směrem otočila hlavu.

Jednu paži měl přehozenou přes oči a já na chvíli nemohla od toho silného bicepsu odtrhnout pohled. Usmíval se.

Taky jsem se usmála.

„Roxy,“ řekl a spustil paži. Zadíval se na mě skrz ty neskutečně husté tmavé řasy. Uvědomila jsem si, že když jsem je malovala, nikdy jsem je docela nevystihla. „Užíváš prášky?“

Mysl se mi projasnila, ale svaly mi náhle ztuhly, když se jeho otázka prodrala mými myšlenkami. Užíváš prášky? Ano, užívám. Beru je. Když si vzpomenu. Poslední rok jsem se skoro s nikým nestýkala a pokaždé jsem použila kondom, takže jsem si je někdy zapomněla vzít. Kdy jsem zapomněla naposledy? Před dvěma týdny? Šlo o víc než jeden prášek? Ach, Ježíši, srdce mi začalo prudce bušit.

„Nepřemýšlel jsem.“ Natáhl ruku a pohladil mě po zádech. „Nikdy dřív jsem to neudělal. Přísahám bohu, nikdy jsem si nezapomněl nasadit kondom.“

„Já taky ne. Užívám prášky,“ pronesla jsem tiše. „Ale já... myslím, že jsem jednou nebo dvakrát před pár týdny zapomněla.“

Reece nevyskočil z postele, jako by mu hořelo pod zadkem. Chvilí mě pozoroval, potom se naklonil nade mě. Políbil mě na tvář. „Vytáhl jsem se včas. Bude to v pohodě. A jestli to nestačilo...“ Políbil mě na koutek rtů. „I tak to bude v pohodě.“

Proboha.

Kriste Ježíši! V hrdle jsem ucítila slzy. Nevím proč. Byla jsem tak hloupá. Možná protože nedělal vědu z toho, že do mě mohl zasít semínko. Nebo možná protože byl tak zatraceně... hm, no, zatraceně dokonalý.

Zase jsme spolu měli sex - nechráněný sex - a já se nechala ovládnout hormony a pořád jsem mu neřekla pravdu o té noci.

Znovu mě políbil a hravě mě plácl po zadku. „Tak pojd'. Čeká nás ta nejlepší omeleta na světě.“

Ležela jsem na břiše a hleděla na něj.

Ve tváři se mu objevil chlapecký úsměv a odvalil se z postele. Sklonil se a sebral z podlahy kalhoty. Natáhl si je a mrkl na mě. „Můžu si půjčit tvůj kartáček?“

Záleží na tom po tom všem? „Ano.“

„Raději bys měla vytáhnout zadek z postele, než se vrátím.“ Mrkl na mě, otočil se a vyšel z ložnice.

S bosýma nohama a bez trička. Dokonce si ani nezapnul kalhoty!

Chvilí jsem jen tak ležela, nejistá, co by mě mělo děsit víc. To, že jsem mu pořád neřekla pravdu, nebo to, že jsem možná zbouchnutá?

Tak dobrá. To zbouchnutí není moc pravděpodobné a potřebovala jsem věnovat tu děsivou energii něčemu důležitějšímu - musím mu konečně říct pravdu.

Jakmile jsem uslyšela, že voda v koupelně přestala téct, a dveře se otevřely, byla jsem to já, kdo vyskočil postele, jako by mu hořela koudel u zadku. Popadla jsem bavlněné šortky a tílko, právě když se objevil ve dveřích.

Pořád jsem byla nahá jako mimino a on si toho rozhodně všiml.

Dlouhými kroky vešel do ložnice, jednou paží mě objal kolem pasu, zvedl mě a políbil. Chutnal svěže a mužně a já málem upustila oblečení.

„Jsi dnes ráno nějaká pomalá.“ Sklonil se a hodil si mě přes rameno. „Musím zasáhnout.“

Vykřikla jsem a překvapeně se zasmála. „Proboha, co to vyvádíš?“

„Nesu tvou sladkou prdelku,“ - plácl mě rukou po zadku, až jsem sebou škubla - „jo, tuhle sladkou prdelku do koupelny.“

Otočil se, zatímco jsem pevně držela svoje oblečení, a odnesl mě do koupelny, kde mě postavil na nohy. Ovšem nepouštěl mě, putoval rukama po mých bocích a prsou. Zhluboka zavrčel a sklonil čelo k mému. „Teď myslím na to, že bych tě strčil pod sprchu a...“

„Jdi,“ zasmála jsem se a zatlačila ho do hrudi. „Přestože se mi ten nápad líbí, nikdy bychom se nedostali k té omeletě.“

Nebo k tomu rozhovoru.

„Hmm.“ Sklouzl mi rukou na zadek. Přitáhl si mě k sobě, sevřel mě, a jakkoli to znělo bláznivě, moje tělo opět začalo ožívat. Ten chlap byl jako zhmotnělý živý sex. Otřel se rty o kůži nad mým obočím.

„Přemýšlím o tom, že bych se na tu omeletu zase vykašlal.“

Bože, lákalo mě to. Všechno na něm mě lákalo, ale nakonec jsem ho dokázala vystrkat z koupelny. Zatímco jsem se umývala, čistila si zuby a oplachovala obličej, slíbila jsem si, že nedovolím, aby něco oddálilo ten rozhovor.

Zhluboka jsem se nadechla, vyčesala si vlasy do ohonu a zachytila svůj odraz v zrcadle. Kde mám sakra brýle? Dobrá otázka. Tváře jsem

měla zrůžovělé, oči vykulené a rty opuchlé tak, jako bych se líbala hodiny.

Narovnala jsem modrý puntíkovaný držák na kartáčky a pořádně se v zrcadle prohlédla.

Vypadala jsem přihloupě.

Všechno bude dobré. Reece... no, nebude skákat radostí, ale bude v pohodě. Kruci, vždyť nevyšlo kvůli nechráněnému sexu ani kvůli možnosti, že jsme právě zadělali na malého Reece nebo malou Roxy. Dokonce řekl, že by to bylo v pohodě. Takže musí strávit i tohle. Jenom dělám z komára velblouda. Jak by řekl Charlie, příliš to dramatizuju.

Nejvyšší čas sebrat kuráž.

Povzdechla jsem si, otočila se a vyšla z koupelny. Brýle jsem zahlédla na konferenčním stolku, vzala je a posadila si je na nos.

Reece v kuchyni už našel pánvičku, což nebylo tak obtížné, protože tu moc skříněk nebylo. Vajíčka již ležela na pultu. Zadíval se na mě přes rameno, zatímco bral z ledničky čerstvé papriky a sáček se strouhaným sýrem.

Vidět ho ve své kuchyni, bez trička a bosého, se vši tou zlatavou pokožkou jako na výstavě, bylo něco, na co bych si opravdu mohla zvyknout.

Chtěla jsem ho namalovat - takhle. Zády ke mně, se silnými provazci svalů.

„Něco mě napadlo,“ řekl, když hodil všechny suroviny na pult. Pak šel ještě pro mléko. „Dnes večer jsem v práci a ty pracuješ od středy do soboty, že?“

Přišla jsem blíž a přikývla.

Rozbil vajíčka do misky, kterou vytáhl ze skřínky. „To je pak docela těžký sejít se na večeri nebo jít do kina.“ Odmlčel se a znovu se na mě ohlédl. „Mimochodem tě opravdu chci opíchat, zatímco budeš mít ty brýle na očích.“

Do tváří se mi nahrnula červeň. „Ty seš tak nemravnej.“

Povytláhl koutek rtů. „Zlato, nemáš ani tušení, co všechno mám s tebou v plánu dělat. Roky fantazírování.“

Překvapením jsem otevřela ústa. „Roky?“

„Jo, roky,“ potvrdil. „Nicméně, zpátky k té večeri a kinu. Napadlo mě, že bychom spíš mohli skočit na oběd a na film zajít jinej den,

protože vzhledem k našim směnám by bylo obtížný zvládnout obojí najednou.“

Reece hledal koření a připravoval omelety a já jsem nedokázala nic než na něj zírat. Dělal společné plány - plány na několik dní. V hrudi se mi vzdouvaly zvláštní pocity.

„Bud' takhle, nebo musíme počkat, až budeme mít oba volno příští pondělí,“ dodal. Zvedl obě paže nad hlavu a protáhl se, zatímco se omelety smažily.

Ježíši Kriste, ten pohled - všechny ty vlnící se svaly, ty kalhoty sedící mu nemravně nízko - byl čirý hřích.

„Ale opravdu se mi nechce čekat do pondělí. Tobě jo?“

„Ne,“ zašeptala jsem.

Když omelety dokončil, odstavil pánvičku z hořáku a já jsem se konečně pohnula. Vytáhla jsem ze skříňky dva talíře a dvě skleničky.

„Tak co třeba ve čtvrtek?“ zeptal se a shodil jednu dokonale přeloženou omeletu na talíř. „Vím, že v pátek by to bylo složitější, protože navštěvuješ Charlieho. Mohli bychom zajít na oběd.“

Zahnala jsem zpátky náhlé slzy. Zatraceně, byl tak... ohleduplný. Pospíšila jsem si k ledničce a vzala z ní čaj. „Čtvrtek zní fajn.“

„Je ti dobře?“ zajímal se.

Když jsem se otočila, pokládal talíře na stůl, ale díval se na mě. Polkla jsem, přikývla a odnesla džbán ke stolu. Potom jsem přinesla příbory. Reece se zatvářil pochybovačně.

„Jsem v pohodě,“ prohlásila jsem a posadila se. Pomalu se usadil naproti mně. „Jenom prostě...“

„Co?“ naléhal a pozorně mě sledoval.

„Prostě... mám tě ráda už tak dlouho, Reeci. Opravdu dlouho.“

Znovu se ušklíbl. Zvedl vidličku a podal mi ji. „Zlato, já to vím.“

Klidně jsem se na něj zadívala.

„Víš?“ Ukrojila jsem si kousek omelety a strčila si sousto do úst.

„Ježíši,“ zasténala jsem. „Je to výborný.“

„Jsem ti to říkal. Ale jo, hodně dlouho jsem si nevšímal toho, že se ti líbím, protože mi hrozilo vysoký riziko, že kdybych na tebe něco zkusil dřív, než jsi byla dost stará, abys mohla pít alkohol, tvůj táta by mě přizabil. A když už byl čas... no, stál jsem za hovno...“ Reece se zamračil a jeho rysy se napjaly. „Počkat. Zatraceně. Právě mě něco napadlo. Použili jsme tenkrát kondom?“

Srdce mi sletělo až k zemi. Kdybych neseseděla, asi bych upadla. Ach, sakra. Kruci. Zírala jsem na něj a místo mozku měla břechku.

Barva se mi vytratila z tváře a sevřela jsem vidličku. Ta výborná omeleta najednou chutnala jako piliny.

„Do hajzlu,“ vydechl a nabral sousto. „Nepoužili jsme kondom, co? Ale teď už je to asi fuk.“

Zhluboka jsem se nadechla a narovнала ramena. Byl čas na pravdu. Snad ne i na zhroucení, spálení a slzy. Odložila jsem vidličku na stůl. „Musím ti něco říct.“

Možná to nebyl nejlepší způsob, jak tenhle hovor začít.

Kousek vajíčka mu visel z vidličky, když se opřel do židle. Povytláhl obočí. „Ano?“ Promluvil klidně, přesto jsem se zachvěla. „O čem, Roxy?“

„O té noci.“ Polkla jsem a těch pár soust omelety, která jsem snědla, mi v žaludku zhořklo. „Kdy jsem tě vezla domů.“

Chvilí na mě hleděl a pak dojedl svou omeletu. Odsunul talíř stranou a položil nahé předloktí na kuchyňský stůl. „Co mi chceš říct o té noci?“

Srdce mi pádilo, jako bych běžela sprintem. „Upřímně ani nevím, jak ti to mám povědět. Jenom si přeju, abych... abych si o tom s tebou promluvila dřív a abych si uvědomila, že nelituješ toho, že jsi se mnou spal. Že spíš lituješ toho, žeš byl opilej. Tak jsem se styděla a zlobila jsem se...“

„Jo, vím, žeš byla naštvaná. To není nic novýho,“ přerušil mě. „A jak už jsem ti řekl, přál bych si, abych uvedl na pravou míru to, co jsem ti řekl, když jsem měl nejhorší kocovinu v životě.“

Já taky, ale o to tu nešlo. Jak vždycky říkal Charlie, byla jsem ten typ holky, co dřív jedná a nikdy nepokládá otázky. Tenhle zmatek byl hlavně moje chyba. „Tu noc, když jsme se dostali k tobě domů, my... no, rychle to mezi námi zajiskřilo.“

„To mi došlo,“ poznamenal suše. Sklopila jsem pohled a dlouze vydechla. „Jakmile jsme se dostali do ložnice... Mimochodem, je to opravdu pěkná ložnice. Líbila se mi tvoje postel. Je obrovská. Máš tam taky pěkný přehoz.“

„Roxy.“ Reece zkroutil rty.

Položila jsem si ruce do klína a sevřela je do pěstí. „Neměli jsme sex, Reeci.“ Tak, a bylo to venku. Jako bych si rychle strhla náplast.

Reece stáhl obočí a naklonil hlavu na stranu. „Cože?“ Zasmál se.

„Ty... odpadl jsi, než k něčemu došlo. Nespali jsme spolu.“ Jak jsem to říkala nahlas, bylo snadnější pokračovat. Zadívala jsem se do jeho nevěřících očí. „Začali jsme se osahávat, ale ztratil jsi vědomí a já jsem zůstala s tebou, abych se ujistila, že jsi v pořádku. Neuvědomila jsem si až do té chvíle, jak moc jsi byl opilý.“

Reece na mě hleděl.

„A když ses ráno probudil, ty... myslel sis, že jsme se spolu vyspali,“ vysvětlovala jsem rychle. „Podíval ses na mě a prohlásil jsi, že se to nemělo stát. A já nepřemýšlela o tom, že se vlastně nic nestalo.“

Opřel se do židle, sundal ruce ze stolu a potom je položil zase zpátky. Mlčel.

Měla jsem z toho špatný pocit. „Z toho rána si nic moc víc nepamatuju. Ty víš proč. Odešla jsem a... a prostě... celá ta situace... Chtěla jsem na to zapomenout. Ty ses mi vyhýbal. Říkala jsem si, že ti to musím říct, hned jak se spolu zase začneme bavit, ale...“ V krku mi vyrostl knedlík a hlas mi ochraptěl. „Je mi to líto. Měla jsem ti to říct hned tehdy ráno. Měla jsem vytáhnout hlavu z písku a říct ti to. Chystala jsem se ti to říct včera, ale nebyla na to vhodná chvíle. Ale to... to bylo naše poprvé, Reeci. Nic předtím nebylo.“

Reece pomalu zavrtěl hlavou a zase se zasmál, ale ten smích - byl tak krátký a nevěřící. „Já... jenom se musím ujistit, jestli to správně chápu.“

Nepříjemný pocit se ve mně rozrostl jako plevel, když znovu potřásl hlavou a na vteřinu zavřel oči. „Skoro celý rok jsi na mě byla našťvaná, protože sis myslela, že lituju toho, že jsem se s tebou vyspal, když jsme ve skutečnosti spolu žádné sex neměli?“

Otevřela jsem ústa, ale co jsem na to sakra mohla říct?

„Taky sis mě nevšíkala a nadávala jsi mi.“ Znovu se hořce zasmál. „Proklínala jsi mě za něco, co ses domnívala, že si myslím o sexu, ke kterému nikdy nedošlo?“

Na okamžik jsem pevně zavřela oči. „Byla jsem našťvaná, protože jsem si myslela, že lituješ toho, že ses se mnou vyspal.“

„Ale my jsme sex neměli.“ Zavrtěla jsem hlavou.

Na čelisti mu zacukal sval. „To si ze mě kurva děláš prdel?“

15. kapitola

Vždycky jsem předpokládala, že Reece nebude nadšený, až se jednou dozví pravdu, přesto jsem sebou škulba.

Reece vstal a poodešel od stolu. Neměla jsem tušení, kam jde, ale zastavil se uprostřed kuchyně a zadíval se na mě. Rozhostilo se mezi námi těžké ticho. „Víš, jak jsem šlel, protože jsem si na tu noc nemohl vzpomenout? Nemohl jsem si vzpomenout, jaký byl pocit tě držet, být v tobě, usnout a probudit se s tebou? Po tom zatraceným roce, co jsem měl za sebou, jsem to završil tím, že jsem si nepamatoval, že jsem se vyspal s jedinou holkou, na který mi kdy záleželo. Chápeš vůbec, jaký bordel mi to udělalo v hlavě?“

Přes knedlík v krku jsem se zajíkla. „Nedokážu ani spočítat, kolikrát jsem se snažil si vzpomenout. Bůhví, jak strašně jsem se cítil, že si naše poprvý nepamatuju. Bože, myslel jsem si, že jsem ti možná ublížil,“ řekl a třel si levou rukou hrudník, v místě nad srdcem. „A přitom se mezi námi nic nestalo? To si ze mě do prdele vážně děláš legraci?“

„Ne,“ zašeptala jsem a zamrkala, abych zahнала horké slzy. „Měla jsem ti to říct...“

„Sakra že jo, to jsi teda měla. Mělas na to jedenáct měsíců, Roxy. To je dlouhá doba.“

Vstala jsem. „Reeci...“

„A místo toho jsi mi celou tu dobu lhala?“ Povytláhl obočí a na chvíli jsem zahlédla něco, co jsem na jeho tváři nikdy vidět nechtěla. Bolest. Ublížení. Nevíru. Všechno to dohromady se zlostí, která mu napínala svaly na čelisti. „Počkat. Nelhala jsi. Jenom jsi mě nechala věřit lži.“

Obešla jsem stůl. „Omlouvám se. Vím, že to zní uboze, ale je mi to líto. Jen jsi prostě se mnou potom nemluvil a pak uplynulo tolik času a...“

„A ty jsi nevěděla, jestli budeš schopná tu lež obejít? To zní zatraceně povědomě,“ vyštěkl. Okamžitě jsem poznala, že mluví o svém otci. „Ježíši, Roxy, nikdy by mě nenapadlo...“

Nedokončil tu větu, ale ani nemusel. Nikdy by ho nenapadlo, že bych mu tak bezostyšně lhala, a to jsem udělala. Píchlo mě na hrudi. Měla jsem chuť zalézt si pod stůl, ale přinutila jsem se zůstat stát a čelit tomu jako dospělá.

Reece otevřel ústa, ale tlumené zvonění telefonu ho přerušilo. Otočil se na patě a odběhl k místu, kde včera večer nechal svoji tašku. Z boční kapsy vytáhl mobil.

Díval se na mě, když zvedl přístroj k uchu. „Co se děje, Colte?“

Mluvil s bratrem a já si nebyla jistá, jestli jde o něco osobního, nebo o policejní práci.

„Krucí. Vážně?“ Reece zvedl druhou ruku a poškrábal se ve vlasech. Pak ji spustil. „To není dobrý.“

Neměla jsem tušení, o co jde, tak jsem se otočila a sebrala jeho prázdný talíř. Otevřela jsem myčku a talíř mi málem vypadl z ruky.

V košíku na příbory ležely moje kalhotky, složené do čtverečku. Ruka se mi třásla, zatímco jsem na ně zírala. Byly to - proboha - byly to ty černé krajkové, které jsem si přála mít na sobě včera.

Jak se sakra ocitly v myčce? Neotevřela jsem ji od neděle, jestli si správně pamatuju. Včera jsem žádné nádobí nezašpinila a použitý hrnek jsem nechala v umyvadle.

Roztřeseně jsem vložila talíř dovnitř, ale kalhotky jsem nevzala. Nechtěla jsem se jich ani dotknout. Straší tu duch, navíc pěkný úchylák. Jestli jsem je tam nevědomky položila já, potřebuju si nechat udělat vyšetření hlavy. Možná bych měla přijmout Katiinu nabídku a uspořádat seanci.

„Jo.“ Reeceův hlas mě vylekal. „To můžu udělat. Ozvu se.“

Zavřela jsem myčku a kalhotky nechala uvnitř. To poslední, co bych teď chtěla, je mávat tu ve vzduchu svými kalhotkami. Mám dost co vysvětlovat než se ještě pokusit vysvětlit tohle. Otočila jsem se a zahlédla, jak Reece vytahuje tričko z tašky a stahuje si ho přes hlavu. Nedíval se na mě, když si zapínal pracovní kalhoty.

„Je s bráchou všechno v pohodě?“ zeptala jsem se.

Reece zvedl hlavu a upravil si tričko. Ve tváři měl prázdný výraz, bez emocí, když se na mě zadíval těma jasnýma modrýma očima. „Jo, všechno je fajn.“

Při tom apatickém tónu se mi knedlík v krku ještě zvětšil. Otevřela jsem ústa, ale Reece se odvrátil. „Hele, musím jít,“ řekl a zamířil do chodby.

Chvíli jsem stála jako přilepená k podlaze. Odchází? Nedokončili jsme náš rozhovor. Vzpamatovala jsem se ze šoku a pospíšila si za Reecem. Našla jsem ho ve své ložnici. Seděl na posteli, natahoval si ponožky a obouval se.

Zadávala jsem se na rozkopené povlečení a přikrývku. Na dva důlky v polštářích. Na tričko, co měl na sobě včera a kterým mě pak otřel, jak leží zmuchlané na podlaze.

Srdce mi bušilo tak rychle, až jsem se bála, že se rozprskne jako příliš natlakovaný balon. „Opravdu musíš odejít? Právě teď?“

„Ano.“ Zavázal si boty a vstal. Byl skoro o dvě hlavy vyšší než já. „Musím jet pustit Coltova psa.“

Tiše jsem si ta slova zopakovala, protože jsem nedokázala uvěřit, že to je ten důvod, proč musí odejít. Sice jsem nechtěla, aby pes udělal doma loužičku nebo hromádku, kde by neměl, ale taky bylo důležité, abychom náš rozhovor dokončili. „On nemůže... nemůže počkat ještě chvíli?“

„Je to ona,“ odpověděl, sklonil se a popadl svoje špinavé tričko. „Jmenuje se Lacey a ne, nemůže počkat.“

Hrud' se mi stáhla, když se znovu napřímil a obešel mě. Oči mě pálily, jak odcházel z mé ložnice a já... Zůstala jsem hledět na postel. Společné ráno jako by se odehrálo před dávnými časy.

Otočila jsem se a šla za ním do obývacího pokoje. Tašku už měl v ruce a na hlavu si narazil baseballovou čepici. Stáhl si ji nízkou do čela a zastínil tak oči.

„Reece, já...“ Slova mě opustila, když otevřel hlavní dveře. „Jsme v pohodě, myslím my dva?“

Svaly pod bílým tričkem se mu napjaly, jako by si protahoval ztuhlá ramena. Potom se ke mně otočil. Linie jeho čelisti byla ostrá jako čepel. „Jo,“ prohlásil tím chladným tónem. „Jsme v pohodě.“

Nevěřila jsem mu ani vteřinu. Knedlík jsem teď měla až v ústech a několikrát jsem zamrkala. Nemohla jsem promluvit, protože jinak by ten knedlík vyskočil ven.

Reece se zadíval stranou a pohnul bradou. „Zavolám ti, Roxy.“

Vyšel ze dveří a pak se zastavil. Na zlomek vteřiny ve mně vzplála naděje jako zápalka odhozená do louže benzinu. „Pořádně se zamkni.“

A pak byl pryč.

Hlasitě jsem vydechla, pevně se chytila dveří a dívala se za ním, jak na chodníku zahrnul doprava a zmizel mi z dohledu. Jako v mrákotách jsem zavřela. A zamkla. Potom jsem poodstoupila. Tváře jsem měla vlhké. Ruce se mi trásly. Posunula jsem si brýle do vlasů a přikryla si dlaněmi oči. Proboha, to proběhlo hůř, než jsem si představovala.

Došourala jsem se k pohovce, svalila se do ní a spustila ruce. „Ježíši,“ zašeptala jsem.

Věděla jsem, že bude našťvaný, a bála jsem se, že mě bude za tu lež nenávidět. Nakonec právě to vědomí, jak zareaguje, bylo důvodem, proč pro mě bylo tak těžké mu to říct, když jsme se spolu znovu začali bavit. Ale po minulé noci - a dnešním ránu - jsem si nemyslela, že odejde. Bylo mi jasné, že i tak bude našťvaný, ale... Nevím, co jsem si myslela.

Slzy mi stékaly po tvářích. Roztřeseně jsem se nadechla. A zavzlykala. Dopadlo to špatně a mohla jsem si za to sama. Tohle byla moje chyba.

„Přestaň brečet,“ okřikla jsem se. Měla jsem pocit, jako by mě na hrudi tížilo stokilové závaží. Zopakovala jsem si, co řekl, než odešel. „Řekl, že jsme v pohodě. A že mi zavolá.“

A Reece nelže. Ne jako já.

Zbytek úterý jsem o Reeceovi neslyšela.

Nemalovala jsem - ani jsem do studia nevšel. Ležela jsem jenom na gauči jako hromádka neštěstí, hleděla na telefon a přála si, aby zazvonil nebo aspoň přišla esemeska.

Reece mi nezavolal a nenapsal ani ve středu.

Opět jsem nestrčila do studia ani nos a zadek jsem z gauče zvedla jenom proto, že jsem musela jít do práce. Kdybych nerozbila to čelní sklo, zavolala bych, že nepřijdu. Další špatné rozhodnutí, které jsem udělala a za které jsem doslova musela zaplatit.

Pracovat U Mony ve středu stálo za starou belu.

Stálá pulzující bolest se mi přesunula ze spánků do očí a pak zase zpátky do spánků. Oči jsem měla nateklé a namlouvala si, že za to může alergie. Řekla jsem Jaxovi, že kvůli tomu vypadám, jako by mě přejel parní válec, když se zeptal, proč vypadám tak hrozně. Ale byla to lež. Když jsem se ve středu ráno probudila, pořád jsem na povlečení cítila Reeceův parfém a... a brečela jsem, jako když jsem kdysi zjistila, že Reece chodil během několika měsíců, co se přestěhovala do města, s Aliciou Mabersovou, dokonalou blondátou tenistkou. Až na to, že tenkrát jsem měla Charlieho, který mě krmil čokoládou a hloupými hororovými filmy, aby mě dostal z toho, co mi připadalo jako konec světa.

Namlouvala jsem si, že roním slzy nad pravděpodobným koncem přátelství než kvůli tomu, co mezi námi mohlo být. Nikdy bych si nedovolila uvažovat o budoucnosti s Reecem, takže ty slzy nemohly stékat kvůli tomu.

Nemohly.

V polovině večera se ukázal v hospodě Brock „Zvíře“ Mitchell se svou obvyklou svitou holek a svalnatých chlapů. Brock byl tady v okolí hvězda. Byl slibným bojovníkem v soutěži UFC a trénoval mimo Filadelfii. Neměla jsem tušení, jak se zná s Jaxem, ale zdálo se, že Jaxse zná s každým.

Brock byl vysoký krasavec s tělem, na kterém bylo znát, jak moc hodin denně stráví v tělocvičně. Měl tmavé vlasy ostříhané na ježka a barva kůže mi připomínala sluncem vypálenou hlínu. Vypadal drsně a šel z něj strach, pokud jste ho neznali. Ke mně se však vždycky choval moc mile.

Posadil se k baru a mrkl na mě, než za ním přišel Jax. Okamžitě bylo vidět, jak dobří jsou kamarádi. Moc jsem si jich nevšímal, ale protože byla středa, v hospodě byli jen štamgasti a hudba nehrála, nemohla jsem jejich hovor nezaslechnout. Nejdříve se nebavili o ničem důležitém. Jen probírali nadcházející zápas v kleci a nějakou sponzorskou dohodu, z které se Jax mohl zbláznit, ale pak změnili téma.

„Kámo, dnešek stál fakt za hovno,“ prohodil Brock, obrátil láhev a napil se. „Jedna z holek, co pracují v kanceláři klubu, kde trénuju, nepřišla včera do práce. Trenér Simmons říkal, že se na to asi úplně vykašlala, ale...“ Potřásl hlavou a v tmavých očích mu zablýskla zlost. „Nějakej kretén ji dostal.“

Zarazila jsem se a sevřela utěrku, kterou jsem otírala vystavené láhve alkoholu. Jax naklonil hlavu na stranu. „Co se stalo?“

„Nějakej hajzl se jí vloupal do bytu. Pěkně ji zřídil, co jsem slyšel.“ Prázdnou ruku sevřel do nebezpečně vyhlížející pěsti. „Bože, vůbec mi hlava nebere, jak nějakej chlap může ublížit ženské. Prostě to nechápu.“

„Ježíši.“ Jax zavrtěl hlavou. „To je snad už třetí incident za poslední měsíc, nebo kolikátý.“

„Jedna holka se ztratila na začátku léta.“ Přešla jsem k nim a odhodila utěrku na pult. „Myslím, že se jmenovala Shelly, nebo tak nějak.“

Brock přikývl. „Nejsem polda. Nejsem ani psycholog, ale vypadá to, jako by se nám tady potuloval psychopat.“

Založila jsem si ruce a snažila se zahnat mráz, který mi přeběhl po zádech. Myšlenky mi odběhly k těm podivnostem, co se děly u mě doma, a ztuhla jsem. Pomyšlení, že to mělo něco společného s těmi ubohými holkami, znělo bláznivě. Navíc to nedávalo smysl. Jak by se někdo dostal ke mně do bytu, aby to všechno provedl, aniž bych o tom věděla? Přesto mi to nedalo a zeptala jsem se: „Nevíte, jestli ty holky někdo třeba nepronásledoval? Jako jestli měly nějaké varovné signály?“

„O tom jsem neslyšel,“ odpověděl Jax a otočil se ke mně. Povytláhl obočí. „Ale Reece by to věděl, to se vsadím.“

Au! Jako kopnutí do žaludku mi ta slova zkroutila vnitřnosti. Nevěděla jsem, co na to říct. Poslední, co Jax věděl - což bylo jen před pár dny - bylo, že se vztah mezi mnou a Reecem vyvíjel dobře. Teď už jsem si tím tak jistá nebyla.

„Ale jedno vám řeknu. Ať už je ten chlap kdokoli, je z něj mrtvola.“ Brock se ušklíbl. „Ta holka, co pracuje v naší kanceláři, je totiž Izajášova sestřenice.“

„Do prdele,“ zamumlal Jax.

Přesně moje slova. Izajáš tu byl docela neslavně proslulý. Tomu, kdo ho neznal, se mohl jevit jako legitimní obchodník, ale všichni místní včetně policie věděli, že měl prsty namočené v kdečem. Vládl Filadelfii a všem okolním městům. Jednoduše řečeno, nebyl to chlap, se kterým byste se chtěli dostat do křížku, a ve svých nezákonných operacích byl chytrý, protože na něj orgány činné v trestním řízení nic neměly.

Byl to právě Izajáš, komu Callina máma ukradla drogy, přesněji heroin za několik milionů dolarů. Kvůli tomu, jak byl Izajáš mocný a jak daleko sahaly jeho prsty, nežila už Callina máma v tomhle časovém pásmu. Zmizet odsud byl pro ni jediný způsob, jak zůstat naživu. Izajáš ovšem dodržoval určitý morální kodex. Jeden z jeho hochů - Mack - vyhrožoval Calle, protože to on měl vyzvednout drogy od její mámy. Izajášovi se to však nelíbilo, protože Calla v tom všem byla nevinně. Nikdo to nemohl dokázat, ale když se našlo na vedlejší silnici Mackovo tělo s kulkou v hlavě, všichni věděli, že to je Izajášův podpis.

Přestože se tu jeho chlapi občas zastavili, Izajáše jsem viděla jenom párkrát. Jednou za uherský rok sem nakráčel a vždycky tu nechal ohromné spropitné.

„Jo. Takže toho hajzla hledají nejen poldové, ale taky Izajášovi hoši. Ten chlap by si měl raději přát, ať ho policajti najdou jako první, jinak bude vnitřek kufru to poslední, co kdy uvidí.“ Brock se odtáhl a založil si masivní paže. Pokrčil ramenem. „Na druhou stranu doufám, že ho jako první najde Izajáš.“

Možná jsem zlá, ale taky jsem v to tak trochu doufala.

Brock tu zůstal až do konce směny a kluci mě doprovodili k autu. Reece se pořád ještě neozval, ani nenapsal. Bolest, kterou jsem v sobě nesla posledních čtyřiaadvacet hodin, se proměnila v hořce chutnající paniku.

Než šlo v úterý ráno všechno do háje, řekl mi, že se mnou chce zajít na oběd, a když pak odcházel, tvrdil, že jsme v pohodě, a slíbil, že mi zavolá. V koutku duše jsem tak doufala, že se zítra ozve.

Reece mi zavolá. Půjdeme na oběd. Není pitomec. Nikdy nebyl, proto jsem věděla, že se na mě nevykašle.

Ulice před viktoriánským domem byla tichá a noční vzduch byl studený, když jsem kráčela po chodníku k verandě. Skoro jsem cítila přicházející podzim. Nebyl až tak daleko. Po tak dlouhém horkém létě jsem se nemohla dočkat dýňového koření a chryzantém.

Otevřela jsem dveře, vešla do ztemnělého bytu a zavřela za sebou. Nevím proč, ale jakmile za mnou zámek zaklapl, naskočila mi husí kůže. Po zádech mi přeběhl mráz. Ztuhle jsem zírala do temných zákoutí bytu.

Obestřel mě pocit, jako bych tu nebyla sama. Zježily se mi chloupky na těle. Stála jsem na místě a hrud' se mi prudce zvedala a klesala. Možná jsem měla chlapům o těch podivnostech u sebe doma něco říct. Kdybych to udělala, trvali by na tom, že se mnou půjdou domů, ale mně přišlo bláznivé se o tom zmínit, bylo to příliš divné a nevysvětlitelné.

Ted' jsem ale měla pocit, že dostanu infarkt.

Poslepu jsem se natáhla, otřela se prsty o stínítko lampy, než jsem našla vypínač. Rozsvítla jsem a obývací zaplavila jemná zář, ovšem stíny všude jinde jako by ztmavly.

Sáhla jsem do kabelky, sevřela telefon a vytáhla ho. Pomalu jsem postupovala dál a odložila kabelku na křeslo. S mobilem v ruce jsem vešla do kuchyně a rozsvítila.

Všechno bylo na svém místě.

Když jsem otevřela myčku, napůl jsem čekala, že tam najdu svou soupravu spodního prádla. Zadržela jsem dech a napnula uši.

Něco - něco jsem zaslechla v zadní části bytu, kde byla moje ložnice. Možná tichý zvuk zavírání dveří? Nebyla jsem si jistá.

S bušícím srdcem jsem se prudce otočila. Byla jsem mrtvá strachy. Slyšela jsem zavírat dveře? Nebo za to mohla moje představivost? V tom okamžiku jsem si nemohla být jistá, ale popadla jsem ze stojanu obrovský řeznický nůž.

Zhluboka jsem se nadechla a prošla celý byt. Všechno se zdálo být na svém místě, žádné dveře nebyly otevřené, kde neměly být, a naopak. Když jsem všude rozsvítila, dokonce i v koupelně, dosedla jsem na postel a povzdechla si.

Opravdu musím zajít do místního kostela a objednat si exorcistu.

Pohlédla jsem na děsivě vypadající nůž ve své ruce, položila ho na postel vedle sebe a pak se zadívala na telefon. Mohla bych napsat Reeceovi. Svěřit se, že si myslím, že jsem něco zaslechla ve svém bytě. Přišel by sem a nebyla by to lež, ale...

Ale nebylo by to správné.

To... by znamenalo, že jsem dosáhla zcela nového stupně zoufalství, a tak daleko jsem nebyla. Zatím.

Moc jsem se nevyspala. Rozrušená z toho, jak podivný jsem měla pocit, když jsem vešla do bytu, a ze všeho ostatního, co se dělo, jsem se budila každou hodinu, dokud nevyšlo slunce, a pak jsem to konečně vzdala.

Chvilku po svítání už jsem stála ve studiu. Nevšíkala jsem si nedokončené malby Jacksonova náměstí a hleděla na čisté plátno, než jsem popadla štětec. Nijak jsem nepřemýšlela o tom, co maluju. Ruka jako by měla svůj vlastní rozum. Jela jsem jako automat. Hodiny mýjely a krk a záda mě bolely z toho, jak jsem dlouho seděla ve stejné pozici.

Promnula jsem si zátylek a na stoličce se odtáhla. Naklonila jsem hlavu na stranu a zamumlala: „Do háje.“ Na pozadí obrazu byla moje modře vymalovaná kuchyň a bílá kuchyňská linka. Na tom by nebylo

nic divného, ale z toho, co stálo uprostřed, jsem byla zralá na lobotomii.

Dosáhnout barvy jeho pokožky bylo obtížné; míchala jsem hnědou, růžovou a žlutou dohromady tak dlouho, dokud jsem se k tomu zlatavému tónu nepřiblížila. Ramena jsem na plátně namalovala snadno, nejtěžší ale bylo vystínovat tvar svalů. Moje zápěstí tu námahu, kterou stálo zachytit správné zakřivení jeho páteře a provazce svalů na bocích, neocenilo. Černé kalhoty jsem už zvládla levou zadní.

Namalovala jsem Reece, jak jsem ho viděla v kuchyni v úterý ráno.

Pevně jsem zavřela oči, ale nezabránila jsem tak pálení v očích ani slzám. Byla jsem z toho otrávená. Věděla jsem, aniž bych se podívala na telefon, že bylo po desáté dopoledne. Z toho vědomí mě rozbolel hrudník a v žaludku mě tížil pocit, jako bych se přejedla.

Už jsem nemohla déle čekat. Čekala jsem dva dny.

Odložila jsem štětec na stojan, seskočila ze stoličky a přešla k telefonu. Aniž bych o tom moc přemýšlela a aniž bych se kvůli tomu dál stresovala, napsala jsem Reeceovi rychlou zprávu.

Chybíš mi.

Bože, to byla zatracená pravda. Skoro rok jsem s ním nepromluvila a během té doby mi chyběl, ale to pokrýval závoj hořkosti a zloby. Když teď zmizel, zůstal mi jen ten pocit, jak moc mi chybí.

Smazala jsem to a napsala: Ten dnešek pořád platí?

To jsem taky smazala a konečně se rozhodla jen pro: Ahoj.

Odnesla jsem telefon do ložnice, rychle jsem se osprchovala a vyfěnovala si vlasy. Dokonce jsem si je mírně natočila a nalíčila se, abych byla připravená, jen pro případ...

Potom jsem přecházela po obývacím a kuchyni, příliš neklidná, než abych se posadila. S každou uplynulou minutou jsem byla čím dál znepokojenější a pokoušela se o mě panika.

Poledne se přehouplo do jedné a druhé hodiny odpolední, a když mi zbývalo už jenom třicet minut, abych se připravila na směnu, a on pořád nezavolal ani nenapsal, ta maličká jiskřička naděje, kterou jsem si držela blízko u srdce, pohasla.

Reece mi lhal.

Poprvé od doby, co jsem ho znala, mi lhal. V tom okamžiku jsem věděla, že už mi nezavolá. Nic mezi námi nebylo v pohodě.

16. kapitola

Jak si kdo ustele, tak si lehne. To hloupé rčení jsem nenáviděla silou tisíců žhavých sluncí, ale byla to pravda. Když vás zklamalo nebo rozesmutnilo něco, nad čím jste neměli žádnou kontrolu, bylo snadnější to nechat být, ale když jste si za to mohli sami, vypořádat se s tím bylo mnohem horší.

A tenhle zmatek s Reecem byla moje chyba. Jasně, na tango jsou potřeba dva, ale na opičku jen jeden, ovšem byla jsem to já, kdo tajil pravdu o té noci před rokem. Zradila jsem jeho důvěru. Někdo by z toho třeba nedělal velkou vědu, ale tady šlo o Reece. Upřímnost pro něj znamenala všechno.

Během čtvrtčního večera se v hospodě zastavila Katie, těsně předtím, než jsem měla přestávku. Stačilo jí, se na mě jednou podívat, a všechno jí bylo jasné. Nebo za to možná mohly její superschopnosti.

Sebrala jsem košík hranolků z kuchyně a ukryly jsme se v kanceláři.

Vyhoupla se na Jaxův stůl, což mě navzdory mé náladě pod psa přimělo k úsměvu. Její šaty - jestli se tomu tričku dalo říkat šaty - jí nezakrývaly ani zadek, když se posadila.

„Všechno mi řekni,“ vyzvala mě a držela košík.

Posadila jsem se vedle ní a pověděla jí, k čemu došlo. Katie jsem důvěřovala, tak jsem nešetřila podrobnostmi. No, nechala jsem si pro sebe, jak silně jsem v úterý ráno svírala čelo postele. To nemusela nezbytně vědět.

Než jsem skončila, Katie snědla už polovinu hranolků. „Zlatíčko, něco ti povím. V tom, co se stalo, je spousta mohli a měli. Nemůžeš změnit minulost a buďme upřímní, neutopila jsi kot'ata.“

Zamračila jsem se.

„Přestaň se kvůli tomu pořád obviňovat. Víš, že jsi udělala chybu. Omluvila ses a myslela to vážně.“ Podala mi košík, seskočila ze stolu a postavila se přede mě s rukama v bok. „Jestli se přes to nemůže přenést, pak opravdu nestojí za tvůj čas. A myslím to úplně vážně, i když to zní jako klišé.“

Strčila jsem si poslední hranolek do pusy a odložila košík stranou. „Vím to, ale mám ho ráda...“

„Ty ho miluješ,“ opravila mě a svalila se na pohovku u stěny.

Protočila jsem panenky a lhostejně mávla rukou, ačkoli se mi stáhla hrud'. „Tak daleko bych nezacházela.“

„Proč bys jinak od úterka brečela, kdybys ho nemilovala?“

Přimhouřila jsem na ni oči. „Protože ho mám hodně ráda. Mám ho ráda už moc dlouho. A byli jsme kamarádi a to je teď v háji. A nebrečela jsem od úterý.“ Na její pochybovačný výraz jsem se zamračila. „Ne celou dobu.“

Povytáhla blond obočí. „Fajn. Tak za prvé si musíš přestat lhát. Prostě si přiznej, že jsi do něj zamilovaná už roky. Na tom není nic špatného.“ Když jsem otevřela ústa, Katie zvedla ruku. „Jestli nepřijde k rozumu a nepřenesse se přes to, vykašli se na něj. Bude to na něm, a ne na tobě.“

Přikývla jsem, zastrčila si vlasy za uši a sklouzla ze stolu. Chápala jsem, co tím myslí.

„Příští víkend přijedou Calla s Terezou. Všechny čtyři se musíme sejít a pořádně se opít,“ oznámila a zvedla se z pohovky jako bohyně, kterou někdo povolal. „Jako fakt ztřískat, nadávat na chlapy a pak se probudit a přát si, abychom už nikdy žádnou flašku neviděly.“

„Dobrá,“ zamumlala jsem.

„Musíme se opít tak jako tu noc, než odjela Calla,“ pokračovala a já se ošila, protože jsem věděla, kam tím míří. „Pamatuješ? Jak jsi byla přesvědčená, že jeden z těch plastových věšáků ve skříni udrží tvou váhu?“

„Udržel mě,“ namítla jsem.

Hodila hlavou dozadu a zasmála se. „Jo, asi třicet vteřin. Vlezla sis do té zatracené věci a nohy sis přimáčkla k hrudníku.“

„Zapnuly jste mě tam!“

„A ta věc se roztrhla a já jsem si myslela, že sis zlomila zadek.“

Já jsem si taky myslela, že jsem si zlomila zadek. A Calla a Tereza taky, což mi připomnělo, jak jsem byla vděčná, že jsem si nic nezlomila, protože žádná z těch holek se nedokázala přestat smát na dost dlouho, aby mě zkontrolovala, že jsem naživu. Zatracená tequila.

Katie ke mně přiskočila a objala mě. Sevřela mě tak moc, že mě napadlo, že prasknu. „Bude to v pohodě. On se přes to dostane.“

Oplatila jsem jí objetí. „Myslíš si to, nebo ti to říkají tvoje superschopnosti?“

Zahihňala se a odtáhla. „Říkej tomu ženská intuice.“

Povytáhla jsem obočí. „Opravdu?“

„Jo.“ Katie rázně vykročila ke dveřím. „Musím to jít ze sebe shodit, jako by bylo horko, a jo, tohle je žhavý.“

Plácla se po zadku a zasmála. „Mír s tebou, zlatíčko.“

Na rtech se mi objevil úsměv. Katie byla... jiná a úžasná. Upravila jsem si brýle a říkala si, že to neudělám, ale než jsem odešla z místnosti, vytáhla jsem ze skříňky kabelku a zkontrolovala mobil.

Ten malý úsměv mi z tváře zmizel. Byla tu zpráva, ale od Deana, a když jsem ji viděla, skutečně mi to podlomilo nohy. Kromě toho, že naposledy, kdy jsme spolu mluvili, jsem mu zavěsila, byl to stejný vzkaz, jaký jsem dnes poslala Reeceovi a neobdržela na něj žádnou odpověď. Ahoj.

Roztřeseně jsem vydechla a ovládl mě smutek. Ježíši Kriste, právě se ze mě stala ženská verze Deana. Psala jsem někomu, kdo o mě nemá zájem. Byl kvůli té zprávě taky tak napjatý jako já? Pravděpodobně napsal tři různé verze, než se rozhodl pro obyčejný pozdrav. Vidět ten vzkaz bylo opravdu jako rána na solar. Píchlo mě u srdce.

Zastrčila jsem si telefon do zadní kapsy džín a polkla slzy, které hrozily, že mě promění v tlusté uplakané děcko.

Potřebovala jsem se dát dohromady. Zavinila jsem to já, ale Reece učinil rozhodnutí. Navzdory tomu, co tvrdila Katie, jsem do něj nebyla zamilovaná.

Neodevzdala jsem se mu tak moc. Nikomu jsem se tak moc neodevzdala a ani k tomu nikdy nedojde.

V pátek odpoledne jsem na Reece vůbec nemyslela. Objevil se jiný problém, mnohem důležitější než můj vztah nebo jeho ukončení.

Sestra Venterová stála vedle mě u paty Charlieho postele, v obličeji soucitný výraz, který se jí skutečně odrážel i v unavených očích.

„Kdybyste něco potřebovala, víte, kde mě najdete.“

Bála jsem se promluvit, proto jsem jen přikývla. Odešla z pokoje, tiše za sebou zavřela dveře a já zůstala stát na místě. Jako by někdo stiskl tlačítko pauza na běhu života.

Charlie byl zpátky na umělé výživě. Měla jsem nutkání zavřít oči, ale k čemu by to bylo? Nezměnilo by se, co jsem tu viděla. Ničemu bych tím nepomohla. Když je otevřu, Charlie bude pořád ležet ve stejné pozici. Jeho život se nepřetočí.

Světle fialovou přikrývkou měl zastrčenou okolo hubeného hrudníku, zakrývala vše od ramen dolů. Věděla jsem však, že má pod dekou ruce přivázané k posteli.

Nesnášela jsem to, absolutně nenáviděla, že byl připoutaný. Zdálo se mi to nelidské a kruté, přestože jsem věděla, že k tomu mají důvod. Sotva by mu kapačku nasadili, začal by za ni tahat. Dělali to pro jeho vlastní dobro, ale stejně mě bolelo to vidět.

Přinutila jsem se přejít k židli vedle postele a ztuhle jsem se posadila, tašku jsem odložila vedle sebe. Natáhla jsem se, našla pod dekou jeho ruku a sevřela ji do svých.

„Charlie,“ zašeptala jsem. „Co budeme dělat?“

Charlie měl otevřené oči, ale přála jsem si, aby je zavřel, protože na nich bylo cosi podivného. Zdály se mi jako bez života. Myslela bych si, že je umělá figurína, kdyby občas nemrkl nebo bych necítila cuknutí v jeho paži.

Jak jsem na něj hleděla, přemáhal mě strach. Bože, nevypadal dobře. Nemohla jsem si vzpomenout, že by někdy vypadal takhle křehce a nažloutle. Minuty ubíhaly. Jediný zvuk vydávali ptáci za oknem a zaslechla jsem i tichý šum hovoru z dalších pokojů. Hrud' mi stahovala ledová hrůza, jak jsem tam tak seděla. Tohle... tohle mi připomnělo dědečka, který ležel nemocný v hospicu, než se odebral na věčnost. Byla jsem tehdy jenom malá holka, ale pamatovala jsem si na mámu, která seděla u postele jako teď já, držela dědu za ruku a šeptala mu, zatímco spal tak tvrdě, že jsem si ani nemohla vzpomenout, že by se mu zvedal hrudník.

Teď jsem se cítila podobně a nedokázala jsem setřást pocit, že nejsme v pokoji sami. Jako by tu byla třetí bytost. Smrtka.

Přisunula jsem se k posteli, co nejvíc to šlo, zavřela oči a opřela se hlavou o polštář vedle něj. „Moc mi chybíš,“ zašeptala jsem ochraptělým hlasem. „Vím, že to víš.“

Slzy mi vytryskly z koutku očí, když jsem pevněji sevřela přikrývku a jeho ruku. Kdo by si pomyslel, že se po tom týdnu, co jsem měla za sebou, tak snadno rozpláču? Možná se proměňuju v uzlíček neštěstí. V tom okamžiku mi to bylo jedno. Zmatek, který jsem cítila kvůli Reeceovi, se vůbec nedal srovnat s tím, co jsem cítila teď. Měla jsem chuť si za Charliem vlézt do postele, ale bála jsem se, ať mu nestrhnou hadičku s výživou.

Věděla jsem, že se musím chovat, jako by se nic nedělo. Měla bych vytáhnout jeden z obrazů, které jsem mu přinesla - jeden, který jsem namalovala už před týdnem, a měla bych mu číst. Tak obvykle

probíhaly moje návštěvy. Ráda jsem si myslela, že to potřebujeme oba.

Ovšem jak jsem tu tak ležela, nedokázala jsem myslet na nic jiného než na těch pár minut, které Charliemu změnily život. I mně. Bez ohledu na to, kolik uplynulo let, pořád jsem měla pocit, jako by se to stalo včera.

Byl pátek večer, pár týdnů po začátku školního roku. Šla jsem se podívat na fotbalový zápas, protože hrál Colton, což znamenalo, že tu byl Reece, aby se podíval, jak jeho starší bratr hraje.

S Charliem jsme popáté nebo pošesté procházeli před nekrytými tribunami, kde seděl Reece se svými kamarády. „Člověče, myslím, že se chováš jako fanatický pronásledovatel, jen abys věděla.“

Strčila jsem do něj boky. „Tohle pronásledování je v pohodě.“

Úkosem na mě pohlédl. „Odkdy je pronásledování v pohodě?“

„Když jde o Reece Anderse,“ zavtipkovala jsem a zahihňala se, když Charlie protočil panenky. „To je fuk, ty si taky myslíš, že je Reece kus.“

„To nepopírám.“ Ohlédl se přes rameno k místu, kde Reece seděl, a pak se rychle zadíval před sebe. „Dívá se sem.“

„Cože?“ vykřikla jsem a zakopla o vlastní nohu. Vytřeštila jsem na něj oči. „Teď lžeš.“

Charlie se zakřenil. „Ne, nelžu. Se podívej sama, ale snaž se, aby to nebylo tak ztraceně očividný.“

„Jak se mám asi neočividně podívat?“ zamumlala jsem, ale při dalším kroku jsem se jakoby lhostejně ohlédla přes rameno. Pohled mi okamžitě sjel na Reece, jako by moje oči byly nějaká ztracená naváděcí střela.

Reece hleděl dolů na nás - na mě. A usmíval se. Měl ten nejlepší úsměv. Široký, přátelský, bezprostřední. Srdce mi v hrudi poskočilo a začala jsem se taky usmívat.

„Ach,“ řekl Charlie. „Moje chyba.“ Nejprve mi nedošlo, o čem Charlie mluví, ale pak se ozval vysoký jekot a já prudce otočila hlavu.

Jedna z roztleskávaček zakřičela Reeceovo jméno. Zvedla se na špičkách bílých tenisek a poslala mu vzduchem pusu. Žaludek se mi zhoupl. Zadívala jsem se na Charlieho. Nahrabil se.

Reece se nedíval na mě. Neusmíval se na mě. Takový trapas. Povzdechla jsem si a pospíšila si. „Jsi připravenej odejít?“

„Byl jsem připravenej odejít od chvíle, co jsme sem vkročili,“ odpověděl. „Ale tys ho musela pronásledovat, abys to ze sebe dostala. A hele, co se stalo? Z pronásledování nikdy nevzejde nic dobrého, Roxy.“

„Nenávidím tě.“

Zasmál se, hodil mi paži přes ramena a přitáhl mě k sobě. „Tak pojď. Zajdeme k nám. Rodiče jsou pořád na chatě u jezera a já jsem zase našel klíč od barové skříňky.“

Rychle jsem se rozmyslela. „Miluju tě.“

Charlie si odfrkl.

Nařídila jsem si, že musím na Reece zapomenout, a zamířili jsme ven z oploceného fotbalového hřiště. Pořád mě držel za ramena.

„Nerad sem chodím,“ řekl otráveně. „Pokaždý musíme zaparkovat až v poli. Nalezou na nás klíš'ata.“

Usmála jsem se na hvězdami pokrytou oblohu, zatímco jsme se prodírali po lýtka vysokou trávou. „Pravděpodobně máš už tučet přisátých na nohy.“

„Bože, to je nechutný.“ Spustil ruku a strčil do mě.

Klopýtla jsem a zahihňala se. Věděla jsem, že mě přinutí, abych mu prohlédla hlavu, až později dojedeme k němu domů. „Chci se večer podívat na Nepolíbenou.“

Přestože byla tma a nedívala jsem se na něj, věděla jsem, že převrátil oči.

„Ten film je tak starej, že by měl být už v důchodě.“

„Nikdy!“ zakřičela jsem, když jsem přeskočila kámen, na kterém někdo málem zaparkoval. „Ten chlap je rajcovní.“

„Ten chlap už je ve skutečnosti pěkně starej,“ oponoval.

Ukázala jsem mu prostředníček. „Nekaz mi to.“

Zastrčil si ruce do kapes šortek a zavrtěl hlavou. Uviděla jsem Charlieho auto. Stálo vedle dodávky, která tu předtím nebyla.

„Hej,“ ozval se hlas. „Kam vy dva míříte?“

Otočila jsem se a zadívala se za nás. Když jsem uviděla, o koho jde, polkla jsem. Henry Williams. A nebyl sám. S dvěma kamarády. Všichni tři chodili o třídu výš a všichni tři byli totální pitomci. Obzvlášť Henry. To byl zvláštní typ pitomce. Takový, co vypadá dobře a je si toho vědom, takže to druhé pak absolutně vynuluje to první.

„Prostě jdi dál,“ pronesl Charlie tiše.

Neposlouchala jsem ho. Otočila jsem se k těm klukům a dala si ruce v bok. „Nikam, kam byste vy byli pozvaní.“

Charlie něco zamumlal, zastavil se a otočil. Myslím, že řekl něco o tom, že mě moje pusa vždycky dostane do problémů, ale nebylo by to poprvé ani naposledy, co bych to slyšela.

Jeden z Henryho kamarádů se zasmál a ten zvuk mi šel na nervy. Byl vysoký, skoro jako hlas té roztleskávačky, ale tenhle mi připomínal kočku, kterou srazí auto.

Henryho moje slova nevyvedla ani trochu z míry. Došel pyšně až k nám a vypnul hrud' jako páv. „Dneska ti to sluší, Roxy.“

Povyřádala jsem obočí. Charlie si povzdechl.

„Sluší mi to každé den.“ Překřížila jsem si ruce na hrudi.

Samolibě se usmál a prohlédl si mě. Měla jsem pocit, jako by po mně lezli mravenci. Byla opravdu škoda, že byl takovej pitomec, protože se na něj fakt dobře koukalo.

„To je pravda.“ Zadíval se zlověstně na Charlieho a mně ztuhla záda. „Tak co děláš dnes večer?“

„Musíme...“

„S tebou se nebavím,“ skočil mu do řeči Henry. Jako bych v sobě měla nějaký spínač na režim mrchy a on ho právě zapnul. „Proč se nezbavíš toho teplouše a nejdeš s...“

„Co prosím?“ Viděla jsem rudě. „Jak jsi mu to kurva právě řekl?“

Charlie mě popadl za paži. „Vykašli se na to. Víš, že se nemá cenu bavit s omezcí.“

Nebylo možné, abych se na to vykašlala.

Když jsem se vytrhla z událostí té noci, posadila jsem se a protřela si tváře kousek pod brýlemi. Vína mě drásala na kůži. Sklonila jsem ruce a zadívala se na Charlieho. Měl mírně pootočenou hlavu, jako by se na mě díval, ale jeho pohled mířil přes mé rameno na okno.

Vykašli se na to, řekl tenkrát. Kéž bych ho jen byla poslechla.

V pátek večer bylo rušněji než obvykle. Stála jsem za barem jen s Nickem, protože Jax si vzal na víkend volno, aby mohl navštívit v Shepherdstownu Callu. Přestože jsem s vlasy vyčesanými do volného drdolu a ve starém, o dvě čísla větším tílku vypadala neupraveně, byla jsem vděčná, že noc tak rychle ubíhá. Nedostatek spánku si začal

vybírat svou daň a moje už tak dost špatná nálada mě stahovala čím dál víc ke dnu.

Během večera jsem se dostala až do fáze „na dně“. Obyčejně totiž Reece trávil páteční večery U Mony. Možná ne celou noc, ale okolo desáté se tu obvykle ukázal. Jeho kamarádi už tady byli, ale Reece sem nezavítal. Věděla jsem, že nepřišel kvůli mně.

Okolo jedenácté se objevil Dean a já se před ním ukrývala za barem. Nick ho blokoval a nevím, co Deanovi řekl, ale kolem půlnoci odešel. V tom okamžiku mi to bylo jedno.

Jo, právě teď stálo všechno za hovno.

Jak jsem míchala drinky a povídala si s lidmi u baru, udržet úsměv na tváři mě stálo dost sil. Soustředit se na práci byla ale jediná možnost, jak tuhle směnu přežít.

Taky mě utěšovala představa, že mám doma obrovský sáček nachos, které spořádám, jakmile se k nim dostanu. Měla jsem v plánu zavalit je švýcarským sýrem a zaútočit na ně.

Sherwood, náš dočasný šéfkuchař, se zrovna vrátil z pauzy, když jsem se otočila, abych obsloužila nového zákazníka, který se dokázal prodrat k baru.

Spadla mi brada. Dobrý bože, co se to dneska děje?

Přede mnou stál Henry Williams a vypadal o trochu líp, než když jsem ho viděla naposledy. Jako by nachytl trochu bronz ze slunce. Dobře pro něj.

„Jenom si chci promluvit.“ Jeho hlas bylo přes hudbu sotva slyšet.

Sevřela jsem láhev whisky tak silně, až mě překvapilo, že nepraskla. „Nemůžu uvěřit, že tu stojíš,“ poznamenala jsem hloupě.

„Byl jsem navštívit Charlieho.“ Přiklonil se blíž a mě zalil studený pot. „Vím, že je na tom opravdu špatně a...“

„Nemluv o něm. Ani nevyslovuj jeho jméno.“ Začala jsem pohazovat láhví jako tehdy tou knihou, ale přestože mě ruka svrběla nutkáním s ní hodit a potřeba mu ublížit mě málem stravovala, neudělala jsem to. Asi jsem se poučila.

Nějaká holka zamávala rukou a přilákala mou pozornost. Střelila jsem po Henrym nenávistným pohledem a vyřídila její objednávku. Samozřejmě že pořád stál na svém místě, když jsem koktejl dokončila.

„Prosím, Roxy,“ začal. „Opravdu chci...“

„Víš, jak moc seru na to, co ty chceš?“ Rozevřela jsem paže doširoka. „Takhle moc.“

Najednou se tu objevil Nick a položil ruce na barový pult. „Myslím, že bys měl skutečně odejít.“

„Omlouvám se.“ Henry zvedl ruce a díval se střídavě na mě a na Nicka. „Nesnažím se způsobit problémy. Jenom si s ní chci promluvit. To je celý.“

Hněv ve mně vzkypěl tak rychle, že když jsem otevřela pus, myslela jsem, že budu chrlit oheň. „Nechci ani vidět tvůj obličej, natož s tebou mluvit.“

„Slyšel jsi dámu,“ dodal Nick, zvedl paži a ukázal ke dveřím. „Odejdi.“

Henry vypadal, jako by chtěl něco namítnout, ale pak potřásl hlavou. Sáhł dolů, vytáhl z kapsy malý bílý čtvereček a položil ho na pult. Vážně se na mě podíval. „Zavolej mi. Prosím.“

Shlédla jsem na papírek, z něhož se vyklubala vizitka s obrázkem nějakého auta, a potom se zadívala na něj. Už se otočil a razil si cestu davem. Než jsem se mohla zarazit, zasmála jsem se. Znělo to docela šíleně, jako zvuk, co vydává hyena, než něco zabije.

Nick se natáhl po vizitce, ale kdovíproč jsem ji popadla první. Povytáhl obočí. Zavrtěla jsem hlavou a strčila si kartičku do kapsy.

Sklonil hlavu, aby mi mohl promluvit do ucha. „Proč?“

„Nevím,“ přiznala jsem, odtáhla se a zadívala se na něj. „Nevím.“

Zbytek směny proběhl v klidu. Místo abych viděla Reece, v nějž jsem tajně čekala, že projde dveřmi, jsem dnes dostala Deana, Henryho Williamse, dvě opilé holky, které se vyzvracely na podlahu, a chlapa, který mi nabídl, že mi koupí pití a nechá mě mu ho vykouřit.

Když jsem se dostala domů, byla jsem příliš unavená, než abych si dělala starosti s podivnostmi, které se děly v mém bytě. Telefon jsem odložila na noční stolek, svlékla si kalhotky i podprsenku a nechala si tílko, protože se mohlo vydávat za šaty. Pak jsem vklouzla do postele a přitáhla si přikrývku až k bradě.

Dnešek... dnešek stál za hovno. Včerejšek taky.

Zítřek musí být lepší.

To jsem si říkala, jak jsem tam tak ležela, úplně vyčerpaná. Zítřek vážně musí být lepší. A po pravdě? Když se to tenkrát Charliemu stalo, bylo to horší než teď - ta bezmoc, zloba, smutek.

Všechno bylo čerstvé a ostré jako břitva. Dostala jsem se z toho. Dostanu se i ze všeho svinstva, které se děje právě teď, protože co

jiného muže dělat? Schoulit se do klubíčka a vzdát to? To nemám v povaze.

Neuvědomila jsem si, že jsem usnula, ale musela jsem, protože jsem se náhle probudila. Nemusela jsem zamrkat a vyhnat spánek z očí. Byla jsem dokonale probuzená, když jsem zírala na okno naproti své posteli. Něco se mi zdálo. Nevím o čem, ale někdo volal moje jméno.

Protáhla jsem si nohy a paže a pohlédla na noční stolek. Nebylo ještě ani pět ráno. Spala jsem maximálně hodinu a půl. Bože.

Zrovna jsem se chtěla překulit na druhou stranu, když jsem si uvědomila, že je na mém mobilu rozsvícený displej, jako by mi přišla esemeska nebo jsem zmeškala hovor, a telefon se ještě nepřepnul do spánkového režimu.

Zvedla jsem se, sebrala mobil a se srdcem až v krku stiskla tlačítko. Pouze jediný člověk mi mohl psát nebo volat takhle brzy. Reece. Probudila se ve mně naděje. Jo, volat mi nebo psát skoro v pět ráno není nejideálnější, ale pořád je to aspoň něco, a to je lepší než nic.

Displej se rozsvítil, odemkla jsem telefon a nejdřív jsem nevěděla, na co se to dívám. Nerozuměla jsem tomu, nedokázala to pochopit.

Nebyla to esemeska ani zmeškaný hovor.

Ruka se mi začala třást.

Když jsem odemkla mobil, otevřel se poslední použitý program, což nemělo být nic jiného než základní obrazovka.

Ale ta to nebyla. Místo toho se otevřela galerie s fotkami - mými fotkami.

A na displeji byla fotka.

Z žaludku se mi prodral výkřik až do hrdla, ale když jsem otevřela ústa, nevyšel z nich žádný zvuk. Hrůza mi sevřela hrdlo. V mobilu byla fotka, taková, kterou jsem nemohla pořídit já, protože jsem byla na ní.

Byla to fotka toho, jak spím.

17. kapitola

Strach a nevíra se mě držely tak, že jsem se nedokázala pohnout a jen zírala na obrázek toho, jak spím. Nějak mi došlo, že jde o fotku z dnešní noci, protože jsem rozeznala tmavě modrá ramínka a růžový proužek, což byla mašlička na ramínku mého tílka.

Proboha.

Strach, který se ve mně vzdouval, jako by zaplavila ledová voda. Tep mi vyletěl až do nebes a jediný vzduch, který jsem dokázala dostat do plic, byly krátké mělké nádechy. Vyskočila jsem z postele. Bosé nohy mi na dřevěné podlaze uklouzly. Doběhla jsem ke dveřím ložnice, prudce je otevřela a utíkala krátkou úzkou chodbou. Až u hlavních dveří jsem si uvědomila, že ten, kdo mě vyfotil - musel to být člověk, protože jsem pochybovala, že by to zvládl duch - může být venku.

Panebože.

A taky může být pořád uvnitř. Zpanikařila jsem a nevěděla, co mám dělat. Nikdy v životě jsem v takové situaci nebyla. Couvala jsem ode dveří, otočila se a utíkala do koupelny. Jakmile jsem byla uvnitř, zamkla jsem dveře a couvala od nich, dokud jsem nenarazila do záchodu. Posadila jsem se na víko a snažila se dýchat skrz strach, který mi svíral hrdlo. Začala jsem volat prvnímu člověku, jenž mi přišel na mysl.

Reeceovi.

Měla jsem prst na jeho jméně, když jsem se zarazila. Proč bych měla volat jemu? Nezvedne to. Skoro v slzách jsem se chystala zavolat Jaxovi, když jsem si vzpomněla, že není ve městě. Částečně jsem si uvědomovala, že neuvažuji rozumně. Měla bych zavolat policii. Někdo byl v mém bytě, zatímco jsem spala. Může být pořád tady. Moje mozkové buňky však spolu nekomunikovaly.

Zavolala jsem Nickovi.

Zvedl to na druhé zazvonění. „Roxy?“

„Vzbudila jsem tě?“ Hloupá otázka, ale prostě to vyšlo z mých úst.

„Ne. Ještě jsem nešel spát. Jsi v pořádku?“

Zírala jsem na dveře koupelny a přitáhla si nohy k hrudi. V uších mi začalo bzučet, jako bych seděla vedle včelího úlu. „Já... myslím, že v mém bytě někdo je.“

„Cože?“ Jeho hlas byl ostrý jako bič.

Roztřeseně jsem se nadechla a zašeptala. „Probudila jsem se a v mém telefonu byla fotka - fotka mě, jak spím.“

„Do prdele.“

„Já jsem to nefotila.“ Zhluboka jsem se nadechla, ale dech se mi někde zadrhl. „Děly se tu divné věci. Moje myčka byla zapnutá, když jsem nebyla doma. Ovladač od televize ležel v ledničce. Prkýnko na

záchodě bylo nahoře a další věci. Myslela jsem si, že tu straší duch, ale tohle... Vím, že tohle musel udělat někdo... někdo živý.“

„Ježíši, Roxy, jsou už policajti na cestě?“ zajímal se.

„Ne, nevolala jsem jim.“

Na zlomek vteřiny bylo ticho. „Volala jsi Reeceovi?“

„Ne.“ Narovнала jsem se a položila chodidla na studené dlaždičky.

„Nemůžu mu zavolat. On...“

„To ses sakra zbláznila, holka? Musíš okamžitě zavolat poldy.

Počkej.“ Znělo to, jako by se pohyboval. Zabouchly se dveře. „Kde jsi?“

„V koupelně.“ Vstala jsem a shrnula si vlasy z obličeje. „Prostě jsem nepřemýšlela. Probudila jsem se, uviděla tu fotku a zpanikařila.“

„Jedu teď hned k tobě a zavolám Reeceovi. On má v pátek volno, že jo? Zvedne...“

„Nevolej mu. Prosím, nevolej mu.“ Pevně jsem zavřela oči. „On není... My spolu právě teď nemluvíme a já nechci, aby... Prostě mu nevolej.“ Po pravdě jsem věděla, jak je tohle šílené, jak úplně neskutečné je probudit se a najít svou fotku v telefonu. Někdo by mohl snadno uvěřit, že jsem to udělala, abych k sobě přitáhla pozornost, a kvůli tomu, jak jsme na tom teď s Reecem byli, jsem nechtěla, aby si to myslel. „Jsi tam?“

„Jo. Jedu k tobě, ale potřebuju, abys ukončila hovor a zavolala policii. Musíš to udělat hned,“ prohlásil klidným hlasem. Uslyšela jsem nastartování motoru.

„A musíš zůstat v té koupelně, dokud nedorazím já nebo policie. Rozumíš?“

Cítila jsem se hloupě, že jsem nezavolala policajty hned. „Dobře. Hned jim zavolám. Omlouvám se...“

„Neomlouvej se, Roxy. Zavolej policajty. Za chvíli jsem u tebe.“

Udělala jsem, co jsem měla udělat jako první. Zavolala jsem policii. Dispečerka se mi nezačala hystericky smát do ucha, když jsem jí řekla, že jsem se probudila a našla v mobilu svou fotku, jak spím. Zapsala si to a zůstala na telefonu, dokud mi nepípl další hovor od Nicka, aby mi dal vědět, že stojí venku.

Neměla jsem tušení, jak se sem dostal tak rychle. Množství přestupků, kterých se musel dopustit, mě udivilo.

Otevřít dveře od koupelny byla ta nejděsivější věc, jakou jsem kdy v životě musela udělat. Celé moje tělo se třásl, když jsem popadla

kliku. Čekala jsem, že na mě bude čekat sériový vrah v masce klauna, ale chodba byla prázdná. Podruhé jsem utíkala ke dveřím.

Nick vešel dovnitř, oblečený stejně, jako byl dnes v baru. Sotva se na mě podíval, chytil mě za ruku a začal po celém bytě zapínat světla. „Byla jsi ve své ložnici?“

„Jo, byla jsem v posteli.“ Hlas mi přeskočil, jak jsem ho následovala na roztřesených nohou.

Zavedl mě k pohovce. „Zůstaň tady.“ Sáhł za mě, stáhl z gauče deku a přehodil mi ji přes holé nohy. Teprve tehdy mi došlo, že se tu procházím jen v kalhotkách a tričku. „Půjdu rychle zkontrolovat tvůj pokoj, dobře?“

Otupěle jsem si přitáhla deku kolem nohou a sevřela mobil. Příštích několik okamžiků jsem se pohybovala jako ve snu. Jakmile odešel z pokoje, nechtěla jsem být sama. Vstala jsem, omotala si přikrývku kolem sebe a našla ho, zrovna když vycházel z ložnice pro hosty a mířil do mé hlavní.

Nick se na mě zadíval, zatímco kontroloval okno.

„Nechci být sama,“ přiznala jsem ochraptěle. Nechtěla jsem být nikde v domě sama.

Přikývl, přešel pokoj a otevřel šatník. Slyšela jsem, jak hýbe věšáky.

Potom se ke mně otočil. „Máš nějaké kalhoty, které by sis mohla hodit na sebe? Myslím, že policajti jsou už před domem.“

S rudými tvářemi jsem odběhla ke komodě a vytáhla bavlněné šortky. Nick začal odcházet z pokoje. „Můžeš tu zůstat? Prosím?“

Prohrábl si rukou tmavé vlasy a otočil se, aby mi dopřál soukromí. „Ježiši, Roxy, myslím, že jsem tě ještě nikdy neviděl tak vystrašenou.“

Odhodila jsem deku a natáhla si kraťasy na třesoucí se nohy. Potom jsem si přikrývku zase vzala a přitiskla si ji k hrudi. Cestou zpátky do obývacího jsem mlčela. Zvenčí jsem zahlédla blikat modrá a červená světla.

Policista, kterého Nick vpustil dovnitř, byl asi v Reeceově věku a já ho matně poznávala. Párkrát přišel s chlapy do hospody. Myslela jsem si, že je možná zasnoubený, nebo tak něco. Nemohla jsem si vzpomenout na jeho jméno. Naštěstí se představil a ušetřil mě tak starostí.

Strážník Hank Myers.

Ach, ano, Hankie Hank. Tak mu přezdívala Katie a nebyl zasnoubený. Když jsem se nad tím víc zamyslela, vzpomněla jsem si,

že se mu Katie líbila, a byla jsem si docela jistá, že jí dovolil, aby ho párkrát U Mony využila jako tyč.

Nic z toho nebylo důležité. „Zkontroloval jsem byt,“ řekl mu Nick. „Okno v ložnici pro hosty bylo otevřené.“

Zalapala jsem po dechu. „Cože?“

„Myslím, že tudy se někdo dostal do tvého bytu. Je ale zvláštní, že jsem neviděl síť.“

„Já nemám... právě teď nemám síť v okně.“ Dívala jsem se za Hankem, jak odchází z pokoje. „Před pár měsíci se zničila a domácí ji dal opravit.“ Zadrhl se mi dech. „Ten člověk... on se dostal dovnitř oknem? Ach, bože.“

Hank byt rychle prošel, což zabralo maximálně minutu, než se vrátil do obývacího pokoje. „Co se děje, Roxy?“

Posadila jsem se na gauč zabalená v dece jako burrito a pověděla Hankovi o té fotce. Tvářil se působivě prázdně, když mě požádal: „Můžu vidět tvůj telefon?“

Podala jsem mu ho, a když jsem shlédla na svou ruku, všimla jsem si, že mi po něm v dlani zůstaly rýhy, jak silně jsem ho tiskla. „Musíš si otevřít galerii obrázků.“

Nick se posadil na područku gauče. Byl zticha, ale byla jsem ráda za jeho přítomnost, a že tomu nemusím čelit sama.

Bodlo mě v hrudi, když mě napadlo, že před pár dny bych volala Reeceovi. K čertu, dokonce i během těch jedenácti měsíců, kdy jsme se spolu moc nebavili, bych pravděpodobně nezaváhala a zavolala mu, a věřila jsem, že by tu bezpochyby Reece teď byl.

Jak se Hank díval na můj telefon, temně modrá uniforma se mu v ramenou napínala. Povytáhl blondáté obočí a pohlédl na mě. „A tohle bylo v tvém telefonu, když ses probudila?“ Přikývla jsem a on se na fotku znovu zadíval. „Není možné, že by tu fotku někdo pořídil dřív než dnes?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. A jakmile jsem se probudila, displej svítil. Někdo tu fotku musel udělat těsně předtím.“

„Existuje někdo, kdo by si z tebe mohl takhle vystřelit? Udělat to z legrace? Někdo, kdo má přístup do tvého bytu?“

„Klíče od bytu má jenom moje rodina, a nikdo z nich by to neudělal. Kromě toho bylo otevřené to okno ve vedlejší ložnici. Kdyby to byl někdo, kdo má klíče, proč by lezl oknem?“

„Lidé dělají hlouposti pořád, Roxy. Věci, co nedávají smysl,“ vysvětlil Hank.

Nick se ke mně naklonil. „Pověz Hankovi o tom, co se tu ještě stalo. To, cos řekla mně.“

Když na mě Hank upřel své oříškově hnědé oči, najednou jsem si začala dávat pozor na to, co řeknu. Díval se na mě jakoby podezřívavě, v očích se mu zračily pochyby. Začala jsem mluvit, ale přerušilo mě zaklepání na dveře a já sebou trhla.

„Čekáš někoho?“ zeptal se Hank. Nick vstal, ale když jsem zavrtěla hlavou, policista mu ukázal, ať tu zůstane. Překvapilo mě, že Nick poslechl, a ještě víc mě šokovalo, když se posadil vedle mě.

„Držíš se?“ zeptal se tiše.

Přikývla jsem. „Jo. Děkuju.“

Střelila jsem pohledem k Hankovi. Ze svého místa na pohovce jsem mohla vidět, kdo to je, když otevřel dveře.

Stál tam James a... Jak se jen jmenuje? Kip. Moji sousedi z horního patra. „Viděli jsme policejní světla,“ vysvětlil James, když se naklonil, aby nahlédl přes Hanka. „Chtěli jsme se ujistit, že se Roxy nic nestalo.“

Kvůli mně takhle brzy ráno vstali, aby mě zkontrolovali. Měla jsem chuť je oba obejmout.

„Všechno je v pořádku,“ řekl Hank. „Ale teď se vraťte do svých bytů. Kdybychom něco potřebovali, víme, kde vás najdeme.“

James se nenechal odbýt. „Roxy je v pořádku, ano?“

„Ano. Jsem v pohodě.“ Zvýšila jsem hlas, aby mě oba chlapi mohli slyšet. Nesnášela jsem, jak se mi hlas chvěl. Nenáviděla jsem, že se tak moc bojím. „Všechno je v pořádku.“

Hank je dokázal vyprovodit ze dveří, ale nezavřel je, jak jsem čekala. Místo toho ustoupil stranou a řekl: „Tohle tísňové volání jsem převzal já, kámo.“ Srdce mi málem vyskočilo z hrudi, když do mého bytu vstoupil další policajt. Ne jen tak ledajaký policajt.

Reece.

Možná jsem měla halucinace a všechno tohle byla jen noční můra.

Reece vkročil do mého bytu, jako by sem patřil. Aniž by Hankovi odpověděl, přišel do obývacího pokoje a zběžně pohlédl na Nicka. „Co se tu k čertu děje?“

Neschopna odpovědi jsem na něj jen zírala.

Hank si povzdechl a zavřel dveře.

„Přijali jsme volání...“

„Slyšel jsem ho ve vysílačce,“ přerušil ho Reece. Oči měl v nejtmaším odstínu modré. „Když jsem uslyšel adresu možného vloupání, nemohl jsem tomu uvěřit, protože jsem dokázal myslet jen na to, že kdyby to byl opravdu tvůj dům, nevolala bys pouze policii.“ Praštil se rukou do hrudi, kousek nad odznak. „Volala bys mně.“

Spadla mi čelist. Fajn. Mám asi vážně halucinace.

„Myslel jsem, že máš pátky volné?“ komentoval to Nick suše.

„Dnes v noci zaskakuju.“ Půlnočně modré oči se upřely na Nicka. „A co tu sakra děláš ty?“

Nick se opřel a hodil si paži na opěradlo za mou hlavu. „Zavolala mi.“

Reece na zmíněnou paži přimhouřil pohled. „Ano?“

Hank si odkašlal. „V ložnici pro hosty bylo otevřené okno a ona tvrdí, že ji někdo vyfotil, zatímco spala.“

Řekl to takovým způsobem, tak posměšně, že jsem se probrala z otupělosti. „Tak se to stalo.“

Reece sklonil hlavu na stranu a široká ramena mu ztuhla. „Cože?“

„Někdo ji vyfotil jejím mobilem, zatímco spala,“ zopakoval Nick a bylo očividné, že tuhle část Reece ve vysílačce neslyšel.

Zaslechl Reece jenom moji adresu a ihned se sem přiřítíl? Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet.

Natáhl ruku k Hankovi. „Ukaž mi to.“ Předali si telefon a pak Reece tiše zaklel. „Okno v pokoji bylo otevřené?“

Hank přikývl. „Kdyby bylo zavřené, nemám tušení, jak by se otevřelo. Sklo nebylo rozbité.“ Zadíval se na mě. „Předpokládám, že obvykle zavíráš okna. Jestli ne, měla bys to začít dělat.“

„Okna zavírám.“ Sevřela jsem v prstech okraj příkrývky. „Vždycky zavírám okna.“

Všichni v místnosti si vyměnili pochybovačné pohledy, čemuž jsem vzhledem k současné situaci rozuměla. „Počkat,“ ozvala jsem se a naklonila se dopředu, takže jsem se chodidly dotkla podlahy. „Co tady děláš, Reeci?“

Sval na čelisti mu zacukal. „Nemůžu ani uvěřit, že se na to vůbec ptáš. No, ale víš co, zas tak moc mě to nepřekvapuje.“

„Co prosím?“

Oči se mu zaleskly, jak na mě shlížel. „Vážně se mě ptáš, proč tu jsem?“

Zvedla jsem se z pohovky, odhodila deku a došla až k němu. Což znamenalo, že jsem měla oči v úrovni jeho hrudi, ale co už. „Jo, vážně se ptám. A jestli tě to překvapuje, jsi fakt pitomec!“

„Pitomec?“ Velká ruka s mým telefonem se zvedla a ukázala k mé ložnici. „Tys nechala v ložnici otevřené okno, když víš, že někdo v téhle oblasti...“

„Nenechala jsem otevřené žádné okno! A stejně tak jsem ti nevolala, abys přijel!“

Sklonil bradu, ale pořád se mi díval do očí. „O tomhle si promluvíme později, Roxy.“

Všechny emoce ve mně vzkypěly a vyvalily se ven. „Tohle je šílené,“ vykřikla jsem a sbalila ruce do pěstí. „Celé dny mě ignoruješ. A ty... ty jsi mi lhal.“

Reece se odtáhl a trhl sebou.

Bez ohledu na to, že jsme měli publikum, jsem se nezarazila, přestože jsem věděla, že bych měla. Nikomu do toho nic nebylo a hlas se mi lámal při každém druhém slově, ale jak se odvažoval tady stát a tvářit se, jako by měl plné právo tady být?

„Taky jsi lhal, Reeci. Řekl jsi mi, že všechno bude v pohodě a že mi zavoláš. Jo, no, možná jsem pitomá, ale co vím, neudělal jsi to a my nejsme v pohodě. Prý že zajdeme na oběd. Samý kecy! Dokonce jsi mi ani neodepsal, ty kryso!“

„Ach, bože, tohle se ubírá směrem, který jsem rozhodně nečekal,“ zamumlal Nick.

„Že jsem ti neodepsal?“ Reece vykulil oči. „Odepsal jsem ti ve čtvrtek. Napsal jsem ti, že...“ Zarazil se. „Prostě jsem ti napsal.“

Ohromená, že mi lže přímo do očí, jsem se ostře zasmála. „Ne, nenapsal.“

Hank se na nás díval, těkal pohledem z jednoho na druhého, a přešlapoval z nohy na nohu. „No, lidi, myslím, že bychom se měli vrátit...“

„Nekecej blbosti, Roxy,“ vyštěkl Reece. „Opravdu jsem ti napsal.“

Založila jsem si ruce. „Tak se tvoje esemeska musela magicky vypařit. To je fuk. Nemáš další případ, kam musíš jet? Myslím, že Hank tohle zvládne. Není to tak, Hanku?“

Hank zvedl ruce, jako by chtěl říct, že se do toho nechce míchat. Fakt dobrá pomoc.

„Nemůžu tomu uvěřit.“ Reece sáhl do zadní kapsy a vytáhl svůj telefon. Poklepal na displej a otočil mobil ke mně. „Podívej se,“ řekl, a když jsem se začala dívat stranou, přistoupil blíž. „Podívej se na můj mobil, Roxy.“

Zhluboka jsem vydechla a neochotně udělala, o co mě požádal - nebo spíš co mi rozkázal. Rychle jsem se na telefon podívala a otevřela ústa, připravená vychrlit něco posměšného, místo toho jsem však pusu zase zaklapla.

Co to sakra...?

Sebrala jsem mu mobil z ruky a přiblížila si ho k obličejí, abych si přečetla slova a čas odeslání.

Ahoj, přesuňme ten oběd na neděli. Promluvíme si.

U zprávy byl čas odeslání a poznámka, že byla doručena.

Pravděpodobně asi deset minut poté, co jsem mu poslala esemesku já. Musela jsem být zrovna ve sprše. Zírala jsem na textovku a napůl čekala, že zmizí jako výplod mé fantazie.

„Přisahám,“ zašeptala jsem a zadívala se na něj. „Nikdy jsem tu zprávu neviděla. Víím, že se tu píše, že byla doručena, ale já ji neviděla.“

Reece se mi dlouze díval do očí. „Myslel jsem, že ses naštvála, protože jsem to chtěl přesunout.“ Jemně si ode mě vzal telefon zpátky. „A že proto jsi neodepsala. A jen abys věděla, chystal jsem se tu v neděli ukázat, bez ohledu na to, žes mi neodpověděla.“

„Mohl někdo tu zprávu vymazat, než jsi ji viděla?“ navrhl Nick.

Po páteři mi přejel mráz a chloupky na zátylku se mi postavily do pozoru. Tohle... tohle bylo skutečně šílené.

„Kdo by se vloupal do bytu, jen aby smazal zprávu?“ ozval se Hank a překřížil paže. „Nemluvě o tom, že by se musel dostat do bytu v tu správnou chvíli, aby tu textovku vymazal. A jenom tu jednu od Reece? Nesnažím se být za kreténa, ale ta pravděpodobnost, že se to takhle stalo, je minimální.“

Vím, že to znělo bláznivě, ale muselo to tak být. Tu zprávu jsem neviděla. Kdyby ano, odpověděla bych na ni a ta esemeska by mě ušetřila části bolesti na srdci. Ne úplně, ale částečně jo. Ovšem právě teď jsem se nemohla vzpamatovat z toho, že mi napsal a že měl v plánu se se mnou sejít. Na ničem ostatním teď nezáleželo.

Jak se Reece zadíval na můj mobil, v jeho krásném obličejí se objevilo napětí. Klouby mu zbělely, jak pevně telefon svíral.

„To není jediná divná věc,“ promluvil Nick a přilákal tak Reeceův znepokojující pohled. „Pověz mu, cos řekla mně.“

Posadila jsem se na okraj pohovky, úplně rozrušená. „Před pár týdnů jsem přišla domů z práce a běžela myčka. Nenastavila jsem ji, aby se zapnula. Upřímně, ani nevím, jak se to dělá.“

Hank povytáhl obočí.

„Pokračuj,“ pobídl mě tiše Reece. Nebylo to snadné, protože jsem věděla, že to všechno zní šíleně. „Jednou ráno jsem se probudila a našla ovladač od televize v ledničce. Napadlo mě, že jsem ho tam možná položila nevědomky, ale nikdy dřív jsem nic takového neudělala. Pak ta věc se záchodovým prkýnkem...“ Jakmile jsem to řekla, Reeceova prázdná ruka se sbalila do pěsti. „Ani to jsem neudělala. Jsem si tím docela jistá. Jednou se stalo, že jsem našla na malířském stojanu natažené nové plátno. Takové maličkosti - věci, u kterých jsem si nemohla být stoprocentně jistá, jestli jsem je udělala, nebo ne. Opravdu jsem si myslela, že se tu potuluje duch. Řekla jsem o tom mámě a Katie.“ Krátce jsem se zasmála. „Vím, že to zní hloupě, ale potom...“

Nikdy jsem neviděla Reece tak napjatého, jak teď přede mnou stál, se ztuhlými rysy v obličeji, jako by byl vytesaný z mramoru. „Potom co?“

Špičky uší mi zrudly. Tohle bylo to poslední, co bych chtěla zmiňovat před Hankem nebo Nickem. „Opravdu strašidelná věc - stejně strašidelná jako moje fotka, jak spím - se stala před pár dny. V úterý ráno,“ dodala jsem. Reece přimhouřil oči a hrud' se mu zvedla. „Dávala jsem nádobí do myčky.“

„To si pamatuju,“ poznamenal.

Fajn. No, asi v téhle chvíli nic netajíme. „Moje...“ Polkla jsem a do tváří se mi nahrnula červeně. „Moje kalhotky byly strčené v košíku na příbory. A ne, to jsem neudělala.“

„Ježíši,“ zamumlal Nick, vstal a zajel si rukou do vlasů. Zadíval se do kuchyně a ohrnul rty, jako by ho ta myčka osobně znechutila.

Hank mlčel. Jenom na mě zíral s šokovaným výrazem; aspoň tak to podle mě vypadalo.

Ovšem byl to Reece, který upoutal a udržel mou pozornost. Stál nehybně jako socha a nepřestával na mě hledět. „Proč jsi mi nic neřekla?“ Ta slova sotva zašeptal.

Ramena mi náhle poklesla, jak se přese mě převalila vlna vyčerpání. „Mluvili jsme v té chvíli o... něčem jiném a já jsem...“ Odmlčela jsem se a zavrtěla hlavou. Přesně jsem si všimla okamžiku, kdy mu došlo, co jsem tím myslela. Krev mu zabarvila tváře. Ten záblesk hněvu byl ve skutečnosti docela děsivý, a kdybych hluboko uvnitř nevěděla, že není namířený na mě, trošičku bych se ho bála. Obličejem mu proběhla myriáda syrových pocitů. „Byl jsem tady a...“ Nedokončil tu myšlenku. Otočil se k druhému policajtovi. „Vezmu tenhle případ, Hanku.“

„Ale...“

„Vezmu to,“ zopakoval tak tvrdým hlasem, že jsem se zachvěla.

Hank na něj chvíli hleděl a pak převrátil oči v sloup. „Jak chceš.“ Stiskl tlačítko na vysílačce na rameni a ohlásil: „Tady jedna nula osm. Hlídka tři nula jedna přebírá tu hlášenou vloupačku.“

Ozvala se statickým praskáním doprovázená odpověď, kterou jsem stěží slyšela, a pak se Hank sám vyprovodil ven. Nick zůstal stát u křesla. Zvedl ruku a promnul si bradu. „Je ti dobře?“

Nebyla jsem si jistá, jestli chci, aby Nick odešel, protože by to znamenalo, že tu s Reecem zůstaneme sami, ale věděla jsem, že musí být stejně vyčerpaný jako já. Přikývla jsem. „Děkuju, žes přijel. Jsem tvůj dlužník.“

Reece se zahleděl z okna a pohyboval čelistmi.

„Nic mi nedlužíš.“ Nick pohlédl na Reece a přimhouřil oči. „Jsi si jistá, že jsi teď už v pohodě?“

„Jo,“ zamumlala jsem, myšlenky roztříštěné.

U dveří se Nick zastavil. Úšklebek na jeho tváři sliboval potíže. „Mimochodem, líbí se mi ty mašličky na tvých kalhotkách.“

Ach, kristepane.

Reeceovi tak ztuhla čelist, že jsem myslela, že mu odpadne, když se díval za Nickem, jak se vyšoural ze dveří.

Zůstali jsme tu jenom my. Několik vteřin stál zády ke mně a pak se prudce otočil. Přešel k pohovce a posadil se na okraj konferenčního stolu, přímo přede mě. „Jsi v pohodě?“

Ano. Ne. Možná? Neměla jsem tušení. Cítila jsem toho příliš. Vyděšená ani nebylo to správné slovo pro ten pocit. Někdo tady byl - opakovaně. Cítila jsem se... zneuctěná. Někdo mi narušil soukromí. Jako by byly strženy všechny zdi mého bytu. A taky jsem se cítila hloupě, že jsem sváděla všechny ty podivnosti na něco

nadpřirozeného. Na druhou stranu, proč by si měl člověk myslet, že se k němu někdo vloupal jen proto, aby si pohrával s věcmi uvnitř? Zachvěla jsem se, když mi to všechno skutečně došlo. Někdo byl v mém bytě. Mnohokrát, dokonce, i když jsem byla zrovna doma. Strach zase vystrčil růžky. Jak se v tomhle bytě budu sakra znovu cítit v bezpečí? Rozhněvalo mě, že mě o ten pocit bezpečí někdo připravil a že s tím nemůžu vůbec nic dělat.

„Ani nevím, co cítím,“ odpověděla jsem nakonec a opřela se do gauče.

Reece se opřel lokty o kolena a vyčerpaně vydechl. Zvedla jsem k němu pohled, střetla se s jeho očima a neuhnula. V další vteřině moje štíty spadly a já se roztřeseně nadechla. Vypadal rozpolceně - rozervaně. Jako by prožíval stejně divokou škálu emocí jako já.

„Proč jsi mi neřekla, že se tu tohle všechno děje?“ zajímal se.

Sklopila jsem bradu a pokrčila rameny. „Upřímně jsem si myslela, že tu straší. Chci tím říct, proč bych si měla myslet, že se sem někdo vloupal, jen aby tu přesunul věci a dělal takové blbosti? A myslela jsem si, že za něco z toho možná můžu já, že jsem to udělala nevědomky, nebo na to zapomněla, jako třeba na tu myčku nebo ten ovladač.“

„Strkáš svoje kalhotky do myčky?“

„Ne.“ Ušklíbala jsem se.

„Pak jsi musela vědět, žes to nemohla udělat ty, zlato.“ Napřímil se a rozhlédl se kolem. „Kdy naposledy, než jsi je tam našla, jsi myčku použila?“

Věděla jsem, na co myslí. „V pondělí jsem ji nezkontrolovala.“

„Ale byla jsi doma celý den, je to tak?“

Přikývla jsem, přitáhla si nohy k sobě a objala kolena. Nemusel to říkat nahlas. Věděla jsem, na co myslí. Dnes to nebylo poprvé, kdy se ten člověk dostal do mého bytu, zatímco jsem spala. Bylo to jediné možné vysvětlení. Zavřela jsem oči a opřela se čelem o kolena. Hlas mi zněl neskutečně tence, když jsem promluvila. „Proč by to někdo dělal?“

„Aby si s tebou pohrával, Roxy. Tyhle věci, co udělal, byly takové maličkosti, že tě to jen zlehka vykolejilo a podivovala ses nad tím, ale hlavně jsi pochybovala o sobě. A proto jsi o tom nikomu neřekla. Držela jsi to v tajnosti.“ Odmlčel se. „Sakra, Roxy, kéž bych to věděl. Nebyl důvod, abys tomu čelila sama.“

„Ty mi věříš?“ zeptala jsem se. Můj hlas tlumily nohy.

„Proč bych ti k čertu nevěřil?“

Pokrčila jsem ramenem. „Hank se na mě díval, jako bych si to vymyslela. Nedivím se mu. Vím, že to všechno zní dost podezřele.“

„Seru na Hanka. Je to pitomec. A až se mi do rukou dostane ten kretén, který si s tebou pohrává, tak ho kurva vážně zabiju. Ale o tom si promluvíme později.“

Prudce jsem zvedla hlavu a zadívala se na něj s otevřenou pusou. Jeho reakce mě šokovala, navzdory tomu všemu.

Reece vstal. „Nechci, abys tu zůstala.“

Představa, že bych tu měla být, obzvlášť právě teď, mi taky nepřipadala jako něco, po čem bych toužila.

„Taky si budu muset vzít tvůj telefon, jestli z něj dokážeme sejmut jiný otisky než moje, tvoje nebo Hankovy. Nick se ho nedotkl, že ne?“

Zavrtěla jsem hlavou. Všechno to proběhlo jako v mlze. „Myslím, že ne.“

„Máš telefon navíc, do kterého si můžeš zatím přesunout simku?“

„Jo, mám jeden starší.“

„Dobrá. Sbal si pár věcí,“ pobídl mě a obešel pohovku. „Odvezu tě k sobě. Mám do konce směny ještě pár hodin, ale aspoň se budeš moct vyspat.“

Opět jsem si začínala myslet, že mám halucinace.

Když jsem se nepohnula, Reece pokračoval. „Bude to dobrý. Potřebuju, aby sis o tom promluvila s Coltonem. Může se zastavit u mě. Vyšetřuje, co se tu kolem děje. Kvůli tomu jsem v úterý ráno musel odjet pustit ven jeho psa.“

V tom okamžiku mi to docvaklo. Ten rozhovor mezi Brockem a Jaxem. „Ta holka, co pracuje v klubu, kde trénuje Brock?“

Reece na mě přimhouřil oči. „Slyšela jsi o tom?“

„Jo, Brock se stavil v hospodě. Říkal...“ Zachvěla jsem se. „Říkal, že ji zřídili. Byla...?“ Dokonce jsem to ani nedokázala vyslovit.

Nasadil policejní masku. Všechny emoce se mu z obličeje vytratily. „Nemůžu zacházet do detailů. Ne že bych ti nevěřil, že si to necháš pro sebe, ale z úcty k oběti. Jsme si však docela jistí, že všechny ty nedávné útoky jsou propojené. Násilí se stupňuje.“

„K čemu?“ zašeptala jsem.

Díval se mi do očí. „Fyzické ublížení - horší, než si dokážeš představit.“

Přelil se přese mě pocit hnusu. „Proboha, chudinky ty holky. Já...“ Vytřeštila jsem oči. „Myslíš si, že tohle má něco společného s tím, co se stalo jim?“

Klekl si a položil mi ruku na koleno. „Nevím, ale nic - to ti přísahám - nic takového se tobě nestane. Tak pojd', ať odsud můžeme vypadnout.“

Dívala jsem se, jak vstal a otočil se. „Počkej. Nemůžu jít k tobě.“

Sklonil hlavu na stranu a pohlédl na mě. „Proč ne?“

„Proč ne? Hm, myslím, žeš mi řekl pěkně jasně, žeš... že jsem lhala a že se s tím nemůžeš vyrovnat. Takže s tebou nemůžu zůstat.“ Nebylo myslitelné, abych tomu teď čelila. „Můžu jet k rodičům.“

Výraz v jeho tváři změkkl. „Ty a já si musíme promluvit. Jenom na to teď není vhodná doba. Ale pojeděš se mnou domů.“

Přimhouřila jsem oči. „Fakt si nemyslím, že máš právo mi cokoli přikazovat.“

„Opravdu chceš probudit svoje rodiče? Víš, kolik je hodin? Chceš je tak vyděsit?“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. „Zatraceně, máš pravdu, ale byla to podpásovka.“

„Není to podpásovka, jen mám prostě pravdu,“ odtušil. „Tak pojd', sbalíš si věci a vypadneme odsud.“

Upřímně, mohla jsem tam sedět a dohadovat se s ním. Mohla jsem jet ke Katie nebo počkat, až bude rozumnější hodina, ale viděla jsem v jeho obličeji pevné odhodlání. Tuhle bitvu bych nevyhrála snadno a byla jsem příliš vyčerpaná a nechtěla jsem tu zůstat o nic déle, než jsem musela.

Vstala jsem a zamířila zpátky do své ložnice s Reecem v patách. Zatímco jsem si balila pár kousků oblečení, zkontroloval vedlejší pokoj. Být i pár minut v téhle místnosti mě pěkně děsilo a nevěděla jsem, jestli se to někdy změní.

Zhluboka jsem vydechla a bojovala se slzami.

Reece vyšel z druhého pokoje, obličej o odstín nebo dva bledší. Ztuhla jsem a zastavila se s rukou nad popruhem batohu. „Něco jsi našel?“

Reece zamrkal a zavrtěl hlavou. „Ne. Jsi připravená?“

Oblékla jsem si dlouhý tlustý svetr, který mi sahal po kolena, popadla batoh a vklouzla do nízkých bot. Nevěřila jsem svému hlasu, tak jsem jenom přikývla.

Reece mě vyvedl mlčky z bytu a zamkl. Když jsem vyšla na verandu, v obou bytech nahoře se svítilo a mě napadlo, že bych sousedům měla upéct sušenky, nebo tak něco.

Jela jsem na místě spolujezdce v policejním autě - kde to překvapivě příjemně vonělo, jako čerstvá jablka - a kdykoli jindy bych byla vzrušená ze všech těch tlačítek a možnosti zapnutí houkačky, ale teď jsem jen hleděla z okna do temnoty, zatímco se na horizont drápalo svítání. „Držíš se?“ zeptal se Reece.

Podívala jsem se na něj a překvapilo mě nutkání natáhnout ruku a pohladit ho prsty po bradě. Dotknout se ho. Nebo aby se mě dotkl on. „Jo, jsem v pohodě.“

Úkosem na mě pohlédl. Trochu pobaveně a zároveň ustaraně. „Je úplně v pořádku, když ti v takové situaci nebude dobře.“

Sklopila jsem pohled na své ruce a mlčela.

Cestou k němu jsme už nepromluvili. Bydlel v docela velkém apartmá nedaleko Jaxe, ve druhém patře. Pustil mě dovnitř, a když jsem vešla, přivítala mě vůně čistého prádla.

Reece se protáhl kolem mě a rozsvítil. Náhlé světlo mě přinutilo zamrkat a hlavou mi proběhlo, co jsem to jen dnes měla za noc, že jsem nakonec skončila u Reece doma.

Široká hala vedla do velké kuchyně a jídelny. V obývacím pokoji bylo uklizeno až na koš prádla odložený na konferenčním stole.

Reece se zamračil, když to uviděl. Přešel ke stolu a vzal koš do rukou.

„Jestli si správně pamatuju, víš, kde je postel, a myslela sis, že je opravdu pohodlná, takže se chovej jako doma.“

Překvapilo mě, že se o té noci zmínil tak ledabyly. Než se vrátil zpátky, moc daleko jsem nedošla, jen jsem odložila batoh vedle pohovky. S pobavením jsem sledovala, jak sebral z okraje stolu sáček čipsů a vyhodil ho v kuchyni do koše.

„Budu muset zajet na stanici a nechat z tvého telefonu sejmout otisky prstů,“ řekl a prohrábl si rukou vlasy. Ten pohyb způsobil, že se mu uniforma kolem bicepsu napnula. „Mám pevnou linku rozvedenou do několika pokojů. Telefonní číslo na stanici je na ledničce. Kdybys potřebovala, zavolej na něj nebo na můj mobil. Měl bych se vrátit domů něco po osmé ráno.“

Přikývla jsem.

Zastavil se přede mnou a já se zhluboka nadechla. Přitáhla jsem si svetr pevněji kolem sebe a zvedla bradu. Díval se mi do očí.

„Ve skutečnosti nejsem v pohodě s tím, co se stalo,“ přiznala jsem tichým hláskem. „Ani trochu.“

Myslím, že nějak pochopil, že nemluvím jenom o tom, co se stalo v mém bytě. Chvilí jsem myslela, že nic neřekne. Že se prostě jen otočí a odejde z bytu.

Potom však přistoupil blíž a pomalu - ach, tak pomalu - mě objal paží kolem ramen a přitáhl k sobě. Na vteřinu jsem zaváhala, pak se podvolila a opřela se hlavou o jeho hrud'. Na tváři mě zastudil odznak, ale bylo mi to fuk. Teplo jeho těla, jeho objetí mi za to stálo.

Druhou rukou mě chytil za zátylek a sklonil bradu k mé sehnuté hlavě.

Cítila jsem, jak se zhluboka nadechl, a zavřela oči. „Vím to,“ poznamenal ochraptěle. „Vím to, Roxy.“

Pár vteřin mě Reece držel a potom ustoupil. Rukou sjel na mou tvář a zadíval se mi do očí. „Odpočiň si. Vráť se, co nejdřív to půjde.“

Nepohnula jsem se, dokud jsem neuslyšela, jak zavírá a zamyká dveře, a ani potom jsem se několik minut nehýbala. Reece povídal, ať si lehnu do jeho postele, ale v ní jsem prostě spát nemohla. Hlavně kvůli tomu, že jsme to mezi sebou ještě nevyřešili. Sice mi teď pomáhal, ale byl dobrý chlap. A tohle dobří chlapi dělají.

Odsunula jsem dva ze tří polštářů na béžové pohovce ke straně, stáhla jsem z ní přehoz a pak se na ni položila. Měkký gauč mě okamžitě pohltil, a když jsem zavřela oči, věděla jsem, že za chvíli usnu. Přestože to znělo bláznivě, cítila jsem se tady v bezpečí a se spánkem, který se o mě pokoušel, nebojovala.

Usnula jsem a ani nevím, na jak dlouho. Na minuty? Nebo možná hodiny? Nic se mi nezdálo. Šlo o ten hluboký spánek, z kterého když se probudíte, ani nevíte, kde jste a co je za den.

Byla jsem u Reece doma. Správně. Na to jsem si vzpomínala. Na to, jak jsem skoro hned usnula na jeho opravdu pohodlném gauči. Nábytek si uměl vybrat skutečně dobře. Začala jsem se protahovat, ale ztuhla, když jsem si uvědomila, že je ta pohovka podivně tvrdá... a teplá.

Zmateně jsem pohnula rukou a ta sklouzla po něčem hladkém jako hedvábí nataženém přes mramor - přes něco teplého a velice tvrdého. A zvlněného.

Prsty se mi propadly. Je to pupek? Prudce jsem otevřela oči.

Ježíši, rozhodně jsem nebyla tam, kde jsem usnula. To, co jsem právě ohmatávala, nebyla pohovka.

Byl to Reece - spící Reece bez trička. Ležela jsem k němu schoulená v jeho posteli.

18. kapitola

Kdyby to byl sen, nechtěla bych se z něj probudit. Z mnoha důvodů, ale především proto, že nic se nedalo srovnat s tím, co jsem cítila, když jsem se probudila vedle tohoto muže. Zažila jsem to dosud teprve dvakrát, a to mi zdaleka nestačilo.

Částečně mě šokovalo, že jsem spala tak tvrdě, že mě Reece byl schopen přenést, aniž bych se probudila. Snažila jsem se, si představit, co dělal, když se vrátil domů. Očividně se nejdříve svlékl a věděla jsem, že má na sobě pyžamové kalhoty, protože jsem na holých nohou cítila jejich měkkou látku. Musel mě vzít do náruče a odnést do ložnice. Nevěděla jsem, jestli mě položil tak blízko k sobě, jak jsem teď ležela, nebo jestli jsem se k němu sama přitulila. Tak či tak mezi námi nebyl žádný prostor a jeho ruka spočívala na mém zadku.

Jak jsem tam tak ležela, srdce mě bolelo, když jsem poslouchala tiché chrápání a uvědomila si, jak moc po tomhle toužím. Ne s kýmkoli, ale právě s ním. Navzdory naší pošramocené minulosti a všemu, co si musíme vyříkat, on... on se o mě pořád stará.

Z toho jasně vyplývalo, jaký je to muž. Slušný a laskavý až do morku kostí, a takových je jako šafránu.

A Reece je navíc opravdu pastva pro oči.

Ve spánku měl rysy uvolněné, čišela z nich otevřenost, kterou jste mohli zahlédnout jen zřídka, když byl vzhůru. Vždycky z něj vycházela soustředěná síla a ta z něj vyzařovala, dokonce, i když spal. Nemyslím, že to bylo kvůli tomu, že byl polda. Prostě to vycházelo z jeho podstaty, lnulo to k němu jako druhá kůže.

Plné, pěkně tvarované rty měl pootevřené a já odolávala nutkání ten spodní palcem pohladit. Ještě těžší bylo upřít si potřebu ho políbit, protože jsem opravdu toužila ucítit ty rty zase na svých.

Pokožku pod mou rukou měl teplou a hladkou. Věděla jsem, že musím co nejdříve zvednout zadek z jeho postele, jinak provedu něco úplně nevhodného, jako třeba vklouznu rukou pod jeho pyžamové kalhoty.

Opatrně jsem se od něj odtáhla a vstala z postele. Na jejím okraji ležel můj svetr, tak jsem do něj vklouzla a přitáhla si ho k tělu, protože jsem okamžitě postrádala teplo Reeceova těla. Nechtěla jsem ho probudit, jelikož bylo ještě hodně brzy a nemohl spát dlouho, proto jsem se po špičkách vyplížila z ložnice a dveře za sebou tiše zavřela.

Jak jsem šla do obývacího pokoje, v bytě bylo ticho jako v hrobě. Vzpomněla jsem si, že má balkon, otevřela jsem dveře a vyšla ven. Nadechla jsem se ranního vzduchu a rozhlédla se. Z balkonu byl výhled na lesní porost a bylo tu docela soukromí.

Reece zahradničil.

Buď on, nebo se o to někdo staral.

Z kovaného zábradlí visely truhlíky plné pěkných růžových a fialových kyticí. Kromě toho tu stály květináče a v rohu bylo zavěšené bujné kapradí, mimo přímý dosah slunečních paprsků. Blízko sebe se roztahovala dvě široká proutěná křesla.

Do jednoho jsem se posadila a nohy skrčila vedle sebe. Nemohla jsem uvěřit, jak je chladno. Když jsem se skutečně zamyslela nad tím, jak rychle se roční období mění, skoro mě to omráčilo.

Jak jsem tam tak seděla, hlavou mi vířily myšlenky. Nemohla jsem si vzpomenout, jestli jsem si s sebou vzala brýle, když jsem odešla ze svého bytu. I když na tom až tak nezáleželo, protože jsem tu neměla své auto. Budu se pro ně muset zastavit doma, než dnes odpoledne půjdu do práce.

Doma.

Zachvěla jsem se, a nemělo to co dělat s chladným vzduchem. Skoro jsem tomu nemohla uvěřit - někdo mě pronásledoval. Sledoval mě, sakra. Mě. Mírně jsem potřásla hlavou. Přesně to se dělo. Už jsem dál nemohla vtipkovat o tom, že je to Casper nebo jiný zvrhlý duch nebo odhalit nějaký typ mentální poruchy. Někdo se vloupal do mého bytu, zatímco jsem byla uvnitř. Smazal mi zprávy, když jsem se sprchovala. Vyfotil mě. Z toho všeho byly tyhle dvě věci nejděsivější. Ale ještě horší bylo, že jsem vůbec neměla tušení, že se to děje. Nedokázala jsem si to ani představit, ani zkusit hádat, kdo by to mohl být.

Dean, přestože byl neodbytný, mi nepřipadal jako šílenec. Mohl to být někdo cizí - ten chlap, který byl zodpovědný za to, co se stalo těm ostatním holkám - což byla ještě děsivější myšlenka. Co já vím, klidně mohl chodit každý den k nám do hospody. Třeba jsem s ním mluvila a usmívala se na něj.

Ježíši Kriste, i jen ta představa byla strašlivá. Měla jsem kvůli tomu chuť nevystřčit z bytu ani nos, jenomže jsem v bezpečí nebyla ani doma. Proboha. Pevně jsem zavřela oči. Co budu dělat? Nenáviděla jsem pomyslení, že bych musela změnit celý svůj život kvůli nějakému šílenci, nějakému duchovi, o němž jsem ani neměla tušení, kdo to je.

Na druhou stranu duch minulosti už můj život změnil. Kvůli tomu, co se stalo Charliemu, jsem dělala, nebo naopak nedělala některé věci. To bylo vystřízlivění, na které jsem ještě nebyla dost vzhůru, abych se jím hlouběji zabývala.

Něco mě napadlo. Možná to přece jen byl někdo, koho jsem znala. Ne Dean. Žádný kluk, se kterým jsem randila. Možná to byl někdo, kdo se zrovna nedávno vrátil do mého života - nechtěný přírůstek.

Henry Williams.

Nedávalo to moc smysl, ale když jsem chodila na střední, byl docela podivín. Sice pěkný kluk, přesto zvláštní. Možná mu nestačilo, že zničil život Charliemu. Možná mě chtěl dovést k šílenství. Upřímně - znělo to bláznivě.

Stejně bláznivě, jako že se někdo vloupal do mého bytu a vyfotil mě.

Otevřela jsem oči zrovna ve chvíli, kdy po trávníku pode mnou proběhl hnědý zajíc a zmizel mezi stromy. Tedy, aspoň myslím, že to byl zajíc. Viděla jsem spíš hnědou šmouhu. Klidně to mohla být třeba vačice. Nemohla jsem uvěřit, že jsem u Reece. Nesmím tomu přikládat moc velkou váhu. Shrnula jsem si vlasy dozadu a unaveně si povzdechla. Dokonce i v tom tichu, obklopená hopkajícími zajíci a krásnými květinami, jsem stěží dokázala porozumět tomu, co cítím k Reeceovi. Moje city k němu se prolínaly jako zamotaná pavučina naší minulosti a přítomnosti. Za ty roky vašeň narůstala a...

Nedokázala jsem o tom ani přemýšlet.

Přestože jsem si přiznala, že mi na něm hodně záleží - a už pěkně dlouho - láska mě děsila. To, co se stalo s Charliem, mě poučilo. Měla jsem toho kluka ráda víc než cokoli na světě, a když jsem ho v šestnácti viděla zraněného, něco ve mně to zabilo a pořád dál zabíjelo. Nemůžu se zamilovat do Reece, ne tak hluboce. Ne když jeho každodenní práce znamená, že může být zraněn nebo i něco horšího. Škubla jsem sebou, ale taková je pravda. Bože, tyhle myšlenky jsou sakra k ničemu, protože...

Dveře se otevřely, na balkon vstoupil Reece a jeho modré ospalé oči si mě našly. Žaludek se mi při pohledu na něj zachvěl. Po ránu vypadal opravdu rozkošně. Rozcuchané vlasy, lehké strniště na bradě, prostě totálně k nakousnutí.

„Ahoj,“ řekl a koutkem rtů se na mě ušklíbl.

Moje rty okamžitě odpověděly. Bylo zjevné, že pořád ještě napůl spí. „Ahoj. Nevzbudila jsem tě, že ne?“

„Nemyslím.“ Zvedl ruku a prsty si prohrábl vlasy. Moje oči se zastavily na bicepsu a svalech podél jeho hrudi. Zavrtěla jsem se v křesle, sama překvapená, jak moc můžu být vzrušená z pohledu na chlapa, který se škrábe na hlavě. Posadil se do křesla vedle mě. „Chci říct, že jsem se probudil a tys byla pryč.“ Opřel se, roztáhl nohy a hlavu natočil ke mně. „Dělal jsem si starosti, když jsem tě vedle sebe neviděl. Je ti dobře?“

Pootevřela jsem rty. Jeho slova mě zasáhla. „Jo, prostě jsem se probrala a nechtěla vzbudit i tebe. Nemohl jsi spát moc dlouho.“

Líně pokrčil rameny. „Většinou moc dlouho nespím. Tu a tam pár hodin, zvlášť když pracuju.“

Pomyslela jsem na tu noc na pohovce, kdy mi to připadalo, že se probral z noční můry. „Musíš být ale unavenej.“

Zadíval se na mě přimhouřenýma očima a znovu pokrčil rameny. „To platí i pro tebe, zlato. Máš stejně šílenou pracovní dobu jako já. Zvládáš to a já taky.“

„Máš pravdu,“ zamumlala jsem a rozhlédla se po trávníku. „Líbí se mi to - myslím ten balkon.“ Začervenala jsem se a v duchu se nakopla. „Je tu soukromí a klid.“

„Taky se mi tu líbí. Alespoň jednou denně se snažím sem zajít a vypít si tu kafe.“

Koutkem oka jsem zahlédla, že zvedl paže nad hlavu a protáhl se. Musela jsem se podívat. Jsem taky jenom člověk a sladký bože, jsem tak ráda, že jsem to udělala. Prohnul záda a kosti zapraskaly. Ten chlap byl chodící hřích.

„Dobře se tu přemýšlí,“ dokončil a spustil paže.

Očima jsem přejížděla po jeho hrudníku, pevném břiše až k jemnému proužku tmavých chloupků, který končil pod pyžamovými kalhotami. „Tomu... hm, tomu rozumím.“

Na chvíli se odmlčel a potom řekl: „Mluvil jsem dnes ráno s Coltonem. Brzy se tu zastaví. Zůstanu s tebou, zatímco spolu budete mluvit.“

Zachvěla jsem se a přitáhla si svetr blíž k tělu. Přikývla jsem. „Víš, co se stalo?“

„Ano.“

Zadívala jsem se na ptáka, který proletěl kolem balkonu. „Myslí si, že to má něco společného s těmi dalšími případy?“

„To nevím. Myslím, že si s tebou chce nejdřív promluvit, než dojde k takovému závěru.“ Tiše si povzdechl. „Roxy, jsi vážně v pohodě?“

Nebyla to jednoduchá otázka. Mezi námi viselo tolik nedořešených věcí, o kterých jsme si potřebovali promluvit, ale já na to nebyla připravená.

„Charlieho zase napojili na nitrožilní výživu,“ řekla jsem nakonec a zvedla oči k modré obloze bez mráčku. Podobnou barvu měly Reeceovy oči. „Nesnášel to, když ho už předtím připojili, proto ho museli připoutat. Je pro mě těžké ho tak vidět.“

„To je mi líto.“ Z jeho hlasu čísel skutečný soucit.

Přikývla jsem. „Naposledy, když nejedl, dostal záchvat.“

„Na to si vzpomínám,“ poznamenal tiše.

„Překvapeně jsem se na něj zadívala. „Opravdu?“

Reece přikývl. „Jo. Vzpomínám si, že jsi o tom mluvila, a vím, že nechybělo moc a přišla bys o něj.“

Zaplavila mě bolest. Opřela jsem se do křesla. „Tak moc se bojím.“

„O Charlieho?“

„Jo,“ zašeptala jsem a kousla se do rtu, když natáhl ruku a sevřel mou paži. Měla jsem pocit, jako by se mi srdce dvojnásobně nafouklo. „Bojím se, že ho ztratím. Opravdu se bojím.“

Jemně mi sevřel paži. „Kéž bych mohl říct něco, co by ti pomohlo.“

„Já vím.“ Polkla jsem knedlík v krku.

Chvíli se mi díval upřeně do očí a potom ruku stáhl. Měla jsem chuť vlézt si k němu na klín a omotat se kolem něj jako chobotnice, ale věděla jsem, že to by asi nebyl nejlepší nápad.

„Chci se tě znovu na něco zeptat. A doufám, že mi odpovíš jinak než posledně.“

Bože, nevěděla jsem, jestli jsem na to připravená. „Na co?“

„Proč jsi mi neřekla, co se u tebe doma děje, Roxy?“

Nejdřív jsem nevěděla, jak na tu otázku odpovědět. „Nevím. Předpokládám, že jsem nechtěla, aby si někdo myslel, že jsem se pomátla, když věřím v duchy, nebo že jsem si to vymyslela, abych k sobě připoutala pozornost. Myslím tím, kolik asi žen přijde na stanici kvůli tomu, že se bojí, že je někdo sleduje, a je to odloženo jako nedůležité? Tohle se ženám stává pořád.“

Reece zavrtěl hlavou. „Ne když to ohlásí mně.“

„Ty jsi jinej,“ podotkla jsem a položila nohy na zem. Beton mě pod bosými chodidly studil.

„Tak proč jsi mi nic neřekla?“

Kousala jsem se do rtu a svírala područky křesla. „Opravdu jsem nevěděla, co se děje, a když jsem našla svoje... svoje věci v myčce, nemyslela jsem si, že by bylo správné, abych o tom začala, zrovna když...“ Neschopna dál sedět jsem vstala a přešla k zábradlí.

„Dobře víš, co se dělo.“

Chvíli se mi díval do očí a pak pohledem uhnul. Dlaní si přejel přes hrudník nad srdcem a zamračil se. „Když mi dnes ráno došlo, že jsem u tebe byl, když jsi to zjistila, a neměl o tom tušení, měl jsem chuť se nakopat do koulí.“

Povytáhla jsem obočí.

Sval na čelisti mu zacukal. „Myslím to vážně. To, co se ti dělo, muselo být pěkně děsivý. To, že jsi našla svoje kalhotky v myčce. Že jsi nevěděla, co se děje, nebo že sis myslela, že u tebe doma straší duch, to tě muselo přivádět k šílenství. A tím vším sis procházela sama - sama, když jsem byl přítom s tebou.“ Přesunul se ke kraji křesla a nahnul se dopředu. „Sakra, nenávidím to pomyšlení, že sis tím musela projít.“

Zhluboka jsem se nadechla, ale dech se mi zarazil. „Zlobil ses... a měl jsi na to plné právo.“

„Jo.“ Vzhlédl ke mně skrz husté řasy. „Ale i tak jsem tu měl pro tebe být. Měla jsi být schopna mě zarazit a ukázat mi, co se stalo. Není tvoje chyba, žes to neudělala. To já jsem tě dostal do takové pozice a omlouvám se za to.“

Otevřela jsem ústa, ovšem nevěděla, co na to říct.

„Je na čase si o tom promluvit,“ prohlásil a jeho hlas nepřipouštěl žádné námitky. „A pěkně na rovinu. Oba dva. Nic před sebou netajit.“

Opřela jsem se o zábradlí, cítila se trochu slabá, ale neutekla jsem, ani jsem se před tím nesnažila ukrýt. Nebyla jsem zbabělec. Alespoň jsem se o to snažila.

„Máš pravdu,“ přikývla jsem, ovšem přála si, aby si na sebe hodil tričko, protože to jeho tělo mě pěkně rozptylovalo.

„Víš, že jsem byl naštvanej. A taky víš proč.“

„Ze všeho nejvíc nenávidíš lži. Vím, že to tak cítíš kvůli svému tátovi,“ řekla jsem a pokračovala dál, než jsem se mohla zarazit.

„Právě proto bylo pro mě těžký si s tebou o té noci promluvit. Nechci to tím omlouvat, ale prostě chci, abys pochopil, proč jsem mlčela.“

„Lži nejsou to, co nenávidím nejvíc, Roxy. Nenávidím zatracený dravce, co pronásledují ženy a lidi, na kterých mi záleží. To zabírá vyšší příčku. Taky vraždy a znásilnění,“ pokračoval.

Myslím, že jsem pochopila, kam tím míří. „Ale jo, byl jsem naštvanej. A pořád tak trochu jsem.“

V duchu jsem se ošila. A teď to přijde...

„Proto jsem odešel. Kéž bych to neudělal. Ale musím být k tobě upřímněj - bylo pravděpodobně dobře, že jsem odešel, protože to poslední, co jsem chtěl, bylo říct ti něco, čeho bych později litoval a nemohl vzít zpátky. Ovšem když teď vím, čím sis procházela, přeju si, abych zůstal s tebou. Možná by ses mi otevřela a prozradila mi, co se děje.“ Poškrábal se rukou na zátylku. „Nechme teď tohle svinstvo na chvíli stranou, protože o tom se pobavíme, až přijde Colton.“

„Dobře,“ přikývla jsem a ztuhla. Sklonil hlavu a hrudník se mu zvedl, jak se zhluboka nadechl. „Potřeboval jsem prostor. Potřeboval jsem si pročistit hlavu a zbavit se toho hněvu, co mě ovládal. Víc než jednou jsem zjistil, že pokoušet se vést důležitěj rozhovor, když jsi naštvanej, není právě nejchytřejší. Většinou to dopadne na hovno a to poslední, co bych chtěl, je podělat si to s tebou.“ Copak už se to nepodělalo?

Reeceovy oči byly temně, oslnivě modré, když se střetly s mými. „Ve čtvrtek jsem ještě nebyl připraveněj si s tebou promluvit, ale už jsem věděl, kam tohle míří.“

Hrudník se mi prudce zvedl a klesl, jak jsem se obrnila.

„Přemýšlel jsem o tom. Opravdu chápu, proč jsi byla rozhozená, a vím, že chápeš, proč jsem byl naštvanej já. Oba jsme to, každý svým způsobem, podělali.“

„To jo,“ zašeptala jsem a chtělo se mi brečet. Začala jsem se otáčet, ale Reece mě chytil za ruku. S očima dokořán jsem se k němu obrátila.

„Myslím, že jsme to udělali špatně,“ prohlásil a propletl naše prsty.

Neměla jsem tušení, kam tohle povede, ale držel mě za ruku, tak s ním půjdu někam, kde nebudu mít chuť skočit z balkonu. „Jo?“

Reece přikývl. „Na rovinu, dobře? Musím ti něco říct.“

„Na rovinu,“ zopakovala jsem.

Povytláhl koutek úst. „Poprvé, když jsem si tě všiml - jako opravdu všiml - ti bylo šestnáct a byla jsi venku na zahradě s Charliem. Neměl jsem tušení, co jste se oba snažili na té vodní skluzavce dělat, ale upřímně, bylo mi to jedno, protože jsi na sobě měla ty nejmenší bikiny, co jsem kdy viděl.“

„Na žádnou skluzavku si nepamatuju,“ zamumlala jsem.

Přitáhl si mě o kousek blíž. „Já jo. Bylo to v červnu, okolo dvou hodin odpoledne a sledoval jsem tě z kuchyňského okna. Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že jsi moc mladá na to, abych měl takové myšlenky.“

Byla jsem zvědavá a nemohla to nechat být. „Jaké myšlenky?“

„Takové, které běží hlavou pubertákovi, když vidí pěknou kočku v plavkách, které jí sotva zakrývají zadek,“ odpověděl. „Myslím, že jsem se od toho okna nepohnul tak dlouho, až už jsem to nemohl dál snést. A nemyslím, že chceš vědět, co jsem dělal, když jsem od toho okna odešel.“

Otevřela jsem pusu. „Cos dělal?“

Povytláhl obočí. „Dám ti dvě nápovědy. Sprcha. Moje ruka.“

„Ach.“ Pokožka mě mravenčila, jak mnou projelo prudké vzrušení.

„Jo,“ zamumlal a přitáhl si mě ještě blíž. Nohama jsem se otřela o jeho kolena. „Pak ti bylo sedmnáct a tys mi vyrobila narozeninové přání. Nevím proč, ale když ses na mě usmála a to přáníčko mi podala, usadila ses na mém radaru a už nikdy jsi z něj nezmizela.“

Na to přáníčko jsem si pamatovala. Strávila jsem jeho výrobou několik dní. Malovala jsem Sochu svobody, protože jsem věděla, že byl posedlý armádou a službou vlasti. Když jsem mu přání dávala, připadala jsem si pěkně hloupě, ale on se usmíval a jednou paží mě objal, což mi vždycky přišlo jako divné objetí. Myslela jsem si, že mu připadám jako hloupé děcko.

„Když jsem se vrátil z armády a uviděl tě...“ Zavrtěl hlavou. „To, jak jsi mě objala. Nikdy dřív mě tak nikdo neobjal. Nerozuměl jsem

tomu, proč jsi byla první člověk, kterého jsem opravdu chtěl vidět, když jsem se vrátil. Nechápal jsem zatraceně dlouho, proč jsem začal chodit do té díry, jakou dřív bývala hospoda U Mony. A když jsem si konečně dal dvě a dvě dohromady a přišel na to, že tě chci, došlo k té zatracený střelbě.“

Ztěžka jsem polkla. Věděla jsem, že Reece ta střelba ve službě těžce zasáhla a začal hodně pít, ale než jsem mohla něco říct, pokračoval: „Neměl jsem to tenkrát v hlavě v pořádku, abych s tím mohl něco udělat. Začal jsem chodit do hospody víc kvůli tomu, abych se opil, než abych tě viděl. A potom... no, potom došlo k té naší společný noci.“ Naklonil hlavu na stranu. „Proto jsem toho litoval. Protože jsem byl namol a neměl to v hlavě správně srovnaný. Nechtěl jsem, aby se kolem mě někdo motal, natož právě ty.“

„Reeci,“ zašeptala jsem.

Zadíval se mi přímo do očí. „Než jsem si skutečně uvědomil, co k tobě cítím, přestala ses se mnou bavit a jako vždy se mi to prostě vymklo z rukou.“

Srdce mi prudce bušilo, jak jsem se na něj dívala. „Co mi tím chceš říct, Reeci?“

Znovu se mu na tváři objevil ten poloúšklebek, natáhl ruku a přitáhl si mě do klína. Zalapala jsem po dechu. Boky jsem se ocitla mezi jeho silnými stehny. Pořád mě držel za ruku, druhou paží mě objal kolem pasu a opřel se do křesla. Neměla jsem na vybranou a skončila natažená na jeho hrudi. Volnou ruku jsem mu položila na rameno. Z té blízkosti se mi okamžitě zahřálo tělo.

Ocitli jsme se tváří v tvář. „A kvůli tomu všemu jsme tohle udělali špatně. Ne že bych litoval, že jsem byl v tobě. Do prdele, to ani omylem. Když se ohlídnu zpátky, jsem zatraceně rád, že to bylo naše poprvé.“ Paže na mém pasu se pohnula a jeho ruka mi sklouzla po zadku na okraj mých šortek a pak až na moji nahou nohu. „Ale měl jsem pro tebe udělat víc. Zajít s tebou na večeři, do kina, prostě to všechno. Zasloužila sis to. Myslím, že po tom všem si to zasloužíme oba.“

„Myslíš?“ Hlas mi přeskočil. Nemohla jsem uvěřit, co to slyším.

„Jo, zasloužíme.“ Sjel očima na mou tvář a na ústa. „Co kdybychom začali znovu? Chtěla bys?“

Pořád jsem neměla tušení, co na to říct.

Reece povytáhl obočí. „Podle toho, jak mě hladíš po krku, bych řekl, že bys chtěla, zlato, ale rád bych ta slova slyšel vyjít z tvé pěkné pusinky.“

Hladím? Pohlédla jsem na ruku. Sakra, fakt ho hladím. „Tohle jsem nečekala,“ přiznala jsem. „Myslela jsem, že mi řekneš, že chceš být jenom můj kamarád... nebo něco takovýho.“

„Roxy, už jsem ti říkal, že hledám mnohem víc.“

„Ale...“

Sklonil bradu a opřel se čelem o moje. „Byl jsem naštvanej, ale moje city se nezměnily.“ Na úder srdce se odmlčel. „Změnilo se tím něco pro tebe?“

Částečně jsem si přála, aby změnilo, protože tahleta věc s Reecem byla nebezpečná pro moje srdce a zdravý rozum. Opravdu bych se do něj mohla zamilovat, ale já... toužila jsem po něm a... a tu myšlenku jsem nechtěla dokončit. „To by se mi líbilo.“

„To jsem si myslel.“

Srdce mi poskočilo. „Jsi zatraceně namyšlenej.“

„Jenom říkám pravdu,“ škádlil mě, popadl můj fialový pramen vlasů a otočil si ho kolem prstu.

Zhluboka jsem se nadechla, když mi jeho teplý dech ovanul rty. Byla jsem úplně omámená. A moje srdce taky, a způsobem, který se mi líbil, ale zároveň mi dělal starosti. Tohle bylo opravdu to poslední, co bych čekala. Znenadání se moje přítomnost a budoucnost s ním změnily.

„Počkat,“ vydechla jsem a odtáhla se od něj. „Když začneme znovu, znamená to něco jako žádný sex do třetího rande, nebo tak?“

„To jako vážně?“

Přimhouřila jsem oči. „Je to důležitá otázka.“

„No tak, zlato.“ Vyjel rukou po mé noze na zadek a všechno ve mně se proměnilo v tekutou lávu. „Myslím, že na to odpověď znáš.“

„Asi mám matnou představu, ale možná potřebuju...“

Jeho ústa mě umlčela. Líbal mě jemně a moje smysly se roztočily. Stačil polibek a moje prsa ztěžkla a mezi nohama jsem se svírala touhou. No, ta ruka na mém zadku s tím asi měla taky něco společného, obzvlášť když si jeho prst našel cestu na šev kalhotek mezi mými stehny. Přejížděl po tom švu a celou mě tak rozechvíval.

„Vsadím se, že teď už máš jasnou představu, co?“

Olízla jsem si spodní ret, který mě brněl, a měla chuť omotat nohy kolem jeho boků a přitlačit se k němu tam, kde jsem ho opravdu chtěla, když zasténal.

„Myslíš si, že je to dobrej nápad?“ Pustil šev mých šortek, zajel mi rukou pod svetr a tílko a pohladil mě po nahé kůži na zádech.

„Proč by nebyl?“

Odtáhla jsem se a sevřela jeho obličej do dlaní. Líbilo se mi, jak mě do rukou škrábalo jeho strniště. Existoval jen jediný důvod, který jsem mohla uvést. „Nehodlám se do tebe zamilovat.“

Reeceův úšklebek se roztáhl do širokého úsměvu, který mi sevřel srdce. „No jasně že ne.“

19. kapitola

Colton přijel krátce poté, co jsem se osprchovala a vyfénovala si vlasy. V džínách a tričku s nápisem TAHLE HOLKA POTŘEBUJE ŠLOFÍKA jsem se dověkla do obývacího pokoje. Zdálo se, že se ke mně hodí, protože jsem se na pohodlný gauč prakticky svalila. Zadívala jsem se na Coltona, který pozoroval svého bratra, jak si sedá vedle mě. Opravdu hodně blízko vedle mě.

Reeceova noha se dotýkala mé a paži měl položenou na opěradle pohovky za mnou. Kdybychom si měli být ještě blíž, museli bychom mít srostlé boky.

Coltonovu ostrážím zrak nic neuniklo. Posadil se do křesla naproti pohovce, vedle balkonových dveří. „Co se děje, bráško?“

„Jako co to vypadá?“ odpověděl Reece.

Po pravdě řečeno, neměla jsem tušení, jak vysvětlit, co se mezi námi děje. Přestože jsme mezi sebou vyčistili vzduch a „začínali znovu“, nebo něco takového, nebyla jsem si jistá, jestli jsme v takovém stadiu, kdy ochotně oznámíme, že spolu něco máme, ať už je to cokoliv.

„Vypadá to, jako že se moje ruka brzy seznámí s tvou palicí,“ odsekl Colton.

Reece se uchechtl. Při tom hlubokém zvuku jsem nedokázala potlačit zachvění.

„Chová se k tobě slušně?“ Colton namířil otázku na mě.

Rozhlédla jsem se, jako by měl zpoza gauče někdo vyskočit a odpovědět místo mě. „Jo?“

„To by raději měl.“ Ztišil hlas a střelil po Reeceovi varovným pohledem. Ten se na něj jen ušklíbl. „Jinak se vsadím, že mu tvůj táta nebo jeden z tvých bratrů nakope zadek.“

Koutky úst mi povyskočily nahoru, když jsem se pokoušela představit si mladšího bráchu, jak bojuje s čímkoli jinak než pomocí dálkového ovladače a Xboxu.

Colton sáhl do saka a vytáhl malý zápisník a tužku. Otevřel ho a nasadil policejní výraz, stejně jako to dělával jeho bratr. Byl čas přejít k vážným věcem.

„Potřebuju, abys mi řekla o všem, co se stalo, a nepřeskakovala žádné detaily. Jasně? Dokonce i něco na první pohled bezvýznamného může znamenat něco důležitého.“

Sevřela jsem ruce, zhluboka se nadechla a všechno mu pověděla. Začala jsem u toho ovladače v ledničce a skončila u své fotky v mobilu. Colton si to všechno zapisoval a Reece vedle mě byl zticha, a když jsem se dostala k tomu, jak jsem našla svoje kalhotky v myčce, položil mi ruku na rameno a prsty mi masíroval ztuhlé svaly.

„Ještě něco dalšího?“ zeptal se Colton s tužkou nad zápisníkem.

Nemohla jsem si pomoci, ale měla jsem pocit, jako bych na něco zapomněla. Přemýšlela jsem, ale nemohla jsem přijít na to, co ten pocit ve mně vzbuzuje. „Ne,“ hlesla jsem nakonec.

„Dělal ti někdo problémy?“ zajímal se.

Málem jsem řekla ne. „Byla jsem na rande s jedním klukem. Jmenuje se Dean Zook. Nemyslím si, že je to nějaký šílenec, ale byl docela neodbytnej.“ Úkosem jsem koukla po Reeceovi, který ztuhl. „A pak je tu Henry Williams. Přišel v pátek večer do hospody, ale Nick ho vyhodil.“

Colton si zapsal jména. „O Henrym informace mám. Máš v telefonu číslo na Deana?“

Přikývla jsem. „Jestli to není ani jeden z nich, myslíš si, že to může mít něco společného s tím, co se tu v okolí děje?“

Než odpověděl, pohlédl na Reece. „Právě teď si nemůžeme být ničím jisti. Musím ještě vyslechnout oběti těch útoků, ale podle toho, co zatím vím, nic takového nehlásily.“

„Nejsem si jistá, jestli se mi má ulevit, nebo ne,“ přiznala jsem.

„Ať je to, jak chce, teď jsi v bezpečí.“ Reece mi zajel rukou do vlasů a sevřel prsty můj zátylek. Naše pohledy se střetly. „O to se postarám.“

„I kdyby to nemělo s tím sériovým sexuálním násilníkem nic společného, to, co se děje, stejně nemůžeme brát na lehkou váhu.“ Colton si zastrčil zápisník do kapsy a já jsem se ostře nadechla. Řekl to nahlas. Měli jsme tu sexuálního násilníka, který útočil na ženy. Žaludek se mi zkroutil. „Někdo tě zjevně sleduje, Roxy. Dělá to už nějakou dobu a ta fotka...“

„...znamená, že ten hajzl svoje úsilí stupňuje.“ Reece stáhl ruku a nahnul se dopředu. Jeho oči byly jako kousky ledu. „Ze začátku dělal věci, které moc nepřitahovaly tvou pozornost. Ale teď to změnil.“

„S tím musím souhlasit,“ přikývl Colton. Jeho oči, tak podobné bratrovým, se setkaly s mými. „Je to vážné, Roxy.“

„Já vím. Nemyslím si, že není. Věř mi.“

Reece povytáhl obočí. „V tom případě nebudeš mít problém pochopit, že nemůžeš zůstat ve svém bytě. A to až do doby, než zjistíme, kdo za tím je.“

Otevřela jsem ústa.

„Ve svém bytě bys byla v bezpečí jedině v případě, že bychom zatloukli všechna okna, což by byl pěkně blbej nápad,“ vysvětlil Reece. „Kdyby začalo hořet a tys byla v některé ložnici, byla bys v pasti.“

„A co poplašný systém?“ navrhla jsem a podívala se z jednoho bratra na druhého. „Už nejsou tak drahé jako dřív.“

„Měsíční poplatky sice už tak drahé nejsou, ale instalace a všechny ty okenní a dveřní senzory vyjdou na pěkný balík,“ řekl Colton.

Otráveně jsem se otočila k Reeceovi, oči doširoka otevřené. „Nemůžu se přece nechat vyhnat ze svého bytu, Reeci. S tím se nemůžu smířit.“

Stiskl čelisti. „Budeš se s tím muset smířit, zlato. Chci, abys byla v bezpečí. O tom s tebou nebudu diskutovat. Bude to dočasné. Známe chlápka, který by tu instalaci mohl zařídit levněji.“

Colton přikývl. „Je to policajt z Filadelfie. Ví, že to udělá. Dluží nám laskavost, ale může to týden nebo dva trvat. Zapiše si nás na seznam, ale vím jistě, že příští víkend dělá u jednoho ze svých dětí.“

Prosebníci si vybírat nemůžou.

„Dobře. Možná bych do té doby mohla zůstat u Katie nebo u rodičů.“

Reece naklonil hlavu na stranu. „Zlato, můžeš zůstat u mě. Ne, už vidím, jak ti kolečka v hlavě šrotují a tvoje ústa se chystají něco říct...“

Přimhouřila jsem oči.

„Tady budeš v bezpečí. Nepochybuj o tom. A jsem si jistej, že budeš raději tady než u rodičů nebo Katie, protože obojí bydlí sakra dál od hospody U Mony než já.“ Zakřenil se na mě. „Navíc jsem lepší spolubydlící.“

„O tom by se dalo pochybovat,“ zamumlal Colton.

Reece si ho nevšímal. „A se mnou bude větší sranda,“ dodal.

Tváře mi zrudověly, kousla jsem se do rtu a pohlédla stranou. Docela dobře jsem chápala, co tím myslí. Jo, s ním by byla mnohem větší sranda, ale...

„Můžeš nás nechat chvíli o samotě?“ požádal Reece bratra.

„Jasně.“ Colton s povzdechem vstal. „Stejně už musím jít. Jakmile budeme mít zprávy ohledně otisků na tvém mobilu nebo zjistíme cokoli jiného, vy dva se to dozvíte jako první.“ Zamířil ke dveřím, pak se zarazil a podíval se na mě. „Měla bys zůstat s mým bráchou. Neříkám to proto, že by byl lepší spolubydlící. Nechává mokré ručníky na podlaze. Ale budu spát klidněji, když budu vědět, že jsi s ním.“

Jakmile Colton odešel, zadívala jsem se na Reece. „Ty necháváš mokré ručníky na podlaze?“

Skutečně se zatvářil rozpačitě. „Možná. Někdy.“

Povytáhla jsem obočí.

„Tak dobře, přiznávám, po každé sprše. Ale kvůli tobě je budu zvedat,“ nabídl.

„To teda nevím. Mokrý ručníky jsou nechutný.“

Uchechtl se, ale když se jeho oči střetly s mými, humor je opustil. „Vím, že zůstat tu se mnou ti připadá jako obrovský krok, ale je to jen dočasné řešení, zlato.“

Chápala jsem to, přesto jsem se kvůli tomu, že budu bydlet s ním, cítila, jako bych sklouzávala do... no, bůhvíčeho. Byla jsem nadšená, že začneme znovu. Těšila jsem se na přátelství a sex. Chtěla jsem s ním chodit na rande, ale taky jsem potřebovala udržet všechny komůrky svého srdce zamčené, protože jsem věděla...

Věděla jsem, že ho můžu ztratit, a to mě děsilo.

Ale měl pravdu. Bydlet u rodičů by stálo za prd a u Katie bych si připadala jako v šíleném království. Sice by to asi byla legrace, taky bych však mohla kvůli těm bláznivým kouskům třeba skončit ve vězení.

Bože, byla jsem hloupá, ale přesto jsem přikývla.

Jednou budu muset informovat rodiče o tom, co se děje, ale byla jsem ráda, že se mi to povedlo odložit. Věděla jsem, že jim vstanou vlasy hrůzou na hlavě, a plným právem, ale měla jsem před sebou dlouhou směnu a myšlenky jsem měla zmatené. A jelikož jsem se musela dostat do hospody a Reece do práce, neměli jsme na takový rozhovor ani čas. Což znamenalo, že mě to čeká v neděli.

Reece mě do práce hodil svým autem, protože moje pořád stálo u mého bytu. Bylo to pro mě něco zcela nového.

Když nepočítám své bratry, nikdy mě do práce nevezl žádný chlap. Vystoupit z toho auta byla taky úplně nová zkušenost. Zamávala jsem na Reece prsty a poděkovala mu.

To mu nestačilo.

„Počkej.“ Chytil mě za paži dřív, než jsem mohla z auta vystoupit. „Kam si myslíš, že jdeš?“

„Hm... Do práce?“

„Takhle ne.“

Celá zmatená jsem otevřela ústa, abych se zeptala na podrobnosti, ale pak mnou trhl. „Na rozloučenou nestačí jen říct čau,“ dodal.

„Políbíme se.“ A tak jsme se políbili.

Sklonil hlavu a přiblížil ústa k mým. Uplynula vteřina sladkého očekávání a potom se otřel rty o moje. Sladký a rychlý polibek, to jsem aspoň měla na mysli, ale spletla jsem se. Protože mě opravdu políbil, žhavě a drsně. Krev se mi vařila a pokožka brněla. Líbal mě, jako by si myslel, že už k tomu nikdy nedostane příležitost. Díky tomu polibku jsem se v Reeceovi topila, v jeho chuti a teple.

Vyklopýtala jsem z auta a zcela omámená vešla k Moně. O několik hodin později mě ty rty po tom spalujícím polibku pořád ještě brněly.

Dnes se mi pracovalo docela jinak než několik posledních dní. Přišlo mi snadnější povídat si se zákazníky, do úsměvů jsem se nemusela nutit, a díky tomu jsem dostávala ohromná dýška.

A protože se k mým měsíčním nákladům zřejmě přidá další položka - což bylo na nic, ale nezbytné - ty peníze se mi opravdu hodily.

Během klidnější chvíle mě Nick odtáhl dál od baru, před vystavený alkohol. „Roxy, jen se chci ujistit, že dnes v noci nezůstaneš u sebe doma.“

„Nezůstanu,“ ujistila jsem ho.

Jeho výraz byl nečitelný. „Budeš u Reece?“

„Jak jsi to uhodl?“

Střelil po mně nevýrazným pohledem. Ale velmi čitelným. „Jsem médium. Nespádl jsem sice při striptýzu u tyče, ale praštil jsem se hlavou o láhev pěkně tvrdého alkoholu.“

Zasmála jsem se a bouchla ho do paže. „Zmlkni.“

Povytláhl koutky rtů. „Vážně jsem rád, že tam nezůstaneš.“ Pohlédl na zákazníky sedící u baru. „Jsi v pohodě?“

Po pravdě jsem si nedovolila přemýšlet o tom, že mě někdo pronásleduje. Kdybych na to myslela, asi bych se pomátla. Skončila bych jako roztřesená hromádka neštěstí někde v koutě. „Jo,“ odpověděla jsem. „Je mi tak dobře, jak jen to jde.“

Chvilí si mě prohlížel. „Kdybys něco potřebovala, prostě mi dej vědět, jasné?“

„Dobře.“ Náklonnost k Nickovi ve mně narostla a bez přemýšlení jsem se na něj vrhla. Objala jsem ho kolem pasu. Ztuhl, jako by mu někdo zabetonoval páteř, přesto jsem ho stiskla a nevšímal si toho, jak je to objetí rozpačité. „Děkuju ti za minulou noc. Děkuju... Díky, že ses o mě postaral.“

Obtočil paže kolem mě a podivně mě poplácal po zádech. „Hm, nemáš zač. To nestojí za řeč.“

„To teda mám, moc jsi mi pomohl,“ řekla jsem a odtáhla se. Vzhledla jsem k němu a usmála se. „Jsi fakt milej kluk, přestože o tvých randících postupech by se dalo diskutovat.“

Zakřenil se a pak se otočil k chlápku, který přitančil k baru. „To si nech pro sebe.“

Zbytek noci rychle uběhl, a když se přiblížil čas, kdy mě měl Reece vyzvednout, cítila jsem nervózní vzrušení, jako by se mi v břiše usídlilo hejno neposedných motýlků.

Reece přijel na parkoviště, zrovna když jsme s Nickem zamykali. Kývl na Nicka, čímž si vysloužil divné chlapské pokývnutí nazpátek.

Občas chlapy nechápu. Proč prostě nemůžou říct ahoj jako ostatní normální lidi?

Nasedla jsem do hlídkového vozidla a přivítal mě sáček s jídlem. „Rostbíf pro tebe, krutí sendvič pro mě,“ vysvětlil a zařadil. „Napadlo mě, že budeš mít hlad.“

„Děkuju.“ Držela jsem sáček blízko u sebe. „To je od tebe opravdu pozorné.“

Taky na mě tak po chlapsku kývl. Zadívala jsem se z okna a pozorovala, jak hospoda za námi pomalu mizí do noci. Něco mě napadlo.

„Nebudeš mít kvůli tomu, že mě vyzvedáš služebním autem, problémy?“ Neznala jsem pravidla, ale ta otázka asi nebyla úplně nesmyslná.

Reece pokrčil rameny. „Mám přestávku na jídlo a jsem v okrsku, takže by s tím neměl být problém.“

„Opravdu ne?“ Dělal mi to starosti.

„Ne,“ ujistil mě a mírně se zakřenil.

„Jak bylo v práci?“

„Rychle mi to uběhlo. Myslím, že příští týden už se vrátí Clyde, a jsem si jistá, že Sherwood bude rád, že je konečně zpátky.“

„To je dobře. Nikdo nedělá křídýlka tak dobře jako Clyde.“

Povídat si s někým o práci mi přišlo zvláštní, navíc právě s Reecem. Připadalo mi to velice soukromé. Tak... skutečné. Ten uvolněný, banální rozhovor, který jsme vedli v jeho bytě u jídla, se mi moc líbil.

„Tohle jsem nikdy nedělala,“ vyhrkla jsem, zatímco jsem mačkala papír od jídla.

Reece se v židli naproti mně opřel. Tmavě modrá uniforma se mu přes ramena napínala. „Co jsi nedělala? Nejedla jsi ve tři ráno?“

„Cha. To jsem dělala víckrát, než dokážu spočítat.“ Vstala jsem, posbírala naše odpadky a odnesla je do kuchyně. „Tohle. Nikdy jsem si nepovídala s chlapem o tom, jak bylo v práci.“ Byla jsem ráda za slabé světlo, protože jsem cítila, že mi rudnou tváře. „Prostě chci říct, že jsem si s klukama, s kterými jsem se scházela, povídala, ale nikdy to nebylo takové.“

„Bylo to jen povrchní?“ zeptal se. Ohlédla jsem se přes rameno, sjela očima přes jeho hladký, hranatý obličej a pak se pohledem zastavila na jeho zbrani a připomněla si, jak nebezpečný vede život.

Jak může být neskutečně krátký. Vystřnadila jsem ty myšlenky z hlavy a zadívala se mu zpátky do tváře.

„Jo, to je to správný slovo.“

Otočila jsem se a kousla se do rtu. Tak to skutečně bylo. S kluky, s kterými jsem randila, jsem klouzala jen po povrchu. Našla jsem koš a vyhodila odpadky. Když jsem se napřímila, překvapením jsem polkla. Reece stál přímo za mnou. Ani jsem ho neslyšela se pohnout.

„Panebože, dokážeš se teleportovat, nebo co?“

Přitiskl se ke mně tím nejpříjemnějším možným způsobem a položil ruce na kuchyňskou linku z každé strany mého těla. Teplo, které jsem cítila v zádech, mě rozechvělo. Zhluboka se uchechtl. „Viděla jsi, kam byli vědci schopni úspěšně teleportovat atom?“

V ústech mi vyschlo. Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

„Jo.“ Zvedl jednu ruku z linky, shrnul moje vlasy na jednu stranu a odhalil tak můj krk. „Než se nadějeme, budeme se přenášet, kam jen budeme chtít.“ Pokožka mě pálila, když jsem na hrdle ucítila jeho dech. Tep mi vyskočil vzhůru. „Kdybys měl na vybranou mezi teleportací a létáním, co by sis vybral?“

„To je divná otázka.“ Zasmál se a já se zakřenila. „Teleportoval bych se.“

„Opravdu?“ Když mě prstem pohladel po krku, zachvěla jsem se. „Protože když se teleportuješ, můžeš skončit tak, že ti bude paže trčet z hlavy. Takže je to, jako kdyby sis vybíral mezi devětadevadesáti procentní šancí, že umřeš strašnou smrtí, a jednoprocentní šancí, že umřeš.“

„Nesnáším létání.“ Posunul prst na mou bradu. „Letím, když musím, ale jinak ne.“

Oči se mi zavřely. „Já miluju létání.“

„Ty nejsi člověk,“ zamumlal a vtiskl mi polibek na pulzující místo na krku. „Mám pořád ještě přestávku na jídlo.“ Chytil mezi zuby můj ušní lalůček. Zalapala jsem po dechu, jako bych dostala elektrický šok. „A chci zákusek.“

Přestože to znělo jako strašné klišé, i tak to bylo neskutečně rajcovní.

„Na nic jiného jsem ve skutečnosti nemyslel.“ Sklouzl rukou po mém hrdle na prsa. Bradavky mi okamžitě ztuhly, když po nich přešel prsty. „Zatraceně mě rozptyluje, jak moc tě chci.“

Zachvěla jsem se touhou. „Promiň?“

Kousl mě zlehka do kůže. „Jo, měla by ses omluvit. Jsem kvůli tobě celou noc tvrdej.“

„To ty dopravní kontroly musely vypadat divně.“

„Se poslouchej.“ Stiskl mezi prsty mou bradavku a i přes látku tím vyslal vlnu rozkoše až do mého nitra. „Chci tě, Roxy.“

„Máš mě,“ vydechla jsem dřív, než jsem si to stihla rozmyslet. Ta slova mezi námi visela jako slib, jako klíč, který odemkl něco hluboko v Reeceovi.

Ustoupil, sevřel lem mého trička a stáhl mi ho přes hlavu. Pokožku mi ovanul studený vzduch. Ohlédla jsem se na něj. Obličej měl ve stínu, ale vypadal odhodlaně. Další třas mnou projel, když sáhl po knoflíku na mých džínách. Vyklouzla jsem ze sandálů a on mi džíny stáhl.

Zastavil se a políbil mě mezi lopatky, a jak vstával, hladil mě rukama po nohou. Potom mě políbil na krk.

„Reeci,“ zašeptala jsem.

„Ano?“ Rukama mi obkroužil pas.

„Co máš za lubem?“

Konečky prstů si pohrával s proužkem mých tang a přitiskl se ke mně boky. Cítila jsem na zádech, jak je tvrdý. „Jako co to vypadá?“

Nedal mi možnost odpovědět, protože mi sklouzl rukou po břicho až do kalhotek a tam mě sevřel. „Pro případ, že potřebuješ nápovědu. Řekla jsi, že jsi moje. Tak s tebou podle toho jednám.“

Proboha, fakt se mnou tak jednal. Vsunul prst tam, kde jsem pro něj doslova tepala, klouzal v těch vlhkých záhybech. Škubla jsem boky, když přešel přes ten citlivý bod, o němž jsem si myslela, že o něm ví jenom můj věrný vibrátor. Kolem mého uzlíčku nervů kroužil palcem s výjimečnou dovedností. Nestydatě jsem se vzpínala proti jeho ruce, moje tělo nade mnou dokonale převzalo kontrolu.

Zatímco mě dál zpracovával prsty, tiskl se ke mně boky. „Mohl bych se udělat jen z toho, že mi ojíždíš ruku.“

Při těch slovech mi tělo zahorelo. Bylo to tak požitkářské, syrové a pro mě docela nové. Byla jsem tak blízko vrcholu, tak moc blízko, že když ruku odsunul, zaprotestovala jsem.

Potom jsem uslyšela, jak jeho těžký opasek dopadl na podlahu a jak rozepíná zip. Srdce mi bušilo. „Pospěš si,“ pobízela jsem ho.

Políbil mě na rameno a obtočil mi paži kolem pasu. „Zlato, jestli si ještě víc pospíším, budu hotovej dřív, než se do tebe dostanu.“

Sáhla jsem dolů, abych si stáhla kalhotky, ale on mě zarazil. „Nesvlíkej si je,“ nařídil mi. „A polož ruce na pult. A nech je tam.“

Překvapená a dokonale vzrušená jsem položila ruce na kuchyňskou linku a spolkla zasténání. Tak trochu - opravdu - se mi líbilo, když se choval tak panovačně.

Chodidlem mi roztáhl nohy dál od sebe, zatímco mi hrdlo pokrýval horkými polibky. Potom mě zvedl na špičky a přitlačil můj trup k pultu.

„Zůstaň přesně takhle,“ poručil. Zachvěla jsem se, když jsem uslyšela trhání fólie. Za pár vteřin mě pohladil rukama po zadku a stiskl. Vykřikla jsem a Reece odsunul tenký proužek látky stranou. „Kéž by ses teď mohla vidět, Roxy. Jsi zatraceně nádherná.“

Zavřela jsem oči a nechala ta slova na sebe dopadnout. Nikdy jsem jim nevěřila víc než v té chvíli.

„Ježíši,“ vydechla jsem, když jsem ho ucítila mezi nohama. Znovu mě objal paží kolem pasu a zvedl mě tak, že jsem se prsty sotva dotýkala podlahy.

Mít sex a být u toho pořád trochu oblečená mi připadlo zvláště vzrušující a zároveň jsem se cítila víc odhalená, než kdybych byla úplně nahá. Ty myšlenky mě ale rychle opustily, když přitiskl boky k mému zadku a vklouzl pár centimetrů dovnitř.

Vzápětí přirazil boky dopředu a prudce do mě vstoupil, tak hluboko, jak jen mohl. Pulzoval ve mně a mně unikl výkřik divoké rozkoše.

„Krucí, jsi tak těsná,“ vydechl, když nás k sobě přitiskl. „Nebolí tě to takhle, zlato?“

„Ne. V žádném případě. Vůbec ne.“ Zakroutila jsem boky, jen pro případ, že by to nepochopil, a když zasténal, zopakovala jsem to.

„Prosím, Reeci, potřebuju to.“

„Ne.“ Oddálil se a vytáhl se tak, že ve mně zůstala jen špička.

„Tohle není to, co potřebuješ.“

„Ale jo, je. Opravdu.“

Pohnul těmi silnými boky a zasáhl mé citlivé místo. „Potřebuješ mě. Nejen mého ptáka. Mě.“

Chtěla jsem zakřičet a popřít to, ale ta slova mi umřela na jazyku. Přitáhl mě zpátky k sobě a přiměl mě tak přenést váhu na ruce. Rukou mě chytil za vlasy a zatáhl za ně tak, až jsem stočila hlavu na stranu. Polibek byl žhavý a drsný, dostal mě až na samý okraj a on to věděl.

V téhle pozici a kvůli našemu výškovému rozdílu jsem se nemohla pohnout. Ani když začal rychle a hluboce přirážet a nastavil tempo, které mě dostalo na hranici. Pak moje vlasy pustil a přesunul ruku mezi moje stehna.

„Tohle je ono,“ pobízel mě, zatímco mezi mýma nohama prováděl prsty kdovíjaká kouzla. „Udělej se.“

Jeho hluboké přírazy, jeho slova a to, co mi dělal rukou, to všechno mě přeneslo přes okraj. Vykřikla jsem, vztáhla ruce a zajela mu prsty do jemných vlasů. Převalovala se přese mě jedna bouřlivá vlna za druhou. Jako by hořela všechna má nervová zakončení. Tělo se mi tou silou a tou krásou třásl.

„Bože, cítím tvůj orgasmus,“ vydechl. „Je to zatraceně dokonalý. Ty jsi dokonalá.“

Když mě pokládal dolů, abych se znovu opřela o linku, cítila jsem se jako hadrová panenka. Opřela jsem se o předloktí a prsty mi po pultu sklouzly. Ohlédla jsem se na něj přes rameno. Přes svoje rozcuchané vlasy jsem viděla, jak je jeho krásná tvář napjatá, čelisti pevně stisknuté.

Reece byl nádherný chlap.

„Už moc dlouho nevydržím,“ promluvil přiškrceným hlasem.

Po páteři mi projelo zachvění. „Tak pojď.“

Sevřel mě v pase a nedržel se zpátky. Narazila jsem boky do linky a on do mě divoce přirážel. Svaly se mi svíraly, a než jsem se nadála, ty jemné následné otřesy ve mně vybuchly v dalším vyvrcholení a já ostře vykvikla. Reece zakryl moje tělo svým, dál do mě pronikal a potom ochraptěle vykřikl.

Odpočívala jsem s tváří na studeném pultu, oči zavřené, prudce jsem oddechovala. Jeho boky zpomalily a jeho rty se přitiskly na koutek mých úst.

„To byl kruci ten nejlepší zákusek, jakej jsem kdy měl,“ zašeptal. „Myslím, že ho budu vyžadovat po každém jídle.“

„Hmm,“ zamumlala jsem. Na víc jsem se nezmohla.

„I když nevím, jestli je to dobrý nápad.“ Políbil mě na líčko.

„Kdybychom takhle pokračovali, asi bys nebyla schopná chodit.“

V tom měl pravdu.

Reece se ze mě vysunul a zbavil se kondomu. Zatímco si upravoval kalhoty a zapínal zip, ani jsem se nepohnula. A když mě otočil k sobě a přitáhl si mě k hrudi, byla jsem úplně omámená a bezvládná.

Jemně mě políbil. Krásný, něžný polibek. Stáhl mi vlasy z obličeje a políbil mě sladce na obočí. „Měla by sis odpočinout. V mé posteli, a ne na tom zatraceném gauči. Zítra nás čeká velký den.“

„Opravdu?“ Vzhledla jsem k němu.

„Jo.“ Rysy mu změkly, což mě vzalo za srdce, a napadaly mě bláznivé myšlenky, jako že tohle je navždy. „Zítra si promluvíme s tvými rodiči.“

20. kapitola

Z nějakého důvodu mě vůbec nenapadlo, že Reece bude se mnou, až půjdu za rodiči. Nevím proč, asi proto, že jsem si k nim nikdy nešla o něčem popovídat s chlapem po boku.

No, sice jsem kluka domů jednou přivedla, ale to byla upřímně pouhá náhoda. Bylo mi devatenáct, a než jsem šla na rande, byla jsem u nich doma. Později jsem si uvědomila, že jsem nechala peněženku a řidičák na jejich kuchyňském stole. Poté co jsem se s tím klukem setkala, museli jsme se vrátit, abych si své věci vyzvedla. Zdálo se, že tam byla přítomna celá moje rodina, a ten chudák kluk pak raději na druhé rande ani nepřišel.

Ovšem pochybovala jsem, že by u rodičů doma něco hrozilo Reeceovi. Jak jsem je znala, natáhnou před něj červený koberec.

Nejdřív jsme se ale zastavili v mém bytě. Reece trval na tom, že vejde dovnitř první, a já čekala u dveří, než se tam porozhlédl. Když se ke mně vrátil, řekl: „Všechno se mi zdá v pořádku. Potřebuješ pomoci něco vzít?“

„Ne. Děkuju.“

Nechala jsem Reece v obýváku a odešla do své ložnice. Když jsem se rozhlédla, přejel mi mráz po zádech; nedokázala jsem tomu zabránit. Zadívala jsem se na rozházenou postel, přikrývky odhozené na stranu, jak jsem odsud včera rychle vyletěla. Zůstaly tak, jak jsem je nechala.

Začala jsem si balit dostatek oblečení a hygienických potřeb asi na týden. Překvapivě mě to docela bolelo. Setřela jsem si hloupou slzu, která mi vyklouzla na tvář. Tohle místo mělo být mým příjemným, bezpečným útočištěm, ne zónou strachu a paranoie.

Když jsem vyšla z koupelny, na okraji mé postele seděl Reece. Jednou se na mě podíval a okamžitě hbitě vstal. „Jsi v pořádku?“

„Ovšem.“ Hlas mi přeskočil.

Do jeho pěkných rysů se vloudily pochyby, ale mlčel. Strčila jsem do kufru, který jsem nacpala oblečením, ještě kosmetickou cestovní taštičku.

Přinutila jsem se k úsměvu a kufr zapnula. „To by mělo být všechno.“

Reece naklonil hlavu na stranu. „Pamatuješ, co jsem ti říkal?“

„Říkáš mi toho hodně. Nedávám vždycky pozor,“ škádlila jsem ho.

Povytlhl obočí. „Je úplně v pořádku, když se kvůli tomu všemu nebudeš cítit dobře.“

„Copak jsi cvokař? Neměl bys změnit povolání?“

„Nebud' drzá. Jinak tě ohnu přes koleno.“ Jeho oči potemněly na kobaltově modrou. „To ovšem zní jako báječnej nápad.“

Jo, to docela jo. Napadlo mě, jestli mi přikáže, abych se nehýbala, až to udělá? Vzrušilo mě to.

Reece zasténal, přistoupil blíž a chytil mě za bradu. „Můžu číst ve tvé tváři jako v otevřené knize.“ Ztišil hlas a zastřeně dodal: „Líbilo by se ti to.“

Zavřela jsem oči, jeho hluboký chrapot se mnou zamával. „Možná.“

„Žádný možná. Bude se ti to líbit. Stejně jako se ti líbilo, co jsem ti dělal v kuchyni.“

„Kolik je hodin?“ zeptala jsem se. „Protože myslím, že máme čas tu teorii vyzkoušet, než pojedeme k rodičům.“

Reece zaklonil hlavu a zasmál se. „Zlato, zatím pokaždý, co jsem v tobě byl, to bylo moc rychlý. Až tě svlíknu příště, chci si tě pořádně dlouho užít.“

Ach, bože, moje ženské partie se mohly zbláznit.

Sklonil se, rychle mě políbil a popadl můj kufr. Povzdechla jsem si, vyšla ven z ložnice a v obýváku vzala svůj notebook. Jak jsem odcházela z bytu, ani jsem se neohlédla.

„Nevíš, jestli už Colton mluvil s tím chlapem, který mi může nainstalovat do bytu poplašný bezpečnostní systém?“ zeptala jsem se, zatímco jsem zamykala dveře.

„Cože? Copak už se ti bydlení u mě omrzelo?“

Zakřenila jsem se. „Jo.“

„Moje srdce. Právě jsi mi ho zlomila.“ Čekal na mě, až sejdu z verandy, a pak jsme se společně vydali k jeho autu. „Nevím, ale dnes se s ním spojím a taky zjistím, jak jsou na tom s tvým telefonem. Ale máš náhradní, že jo?“

„Jo.“

Reece pro mě otevřel dveře a moje tašky naskládal úhledně do prostoru za sedadly. Když ustoupil, upravil mi brýle a vzápětí se sklonil a políbil mě na tvář. Měla jsem chuť se hihňat jako malá holka, protože polibky na líčko mi přišly moc roztomilé, ale dokázala jsem se ovládnout. Odtáhl se a oběhl kapotu auta na svou stranu.

Otočila jsem se, pohlédla dozadu a pak ještě jednou. Nejprve jsem nemohla uvěřit tomu, co vidím. Zaostřila jsem oči a ztuhla. Za sedadly byl pečlivě skrytý můj malířský stojan, čistá plátna a barvy. Jak jsem na to zírala, nemohla jsem se pohnout. Ani jsem ho neslyšela vcházet a vycházet z domu, natož do mého studia, ale on...

Sbalil moje barvy!

Vzhlédla jsem a zjistila, že sedí za volantem. Zvláště se na mě díval a já neměla tušení, co mu můj výraz prozrazoval, ale pravděpodobně jsem vypadala jako blázen.

„Co je?“ zeptal se.

„Vzpomněl sis na moje barvy,“ zašeptala jsem.

Zadíval se dozadu a pak zpátky na mě. „Jo. Napadlo mě, že bys je chtěla. Mám na ně ve své ložnici pro hosty místo.“

Přemýšlela jsem o tom, co mi v noci řekl, o tom, že ho potřebuju, a prudce jsem se nadechla. Nevím, proč mě to vůbec napadlo, ale to, že ho potřebuju, znamenalo, že k němu znovu cítím něco silného, což taky znamenalo, že kdybych ho ztratila, ocitnu se v krajině strašné bolesti. Všechno dohromady to znělo bláznivě, s extra šílenou polevou k tomu.

Ale on sbalil moje barvy!

Stála jsem vedle auta a nezmohla se na nic jiného než na něj zírat jako dokonalý blázen.

Reece povytáhl koutek rtů. „Zlato, nasedneš do toho auta, nebo ne?“

Chytila jsem se dveří a měla pocit, že mi kvůli tomu, co Reeceovi asi nepřipadalo nijak důležité, ale co pro mě moc znamenalo, vyskočí srdce z hrudi.

Zhluboka se zasmál. „Roxy?“

„Jo, nasednu do toho auta,“ odpověděla jsem.

Po chvíli povytáhl obočí. „Ještě někdy v tomhle roce?“

„Dávám si na čas.“ Zčervenaly mi tváře, protože jsem věděla, že se chovám jako husa. „Nechci si natáhnout sval, když nastupuju do

tohohle obra. Potřebovala bych zatracenej žebřík, abych se do té věci dostala.“

Reece se smál, zatímco jsem se na něj šklebila. Konečně jsem se přestala chovat divně a nasedla dovnitř. Zatímco jsem si zapínala pás, zeptal se: „Kdo je to?“

Zadívala jsem se z okna. Po verandě domu přešel Kip, dveře do chodby se za ním právě zavřely. „Jo, to je Kip. Nepamatuju si jeho příjmení, ale je to ten chlap, co se přistěhoval do bytu nahoře.“

„Aha.“

Kip vzhlédl. Zvedla jsem ruku a energicky na něj zamávala, na což mi nepřiliš nadšeně mávl zpátky.

Upravila jsem si pás, aby mě neškrtil, a pohlédla na Reece, když vyjel od chodníku. Koukl do zpětného zrcátka a potom na mě mrkl. Přimhouřila jsem oči. Zasmál se a mně se zkroutily rty. Něco na jeho smíchu bylo nakažlivé.

Opřela jsem se hlavou do sedadla. Prostě na něm něco bylo.

Potřebuješ mě.

Ta slova mi bloudila hlavou, a přestože jsem si jich nechtěla všímat, nepohoršovala mě a nechápala jsem je jako symbol své slabosti, jako bych byla žena, která potřebuje chlapa, nebo za nějakou takovou blbost. Znamenala něco daleko hlubšího, něco, o čem jsem si ještě nebyla jistá, že jsem na to připravená.

„Děkuju ti.“

Rychle na mě pohlédl. „Za co? Za ty noční orgasmy?“

Zasmála jsem se. „Jo, no, za to taky díky, ale o tom jsem nemluvila. Myslím za ty barvy. To bylo od tebe opravdu pozorné.“

„Takovej jsem já. Pan Pozornej.“

Potrásla jsem hlavou a upravila si brýle, protože mi sklouzly po nose. „Taky jsi pan Namyšlenej.“

„Říká se tomu vyzrálej.“

Nepěkně jsem si odfrkla. „Jen si to namlouvej.“

Než jsme dojeli k mým rodičům, skoro jsem zapomněla, proč tam vůbec jedeme. Celou cestu jsme si jeden z druhého utahovali, takže mě to rozveselilo a rozptýlilo, ale když jsme zastavili za černým Volkswagenem mého staršího bratra, měla jsem chuť si zalézt pod sedadlo. Samozřejmě že doma nebudou jen mí rodiče. Samozřejmě že musely zařadovat Murphyho zákony.

Reece na mě pohlédl a zakřenil se. „Chceš se vsadit?“

„Že ke konci téhle návštěvy budu mít nutkání skočit pod vlak?“
Rozepnula jsem si pás.

Kůže kolem očí se mu zvrásnila a zasmál se. „Ne. Že mě tvoje máma na konci návštěvy přivítá do rodiny.“

„Bože,“ zasténala jsem a zavrtěla hlavou. „O to se sázet nebudu, protože to je jistý. Pravděpodobně začne plést ponožky pro neexistující mimino.“

Zase se zasmál a díky tomu byl ještě úžasnější. Většina kluků by porušila na půl tuctu zákonů, jen aby se dostali dál od matky posedlé svatbou a dítětem. Ovšem nahlas mu to neřeknu.

Povzdechla jsem si a přinutila se vylézt z auta. Ještě jsme ani nepřešli celý chodník, když se hlavní dveře rozletěly a vyřítla se z nich máma. Vykulenýma očima hleděla střídavě na mě a na Reece.

Spolkla jsem nadávky.

Máma přišla až na okraj verandy a spráskla ruce. Doslova. Dokonce zatleskala.

„Drahoušku,“ řekla a usmála se tak široce, až mě napadlo, že se jí hlava rozdělí na půlky. „Může být na tebe maminka pyšná?“

„Proboha,“ zasténala jsem.

Reece se tiše zasmál, předešel mě a vystoupal po schodech. Než mohl něco říct nebo udělat, máma ho pevně objala. Věděla jsem, že to může být bolestivé a způsobit závrať, protože když máma někoho tak nadšeně objímala, hodně ho mačkala a houpala s ním ze strany na stranu.

„Mami,“ okřikla jsem ji a povzdechla si. „Reece pravděpodobně nemůže dýchat.“

„Nech si to,“ odpověděla. „Jak často si myslíš, že mám příležitost obejmout hezkého mladého muže, pokud nepočítám své syny?“

„Ježíši Kriste,“ zamumlala jsem.

Reeceův smích tomu nijak nepomáhal, ale když byl Reece konečně schopen se odtáhnout, pohlédl na mě přes rameno a mrkl. Střelila jsem po něm pohledem, zatímco jsem vycházela schody, ale promluvil dříve, než jsem mohla já. „Mám pocit, že na moji holku můžete být hrdá.“

Spadla mi brada.

„Tvoji holku! Ach!“ Máma spráskla ruce před obličejem a zavolala na tátu. „To je ta nejlepší zpráva, jakou jsem kdy...“

„Mami.“ Asi jim oběma ublížím.

„Kvůli tomu jsme sem nepřišli a...“

„Nekaz mi to.“ Otočila se a já jen protočila panenky. Táta stál u dveří s povytaženým obočím. „Zlato, tomu neuvěříš. Reece řekl o naší holčičce, že je to jeho holka!“

„Dobrá,“ táta to slovo protáhl, pak na Reece kývl. „Už bylo na čase, synku.“

Jak jsem procházela kolem Reece, zabořila jsem mu loket do břicha, pěkně tvrdě. Zabuřel a já si užila aspoň malou pomstu.

Máma poskakovala po verandě a měla blízko k slzám, málem shodila fialové a oranžové chryzantémy. Zastavila se a prudce se otočila k Reeceovi. „Musím zavolat tvoji mámě. Musíme...“

„Pro boha svatýho.“ Rozhodila jsem ruce. „Někdo se mi vloupal do bytu uprostřed noci a vyfotil mě, zatímco jsem spala. A pravděpodobně mě sleduje. Kvůli tomu jsem tady!“

Oba rodiče na mě zírali.

„Pěkněj způsob, jak jim to podat,“ poznamenal Reece suše.

Táta se ke mně otočil, pustil dveře a ty se za ním zabouchly.

„Cože?“

Měla jsem nutkání praštit sebou o zem a mlátit kolem jako vzteklé děcko.

Reece mi položil ruku na záda. „Co kdybychom šli dovnitř a promluvili si? Řekneme vám, co se děje.“

A přesně to jsme udělali, jenže než jsme se dostali ke slovu, Gordon a jeho žena, kteří v kuchyni připravovali masové koule, předpokládali, že zítra začneme s Reecem bydlet, příští týden budeme mít svatbu a dítě ze mě vyskočí dřív, než bude mít termín Megan.

Megan seděla u dubového stolu a můj bratr stál u ostrůvku. Nechápala jsem, jak takhle spolu můžou pracovat. Gordon měl maso. Megan měla vajíčka a chleba. Ostrůvek a stůl byly od sebe dobrý metr daleko. Nerozuměla jsem tomu a bolela mě z toho hlava.

Brácha je podsaditý jako táta a po mámě zdědil špatný zrak. Nicméně na rozdíl ode mě jemu brýle z nosu snad nikdy nepadaly. Gordon se zakřenil tak, že mi došlo, že se chystá říct něco, co mě uvede do rozpaků. „Viš, že tebou byla posedlá asi už od patnácti?“

„Zlato,“ hlesla Megan a zavrtěla hlavou.

Reece se usmál. „Vím to.“

„Všichni to věděli,“ pokračoval Gordon. „Vím docela určitě, že nakreslila tvůj obrázek na stěnu ve svém pokoji a táta musel vymalovat...“

„Gordone! Zmlkni!“ zařvala jsem.

Do kuchyně vstoupil táta. „Jo, Gordone, zmlkni. Někdo tvou sestřičku obtěžuje.“

Gordon zvedl mletým masem pokryté ruce z misky a během zlomku vteřiny se zatvářil vážně. „Cože?“

Posadila jsem se ke stolu naproti Megan. Došlo mi, že budu potřebovat během tohoto rozhovoru sedět. Spolu s Reecem jsme jim všechno řekli. No, skoro všechno. Vynechala jsem ty kalhotky v myčce, protože to jsem opravdu rodičům říkat nechtěla, a taky jsme jim ze zřejmých důvodů nepovídali o našem divokém sexu.

Jak se dalo čekat, máma začala šilet a pak se opravdu rozzlobila. „Jak se někdo odvažuje provádět tohle mojí dceři!“ Praštila pěstí do stolu, až se misky s jídlem zatřáslly, a pak se otočila ke Gordonovi.

„Máš pořád tu brokovnici? Počkej.“

Zvedla ruku a zadívala se na Reece. „Dej si klapky na uši, hochu. Protože se chystám navrhnout něco nezákonného.“

Reece se plácl rukou přes pus. „Mami,“ protestovala jsem slabě.

Vůbec si mě nevšímal. „Máš ještě tu brokovnici, že jo? Běž do jejího bytu a zůstaň tam, a jestli někdo projde těmi dveřmi, tak ho...“

„Paní Arková, nemyslím si, že to je dobrý nápad. Myslím, že by byl Gordon rád doma, až se jeho první dítě narodí,“ vstoupil do toho chytře Reece. „Roxy je v bezpečí a na tom jediném teď záleží.“

„Záleží hlavně na tom, abyste toho zkurveného parchanta chytili.“ Táta stál napjatě se založenýma rukama, zatímco Reece vysvětloval všechno, co se už zařídilo. Že z mého telefonu byly sejmuty otisky. Že do mého bytu nainstalují bezpečnostní systém. A že zůstanu u Reece, než to bude hotové.

Chvilí trvalo, než jsme bratra a rodiče uklidnili. Ne že bych se jejich reakci divila. Milovali mě a dělali si o mě starosti. Nechtěla jsem, aby se báli - ani já jsem se nechtěla bát bezejmenného, neznámého šilence.

Asi po hodině, když vůně česneku a masa naplnila vzduch, nás máma pozvala na jejich pravidelné nedělní špagety. Pohlédla jsem na Reece a on přikývl a já ucítila to hloupé chvění v břiše, jako by se mi tam probudil roj motýlků a chtěl proniknout ven. Jakmile jsem vstala, abych pomohla nosit talíře, uvědomila jsem si, že nám někdo chybí.

„Kde je Thomas?“ zeptala jsem se a položila hromadu talířů na stůl. Táta si vzal z ledničky pivo. „Ten je u kamaráda, uctívají Satana, nebo co to dělají.“

Obočí mi pomalu vyjíždělo až na vrch čela, jak jsem se střetla s Meganiným pohledem. Zakřenila se a sklopila bradu. „No, to zní jako legrace.“

„To je fakt.“ Reece se usmál. „Není větší zábava než uctívat v neděli Satana.“

Máma praštila cestou zpátky ke stolu tátu po paži. „Thomas je se svou přítelkyní. Učí se spolu.“

Gordon si odfrkl.

„Vidíte, co kvůli vám dělám.“ Zvedla ruce v kuchyňských chňapkách.

„Zapomněla jsem na česnekový chleba.“ Když přinesla táč, přitočila se ke mně a chleba se přesunul těsně k okraji pečicího papíru. „Ach, málem jsem ti to zapomněla říct, protože jsem se k tobě včera nedostala. Což bylo zřejmě jenom dobře, protože bych teď pravděpodobně pobíhala kolem jako lovecký pes zahryznutá někomu do zadku.“

Táta si povzdechl.

Nedokázala jsem udržet vážnou tvář, zahihňala se a posadila se vedle Reece. „Živě si tě představuju.“

„Vypadala bych dobře.“ Vysypala chleba do košíku. „Potkala jsem slečnu Sponsitovou. Pamatuješ se na ni? Pracuje jako kurátorka v jednom muzeu ve městě.“

Ach, ne. Posunula jsem si brýle. „Jo, pamatuju.“

Gordon přinesl omáčku na špagety, zatímco mě máma bedlivě sledovala. „A pamatuješ si taky, že jsem jí ukázala některé z tvých prací?“

„Jak bych na to mohla zapomenout?“ Zadívala jsem se do svého čaje a přála si, aby v něm byl panák rumu. Nebo v tuto chvíli možná i něco silnějšího. Třeba perník. Počkat. Může být perník tekutý? Musím se zeptat Reece. Ale ne zrovna teď, protože ze mě nespouštěl oči, zatímco si táta nakládal na talíř obrovskou hromadu těstovin.

Všichni seděli, ale máma byla jako pitbul. „Pořád má velký zájem.“

„Ach,“ zamumlala jsem a nabrala si největší masovou kuličku, jakou jsem našla. „Děláš ty nejlepší masový koule,“ pochválila jsem Gordona. „Už jsem ti to někdy řekla?“

Gordon se usmál.

„Zájem o co?“ chtěl vědět Reece.

„O nic,“ odsekla jsem okamžitě. Máma na mě ostře pohlédla.

„Ukázala jsem slečně Sponsitové před pár měsíci několik Roxyiných obrazů. Má zájem ty kousky autorizovat. Víš, dostala bys zaplacení za něco, co děláš ráda. Jen si to představ! Ale Roxy tu nabídku ještě nepřijala.“

Ušklíbala jsem se, zatímco jsem namotávala špagety, a pak málem vykřikla, když mi na stehně přistála ruka. Pohlédla jsem na Reece a zvedla obočí.

Přimhouřil oči. „Proč jsi to neudělala?“

Dobrá otázka. Na kterou není snadné odpovědět. Pokrčila jsem rameny. „Neměla jsem čas. Mám pocit, jako bych... Musím jí dát něco nového, něco skvělého.“

„Proto by ses měla vykašlat na tu zatracenou školu,“ navrhl táta a nabodl svoje těstoviny.

„Tati, snažím se získat vzdělání. Copak to po dítěti nechtějí všichni rodiče?“ zajímala jsem se.

„Všichni rodiče chtějí, aby bylo jejich dítě šťastné,“ opravil mě. „A ty nebudeš šťastná s nějakou designérskou školou.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Já jsem šťastná.“

Nikdo se netvářil, jako by mi věřil, a to nebylo snadný přijmout. Chtěla jsem křičet, že jsem šťastná... tak moc, jak jen teď být můžu. Chci říct, sakra, nějaký chlap mě fotí, zatímco spím, Henry je venku z vězení a pobíhá kolem úplně volně a Charlie...

Charlie opět odmítá jíst. Přestala jsem mít hlad.

Reece mě zblízka sledoval, až moc pozorně. „Všechno, co jsem od tebe viděl, vypadá skvěle.“

„To je pravda.“ Megan se usmála. „Udělala jsi obrázek do dětského pokoje. Ten s medvídkem. Kdykoli do toho pokoje vejdu, šokuje mě, jak reálně to vypadá.“

„Díky,“ zamumlala jsem. Cítila jsem se nesvá. Když jsem pohlédla na Reece, mohla jsem skoro vidět, jak mu kolečka v hlavě šrotují. Raději bych mluvila o tom pronásledovateli nebo o svých kalhotkách v myčce.

Ale protože to byla moje rodina, hovor u večeře se stočil ještě nepříjemnějším směrem.

„Jak se daří tvému otci?“ zeptal se táta Reece.

Ztuhla jsem a vyslala k němu významný pohled, ale táta si mě nevšímal.

„Má se fajn. Právě se asi po sté rozvádí,“ odpověděl nenuceně, ale věděla jsem, že ho otcova nevěra a lži hodně trápí. Ne že by se kvůli tomu věšel. Kdyby jo, nepřenesl by se přes to, že jsem mu lhala. Přesto ho to trápilo. „Je to s ním v podstatě pořád stejný.“

Táta si odkašlal. „No, doufám, že jednoho dne tvůj otec najde štěstí. To si zaslouží každý.“

Ano? Já si tím tak jistá nebyla, ale moji rodiče byli sluníčkoví a brzy asi budou objímat i stromy. Když se táta s Reecem, bráchou a Megan vytratili do obývacího pokoje a já pomáhala mámě uklidit stůl, vrhla se na mě s těmi svými babičkovskými fantaziemi.

„Než pojedete domů, zastavíte se u jeho mámy?“ zajímala se, zatímco skládala nádobí do myčky.

Počkat. Stavíme se tam? Vůbec mě to nenapadlo. Nebyla jsem si jistá, jestli bych druhé kolo výslechu dnes zvládla. „Nevím.“

Vzala si talíře, které jsem jí podávala poté, co jsem je opláchla. Po chvíli se zeptala: „O co mezi vámi dvěma jde? A neříkej mi, že nevíš. Když jsme se naposledy bavily o tom, jestli máš s někým vztah, vůbec ses o něm nezmínila. A teď je tady.“

Otevřela jsem ústa.

Máma ale pokračovala: „Vím, že to, co říkal bratr, ti nebylo příjemné.“ Otočila se a zadívala se mi přímo do očí. „Ale, drahoušku, všichni vědí, že jsi do něj byla zamilovaná...“

„Chodíme spolu,“ skočila jsem jí do řeči, než to mohla dokončit. „Jasný? Tak myslím, že to mezi námi je. Nejde o nic vážného. Jasný? Už mi není patnáct.“

Máma povytáhla obočí.

A nekreslím ho na svou zeď. Teď maluju jeho tvář. Ach, bože. Poodešla jsem od mámy, posbírala zbytek příborů a rozdělila je do přihrádek v košíku.

„Drahoušku.“ Máma se mě dotkla na paži. „Dělám si o tebe starosti.“

Napřímila jsem se, opřela se o dřez a tiše se zeptala: „Kvůli Reeceovi?“

Usmála se, ale bodlo mě přitom v hrudi, protože šlo o smutný úsměv. „Ano. Protože vím, že ti na něm celé roky hodně záleží, a teď je tady, s tebou, a ty se chováš, jako by o nic nešlo?“

„Mami...“

Zvedla ruku, aby mě umlčela. „A pořád nechceš ani zkusit to muzeum? A k tomu všemu se k tobě vloupal nějaký chlap? To nemá nic společného s těmi prvními dvěma věcmi a ani to nemá nic společného s tím, co ti teď řeknu. Je čas upřímně si promluvit.“ To snad ne.

„Jen to, že je Charlie připoutaný k lůžku, neznamena, že ty nemůžeš žít naplno.“

Odtáhla jsem se, jako by mi vrazila facku. „Cože?“

„Drahousku, tvůj otec a já oba víme, že si v sobě neseš spoustu viny a že...“

„Roxy?“ Reece vešel do kuchyně, můj táta a brácha hned za ním. Všichni tři měli tak vražedné pohledy v obličejích, že mi srdce spadlo až do žaludku.

„Co se stalo?“

„Musíme se vrátit k tobě domů,“ řekl, a když přišel ke mně, nespustil oči z mé tváře. „Do tvého bytu se někdo vloupal.“

21. kapitola

Cestou domů jsem se nacházela ve stavu potlačované nevíry. Byli jsme tam jen před pár hodinami. Jak se mohl někdo do večera vloupat dovnitř? No, asi to nezabere moc času, ale i tak. Prostě jsem tomu nemohla uvěřit, obzvláště poté, co se stalo.

Táta s bráchou jeli za námi. Když jsme přijeli před dům, stálo tam policejní vozidlo. A taky povědomý červený mustang.

„Roxy!“ zařval Reece, zatímco parkoval.

Ale to už jsem měla dveře otevřené a vyskočila jsem ven a jeho nadávky doháněly moje kroky, jak jsem vstoupila na dvorek. Na verandě jsem zahlédla Kipa a také Jamesovu snoubenku, ale soustředila jsem se na jedinou osobu.

Na schodech stál Henry Williams a mluvil s policistou. Když jsem se přiblížila, otočil se a vytřeštil oči. „Roxy...“

„Tos byl ty! Že jo? To tys byl u mě, když jsem spala, a pak ses vrátil, aby ses vloupal dovnitř?“ Sevřela jsem ruce do pěstí. Najednou mi to všechno dávalo mnohem větší smysl. To, co se mi dělo, nemělo nic společného s těmi ostatními holkami. Nic divného se tu nedělo, dokud Henryho nepustili z vězení. „Jak ses dostal do mého bytu?“

Zavrtěl hlavou a ucouvl, díval se z policisty na mě a zase zpátky. „Přisahám, že s tímhle nemám nic společného. Nevloupal jsem se ti do bytu. Dokonce ani nevím, o čem to...“

„Seš šílený parchant!“ zařvala jsem. „Co to s tebou sakra je? Proč...“

„Počkej.“ Kolem pasu mě objala paže a v následující vteřině jsem byla otočená obličejem k silnici. Brácha s tátou prošli kolem nás. Reece mi promluvil do ucha. „Musíš se uklidnit, Roxy. Nevíme, jestli to byl on...“

„Kdo jinej by to udělal?“ zakřičela jsem a chtěla ho znovu praštit loktem do žaludku. Nemohla bych se smířit s tím, kdyby ho Reece bránil. Mně to připadalo tak zjevné. Zavrtěla jsem se, abych znovu viděla na Henryho. „Proč jinak bys tu byl?“

„Přišel jsem si s tebou promluvit, ale když jsem zaklepal na tvoje dveře, otevřely se a viděl jsem do tvého bytu. Zavolał jsem policii.“

„Ach, to je taková blbost,“ vyplivla jsem.

„Roxy,“ varoval mě tiše Reece.

„Zavolał nám,“ potvrdil jeho slova policista. „A tvrdí, že nešel úplně dovnitř. Také jsme mluvili s tím pánem na verandě. Neslyšel nic podezřelého, ale pár hodin v domě nebyl.“

V tom okamžiku mi došlo, že táta s bráchou už vešli do mého bytu a vrátili se. Táta sešel schody, tváře zrudlé hněvem. „Nechci, aby to viděla.“

No ovšem, že jsem to teď musela vidět.

„Pusť mě.“ Když mě Reece neuposlechl, měla jsem pocit, že mi hlava odletí jako ve Vymítači ďábla. „Pusť mě, Reeci. Myslím to vážně.“

„Poslouchej mě, drahoušku. Nech mě a Reece, ať to vyřídíme,“ domlouval mi táta s rukama v bok. „Gordon tě odveze zpátky k nám nebo k Reeceovi, ale opravdu to nechtěj uvnitř vidět. Ne právě teď.“

„Co právě teď chci, je, aby mě Reece pustil, a chci vidět, co se stalo v mém bytě,“ prohlásila jsem skoro nepřičetná vzteky. „Není mi patnáct, zatraceně. Jsem dospělá. Vážně.“

Táta se zadíval stranou a zajel si prsty do vlasů. Potom se otočil k mému bratrovi, který vypadal stejně našťavaně jako já, a řekl něco moc tiše na to, abych to slyšela.

„Nechystáš se nikoho praštit, že ne?“ chtěl vědět Reece, „když tě pustím?“

Henry sklopil pohled k zemi, když jsem se ušklíbla. „Jenom když mě nepustíš.“

„Bud' hodná,“ nařídil mi, než povolil sevření.

Vyvlékla jsem se mu, proběhla kolem táty, vyhnula se bráchově ruce a vyšla schody.

„Možná byste měla počkat,“ navrhl Kip, který stál před bytem Silverových. Udělal krok ke mně, ale zastavil se, když Reece doběhl za mnou.

Vstoupila jsem do bytu a okamžitě se prudce zarazila. Moje oči si ze mě musely dělat legraci. Nebylo možné, aby tohle byl můj byt. Můj byt přece nemůže být plný policajtů snímajících otisky a pořizujících fotky.

Televize byla shozená na podlahu, monitor rozbitý na velké kusy. Konferenční a odkládací stůl, které jsem oba ručně malovala, vypadaly, jako by je vzal do rukou Hulk a rozmlátil je tak, až jim zlomil nohy. Pohovka i křeslo byly otočené vzhůru. Ze svého místa jsem viděla, že můj malý kuchyňský nábytek je sice pořád v jednu kuse, ale rozklížený.

Srdce mi bušilo, jak mě ovládal vztek. S rukama v pěsti jsem prošla chodbou dál. Ložnice vypadala strašně. Příkrývky byly stržené na zem. Všechny moje kosmetické lahvičky a parfémy rozházené.

Prudce jsem se otočila a málem vrazila do Reece. Natáhl se po mně, ale obešla jsem ho a vešla do svého studia.

Srdce se mi zastavilo.

„Proboha,“ zašeptala jsem a přitiskla si dlaň k hrudi, zatímco jsem zírala na tu spoušť.

Díkybohu, že Reece předtím odvezl můj stojan, plátna a barvy, protože všechno ostatní bylo úplně zničené. Všechny moje malby, dokonce i ty s Reecem, které jsem schovávala v šatníku, byly roztrhané na nerozeznatelnou zmrš. Jako by v tom pokoji vybuchl vztek.

Zachvěla jsem se. „Všechny... všechny moje věci.“

„Je mi to líto.“ Reece přišel za mnou, objal mě paží okolo hrudi a přitáhl si mě k sobě. Pak mě objal pro jistotu ještě i druhou rukou.

„Kéž bych mohl něco říct, aby ses cítila líp.“

Zčásti jsem měla chuť se odtáhnout a začít do všeho kopat.

„Nechápu to.“ Sevřel mě pevněji a chvíli mě prostě držel a to... to mi

pomohlo víc, než jsem si myslela, že je možné. Ale pomyslela jsem na to, kdo čeká venku.

„Musí to být Henry.“ Hněv ve mně znovu vzkypěl, odstrčil stranou tu hrůzu a otupělost, kterou jsem cítila, když jsem viděla svoje věci zničené. Otočila jsem se v Reeceových pažích a zadívala se mu do očí. „Musí to být on. Kdo jinej?“

Olízl si spodní ret. „Roxy...“

„To ho vážně míníš bránit? Opravdu? Vždyť se nic z toho nedělo, dokud se tu neukázal. A pak je tady, nevinně zaklepe na dveře a najde je otevřené? No tak!“

Reece spustil paže. „Opravdu si myslím, že to není on.“

Zavrtěla jsem hlavou a ustoupila. „Je to přece úplně jasný!“

„Proč by se ti vloupal do bytu a potom volal policii?“ namítl trpělivým hlasem.

„Protože je sociopat?“

Naklonil hlavu na stranu. „Zlato, ten chlap provedl něco hnusného, když byl v pubertě, a zaplatil za to - pořád za to platí - a sice se mi nelíbí, že se tu ukázal bez ohlášení, ale to z něj nedělá sociopata.“

Spadla mi brada. „Ty ho vážně obhajuješ?“

„Ne, je to pitomec. Ale není sociopat.“

Nemohla jsem tomu uvěřit.

„On neobhajuje to, co provedl před šesti lety, drahoušku.“ Ve dveřích se objevil táta. „Jen ti vysvětluje, že nedává smysl, aby Henry provedl tohle a pak zavolal policii.“

Zvedla jsem ruce. „A když hodil kamenem a málem zabil Charlieho, tak to smysl dávalo?“

„Zlato, tohle nemá s Charliem nic společného.“

Měla jsem chuť plivat oheň. „Jak to víš? Možná byl...“

„Mluvil jsem s ním,“ pokračoval Reece a definitivně mě tím umlčel. Mlčky jsem na něj zírala. „Měl jsem s ním opravdu dlouhý rozhovor.“

„Cože?“ zašeptala jsem.

Reece pohlédl na mého tátu a vzápětí se podíval zpátky na mě. Přistoupil blíž. Byl statečný, protože jsem si byla jistá, že se tvářím, jako bych mu chtěla ublížit. „Potom co se tě poprvé pokusil kontaktovat, jsem si s ním promluvil, abych se ujistil, že ti nezpůsobí žádné problémy.“

„Dobrá práce.“ Otec ho poplácal po rameni a já se na něj ošklivě zadívala. To jako vážně?

„Co je?“ divil se táta. „Reece na tebe dává pozor.“

Překřížila jsem si paže na hrudi. „Tím neříkám, že jsem zapomněl na to, co provedl Charliemu. Ani Henry na to nezapomněl. Ten chlap si v sobě nese obrovskou kupu viny,“ pokračoval Reece a tón jeho hlasu mi napovídal, že s tím má hodně zkušeností. „A nehledá odpuštění. Jen se chce omluvit a nějak to uzavřít. To jsou dvě různé věci, zlato. A kdyby se vloupal do tvého bytu a udělal tu takovou spoušť, nijak by mu to nepomohlo.“

Docela dlouhou chvíli jsem nevěděla, jak na to zareagovat. Rozpolcená mezi vztekem a šokem jsem netušila, co si počít s pocitem zrady, který mě svíral. Zčistajasna jsem prostě... měla všeho až po krk. Byla jsem vyčerpaná až na dno, ramena mi poklesla.

Otočila jsem se a pozorovala ten nepořádek. „Musím tu uklidit.“

Po chvíli se Reece dotkl mého ramene. „Promluvíme si o tom později.“

„Když myslíš,“ zamumlala jsem, ustoupila a zvedla kousek roztrženého plátna. Držela jsem si ho u hrudi a roztřeseně se nadechla. Modř byla stejná jako Reeceovy oči a rozeznala jsem úzké černé linky, které vycházely ze zorničky. Nevěděla jsem, co si mám myslet, když jsem si uvědomila, že někdo našel mou podivnou sbírku Reeceových portrétů.

Ale ať už jsem cítila cokoli, nedalo se to srovnat s tím, jak děsivé a znepokojující bylo vědět, že se někdo zase dostal dovnitř a udělal tohle - narušil tak násilně moje soukromí.

Uklidili jsme, co jsme mohli, a zítra jsem měla v plánu zavolat do pojišťovny. Naštěstí jsem měla pojištění domácnosti, takže by mělo být pokryt to, co bylo poškozeno a může být nahrazeno.

Spoustu těch maleb a věcí z bazaru nahradit nešlo, ale věděla jsem, že jsem mohla dopadnout hůř. Nic neukradli a v konečném důsledku tu byl prostě jenom nepořádek.

Gordon mi nabídl, že se sem se mnou zítra vrátí a dokončíme to, a totéž mi oznámil i Reece. Ani se neptal. Ne protestovala jsem, protože to poslední, co bych chtěla, bylo uklízet to tady sama.

Než jsem znovu vyšla ven, Henry už byl pryč, což bylo dobře. Přestože jsem se uklidnila a trochu chápala Reeceovu logiku, pořád jsem byla našťavaná, že měl tu kuráž sem přijít. Nebyla jsem ještě přesvědčená, že to opravdu neudělal on. Dávalo mi to víc smysl, než že to provedl někdo úplně cizí.

Když jsme se vrátili do Reeceova bytu, bylo už pozdě. Chvíli jsem si pohrávala s myšlenkou, že bych spala u rodičů, ale pokud jsem chtěla být k sobě upřímná - což není legrace - chtěla jsem zůstat s Reecem.

„Chceš něco k pití?“ zeptal se Reece a odhodil klíče na kuchyňskou linku. Zachrastily jako zvonkohra padající na podlahu.

„Jasně.“

„Čaj? Limču? Pivo?“

„Pivo, dala bych si pivo.“

Povytláhl koutek rtů, popadl dvě piva z ledničky a otevřel víčka, než mi jedno podal. „Promiň, citron nemám.“

„Díky. Ve svém pití stejně citron nemám ráda.“ Napila jsem se a otočila se. Ačkoli byla skoro půlnoc, nechtělo se mi ještě spát. Nahlas jsem si povzdechla a přešla k balkonovým dveřím. „Nevadí ti, když...?“

Reece povytáhl obočí. „Zlato, buď tu jako doma.“

„Vždycky jsem si myslela, že to je divná nabídka. Proč bys chtěl, aby se lidé chovali ve tvém domově jako u sebe doma?“ Odtáhla jsem záclonu a otočila kliku. „Kdyby to lidi dělali, pobíhali by ti po bytě nazí.“

„Kdybys to byla ty, vůbec by mi to nevadilo.“ Zakřenil se na mě přes hrdlo láhve. „Vlastně bych tomu dal přednost.“

„Zvrhlíku,“ zamumlala jsem a vystoupila do chladného nočního vzduchu.

Posadila jsem se do křesla a přitáhla nohy k sobě. Za pár minut se ke mně Reece připojil. Bosé nohy si opřel o zábradlí. Nevím proč, ale kombinace bosých chodidel a džín mi připadala sexy.

Ovšem taky existovala velká šance, že považuju za sexy spoustu věcí.

Nějakou dobu jsme jen tak mlčky seděli a mě zasáhla ta podobnost mezi tím, co děláme a co mí rodiče dělali skoro každou noc, když si mysleli, že jsou děti v posteli.

Vyplížili se ven, aby si dali pivo a měli nějaký čas jenom pro sebe.

Pohlédla jsem na svou láhev a hrála si s etiketou. Srdeční tep mi trochu povyskočil, protože tohle - bylo to tak moc skutečné a to... páni, to mě děsilo.

Potřebovala jsem se nějak rozptýlit, proto jsem se zeptala: „Opravdu si myslíš, že Henry nemá nic společného s tím, co se děje?“

„Jo, myslím.“ Bože.

„Vím, že nejsi ráda, že jsem s ním mluvil. Nebyl to žádný kamarádskej pokec u piva. Jenom jsem se chtěl ujistit, že ti od něj nic nehrozí,“ vysvětlil. „A jak už jsem řekl, to, že se chce omluvit, neodčiní to, co provedl, ale copak není to, že má výčitky svědomí kvůli vlastnímu jednání, lepší než nic?“

Zamračila jsem se a zamyslela se nad tím. „Jo, asi jo.“

„Asi jo?“

„Chci tím říct, jak můžeš opravdu vědět, že někdo má výčitky svědomí? Nebo že cítí vinu? Nebo jestli to říká jenom proto, že ho chytili a dostal se kvůli tomu do problémů?“

„Víš, když jsem byl v poušti, viděl jsem spoustu strašných věcí,“ pronesl Reece a ta nečekaná slova mě rozechvěla. „Viděl jsem, co se stalo, když někoho zasáhl výbuch bomby. Viděl jsem těla chlapů, které jsem považoval za kamarády, rozstřílená kulkami, viděl jsem, jak přišli o nohy nebo ruce... nebo o život. Viděl jsem lidi, z kterých skoro nic nezbylo, aby to mohli doručit jejich rodině. Tak nějak si na to zvykneš - na tu zlobu, kterou cítíš, kdykoli tvoje jednotka někoho ztratí. Není to o nic snazší, ale jsi ve válce. Myslím, že ti to pomáhá oddělit od sebe to svinstvo, co se kolem tebe děje, a co musíš udělat, abys zajistil, že všichni přežijí.“

Odmlčel se a dlouze se nadechl. „Když jsem odešel z akademie a začal tady pracovat, myslel jsem, že můžu dělat totéž. Oddělit to svinstvo, ty otravné dopravní kontroly, to domácí násilí ve stejném domě každý pátek, strašné dopravní nehody, nesmyslné předávkování a pitomé násilnosti. Zabalit to a nechat v hlavě někde stranou, kam to patří. Dělal jsem to tak. A proto jsem si myslel, že někoho zastřelit se nebude lišit od toho, co jsem musel dělat ve válce nebo když jsem prostě dělal svou práci. Spletl jsem se.“

Položila jsem si láhev do klína, šokoval mě tak, že jsem nedokázala nic víc než být zticha. Mluvil o té střelbě. Reece až dosud o té střelbě nikdy nemluvil. Neodvažovala jsem se ani nahlas nadechnout ze strachu, že přestane.

„Bylo to normální hlášení. Rvačka před restaurací Spades. Dostal jsem se tam zároveň s dalším hlídkujícím poldou. Rvačka se odehrávala na parkovišti a chvíli nám trvalo, než jsme se k ní prodrali davem.“ Pomalu zavrtěl hlavou. „Ten kluk se jmenoval Drew Walker. Bylo mu teprve osmnáct. Mlátil jako pominutej staršího kluka. Tak

moc, že když jsme se tam dostali, byl už v bezvědomí. Víš, měl zlomenou čelist, rozdrčený nos a oko. A naprasklou lebku. To všechno mu udělal ten mladej kluk.“

Reece naklonil svou láhev od sebe a upřeně se díval na etiketu. „Měl v sobě pervitin a nějakou další podělanou drogu. Křičeli jsme na něj, ať toho nechá, a když přestal... bože, byl pokrytej krví. Vypadal jako z nějakýho hororu. A v ruce měl pistoli. Celou dobu měl v ruce zbraň. Tou mlátil toho druhýho chlapa. Ne svými pěstmi, ale rukojetí glocku.“

„Proboha,“ zašeptala jsem. Když jsem si snažila vzpomenout na podrobnosti, které byly o té střelbě v novinách, buď byla tahle část úmyslně zatajena, nebo ji prostě neřekli.

Reece našpulil rty. „Instinkt. Ve vteřině, kdy namířil zbraň, šlo o instinkt. Oba jsme vystřelili, ale byla to moje střela, která ho zabila - kulka z mé zbraně, která to udělala, byla předmětem dalšího vyšetřování.“

Otevřela jsem ústa, ale nevěděla, co říct.

„Musel jsem čelit matce toho kluka. Praštila mě. A ne jednou.“ Zasmál se, ale humor v tom chyběl. „Dvakrát. Prostě tomu nerozuměla. Málem sakra zabil toho chlapa, kterýho mlátil, a měl v sobě šílenou kombinaci drog. Nevyčítám jí ale, že mě nenávidí. A ona mě nenávidí. Pořád. A vždycky bude. Byl to její syn. Chápu to, ale není to jako za mořem. Tehdy jsme neviděli členy rodiny. Nedíváš se jim do očí.“

V hrudi mě kvůli němu zabořilo - bolela mě celá ta situace. Chápala jsem ta „co kdyby“ okolo toho incidentu. Co kdyby ten kluk nebyl zfetovaný? Co kdyby se nezapletl do rvačky? Co kdyby ho trefila kulka toho druhého policajta? Pokládala jsem si tyhle otázky snad tisíckrát. Co kdybych nepřitáhla Charlieho na ten fotbalový zápas, abych mohla zahlédnout Reece? Co kdybychom se rozhodli tam zůstat na celou hru? Co kdybych prostě odešla a nezačala se s Henrym bavit?

„Cítil jsem vztek.“ Podíval se na mě a povzdechl si. „Hodně. Proč jsem to musel být já, kdo přijal to hlášení? Proč to byla moje kulka? Rozhodl jsem se správně? Mohl jsem udělat něco jinýho?“

„Udělal jsi, co by každý předpokládal, že uděláš,“ prohlásila jsem a věřila každému slovu.

Malinko se usmál. „Když dojde na střelbu policisty, vždycky se to vyšetřuje. Byl jsem očištěn, ale tím to pro mě není o nic jednodušší.“

Vím, že jsem připravil o život kluka, kterej ještě nebyl ani dost starej na to, aby si koupil pivo.“

Zvedl přitom svou láhev a pak dodal: „Protože udělat tu správnou věc není pokaždý... no, to nejjednodušší, s čím musíš žít. Život s pocitem takové zloby a viny je hořká kombinace.“

Kruci, jako bych to nevěděla. Napila jsem se piva. Věděla jsem, že k tomu nemám moc co říct, co by to pro něj nějak výrazně změnilo, ale řekla jsem, co jsem si myslela, že je pravda. „Nejsi špatnej člověk, Reeci. Cos musel udělat, bylo tvrdý a bylo to ještě děcko, ale...“

„Ale stalo se to, zlato. Je to něco, s čím se musím vyrovnat - pořád se s tím srovnávám, takže to poznám, když to vidím.“

Napjala jsem se.

„Vidím to, když mluvím s Henrym. A vidím to v tobě, ale, Roxy, ty na to nemáš právo. Rozumíš tomu?“

Přikývla jsem, hlavně protože bylo obtížné vysvětlit, proč kvůli Charliemu cítím takovou vinu. „Jsem ráda, žes mi vyprávěl o tom, co se stalo,“ pronesla jsem po chvíli. „Vím, že není snadný o tom mluvit.“

„Není. Takže víš, že ty dveře jsou obousměrné, že jo?“

Zvedla jsem obočí.

„Vím, že v sobě držíš něco, o čem není snadný mluvit, ale musíš to zkusit, a až to budeš chtít udělat, jsem tady pro tebe.“ Odtáhl nohy ze zábradlí a vstal. „Chceš další pivo?“

Zamrkala jsem a shlédla na svou skoro prázdnou láhev. „Jasně.“

Než šel dovnitř, zastavil se u mě a chytil do prstů mou bradu. Zaklonil mi hlavu, sklonil se a políbil mě, jako by měl všechn čas světa. Nejprve pomalu, jen se otřel rty o moje ústa, pak polibek prohloubil a rozevřel moje rty jazykem.

Nebyl to pouhý polibek. Ne když jeho jazyk tančil s mým, ne když mě ochutnal. Reece proměnil polibek na uměleckou formu, a kdybych k němu měla přidělit barvu, abych ho zachytila na plátně, zářil by ve stínech červené a fialové.

Ještě pořád jsem byla z toho polibku omámená, když se Reece vrátil s dalším pivem. Nakonec jsme si povídali skoro až do rána, vlastně o ničem důležitém a po třetím pivě hovor sklouzl k vážnějšímu tématu. Možná jsem se přiznala, že jsem jednou zamkla mladšího bráchu v bedně. Pak jsem se svěřila, že hodiny designu ve škole nesnáším.

„Ti kluci jsou děsní pitomci, nedá se s nima pracovat,“ prohlásila jsem. „Jako bych potřebovala ptáka na to, abych mohla znát kódy a pracovat na designu, když ve skutečnosti i třináctiletý děcko s počítačem může navrhnout pěknou webovou stránku.“

Reece se na mě zamračil. „Tak proč to děláš? Myslím to vážně.“

Pokrčila jsem rameny. „Chci na to mít vzdělání.“

„Měla bys dělat, co dělat chceš.“

„Ale já to chci dělat.“

Odfkl si. „Když myslíš.“

Vyplázla jsem na něj jazyk a on se zasmál. Musela jsem se usmát, protože se mi zvuk jeho smíchu líbil. Zatímco jsem ho sledovala, jak dopíjí pivo, zamyslela jsem se nad tím, s čím se mi dnes svěřil. Dávalo smysl, proč se dokázal na Henryho dívat objektivně. Neznamenal to, že s ním souhlasím, ale chápala jsem, proč má na něj takový názor.

„Jak ses nakonec dokázal zbavit té zloby, Reeci?“ zajímala jsem se.

Pokrčil ramenem. „Zbavil jsem se jí někdy úplně? Té zloby a viny? Ne. Myslím, že to řízne tak hluboko, že to zanechá jizvy, které se nezahojí. Jen se naučíš, jak to zvládnout, než kvůli tomu narazíš na dno.“

„A narazils... narazils kvůli tomu na dno?“

Uběhla dlouhá doba, než jsem si uvědomila, že mi neodpoví. Možná na to neznal odpověď. Reece se zadíval stranou, čelist zaťatou, a díval se do lesa jakoby na nic. Rozhostilo se ticho a já hluboko uvnitř věděla, že existuje něco, s čím se mi nesvěřil. Něco, co nechtěl, abych věděla.

22. kapitola

Týden po tom vloupání - na které jsem v té chvíli ani nemyslela - jsme jeli na grilovačku k Jaxovi a připadalo mi to dost zvláštní, protože to bylo poprvé, co jsme s Reecem vystupovali jako... jako opravdový pár. A to jsme asi skutečně byli. Povídali jsme si jako pár, spali jsme spolu jako pár. A Reece měl náhradní klíč od mého bytu. Sice hlavně proto, aby když jsem pracovala, mohl pustit dovnitř toho chlapa, který mi instaloval bezpečnostní systém, ale to je vedlejší. Prostě jsme byli jako pár a přišlo mi hloupé, že se kvůli tomu cítím tak divně.

Minulý týden jsem ale nevěděla, kde mi hlava stojí. Nebyla jsem zvyklá být tak často ve společnosti chlapa, jak jsem teď byla s

Reecem, a myslela jsem si, že mi ten nedostatek svobody bude vadit, ale nevadil. Dokonce mi chyběl, když Reece nebyl se mnou, což bylo divné, protože pokud nebyl zrovna v práci, byl se mnou pořád. Opravdu jsem se pokaždé těšila, až Reece přijde domů. Kdykoli se totiž vrátil z práce, nemohl ze mě spustit ruce.

A kdybych měla počítat dobu, která uplynula od okamžiku, kdy se dotkl postele, do chvíle, kdy byl ve mně, bylo by to asi jenom pár minut. Jestli vůbec. Což mi hlava nebrala. S ostatními kluky jsem potřebovala předehtu, hodně dlouhou předehtu. Ale s Reecem mě vzrušovalo i jen to, že se jeho pokožka otřela o mou.

Taky jsem zjistila, že nežertoval, když říkal, že mu stačí spát jen tu a tam pár hodin. Několikrát se stalo, že vstal dřív než já, přestože šel spát až po mně. Ve čtvrtek, když jsem se probudila, neležel v posteli. Našla jsem ho, jak sedí na balkoně s nohama na zábradlí a vzdáleným výrazem ve tváři. Soustředil se na něco, s čím se mi nebyl ochoten svěřit, ale stíny v jeho očích mi prozradily, že to mělo něco společného s tím střelením.

Pořád ho to pronásledovalo a nesnášela jsem pomyšlení, že nevím, jak mu s tím pomoci. Nebo jestli vůbec o mou pomoc stojí. Když jsem si s ním o tom to ráno chtěla promluvit, nešlo to, proto jsem se rozhodla pro jiný typ rozptýlení, o němž jsem věděla, že mu vrátí bezstarostný úsměv na krásnou tvář. Klesla jsem na kolena mezi něj a zábradlí a... rozhodně jsme porušili pravidla slušného chování na veřejnosti.

Jestli cestou k Jaxovi na mně byla moje hloupá nervozita vidět - což musela být, protože jsem se kroutila jako žížala - Reece nedal najevo, že si toho všiml. Místo toho udržoval lehké téma hovoru, vyhýbal se problémům s Charliem, Henrym i s tím šíleným pronásledovatelem, který možná byl a možná nebyl Henry.

Věděli jsme jen jedno, a sice že to není Dean Zook. Colton ho vyslyšel po tom vloupání a prý jen to, že se u jeho dveří objevil detektiv, mu způsobilo kopřivku. Podle Coltona může být Dean neodbytný a neomalený, ale neměl z něj pocit, že by on byl ten pronásledovatel. Pochyboval, že ještě někdy o Deanovi uslyším.

Tak fajn, musím na to přestat myslet - na cokoli z toho. Dnešek bude normální, zábavný den, plný dobrých věcí.

Když jsme vjeli na parkoviště a Reece vypnul motor, střetla jsem se s jeho blankytnýma očima a žaludek se mi zkroutil. „Řekl jsem ti, že dnes vypadáš nádherně?“ zeptal se.

Pootevřela jsem rty a přikývla. Řekl. Dnes ráno.

„Aha. Ale řeknu ti to znovu. Vypadáš nádherně.“

Neměla jsem slov, dokázala jsem na něj jenom zírat. Byl moc hezký chlap, ale co mě opravdu dostávalo, byla upřímnost v jeho očích a to, že mě přijímal, jaká jsem, včetně všech šíleností kolem mě.

Zamilovala ses, zašeptal zákeřný hlásek a já měla chuť praštit toho hloupého parchanta po hlavě, protože jiný veselý hlásek poukazoval na to, že jsem se zamilovala už v patnácti. Prostě to bylo jen dlouhé pomalé odevzdání se lásce.

„Máš ten bramborovej salát?“

„Cože?“ zamumlala jsem, rozptýlená varovnými hlásky v hlavě.

Ukázal k mým nohám. „Ten bramborovej salát, kterej jsme koupili. Ten, jak jsi trvala na tom, ať ho přendáme do jiné plastové mísy, aby to vypadalo, žeš ho udělala sama. I když jsem si jistej, že stejně nikdo neuvěří, žeš ho připravila ty.“

„Aha!“ Sehnula jsem se a zvedla mísu. „Rozhodně jsem ho udělala.“

„Lhářko.“

„Zmlkni,“ zasyčela jsem, zatáhla za kliku, ale dveře nepovolily. Převrátila jsem oči v sloup. „Můžešodemknout moje dveře?“

Uchechl se a stiskl tlačítko. Málem jsem z toho zatraceného auta vypadla a vzápětí mě překvapilo, že jsem snad ani nestačila mrknout, a Reece už stál vedle mě a bral mi bramborový salát z rukou. Druhou rukou sevřel mou.

Drželi jsme se za ruce.

Jako kluk a holka, co spolu chodí. Šli jsme po parkovišti a drželi se za ruce a já nevěděla, jestli si mám jednu ubalit, nebo poskakovat jako pubertáčka.

Potřebuju terapii.

Dveře do Jaxova domu byly odemčené, a jakmile jsme vstoupili dovnitř, málem nás srazila krásná rusovláska běžící ze schodů.

„Ahoj!“ vykvikla jsem. „Avery!“ Pak jsem se zamračila. „Je ti dobře?“

Avery vypadala trochu zeleně a nejistě se na mě usmála.

„Ahoj,“ odpověděla tlumeným hlasem. „Promiň. Trochu mě trápí žaludek. Pořád je jako na vodě, ale není to nakažlivé ani nic

takového.“ Pohlédla na naše spojené ruce a usmála se veseleji. „Ahoj, Reeci.“

Kývl na ni. „Víš jistě, že jsi v pořádku? Nemám dojít pro Cama?“

Avery se zasmála. „Ne, budu v pohodě. A kromě toho pochybuju, že by se ti ho podařilo odtáhnout od grilu. Vím docela určitě, že vykopal Jaxe od grilovacích povinností. Dělá to, kamkoli přijdeme. Je to divné.“

„To je asi dobrý. Cam umí vařit, že jo?“ zajímala jsem se, když jsme ji následovali do kuchyně a ven zadními dveřmi.

V očích se jí objevil zasněný pohled, takový roztomile pitomý. Napadlo mě, jestli taky tak vypadám, když někdo přede mnou zmíní Reeceovo jméno. Asi ne tak rozkošně, spíš zničeně. „Jo, umí vařit.“

Reece mi sevřel ruku. „Vsadím se, že tak dobrý omelety jako já neumí.“

Odfrkla jsem si.

Přimhouřil na mě oči a ušklíbl se. „No počkej, asi ti hned tak brzy žádnou neudělám.“

Avery mezi námi nadšeně těkala pohledem. „Takže vy dva... hm...“

„Jestli se připojili do ligy neskutečně pěkných párů, tajné organizace znepokojivě sexy osob?“

Z ničeho nic se tu objevila Katie, vyskočila snad jako džin z láhve, nebo co. Dnes byla oblečená vcelku normálně - do růžových džín a černého trička, které jí sklouzávalo z ramene. „Ano. Odpověď zní ano.“

Reece povytáhl obočí.

„Copak? Jenom si to zkus popřít,“ vyzvala ho. „Udělej mi tu radost.“

Zahihňala jsem se.

„Nechystal jsem se to popřít,“ vysvětlil. „Ale díky, žes nás připravila o velkolepé oznámení.“

Katie se bez rozpaků pohupovala snad na patnácticentimetrových jehlách. Prudce se otočila a zatleskala. „Reece a Roxy, jejichž jména se k sobě neskutečně roztomile hodí, spolu spí!“

„Proboha,“ zašeptala jsem a vykulila oči.

„No, i tak se to dá oznámit,“ povzdechl si Reece.

Spousta hlav se otočila naším směrem. Jax u grilu zvedl ruku a ukázal... ukázal nám palcem nahoru? Opravdu?

„Jsem tak pyšnej na naše děťátka,“ komentoval to Nick, který seděl v zahradním křesle poblíž grilu a vypadal v něm moc velký. Na hlavě měl kapuci a na očích tmavé sluneční brýle. „Všichni jsou teď dospělí. Co si jen počneme?“

Přišla k nám Calla, dlouhé blond vlasy se jí pohupovaly v culíku. Zakřenila se a vzala si od nás bramborový salát. „Mám tolik otázek,“ řekla mi významně. „Protože ale Katie v podstatě vytáhla králíka z klobouku, počkám.“

„Díky,“ zamumlala jsem suše. Zasmála se a položila mísu na karetní stůlek, který někdo musel vystrachat ze sklepa nebo ze studentských kolejí, podle toho, jak vypadal. „Dělala jsi ho ty?“ Zvedla obočí.

„Jo,“ odpověděla jsem bez mrknutí oka.

Reece polkl smích, čímž si vysloužil od Cally zvláštní pohled, a já mu vytrhla ruku a střelila po něm přes rameno smrtícím pohledem. Ušklíbl se.

„Tys ho rozhodně nedělala,“ prohlásila a stáhla obočí.

Povzdechla jsem si. „Ne.“

Calla se znovu zasmála. „Chystala jsem se říct, že jsem nevěděla, že umíš loupat brambory.“

„Loupat brambory je těžký,“ zabručela jsem.

Avery se připojila ke Camovi, který ji okamžitě objal kolem ramen. „Cítíš se dobře, Koláčku?“ zeptal se a z jeho očí bylo znát, že si o ni dělá starosti. Když přikývla, sklonil hlavu a políbil ji na špičku nosu. Potom vzhlédl. „Hamburgery jsou skoro hotový. Máme na grilu i nějaký párky. Chtěl jsem grilovat i kuřata, ale Jase nechtěl tak dlouho čekat.“

Jase, ten extrémně krásný kluk z celé bandy, si založil paže. „Zvlášť když to chceš polívat šťávou, jako bys byl nějaký zatracenej fajnšmekr.“

„Dávej si pozor, nebo nic nedostaneš,“ varoval ho Cam.

Cam mě trochu znervózňoval. Ne ve špatném slova smyslu, ale protože byl profesionální fotbalista - zatracený profesionální hráč fotbalu. Vždycky jsem si s ním připadala trochu vedle.

„Voní to skvěle.“ Reece pohlédl na Jaxe. „Colton se pokusí dorazit, ale nic neslibuje.“

„Rozumím,“ přikývl a mávl rukou k zahradním křesílkům. „Sedněte si.“ Calla ukázala na bandu lidí. „Brit a Ollie nemohli přijet. On má v

pondělí důležitou zkoušku a Brit s ním zůstala v Morgantownu, ale myslím, že tu všechny znáte, až na...“

„Mě.“ Z jednoho křesílka vstal kluk s jasnými zelenými očima a krásnou, mírně tmavou pokožkou. Byl vysoký a štíhlý a malinko mi připomínal Bruna Marse. Na hlavě měl šedou čepici s velkými oky, kterou jsem mu měla chuť ukrást. „Já jsem Jacob. Chodím na Shepherdskou univerzitu. Jsem Blíženec a mám alergii na Hru o trůny, protože si nedokážu zapamatovat, kdo všechno v tom seriálu umřel. Jestli se budete bavit o Pánovi času, nemůžeme být kamarádi. A pořád chci poníka, ale nikdo mi nedovolí, abych si ho koupil.“

Tereza, která seděla v plastovém křesle, si prohrábla rukou dlouhé tmavé vlasy. Vypadala jako vždy nádherně, jako novodobá Sněhurka. „Jsi jedinej dospělej, kterej chce poníka.“

„Já chci tak trochu lamu,“ oznámila jsem.

Reece na mě shlédl a zamyšleně našpulil rty, jako by si rozmýšlel, jestli chce být můj přítel.

„Proč bys chtěla lamu?“ zeptala se Calla zvědavě.

Pokrčila jsem rameny. „Kdo by ji nechtěl?“

„Hm...“ Avery nakrčila nos. „Neplivají náhodou?“

Jacob na ni zasyčel. „Pan Drtič snů, také známý jako Marcus, je můj přítel. A nerozumí mé potřebě vlastnit nechutně velkého čtyřnohého přítele.“

Zakřenila jsem se. Ještě nikoho jsem neslyšela takhle báječně někoho představovat.

Marcus byl taky pěkný kus chlapa a navíc byl krásně opálený. „Univerzitu už mám za sebou,“ podotkl, když vstal a nabídl ruku Reeceovi a mně. „Nikoho z těchto lidí neznám.“

„To je pravděpodobně jediné dobře,“ poznamenal Jacob. „Polovina z nich jsou blázni.“

„Hele!“ ozvala se ze svého křesla Tereza. „Nejsme blázni, jsme jenom výstřední.“

„Když mluvíme o bláznech...“ k našemu kroužku se vrátila Katie, v rukou láhev mexického piva, „...přemýšlela jsi o té nabídce zkusit si tanec u tyče?“

Jacobovi zaskočilo pivo, rychle se otočil stranou a zamával si rukou před obličejem. Než stihl něco říct, Jase otočil hlavou tak prudce, až jsem si myslela, že mu odletí. „Cože?“ vykřikl.

Tereza se usmála a kousla se do rtu. „Nic, zlato.“

„Ne. Vážně. To není nic. Nikdy nechci slyšet sestřino jméno a slovo tyč v jedné větě, co se týká tance.“ Cam pohlédl na Katie a máchal v ruce obracečkou, takže Jacob musel uhnout, aby ho nezasáhla mastná šťáva. „Bez urážky.“

Katie pokrčila ramenem. „To je dobrý. Není mnoho vyvolených a hrdých, co to zvládnou.“

Nakrčila jsem nos. „Není to heslo mariňáků?“

„Jo,“ povzdechl si Reece.

Jase se zadíval na svoji přítelkyni a zavrtěl hlavou. Tereza se zahihňala, vstala z křesílka a přešla k němu. Natáhla se, vzala jeho obličej do dlaní a něco mu pošeptala do ucha. Ať už to bylo cokoli, přestal se mračit. Vrátila se zpátky, tváře zarudlé.

Než jsem mohla cokoli udělat, Reece sklonil hlavu, políbil mě na tvář a potom se odcoural ke klukům shromážděným kolem grilu.

„Posad’ se.“ Tereza poklepala na křeslo vedle sebe. „Posad’ se, ty holko, co randíš se sexy poldou.“

Srdce mi při té poznámce poskočilo radostí. Posadila jsem se k ní a Calla a Avery se k nám připojily, zatímco Katie zůstala stát a popíjela své pivo. „Poldové jsou sexy,“ podotkla a přivřela oči. „No, každý chlap v uniformě je sexy. Počkat, ne v jakékoli uniformě, ale chápeš, co myslím.“

Musela jsem s ní souhlasit.

„Máte nějaké další informace o tom chlapovi, co tě sleduje?“ zeptala se Avery tiše.

Calla se s vážným výrazem přiklonila blíž. „Prý se k tobě vloupal, je to pravda?“

Přikývla jsem. „Jo, minulej víkend, ale od té doby se nic nestalo. V pondělí nebo v úterý mi Reeceův kamarád nainstaluje poplašný systém, tak doufám, že to pomůže.“

„To je tak strašidelné,“ poznamenala Avery a potřásla hlavou. „Jo, vím, že je to jasné, ale proboha, je to šílené. Jsem ráda, že zůstáváš s Reecem.“

Tereza se zachvěla. „Já taky. Kdybych byla sebou, ani s tím poplašným systémem bych nechtěla zůstat doma sama, dokud toho šílence nechytí.“

„Přemýšlela jsi o tom, že bys prostě zůstala s Reecem, dokud nezjistí, kdo to udělal?“ zeptala se Calla a pohlédla směrem ke

klukům, kteří se smáli něčemu, co řekl Jacob. „Pochybuju, že by byl proti.“

Přehodila jsem si nohu přes nohu a ani jsem se nesnažila skrýt úsměv, který se mi objevil na rtech. „Taky si nemyslím, že by byl proti, ale nechci ho zneužívat víc, než už to dělám.“

Tereza nakrčila tmavé obočí. „Dost pochybuju, že ho zneužíváš.“

„Máš pravdu, ale...“ Zavrtěla jsem hlavou. Nebyla jsem si jistá, jak to vysvětlit, a navíc jsem nechtěla, aby to někdo náhodou zaslechl. Ovšem nemusela jsem o tom přemýšlet dlouho, protože Katie to vysvětlila za mě. Tichým hlasem oznámila: „Roxy je hloupá husa. Bez urážky,“ poznamenala ke mně a já se na ni ošklivě zadívala. „Myslí si, že není zamilovaná. Nebo spíš nechce být zamilovaná a pravděpodobně netuší, že on už ten krok ochotně udělal, tak se snaží ochránit své ubohé srdíčko.“

Avery si zastrčila pramen nazrklých vlasů za ucho. „Myslím, že se většina z nás ocitla v téhle fázi.“

„Jo,“ přikývla Calla a zvedla svou sklenici čaje. „Taky jsem si tím prošla.“

Povytáhla jsem obočí.

„Jsem jediná, kdo o svého kluka usiloval?“ zajímala se Tereza překvapeně. „Protože jsem věděla, že Jase chci a že chci, aby mě miloval, snad od prvního dne, co jsem ho poznala.“

„Protože máš koule,“ prohlásila Katie. „Ostatní holky prostě mají vaječníky.“

„Chci vůbec vědět, o čem se to tady všechny bavíte?“ zeptal se Jacob, když se objevil za Avery. Sevřel opěradlo jejího křesla a nahnul se přes ni.

Calla se zasmála. „Asi raději ne. Tak za jak dlouho budeme moct jíst?“

Zadíval se ke grilu. „Tak asi za pět minut, tipuju. Ale copak já o tom něco vím?“

Tereza před sebe natáhla nohy a s úsměvem si povzdechla. „Jsem ráda, že jsme si všichni mohli udělat volno a být spolu.“

„Jo, tohle bude asi na dlouhou dobu poslední společné setkání,“ prohlásila Avery a praštila Jacoba, když sebral pramen jejích vlasů a hodil jí ho do obličeje.

„Proč?“ zajímala jsem se.

„Po tomhle semestru se sem přistěhuju zpátky,“ oznámila Calla, ovšem na tváři měla smutný úsměv, když se na mě podívala. „Budeš mě mít na krku. Ale budou mi chybět Avery a Tereza.“

„Cam bude v sezóně hodně cestovat. Budu se snažit jezdit s ním, kdykoli to bude možné, ale vždycky to nepůjde,“ vysvětlila Avery. „Ale musíme naplánovat svatbu, na to nezapomínejte.“ Usmála se na Terezu. „Nechám to zcela na tobě a Brit, mimochodem.“

„To jsem ráda. Oblečeme tě do rudé místo do bílé.“

Avery protočila panenky. „Jo, protože to se bude skvěle hodit k mým vlasům. Fakt díky.“

Jacob ji soucitně poplácal po hlavě. „Dostat se pryč o víkendech bude pro Jase a mě docela složitý. Má novou práci v zemědělském středisku, kde je přes týden, a víkendy máme nabité, protože je teď s námi tráví Jack,“ pokračovala Tereza.

„Jack je jeho bratr, ne?“ zeptala jsem se. Doufala jsem, že se jeho rodičům nestalo něco, kvůli čemu by se o něj nemohli starat.

„No...“ Jacob se narovnal. „Myslím, že to Roxy neví, Tess.“

„Aha. Máš pravdu.“ Tereza se na křesílku přiklonila blíž. „No, je to docela komplikovanejší a dlouhý příběh, ale ve zkratce to je tak, že Jack není jeho bratr. Jack je Jaseův syn.“

Spadla mi brada, nemohla jsem si pomoci. Pohlédla jsem na Jase, který zrovna držel táč, na nějž Cam házel hamburgery. Věděla jsem, že Jack není mimino a že Jase není o moc starší než já, takže...

„Na střední chodil s holkou a ona otěhotněla,“ vysvětlila Tereza, když jsem se otočila zpátky k ní. „Místo aby dali Jacka k adopci, legálně ho adoptovali Jaseovi rodiče a vychovávali Jacka jako Jaseova bratra. Jase konečně před pár týdny řekl Jackovi pravdu.“

„Páni,“ vydechla jsem. „Jak to proběhlo?“

Tereza se smutně usmála. „Jack tomu rozumí, ale ne úplně. Je dost starší na to, aby chápal, co mu Jase povídal, ale od narození ho považoval za svého staršího bráchu. Bude nějakou dobu trvat, než si zvykne na to, že je Jase jeho táta. Ovšem Jaseovi rodiče se chovají fakt skvěle a podporují ho. A protože Jase právě koupil dům, bude to dobrý místo pro Jacka, až bude připravený.“ Pokrčila rameny. „No a pro mě je to jako získávání praxe.“

Avery po ní střelila pohledem. „Ježíši Kriste, nedovol, aby to někdy slyšel Cam.“

„Musí se přenést přes to, že s Jase spím. Hodně sexu, hodně často,“ odpověděla suše. „Podívej se na Jase? Kdo by se ovládl?“

„Ten kluk by mou postel nikdy neopustil,“ poznamenala Katie.

„Ani mou,“ zamumlal Jacob. „Krucí, bral bych všechny ty kluky.“

Nemohla jsem vůbec uvěřit tomu, že má Jase syna, ale ten chlap měl úžasné geny, takže bylo asi skvělé, že je předává dál.

„A co matka?“ zajímala se Katie. Tereza sebou škubla.

„Zahynula před několika roky při automobilové nehodě.“

„Ach, bože. To je na hovno.“ Katie se dlouze napila piva. „Myslím, že je čas na jídlo.“ Odkráčela ke grilu.

Reece byl pozorný. Přitáhl si křeslo vedle mého, zeptal se, co chci k jídlu, a vrátil se s plným talířem a studeným pivem. Na takové služby bych si mohla zvyknout. A i když to znělo otřepaně, mohla bych si zvyknout i na to, že jsme pár.

Katie odešla krátce poté, co snědla svou porci, s tím, že se musí připravit na žhavé rande, a já jí popřála štěstí. Po jídle jsme se příjemně bavili, smáli se a škádlili a křesílka jsme přisunuli blíž k ohni, který nás v chladném zářijovém vzduchu zahříval. Když jsem se vrátila z koupelny a pomohla naskládat studené věci do ledničky, Reece mě chytil kolem pasu a stáhl si mě do klína.

Tiše jsem vyjekla. „Vždyť to křeslo pod námi praskne!“

Upravit mi brýle a objal mě. „Bude to v pohodě.“ Světlo od ohně se mu zablesklo na tváři. „Chceš znát tajemství?“

„Jasně,“ zašeptala jsem.

Povytláhl koutek rtů a opřel se čelem o moje. „Jsem rád, že tu jsme. Dobře se bavím.“

Srdce se mi v hrudi nafouklo a přiznala jsem: „Já taky.“

„To je fajn.“ Natáhl ruku a odtáhl mi vlasy z obličeje. „Protože si dokážu představit, že si tohle zopakujeme. A ne jednou. Co myslíš?“

Zavřela jsem oči, tajně nadšená z jeho slov.

„Myslím, že je docela divný vidět vás dva, jak se k sobě máte,“ poznamenal Jax, když prošel kolem nás a připojil se ke Calle na tlusté dece.

Reece zvedl hlavu. „Já myslím, že je divný, že nám věnuješ takovou pozornost.“

Zasmála jsem se a opřela se tváří o jeho rameno. Nemohla jsem popřít, že jsem byla v té chvíli šťastná, a opravdu jsem si dokázala představit, že si to zopakujeme. Dokázala jsem si nás představit spolu,

vážně spolu. Možná bych se dokonce mohla dostat přes ten svůj strach - strach, že mi něco znovu ublíží.

Kvůli němu - kvůli tomuhle - nestálo by to za to? Dech se mi zadrhl, když jsem mu položila ruku nad srdce a on ji okamžitě přikryl svou. Otevřela jsem oči a hleděla na naše spojené ruce.

Katie měla pravdu.

Byla jsem strašně hloupá, protože jsem si ani nebyla jistá, proč s tím pořád bojuju. To, co jsem cítila k Reeceovi, když mi bylo patnáct, se vůbec nedalo srovnat s tím, co jsem k němu cítila teď. Tehdy jsem si myslela, že vím, jaké to je být do někoho zamilovaná. Možná jsem to tenkrát věděla, ale teď jsem to věděla doopravdy. Protože tohle bylo, jako bych létala a topila se zároveň, jako když se obléknete do svého oblíbeného svetru, jako když běžíte nazí před zavražovací hadicí. Byla to spousta různorodých emocí v jednom balíčku.

Milovala jsem Reece.

V krku se mi utvořil knedlík, když jsem zvedla hlavu. Opravdu jsem ho milovala. Byla jsem do něj zamilovaná. Už jsem nemohla nic předstírat, nic si nalhávat.

Reece se na mě zadíval, obočí stažené. „Je ti dobře?“

Otevřela jsem ústa, abych mu řekla ano. Ne! Chtěla jsem mu říct pravdu a bylo mi jedno, že jsme mezi lidmi, protože jsem to chtěla zakřičet - zakřičet to Reeceovi přímo do tváře.

Ale v zadní kapse mi zavibroval telefon.

„Ach.“ Odtáhla jsem se a vytáhla mobil z džín. Sotva jsem uviděla, kdo mi volá, stáhl se mi žaludek. „Charlieho rodiče,“ zamumlala jsem.

Reece ztuhl.

Úplně studená strachy jsem se napřímila a přijala hovor. „Ano?“

„Roxanne?“ Charlieho matka mi nikdy neříkala Roxy. Za celý můj život nikdy nepoužila tuhle zdvořilost. A já nikdy v životě neslyšela její hlas tak roztřesený a ochraptělý jako teď.

Ruce se mi chvěly, žaludek se mi zkroutil. Vyklouzla jsem z Reeceova objetí a vstala. Překročila jsem Jaxovy nohy a poodešla dál od ohně, abych měla klid. „Ano, tady Roxy. Co se děje?“

Nevím ani, proč jsem tu otázku položila. Věděla jsem, co se mi chystá říct. Hluboko uvnitř jsem to už věděla a všechno ve mně se začalo trhat, jako když někdo zatáhne za uvolněnou nit.

„Je mi to líto,“ promluvila do telefonu.

„Ne,“ zašeptala jsem a otočila se. Viděla jsem, že Reece stojí pár kroků za mnou. Zatvářil se starostlivě. Už mu to došlo. Přistoupil blíž a já couvla.

Charlieho máma vydala zlomený zvuk - ani jsem netušila, že je něčeho takového schopná. „Je po všem. On... Charlie nás dnes večer opustil.“

23. kapitola

Nevěděla jsem, že něco může bolet tak moc, že vás to otupí. Že vás bolest může zasáhnout tak hluboko, že vás připraví o veškeré emoce, že je z vás prostě vycucne. Tak jsem se cítila. Prázdná. Bezedná.

Tu noc jsem nebrečela.

Ani když mě Reece odvezl k sobě domů. Ani když mi pomohl se svléct a uložil mě do postele. Dokonce ani, když mě objal a držel mě, dokud jsem neusnula.

Víkend a dny po tom telefonním hovoru plynuly jako v mlze. Jax mi dal na týden volno a já se s ním ani nepokoušela dohadovat. Hlavu jsem neměla na svém místě dostatečně na to, abych mohla pracovat s lidmi. Moje mysl bloudila bůhvídkde.

Neplakala jsem ani v úterý, když jsem odjela do léčebny, abych si vyzvedla všechny svoje malby a pár osobních věcí, kterými jsem naplnila Charlieho pokoj. Byly toho tři velké krabice, uložili jsme je vedle sebe do Reeceova náklad'áku. Nebrečela jsem, ani když jsem viděla jeho prázdnou postel. Dokonce ani, když jsem se dozvěděla, že zemřel ve spánku na mrtvici. Ani když jsem zjistila, že zemřel sám.

Pitvu nenařídili a pohřeb se měl konat ve čtvrtek. Nemohla jsem uvěřit tomu, že to bude tak brzy, jako by na to jeho rodiče už čekali, jako by mu nechali vykopat hrob už před lety a jen čekali, až ho naplní.

Neplakala jsem, když mě Reece odvezl do mého bytu, ani když jsem ukládala obrazy namalované pro Charlieho v koutu studia. Ve skutečnosti jsem si ani nevšimla, že mám v bytě už nainstalovaný bezpečnostní systém, senzory na všech oknech a dveřích. Nebo jsem si toho všimla, ale bylo mi to fuk.

Až ve čtvrtek ráno, když jsem si oblékla jediné černé formální kalhoty, které jsem měla a jež mi teď byly trochu volné, jsem si uvědomila, že Reece celý týden nechodil do práce. Učesala jsem si vlasy dozadu do obyčejného culíku a přimhouřila oči na svůj odraz v

zrcadle. Fialový pramen už skoro vybledl, sotva ho šlo rozeznat. Co však jasně vyčnívalo, byly temné stíny pod mýma očima.

Nasadila jsem si brýle a vyšla z Reeceovy koupelny. Stál v kuchyni a upravoval si kravatu. Čerstvě oholený a s širokými rameny vypadal v obleku moc dobře. Skutečně hodně dobře. Přestože jsem se cítila neskutečně prázdná, moje ženské partie zřejmě stále fungovaly.

Vzhlédl, naklonil hlavu na stranu a prohlížel si mě. Od soboty jsme spolu moc nemluvili. Ne že by to nezkoušel. Očividně tu byl se mnou celou dobu, aniž bych ho o to vůbec požádala. A to se týkalo i pohřbu. Ani jednou jsem ho nepožádala, aby tam šel se mnou, přesto byl připravený dřív než já. A já ho za to milo... měla ráda.

Zastavila jsem se na rohu kuchyňské linky. „Vzal sis v práci volno.“

Reece pomalu přikývl a upravil si manžety na saku. „Jo. Nechtěl jsem tě nechat samotnou.“

Pálení v mé hrudi se obnovilo. „To jsi nemusel.“

„Mám dost napracovaných hodin. Navíc to každý chápe.“ Obešel linku a zastavil se přede mnou. Pozorně se mi zadíval do očí. „Vracím se do práce příští týden.“

Ztěžka jsem polkla. „Děkuju. Byl jsi... Choval ses ke mně tak pěkně.“

Reece sevřel můj obličej v dlaních. „Zlatíčko, v takové situaci tohle lidi dělají.“ Pohladil mě palci po lících kostech, to se mi líbilo. „Jsem tady pro tebe.“

Uhnula jsem pohledem a pevně zavřela oči, když si mě přitáhl na hrudník a pevně mě objal. Chvilí jsem ztuhle stála. Nevěděla jsem ani proč, ale pak jsem se k němu stulila a prsty zabořila do látky, abych se ho mohla držet, aspoň trochu se ho dotýkat.

„Není to fér,“ zamumlala jsem mu do hrudi.

Políbil mě na temeno. „Ne, není.“

V hrudi mě bolelo, když jsem se od něj odtáhla a zhluboka se nadechla. Nepomohlo to však tomu tlaku, který mě svíral.

„Jsem připravená,“ hlesla jsem.

Byla to lež. Myslím, že to věděl.

Obřad se konal ve smuteční síni uprostřed hřbitova velkého jako malé město. Díky klikatým uličkám a vysokým statným dubům, které byly pořád ještě pokryté listím, to tu vypadalo jako klidné místo. Mírumilovné. Krásné, ale smutné.

Máma s tátou už byli tady a čekali venku i s Gordonem a Thomasem. Vedle svého manžela stála Megan a ruku měla zvolna položenou na zvětšeném bříšku.

Všichni, dokonce i Thomas, mě objali, ale já si přála, aby to neudělali. Přála jsem si, aby mě přivítali stejně jako Reece, potřesením rukou nebo pokývnutím. Nedokázala jsem se s tím vypořádat.

„Drahoušku,“ zamumlala máma a políbila mě na čelo. V očích se jí leskly slzy. „Opravdu nemůžu teď říct nic, co by pomohlo.“

„Já vím,“ zašeptala jsem, odtáhla se a zamžourala na čistou oblohu bez mráčku. Příliš krásná na pohřební den, pomyslela jsem si. Pohlédla jsem na tátu, který vypadal v kalhotách od obleku a košili stejně nesvůj jako Thomas.

Táta zachytil můj pohled a já v jeho jinak klidných očích zahlédla hluboký smutek. Charlie pro něj byl jako třetí syn, pro oba moje rodiče. Věděla jsem, že i oni cítí bolest.

„Pojď se mnou, zlatíčko,“ pobídl mě a já přešla k němu. Objal mě kolem ramen a vedl mě do dvoukřídlých dveří.

Reece šel kousek za mnou. Snažila jsem se nedýchat příliš zhluboka. Nesnášela jsem pach pohřebních ústavů. Tu kombinaci květinové vůně a něčeho dalšího, o čem jsem nechtěla raději přemýšlet.

Překvapilo mě, když jsem poznala dva lidi, kteří se zapisovali do knihy hostů. Byli tu Jax a Calla. „Ahoj,“ zašeptala jsem a předešla tátu. „Lidi, já...“

Calla přistoupila blíž a smutně se usmála. „Zbytek bandy nemohl přijet, ale já jsem dnes mohla vynechat vyučování.“

„Nemuseli jste chodit,“ řekla jsem.

„Chtěli jsme,“ promluvil Jax, položil mi ruku na rameno a stiskl. Byla jsem tak dojatá, že se mi nedostávalo slov. Nikdy dřív jsem ten pocit neznala. Ale teď jsem ho chápala. Neznali Charlieho, nikdy neměli možnost ho poznat, přesto tu byli, kvůli mně.

Všichni jsme se přesunuli do velké místnosti, kde se měl konat smuteční obřad. Posadila jsem se mezi Reece a tátu a hleděla přímo před sebe. Rakev byla zavřená a Charlieho rodiče seděli vepředu, se vzprímenými zády během celé té ceremonie. Věděla jsem, že bych se měla pokusit si s nimi promluvit, ale tolik toho ve mně doutnalo. Nikdy jsem si s nimi nebyla blízká, nikdy jsem se v jejich studeném domě necítila dobře. Vzpomínala jsem si, jak se chovali k Charliemu, jako by byl něco, za co by se měli stydět.

A to nebylo fér, protože Charlie věděl, že to tak cítili.

Když se obřad konečně nachýlil ke konci, mámě tekly slzy po tváři a tátovi se leskly oči. Já jsem plakat nemohla. Moje oči byly porouchané.

Deptalo mě to, když jsem se zvedla z nepohodlné lavice. Cítila jsem to pálení, v hrudi i hrdle, bylo tam už od toho telefonátu, ale jako by se hluboko ve mně něco pokazilo.

Na zádech mi přistála Reeceova ruka a pohybovala se v malém, uklidňujícím kruhu, zatímco jsme čekali, abychom mohli vystoupit z naší řady do prostřední uličky. Jen stěží jsem ignorovala nutkání otočit se a obejmout ho.

Cestou ven se mi zdálo, že jsem zahlédla, jak z postranních dveří vyklouzl Henry. Tlak ve mně narostl a hleděla jsem směrem, kde jsem si myslela, že jsem ho viděla. Nevěděla jsem, jak se mám kvůli tomu, že Henry přišel na Charlieho pohřeb, cítit. Před pár týdny bych řvala jako šílená, plivala bych zelený jed a hlava by mi vybuchla vzteky, ale teď? Málem se mi chtělo smát - tím hysterickým, nekonečným smíchem. Měla jsem chuť se posadit uprostřed smuteční síně a začít se smát.

„Zlato, jsi v pořádku?“ zeptal se Reece.

Pomaloučku jsem přikývla a došlo mi, že se pravděpodobně tvářím jako blázen. Vzal mě za ruku a jemně ji stiskl. „Můžeme se tu pár minut zdržet, jestli chceš.“

Bože, byl tak... tak milý a pozorný.

„Jsem v pořádku,“ řekla jsem. Myslím, že všichni v okolí dvaceti kilometrů věděli, že to není pravda, ale Reece mě pevně držel za ruku a vyšli jsme spolu ze síně ven.

Cesta k hrobu byla tak tichá, jak se dalo čekat. Naše skupinka stála spíš vzadu, a když jsem uviděla přijíždět pohřební vůz, rychle jsem se podívala stranou. Očima jsem přistála na hrobě.

Ostře jsem se nadechla a ucítila dusivou, silnou vůni čerstvě vykopané zeminy. Opravdu se to děje. Už žádné páteční návštěvy. Už není naděje, že jednou bude Charliemu líp, že se na mě podívá a řekne moje jméno.

Že mi řekne, že to všechno byla moje vina.

Proboha. Tělo mi zachvátil lehký třes, začalo to ve špičkách u nohou v těch příliš těsných černých lodičkách a pokračovalo nahoru až do špiček mých prstů.

Reece pustil mou ruku a chytil mě kolem ramen. Sklonil hlavu a políbil mě do vlasů. Srdce se mi ještě silněji sevřelo, tak moc, až jsem se divila, jestli nemám infarkt.

Najednou jsem se viděla stát ne na Charlieho pohřbu, ale na Reeceově. Možná to zní bláznivě, ale kvůli jeho práci to nebylo tak neuvěřitelné. Jednoho dne můžu stát přímo tady a loučit se s ním.

Nedokázala jsem se pořádně nadechnout, dostat do plic dostatek kyslíku.

Zasáhla mě bolest. Nedokázala jsem to už vydržet. Otočila jsem se k Reeceovi a řekla mu to.

„Dobře. Odvedu tě odsud pryč,“ prohlásil. Věděla jsem, že to nepochopil. Nemohl to pochopit. Obrátil se k mému otci a řekl mu něco tak tiše, že jsem to neslyšela. Táta přikývl a Reece mě od smutečního shromáždění u hrobu mlčky odvedl.

Šla jsem rychle, ruce sbalené do pěstí. Poté co jsme oba nasedli do jeho auta, dívala jsem se z okna, zatímco Reece řídil. Když jsme se vrátili zpátky do jeho bytu, necítila jsem se prázdná. Byla jsem divoká, rozzuřená jako zvíře chycené do pastí. Věděla jsem, co musím udělat. Kdybych zůstala s Reecem, mohlo by mě to snadno úplně zničit, až tak, že bych se už nikdy nedala dohromady. Na sladký krátký čas jsem přesvědčila samu sebe, že se s tím dokážu srovnat. Že se do něj můžu zamilovat a že to bude za to riziko stát. Ale jak jsem stála u Charlieho hrobu, tvrdě mě to probudilo.

Musím najít sílu odejít.

Proklouzla jsem kolem Reece, zamířila přímo do jeho ložnice, kde vedle šatníku ležel můj kufr a taška. Sundala jsem si brýle, odložila je na komodu a stáhla si vlasy do nedbalého uzlu.

„Roxy?“

Neotočila jsem se, jenom skopla lodičky. „Ano?“

„Ted' nejsi v pořádku.“

Otevřela jsem ústa a unikl mi ostrý smích. „Jsem v pohodě.“ Posbírala jsem svoje boty a uložila je na spodek kufru.

„Zlato, právě jsi odešla z pohřbu svého nejlepšího kamaráda,“ namítl laskavě. „Nejsi v pohodě.“

Třesoucíma se rukama jsem popadla úhlednou hromádku džín, o nichž jsem věděla, že jsem je takhle pěkně nesložila. Musel to udělat Reece. Položila jsem je do kufru.

„Co to vyvádíš?“ Jeho hlas zazněl blíž.

Zavrtěla jsem hlavou a rozepnula si stříbrný knoflík na kalhotách. Nechala jsem je sklouznout na podlahu a nedbale jsem je hodila do kufru. Jako další tam mířila halenka, takže jsem zůstala jen v kalhotkách a černém tílku.

„Roxy,“ vykřikl. „Podívej se na mě.“

Proti své vůli jsem se pomalu otočila. Reece už se zbavil saka a kravaty. Košili měl rozepnutou, odhalovala zlatavou pokožku. Zvedla jsem pohled k jeho úžasně modrým očím. „Dívám se na tebe.“

Zatnul čelist. „Co si myslíš, že děláš?“

„Balím si věci.“ Hlas se mi chvěl, když jsem mávla na svůj kufr. „Zdá se to docela zjevný, ne?“

„Jo, je to zjevný, ale nechápu, proč to děláš.“

Odvrátila jsem se od něj, přešla ke svým tričkům, zvedla je a hodila hromádku do kufru. „V mém bytě už je poplašný systém. Už tě nemusím dál obtěžovat.“

„Můžeš tu zůstat tak dlouho, jak chceš, a moc dobře to víš, Roxy.“

„Vím, ale jsem si jistá, že chceš víc prostoru.“ Legíny jsem našla pod taškou, a když jsem se je chystala zvednout, Reece mě popadl za paži a prudce mě otočil. Zadrhl se mi dech. Rysy ve tváři měl napjaté, když promluvil: „Kdybych chtěl prostor, řekl bych ti to. A to taky moc dobře víš. Tak přestaň s touhle hrou a nesváděj to na mě. Odcházíš, protože...“

Nechtěla jsem slyšet, jak dokončí tu větu, a nevím, co se stalo poté, jenom že jsem ztratila nervy. Všechno moje sebeovládání prasklo jako příliš natažená gumička. Vytrhla jsem se mu, položila mu ruce na hrudník a strčila jsem do něj.

Reece to nečekal, proto zavrával a ustoupil dozadu, až narazil nohama do postele. Obočí mu vyskočilo vzhůru. „Tos do mě vážně strčila?“

Z jeho tónu jsem nepoznala, jestli se chce smát, nebo do mě strčit taky, a to mě naštvalo. Už jsem nebyla prázdná, to bylo jisté. Naopak jsem byla plná až po okraj - plná zloby, bezmoci a milionu dalších věcí. Proto jsem do něj strčila znovu a on se tentokrát posadil. Ztěžka jsem dýchala a hleděla na něj.

„Cítíš se teď líp?“ zeptal se zdánlivě klidně.

„Možná.“

Zvedl bradu a roztáhl paže. „Zlato, jestli ti to pomůže, abys sakra zpomalila a přemýšlela o tom, co to právě děláš, klidně si do mě strkej.“

Spadla mi brada. „Ty chceš, abych do tebe strkala?“

„Ne, skutečně ne.“

Zaváhala jsem a potom se otočila, abych sebrala svoje kalhoty, ale jeho ruka vystřelila a v následující vteřině si mě posadil na klín. „Ach, ne, to teda ne. Pěkně mi řekneš, proč se chceš vrátit do svého bytu. Řekni mi skutečnej důvod.“

„Už jsem ti to řekla.“ Odtáhla jsem se, ale on si mě přitáhl zpátky. Naše hrudníky se dotýkaly, kolena jsem měla z každé strany jeho nohou a on mi pevně svíral zápěstí. Srdce mi uhánělo, když se naše pohledy střetly. „Pust’ mě.“

„To není skutečnej důvod.“

Bezmocně jsem skrčila prsty. „Cože? Copak jsi telepat? Praštil ses hlavou o opasek s pistolí?“

Povytláhl koutek rtů. „Ne. Jenom nejsem slepej. Ježíši, takhle jsem si dnešek rozhodně nepředstavoval,“ řekl. „Vím, že se ti toho hlavou honí hodně, ale musíme si o tom promluvit.“

„Není nic, o čem bychom si museli promluvit.“ Uvolnil sevření dost na to, abych se mohla odtlačit od jeho ramen a vstát. Nebo se o to pokusit. Sotva jsem se totiž dotkla rukama jeho ramen, tiše zaklel a pevně mě sevřel.

„To jsou takový kecy. A moc dobře to víš. Jednu věc jsem si o tobě nikdy nemyslel, Roxy, a sice že jsi zbabělec. Ale přesně tak se teď chováš.“

„Cože?“ Odtáhla jsem se tak daleko, jak jen jsem mohla. Opustit ho ode mě vyžadovalo velkou sílu. Nebyla jsem slabá.

„Nedělej to,“ varoval mě. „Nechovej se jako zbabělec.“

„Já nejsem zbabělec! Jen už v tom s tebou nechci pokračovat. Dobře jsem se bavila, ale to je všechno. Chci jít domů. Chci se v životě pohnout dál...“

„Sakra, kdybys aspoň lhala pořádně. Chceš mě od svých patnácti let a teď, když mě máš, nejsi pro mě ochotná riskovat? Protože se bojíš, že ti něco ublíží? Co to je za blbost?“

Panebože. Úplně mě odhalil. „Co... co tím myslíš, že mi něco ublíží?“

„Ty si myslíš, že to nevím?“ Zavrtěl hlavou. „Bojíš se, Roxy. Bojíš se, že ti něco ublíží - od chvíle, co byl zraněn Charlie. Nechceš už takovou bolest cítit znovu. A já to chápu. Ale nemůžeš takhle celou dobu žít, nemůžeš všechno odhodit - odhodit náš vztah - jen proto, že se bojíš, že ti to nakonec ublíží. A to se netýká jenom mě. Týká se to všeho ve tvém životě.“

Nevěděla jsem, co na to říct.

Reece ještě neskončil. „Co s tebou bude? To dnes odejdeš a začneš se scházet s řadou pitomců, kteří si ani nezaslouží dýchat stejnej vzduch jako ty, protože kdyby náhodou k něčemu došlo, neublíží ti to, protože jsou ti ukradení? Nedáš do toho srdce, takže budeš v bezpečí? Ale se mnou je to jiný, co?“

„Nechápeš to,“ zašeptala jsem ohromeně.

„Že to nechápu?“ Vypadal, jako by se mnou chtěl zatřást. „Zlato, já vím, jaké je se bát. Viděl jsem kamarády za mořem umírat. Vracím se domů a každý den chodím do práce s tím, že vím, že to může být naposledy. Myslím na svého bráchu, protože vím, že se setkává se stejným svinstvem jako já. A bojím se, že ztratím tebe.“

Zalapala jsem po dechu. „Mě?“

„Jo, tebe. Tebe, Roxy. Někdo tě sakra pronásleduje. Jsem kvůli tobě podělanej strachy.“ Ted' opravdu vypadal, jako by mě chtěl uškrtit. Trochu. „A je toho mnohem víc. Mohla by ses nabourat v autě. Viděl jsem, jak řídíš.“

„Cha,“ zamumlala jsem.

„Kdykoli se ti může něco stát, ale copak mě vidíš, že bych utíkal od toho, co spolu máme - co bychom mohli mít? Musíš se vyrovnat s tím, co se stalo Charliemu. A neznamená to, že se s tím musíš vyrovnat sama.“

„Co ty víš o tom, jak se s něčím vyrovnat?“ vyštěkla jsem. Přišpendlil mě pohledem. „O tom střilení sotva mluvíš! Máš kvůli tomu noční můry!“ křičela jsem a v krku mě pálilo. „Taky nevíš, jak se s něčím zlým vyrovnat, pane Dokonalej.“

„Já netvrdím, že to vím. K čertu, Roxy. Oba víme, že jsem měl sakra problém se s tím srovnat a že ho pořád mám!“ zařval na mě zpátky a na vteřinu mě napadlo, že mnou mrští přes pokoj. Docela bych si to zasloužila. „Opíjel jsem se do němoty, protože jsem nebyl schopnej čelit tomu, že jsem vystřelil a zabil osmnáctiletého kluka.“

Trhla jsem sebou. „Reeci, já...“

„Ne. Teď mě vyslechněš. Skoro rok jsem se srovnával s tím, co jsem musel udělat, utápěním v alkoholu, místo abych si s někým promluvil - s kýmkoli. Kdyby nebylo Jaxe, nejspíš bych si prohnal kulkou hlavu. Něco ti teď povím, Roxy. Musel jsem to rozhodnutí mezi životem a smrtí v té zatracené poušti udělat tolikrát, že vím, že ta volba stojí za hovno. Přesto jsem si vybral, že se dám k policii, s vědomím, že tomu možná budu čelit znovu. Ale když jsem pak musel, nebylo to ani za mák jednodušší.“

Tohle bylo to, co mi neřekl tenkrát v noci na tom balkoně, jak moc silně cítil vinu a zlost. Proboha, nechtěla jsem to ani slyšet, přestože to znělo hrozně. Nechtěla jsem ani přemýšlet o tom, že prožíval takovou bolest. Ničilo mě to.

„Ale Jax mě přinutil o tom mluvit. Přiměl mě, abych zašel do poradny, jak po mně oddělení vyžadovalo. A máš pravdu. Pořád s tím nejsem moc dobře vyrovnanej, ale aspoň se sakra snažím. Neodstrkuju tě. Snažím se s tím vypořádat. Ale ty ses o to nepokusila ani jednou za celých šest let.“

Neschopna to dál poslouchat jsem se mu znovu pokusila vytrhnout, jenže on mě nepustil.

„Chodíš na vysokou školu kvůli vzdělání, které nechceš, protože se bojíš přiznat a přijmout fakt, že U Mony pracuješ ráda. Ne proto, že bys neměla žádný hnací motor, ale protože máš díky tomu čas na to, abys dělala, co miluješ - malovala. Ale ani to neriskneš, prostě pokračuješ dál, jen abys zůstala v bezpečí. Abys nic neriskovala.“

„Zmlkni,“ zasyčela jsem a přála si, abych mu nikdy neřekla o tom, jak nerada tu školu dělám. Bylo dobře, že mě pořád držel za zápěstí, protože jinak bych ho asi praštila po hlavě.

„Jo, pravda je zatracená mrcha, co?“ V očích se mu zablesklo. „Nerozumím ale tomu, proč se kvůli tomu, co se stalo Charliemu, tak bojíš cokoli dělat. Chceš však říct, co vím, Roxy?“ Oči mu zahorely modrým plamenem. „Miluju tě, Roxy. A Charlieho smrt na tom nic nezmění. Ani tahle hádka to nezmění. A vím, že ty to cítíš stejně.“

On... on co?

On... on řekl, že cítím... Cože?

Jo, byl čas, abych odsud vypadla. Vší silou jsem sebou trhla, ale nijak jsem si nepomohla.

„Roxy, přestaň,“ napomenul mě.

Byla jsem otrávená, ale zároveň se ve mně probouzelo něco jiného. Tiskli jsme se k sobě na všech místech, kde na tom záleží, a přestože jsem od něj chtěla odejít a hádali jsme se, čím déle jsem na něm seděla, tím víc jsem cítila, jak pode mnou tvrdne, a krev se mi z toho vařila.

A řekl, že mě miluje.

Zavrtěla jsem se mu na klíně, a tak se k němu dostala ještě blíž. Zajiskřila ve mně horká rozkoš a všimla jsem si, když Reece ucítil přesně totéž.

Rysy mu ztuhly. „Ježíši...“

Zrychleně jsem dýchala a soustředila se na jeho výrazné rty. Pořád jsem se mu snažila vykroutit paže, ale bylo pravděpodobně dobře, že mě nepustil, jinak bych asi spadla po zádech na zem. Trhla jsem sebou dopředu a doufala, že ho připravím o rovnováhu. Zasténal a mé tělo zažehl plamen.

Přestala jsem myslet. Nebo jsem možná přemýšlela tak moc, že jsem nedokázala chytit a udržet ani jednu souvislou myšlenku kromě té, že tohle potřebuju - že potřebuju jeho. Ještě jednou, naposledy. Nedalo mi práci dosáhnout na jeho ústa, a když se naše rty setkaly, trochu sebou cukl.

„Roxy...“

Nechtěla jsem to slyšet, obzvlášť jestli se chystal zapojit logiku do toho, co se dělo. Přitiskla jsem rty na jeho, políbila ho tvrději, a když mi to neoplatil, kousla jsem ho do spodního rtu. Reece zalapal po dechu a já toho využila, vklouzla mu do úst a oba naše jazyky propojila. Zhoupla jsem se v bocích, ale tentokrát jsem se nezastavila. Vrtěla jsem se mu na klíně, sténala při polibku a probíhala mnou rozkoš tak jasná, až se mi zdálo, že mi svítí za očima.

Pustil moje zápěstí a položil mi ruce na boky. Já ho objala jednou paží kolem krku a zabloudila mu prsty do vlasů, druhou rukou jsem mu sjela po krku níž, na jeho hrudník a břicho. Sáhla jsem na knoflík kalhot a snadno je rozepnula.

„Krucí,“ zasyčel, oči zamlžené touhou. „Nic jsme nevyřešili...“ Zasténal, když jsem ho přes kalhoty stiskla v dlani. „Sakra, Roxy... nehraješ fér.“

„Já nic nehraju.“ Rty jsem měla nateklé, když jsem je opět přitiskla k jeho ústům a hladila ho přes látku kalhot. Protože mě nezastavil, rychle jsem rozepnula zip a vytáhla pulzující penis z jeho boxerek.

Reece se zaklonil a sjel pohledem tam, kde jsem ho svírala v ruce. Hlas měl ochraptělý, když promluvil: „Tohle není to, co právě teď potřebuješ.“

„Ale je.“ Opřela jsem se čelem o jeho. „Přesně tohle právě teď chci.“

„Roxy.“ Vyslovil moje jméno, jako by to byla kletba a modlitba zároveň.

Pohládila jsem ho po celé délce údu a palcem přejela hlavičku. „Dotkni se mě,“ žadonila jsem. „Prosím, Reeci, dotkni se mě.“

Vydal ten zvuk, z kterého jsem se mohla zbláznit, to hluboké zavrčení, tak syrové a mužné, že se mi zkroutily prsty na nohou a stáhly se mi svaly v podbřišku. Potom zvedl jednu ruku. Konečně. Stáhl moje tílko, odsunul košíčky podprsenky a odhalil moje ňadra.

Dotkl se mě.

A nejen to. Jeho ruce byly nenechavé a stejně tak jeho polibky. Zarudlí a zadýchaní jsme se dostali do bodu, kdy odsunul mou ruku a roztrhl moje kalhotky. Nebylo nač čekat. Na kolenou jsem se na něj sesunula, tělo na tělo, kůže na kůži. Vykřikla jsem, jak mě roztahoval a jak sežehnutá jsem se kolem něj cítila. Jako by mě popálil všude, kde se mě dotkl a kde mě políbil.

Nechal mě, ať se pohybuju vlastním tempem, kompletně mi předal kontrolu. A tak jsem se nad ním pohupovala, nadzvedávala se a klesala, nejprve pomalu a potom urputněji, jak se kolem něj mé svaly stahovaly. Jak rozkoš narůstala, sílila a mohutněla a vrchol, který jsem hledala, se mě začínal zmocňovat, teprve tehdy převzal Reece kontrolu. Jednou rukou mě chytil za zadek a druhou za zátylek a začal nadzvedávat boky, přirážel do mě, až mě odpálil. Orgasmus byl tak mocný, tak výbušný, až to skoro bolelo. Nebyla jsem si jistá, jestli to unesu, ale nechtěla jsem uniknout. Ne když jsem cítila, jak se přestává ovládat, jak mi vrčí moje jméno do ucha. Věděla jsem, že je blízko.

Sevřel mi boky pevněji a začal mě ze sebe zvedat. Nechtěla jsem, aby se odtáhl. Tohle... tohle bude naše poslední milování a já ho chtěla v sobě cítit vybuchnout. Důvěřovala jsem mu a sama jsem nezapomínala brát antikoncepci. Svezla jsem se na něj a držela se ho tak pevně, jako on držel mě. Věděl, co chci, protože jsem cítila, jak se začíná chvět.

„Roxy,“ zavrčel moje jméno. Jeho velké tělo proti mému ztuhlo, když mě sevřel rukama v mocném objetí.

Nějakou dobu poté mi trvalo, než jsem byla schopná se pohnout. Cítila jsem, jak jeho srdce bije stejně prudce jako moje, jak se každé napnutí jeho těla odráží v každé mé buňce. Zatímco jsem odpočívala v jeho klíně, nikdo z nás nepromluvil. My... jsme se prostě jen navzájem tiše drželi, v tichu naplněném tisícem nevyřčených slov.

Teprve když jsme se od sebe odtáhli, věděla jsem, že je čas.

„Musím se umýt.“ Můj hlas zněl zvláště. Tiše a prázdně.

Spustil paže a já z něj slezla a zvedla z podlahy kalhotky. Naše pohledy se na okamžik střetly. Snažila jsem se nevšímat si té otázky, kterou jsem v jeho očích viděla, když jsem si upravovala podprsenku a tílko. Potom jsem se otočila a pospíšila si do koupelny. Nezdržela jsem se tam dlouho, protože jsem věděla, že kdybych to oddalovala, neodešla bych. Umyla jsem se a natáhla si kalhotky.

Musela jsem odejít, že ano? Nemohla jsem tady zůstat, nemohla jsem být s ním, protože bych...

Už jsem ho stejně milovala.

Byla jsem do něj zamilovaná tak dlouho.

Na hrudi mě znova pálilo. Couvla jsem ode dveří, snažila se pročistit si myšlenky, ale běželo mi toho hlavou tolik. Nohama jsem narazila do vany a posadila se. Spodní prádlo mě před chladnou keramikou nijak nechránilo.

Co to dělám?

Utíkám. Jsem vyděšená. Neřekl mi přece nic nového. Sakra, spoustu z toho jsem už věděla, ale slyšet to od něj rozbořilo zdi, které jsem ani nevěděla, že jsem kolem sebe vystavěla.

„Roxy?“ Reeceův hluboký hlas mě rozechvěl.

Přilepila jsem oči na dveře, pokoušela se zhluboka nadechnout, ale nešlo to. Ten tlak byl zpátky a byl moc silný.

„Jsi v pořádku?“ chtěl vědět Reece.

Spodní ret se mi zatřásl. Sbalila jsem ruce do pěstí. Odejít od Reece nevyžadovalo sílu, bylo to známkou slabosti, bylo to to, co jsem dělala vždycky, když došlo k čemukoli. Ale ta slabost se nezrodila jen ze strachu, ne, bylo v tom něco hlubšího.

Dveře koupelny se prudce otevřely a rám vyplnilo Reeceovo tělo. Košili měl rozepnutou a knoflík na kalhotách si nezapnul. Jednou se na mě podíval a všechno, o čem jsem přemýšlela, jsem musela mít vepsané ve tváři. Jak na mě hleděl, jeho výraz znězněl. Hrdlo mi naplnily emoce. „Je to... je to moje chyba.“

Reece pomalu vešel do koupelny, jako by se bál, aby mě nevylekal. „Co je tvoje chyba, zlato?“

„Co se stalo Charliemu.“ Hlas mi přeskočil. Jako bych se roztrhla na přesné poloviny.

Reece stáhl obočí, klekl si přede mnou s rukama na stehnech. „Zlato, to, co se mu stalo, není tvoje chyba.“

„Ale je,“ zašeptala jsem, protože jsem to nedokázala vyslovit nahlas. „Nechápeš to. Nebyl jsi tam. Vyprovokovala jsem tu situaci.“

Vytřeštil oči. „Roxy...“

„On se mě snažil sbalit. Henry.“

„Neprovedla jsi nic špatného, Roxy.“ Reeceův obličej zaplavil hněv spolu se smutkem. „Máš právo říct klukovi, že nemáš zájem, a nezabývat se tím, jestli se nepomstí. To není tvoje chyba.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vždycky po mně vyjížděl a s tím jsem se dokázala vypořádat, ale on urazil Charlieho. Řekl, že je teplouš.“ Začala jsem se chvět a objala se rukama kolem pasu. „Začala jsem na Henryho křičet. Pak ho nazval ještě hůř. Charlie mě opakovaně žádal, ať to nechám být, ale nemohla jsem, protože jsem věděla, jak moc ho to trápí. Nenáviděl takový chování a ubližovalo mu to. Henry se pak zeptal, jestli jsem lesba a jestli se proto pořád tahám s tím buzerantem. Ztratila jsem nervy. Strčila jsem do Henryho. Jako jsem strčila do tebe.“ Sehnula jsem se a hleděla na prsty u nohou, jak se mi ta noc v hlavě živě přehrávala.

„Charlie mě popadl za ruku a chystali jsme se odejít. Henry taky. Potom jsem... jsem se otočila a řekla... řekla jsem mu, ať táhne do prdele, že na to jediný se bílá špína jako on zmůže.“

Reece zavřel oči.

„Tehdy zvedl ten kámen a hodil ho.“ Pomalu jsem se houpala dopředu a dozadu a třásla hlavou. „Kdybych jen držela zavřenou hubu, všichni bychom se prostě rozešli a všechno by bylo jiné. Jsem vyděšená. V tom máš pravdu. Tak moc se bojím, že tě ztratím a že znovu ucítím takovou bolest, ale jde o víc. Proč bych si měla zasloužit dělat si, co chci, když Charlie nikdy nebude moct? Otevřela jsem si hubu. Vyeskalovala jsem tu situaci. Copak nedávají lidi za něco takového do vězení? Za spoluvinu na útoku... na vraždě? Čím si tě zasloužím? Proč si zasloužím dělat, co miluju, po zbytek svého života?“

Jakmile Reece otevřel oči, nenaplňovaly je odsouzení a zavržení, ale spousta bolesti.

„Slova,“ vydechl tiše. „Jen jsi na něj zaútočila slovy. Stejně jako Henry na vás. A víš, že slova můžou způsobit hodně škody. Netvrdím, že ne. Někdy můžou říznout hlouběji než nůž, ale tys ten kámen nezvedla. Tys ho nehodila. To bylo Henryho rozhodnutí. A zdá se, že ho lituje víc než čehokoli jiného. Pochybuju, že si myslel, že ublíží Charliemu tak strašným způsobem, ale už to nemůže změnit. A ty nemůžeš změnit, co jsi řekla, ale, Roxy...“ Přisunul se na kolenou ke mně a pomalu, opatrně sevřel můj obličej do dlaní. „To, co se stalo Charliemu, nebyla tvoje chyba. Ty jsi mu neublížila. To udělal Henry. A vím, že bude potřeba víc než mých slov, abys to skutečně přijala, ale budu tady pro tebe každý den, abych ti připomněl, že si sakra zasloužíš každou věc, kterou ti život nabízí.“

Vzlykla jsem. Oči mě pálily. Jeho obličej se přede mnou zamlžil a tváře jsem měla vlhké.

„Vzpomínáš si na všechno, co jsem ti řekl v ložnici? Já jsem taky vyděšený. A jsou okamžiky, kdy se ptám, co si zasloužím, ale v tomhle jsme spolu. Tak se pusť,“ řekl a pohladil mě palci po líčkách. „Pusť se a vzdej se mi, zlato, a já tě chytím. Pronesu tě tím. Ty to jen musíš risknout.“

Tehdy jsem se zlomila, otevřela se ve mně široká prasklina. Brečela jsem, ronila ty ošklivé slzy a nevypadala při tom hezky, asi jako nikdo. Slzy ze mě proudily, za všechno to, o co Charlie přišel. Ale byly i pro Reece a všechno, co musel udělat.

Plakala jsem dokonce i pro Henryho, protože se ve mně probrala malá část duše, otevřela oči a uvědomila si, že Henry... zahodil svůj život, když hodil ten kámen, a to taky nestálo za nic. Reece měl možná pravdu. Možná Henry nikdy neměl v úmyslu to udělat. Brečela jsem, protože jsem už nebyla otupělá. Bolelo mě to. Bála jsem se. Před šesti lety jsem začala ztrácet nejlepšího kamaráda a vůbec nikdy jsem se ani nepokusila se přes tu bolest, nenávist a další jedovaté emoce přenést.

Nepamatuju si, že jsem sklouzla z okraje vany Reeceovi do náruče, ale jak mi slíbil, byl tady, aby mě chytil, když jsem se mu vzdala a rozpadla se.

24. kapitola

„Bolí mě hlava.“

Reece mi prsty prohrábl vlasy, jemně mi masíroval pokožku. „Ten prášek na bolest brzy zabere.“

Připadalo mi, jako by to trvalo věčnost. Ve spáncích mi tepalo a v tom zbytečném prostoru za mýma očima mi bušili permoníci. Hrozila vysoká šance, že jsem se probrečela do mozkového kolapsu. Jakmile jsem jednou začala brečet, jako by se ve mně probořila hráz.

Neměla jsem tušení, jak dlouho jsme zůstali v té koupelně, Reece posazený na zadku a já v jeho náručí. Promáčela jsem mu košili. Jen matně jsem si uvědomila, že mě zvedl a odnesl do postele. Držel mě celé hodiny, odešel jen, aby přinesl vodu a tlumicí prášky. Sundal si přitom košili a převlékl se do běžeckých kalhot, než si vlezl zpátky do postele. Pořád jsem na sobě měla jen tílko a kalhotky a právě teď jsem v tom ani omylem nevypadala sexy.

Ležela jsem roztažená na jeho hrudi jako hadrová panenka. Tvář jsem měla položenou nad jeho srdcem a jeho nohy mi svíraly stehno, zatímco mě prsty hladil po hlavě. Venku už před hodinami padla tma a ani jeden z nás od dopoledne nic nejedl. Myslím, že jsme byli oba moc vyčerpaní na to, abychom vstali z postele a připravili si něco k jídlu.

„Omlouvám se, že jsem tě celého zmáčela slzami,“ pronesla jsem.

„Na to tu přece jsem. Tvůj osobní kapesník. Kromě dalších, mnohem zábavnějších věcí, ale sloužím k mnoha účelům.“

Ušklíbla jsem se a dál hleděla do prázdna. „Ty zábavnější věci mám ráda.“

„Já vím.“

Sbalila jsem prsty na jeho pevném břiše, nadechla se a překvapilo mě, že mě to nebolelo ani neroztřásl. Bude dlouho trvat, než se plně smírím se svou rolí v Charlieho osudu. Možná se té viny nikdy nezbavím, ale chtěla jsem to zkusit. Opravdu, upřímně jsem to poprvé chtěla zkusit.

„Můžu ti něco říct?“ zeptal se Reece.

„Můžeš mi říct cokoli.“

„To si zapamatuju pro příště,“ podotkl suše. „Nerad se loučím.“

Stáhla jsem obočí. „Já... si pamatuju, žes už mi to jednou říkal.“

„Jo. Řekl jsem ti, že se nebudeme loučit. Že se místo toho políbíme. No, můžeme si říct cokoli, ale ne sbohem.“

„Proč?“ zašeptala jsem, ale myslím, že už jsem měla tušení.

Odmlčel se. „Je to moc trvalé, zvlášť při mé práci. Poslední, co chci, abys ode mě slyšela, je sbohem. A rozhodně to nikdy nebude to, co ti naposledy řeknu já.“

Zachvěla jsem se při pomyslení, že jednoho dne budu možná čelit telefonnímu hovoru nebo zaklepání na dveře... Vytěsnila jsem tyhle myšlenky z hlavy. Neznamenal to, že to nebudu riskovat. Ale nedovolím si přemýšlet o tom, že jednoho dne možná nepřijde z práce domů.

„Chci, abys něco věděla, Roxy. Jsem zatraceně tvrdohlavej. Ty to víš. Nezmizím ti, aniž bych do poslední vteřiny nebojoval. To ti můžu slíbit.“

V očích mě pálilo a hrozilo, že zase začnu brečet.

Když už jsem měla trochu pročištěnou hlavu, částečně jsem chápala, jaká... jaká je slabost držet si od sebe někoho dál jenom proto, že byste ho jednoho dne mohli ztratit. Jaká je to hloupost. Ale v malém koutku duše jsem pořád chtěla couvnout a neriskovat to. Nesmím se tomu strachu poddat.

„Myslíš si teď, že jsem blázen?“ zašeptala jsem.

Zasmál se a mně se líbilo, jak mi ten zvuk zavibroval pod tváří.

„Zlato, vždycky jsem si myslel, že jsi tak trochu blázen. A to na tobě miluju.“

Slyšet ho to teď říct, když jsem to měla v hlavě trochu víc v pořádku, mě připravilo o dech. „Můžeš to zopakovat?“

Položil mi ruku na bradu a zaklonil mi hlavu. Naše oči se střetly a hrudník se mu prudce zvedl.

„Viděl jsem je,“ řekl.

Zamračila jsem se. „Co jsi viděl?“

Zhluboka se nadechl a pozoroval mě. „Ty obrazy.“

Na okamžik jsem nevěděla, kam tím míří. Ne když mě hladil palcem po tváři a když se mírně usmál. A pak mi to došlo.

„Ty obrazy?“ Polkla jsem a začala si sedat, ale to mi nedovolil. „Ty portréty v mém bytě?“ Jakmile přikývl, cítila jsem, jak se mi červeň nahrnula do obličeje, jako bych se ocitla na letním slunci. „Ty, na kterých jsi...?“

„Na kterých jsem já?“ doplnil.

Pevně jsem zavřela oči. „Proboha. Vážně?“

„Jo.“

V rozpacích jsem nevěděla, co říct. „Byly v mém šatníku. Cos tam dělal?“

„Hledal toho tvýho šílenýho pronásledovatele,“ odpověděl.

Prudce jsem otevřela oči. „To... to bylo už skoro před dvěma týdny! Viděl jsi je už tenkrát, a nic jsi neřekl?“

Reece se posadil a zvedl mě tak s sebou. Moje tělo skončilo mezi jeho nohama, otočené tváří k němu. „Nic jsem neřekl, protože mi došlo, že budeš reagovat takhle.“

„Jasně že reaguju takhle! Je to trapný. Asi si myslíš, že jsem nějaký blázen. Že tě sleduju jako pomatený šílenec, který si maluje tvoje obrázky, když s ním nejsi.“

„Nemyslím si, že jsi pomatená, zlato,“ poznamenal suše.

Zkřivila jsem tvář. „Nemůžu uvěřit, že jsi je viděl.“

Reece se uchechtl. Přimhouřila jsem na něj oči. „Upřímně? Skutečně jsem nevěděl, co ke mně doopravdy cítíš, dokud jsem je neviděl.“

Obočí mi vystřelilo vzhůru. „Myslela jsem, že jsi vševědoucí.“

Reece se ušklíbl. „Podezřívám jsem tě, že jsi do mě zamilovaná od první chvíle, co jsi mě viděla.“

„Ach, bože, zač mě trestáš,“ zamumlala jsem.

„Ale nebyl jsem si na sto procent jistej, dokud jsem neuviděl tvoje malby, hlavně ten obraz, kde stojím v kuchyni. Namalovala jsi ho poté... poté co jsem odešel.“ Stáhl obočí a mírně potřásl hlavou. „Nemusíš se kvůli tomu cítit trapně. Myslím, že je to sladký.“

Pořád jsem si myslela, že je to trochu děsivé.

„Ale víš, co je důležitý? První, co mě napadlo, když jsem je uviděl, bylo, jak moc jsi talentovaná. Připadal jsem si, jako bych se díval do zrcadla.“

To mi trochu pomohlo, abych se kvůli tomu cítila líp.

„Kéž by ses na tohle soustředila, zlato. Máš opravdu talent.“

Opřela jsem se o něj a tiše vydechla. Hlavou mi toho dneska běželo moc a nebyla jsem si jistá, jestli jsem připravená se nad svým vzděláním hlouběji zamyslet. „Udělat si školu nemůže ničemu ublížit.“

„V tom máš pravdu.“ Pohládl mě po paži. „To je rozumný. Stejně jako to, abys dělala, co máš ráda, ať už je to cokoli.“

Usmála jsem se a zamyslela se nad tím. „Opravdu ráda pracuju U Mony.“

„Jak už jsem ti říkal dřív, na tom není nic špatnýho.“

Reece měl pravdu. Jaxe těšilo vlastnit a pracovat U Mony jako opici, která dostane banán. A Nicka taky. No, aspoň jsem si myslela, že tam Nick pracuje rád. Ve skutečnosti jsem se ho na to nikdy nezeptala a on se mi s tím rozhodně nikdy nesvěřil.

„Myslíš, že zvládneš něco sníst?“ zeptal se, a když jsem přikývla, plácl mě po zadku. „Tak pojd', dáme si nějaký sýr a krekry.“

Vylezla jsem z postele a byla už na chodbě, když mě Reece chytil kolem pasu a otočil k sobě. Přitáhl si mě k hrudi, sevřel mou tvář v dlani a zaklonil mi hlavu.

„Miluju tě, Roxy.“ Sklonil se a jemně mě políbil. Najednou jsem pochopila, jaká emoce se za těmito sladkými, jemnými polibky skrývala. Bylo to to slovo na pět písmen. Láska. „Chtěla jsi to znovu slyšet. Budu to opakovat tak často, až tě unaví to pořád poslouchat.“

Usmála jsem se proti jeho rtům, položila mu ruce na hrudník, zhluboka se nadechla a zachytila jemnou vůni jeho parfému. „Myslím, že se mi to neomrzí nikdy.“

Dalších několik dní uplynulo jako v mlze, ale z jiného důvodu. Už jsem nebyla otupělá, což znamenalo, že když jsem se v pátek ráno probudila, znovu jsem měla záchvat pláče, protože jsem si uvědomila, že už nebudu v pátek navštěvovat Charlieho, jako jsem to dělala posledních šest let. Bylo to obtížné a upřímně nevím, co bych dělala, kdyby Reece nebyl se mnou. Nejenom že mě nechal, ať se vybrečím, ale když jsem skončila, nechoval se, jako by se mnou bylo něco špatně nebo jako by měl těch emocionálních výbuchů už po krk.

Jednoduše nám objednal čínu a dali jsme si pozdní oběd, celý den jsme strávili na gauči a koukali se na opravdu špatné filmy o zombiích. Tak to trvalo až do soboty, kdy jsem zase brečela, protože jsem byla naštvaná sama na sebe za to, jak jsem se snažila od sebe Reece odstrčit. Věděla jsem, že kdyby tu byl Charlie, pořádně by mě praštil. A taky jsem se na sebe zlobila, že jsem nebyla dost silná, abych se prostě... prostě na všechno vykašlala.

V neděli jsem seděla na posteli, zatímco si Reece - ve své polonahé kráse, bez trička a jen v pyžamových kalhotách - hrál s opaskem služebních kalhot a přidělával bezpočet věcíček na svou uniformu, když jsem mu řekla, co mám v plánu zítra udělat.

„Zítra zajdu do svého bytu.“

Měl skloněnou hlavu, jak přidělal odznak ke své košili, ale prsty mu ztuhly a zvedl bradu, tmavé obočí stažené. „Proč?“

Přelezla jsem k okraji postele a shlédla na něj, jak seděl na podlaze. „Chci, teda spíš si potřebuju projít věci, které jsem si přivezla z... z Charlieho pokoje. Jenom jsem je odložila v obývací.“

Podařilo se mu odznak přidělat. „Nemůžeš počkat, než přijdu z práce, abych tam mohl jít s tebou?“

Usmála jsem se. „Oceňuju, že tam chceš být se mnou, ale myslím... že to je něco, co potřebuju udělat sama.“ Jinými slovy jsem věděla, že se zase emocionálně složím, obzvlášť když uvidím všechny ty obrázky a drobnosti, které jsem Charliemu nosila, kdykoli jsem za ním šla. Po tom, jak dlouho mě už Reece sledoval brečet, jsem si nemyslela, že to musí vidět znovu. Potřebovala jsem se pokusit přes to všechno přenést a nejdřív se o to musím snažit sama. „Můj byt je teď bezpečnej.“

„Měl by být.“ Odložil košili stranou a začal upravovat spony na opasku. Připravit uniformu byl zatraceně komplikovaný proces, jak jsem právě zjišťovala. „Viš, že chci, abys zůstala u mě, než toho chlapa najdeme.“

„Vím.“ Složila jsem nohy pod sebe. „Ale s tím poplašným systémem budu v pořádku. Kvůli tomu jsme ho tam přece nechali nainstalovat, ne? A navíc, co když toho chlapa nikdy nenajdou?“

„Můžeš tu zůstat natrvalo,“ odpověděl.

Vážně jsem se na něj zadívala. „Reeci, já... myslím, že nemůžu. Chci říct, že jsme spolu teprve začali chodit, a většina lidí...“

„Je mi ukradený, co dělá většina lidí. Já tě miluju. A ty miluješ mě, přestože jsi mi to ještě neřekla.“ Narovnal pásek na podlaze a já povytáhla obočí. „Takže jestli spolu chceme začít bydlet, tak prostě začneme. Co je komu sakra do toho.“

Rty mi zacukaly. „Ráda bych viděla, jak bys to takhle elegantně vysvětloval mým rodičům.“

Reece hbitě vstal. „Co si myslíš, že si tví rodiče myslí, že tu děláme, když teď zůstáváš u mě?“

„Myslí si, že hrajeme karty a vyšíváme.“

Zasmál se, položil ruce z každé strany mého těla a naklonil se nad postel. „Oni moc dobře vědí, že pícháme jako králíci, kdykoli máme příležitost.“

„Fuj.“ Nakrčila jsem nos. „Myslí si, že děláme nevinné a prospěšné věci.“

„Tvoji rodiče?“ Odfrkl si. „Ti pravděpodobně doufají, že jim příští léto dáme vnouče.“

„Ne, to ne...“ Zasténala jsem. „Asi máš pravdu.“

Zakřenil se, políbil mě na špičku nosu a pak se odtáhl, aby se mi mohl podívat zpřímá do očí. „Plánuješ tam jet během dne?“

Když jsem přikývla, povzdechl si. „Prosím, slib mi, že když si všimneš čehokoli podezřelého, okamžitě odtamtud vypadneš a zavoláš mi. Budu v práci, ale hned všeho nechám.“

Usmála jsem se, nahnula se k němu a políbila jeho na špičku nosu. „Budu v pohodě. Prostě potřebuju...“

„Potřebuješ soukromí. Chápu to. Opravdu jo.“

A takový... takový byl prostě Reece. Jo, dokázal být panovačný a náročný, v ložnici i mimo ni, ale byl taky ohleduplný a soucitný. Měl silnou vůli, ale jeho něžnější část se mi zařízla až do morku kostí. Milovala jsem každou jeho stránku, bez ohledu na to, jak dokázal být někdy otravný.

Přemýšlela jsem o tom, co řekl a jak se vypořádal s tou střelbou - jak se s tím pořád srovnával. V hrudi mě píchlo. „Jsi dobřej?“

„Dokonalej.“

„To sice jsi, ale to jsem nemyslela.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Myslím kvůli tomu střelení. Věděla jsem, že to bylo zlé, ale nevěděla jsem, jak moc zlé, a já... Prostě chci, abys věděl, že si se mnou o tom můžeš kdykoli promluvit. Jasný?“

Malinko se usmál. „Já vím.“

„Tak na to nezapomeň,“ nabádala jsem ho tiše.

Jeho úsměv se rozšířil. „Nezapomenu.“

Položila jsem ruce na jeho bicepsy, překonala tu malou vzdálenost mezi námi a políbila ho na pootevřené rty. Jak nasál vzduch mezi zuby, probudila se ve mně touha. Znovu jsem ho políbila a odtáhla jsem se jen natolik, abychom si hleděli z očí do očí.

Zhluboka jsem se nadechla. „Miluju tě, Reeci.“

Jeho oči nabraly temně modrou barvu, jak na mě zíral. Chvilí nic neřekl, ani se nepohnul. Nebyla jsem si jistá, jestli vůbec dýchá. Potom vyrazil a sevřel moje boky. Zvedl mě a položil na záda. Pak se nade mnou sehnul a zablokoval přede mnou celý svět.

„Věděl jsem to, zlato, ale není nad to konečně to od tebe slyšet.“

Chtěla jsem to zopakovat, ale jeho ústa se střetla s mými v ohnivém polibku, který mnou zamával. Zmocnili jsme se jeden druhého. Nešlo o pomalé, svádivé spojení. Pohybovali jsme se jako v horečce, protože mezi námi nic nebylo - žádná nevyřčená slova, žádné zdi a hlavně žádný strach, který by nás držel zpátky.

Oblečení z nás sletělo, ruce hbitě šmejdily na těle. Reece byl všude a to, co ke mně cítil a o čem jsem ani za mák nepochybovala, se odráželo v každém pohlazení a v každém doteku rtů. Uctíval, co jsme spolu měli, a jak minuty ubíhaly, s každým polibkem a pohlazením jsem věděla, že si tohle s ním zasloužím.

Věděla jsem, že si to zaslouží on.

Reece se propracoval po mém těle dolů, hlavou mezi má stehna - ústy na mně, jazykem ve mně. Bože, věděl, co dělá. Každým olíznutím mě dostával. A když se jeho rty přesunuly na ten uzlíček nervů, vklouzl do mě prstem a našel ten ultracitlivý bod, ta rozkoš mě omráčila. Hodila jsem hlavou dozadu, prsty sevřela jeho krátké vlasy a dosáhla vrcholu. A jak mi nohy bezvládně padly do stran, pokrýval mě jemnými polibky a sladce mě kousal. Sotva jsem si uvědomila, že přešel k nočnímu stolku, ale zvuk trhajícího se obalu mě probral. S těžkými víčky jsem sledovala, jak si nasadil kondom, a v další vteřině už byl nade mnou a sevřel mi rukou bradu, zatímco se do mě zasunul jedním rychlým pohybem. Jeho ústa utlumila můj výkřik. Ucítla jsem svou chuť na jeho jazyku a připadalo mi to neuvěřitelně vzrušující. Obtočila jsem mu nohy kolem pasu a vychutnávala si hluboké, silné přírazy.

Reece zvedl hlavu, rty lesklé a tváře zarudlé. Než mohl něco říct, zopakovala jsem mu to. „Miluju tě,“ říkala jsem pořád dokola, dokud jsem nad sebou úplně neztratila kontrolu. Hodila jsem ruce za hlavu, přitiskla je na čelo postele a držela se, zatímco do mě vstupoval, narážel na každý nerv a vysílal do mě vlny rozkoše. Zase jsem se rozpadla na kousky, ale tentokrát se udělal zároveň se mnou a se zakloněnou hlavou ochraptěle zavrčel moje jméno.

Potom se na mě zhroutil a roztřeseně dýchal. „Nemůžu se hýbat,“ zamumlal s hlavou zabořenou na mém krku.

„To nevádí.“

„Asi tě rozmáčknu.“

„To je dobrý.“

Reece se zasmál. „To není dobrý, nechci plochou a rozpláclou Roxy.“

Zakřenila jsem se. „Už tak jsem plochá.“

„Jsi zatraceně dokonalá.“ Sesunul se ze mě přímo na záda. „Sakra, zlato...“

Přinutila jsem se otevřít oči a otočila k němu hlavu. Jednu paži měl přehozenou přes oči a druhou na mém stehně, jako by se mě nemohl přestat dotýkat. Možná mi tyhle romantické představy způsoboval ten orgasmus, ale co.

„Víš,“ hlesla jsem, povzdechla si a položila svou ruku na jeho. Potěšilo mě, když ruku okamžitě otočil a propletl si se mnou prsty. „Ráda bych tě namalovala.“

„Když o tom budu vědět?“ utahoval si ze mě.

„Když u toho budeš nahej,“ opravila jsem ho.

Pohnul paží a prudce ke mně obrátil hlavu. Povytáhl koutky rtů. „Jsem rozhodně pro.“

Asi hodinu poté, co Reece odjel do práce, jsem vyrazila do svého bytu. Když jsem zaparkovala před domem a vešla dovnitř, připadala jsem si trochu divně. Ne proto, že jsem musela stisknout tlačítko na kroužku s klíči, abych vypnula poplašný systém, a pak ho znovu zapnula, jakmile jsem byla uvnitř, nebo že bych se tu po tom vloupání bála být sama.

Nepřemýšlela jsem totiž o svém „příteli“ pronásledovateli. Ne. Šlo o ty krabice vedle pohovky. O tu hromadu obrázků, co byly v nich. O tu připomínku toho, že tu Charlie už se mnou není.

Odložila jsem klíče na stolek, přesunula se ke krabicím a ucítila pálení v hrdle. Opravdu moc jsem toužila se otočit a utíkat zpátky k Reeceovi domů a schovat se pod peřinu, ale musela jsem se s tímhle vypořádat.

To ovšem neznamenalalo se přes to přenést.

Otřela jsem si ruce do trička s nápisem JSEM EXTRA SNĚHOVÁ VLOČKA a vytáhla první obrázek, jako bych sahala do krabice plné jedovatých hadů.

Samozřejmě že jsme na něm byli namalovaní s Charliem, jak sedíme na lavičce otočení zády pod stromy se zlatými a červenými listy.

Obličej mi zkrápěly slzy a ruka se mi chvěla a třásl se tak i to plátno, které jsem držela. To, co se stalo, bylo tak nespravedlivé, ale stalo se to a já jsem to nemohla nijak změnit.

Se slzami na tvářích jsem přitáhla tu krabici ke gauči a posadila se. Každá malba zachycovala buď situaci s Charliem, nebo kde jsem se duševně nacházela, když jsem to malovala. Bylo zvláštní vidět všechny ty nádherné krajinky a upomínky na Charlieho a mě a uvědomit si, že přestože jsem se pevně držela těch špatných věcí, které se staly, vždycky se ve mně nacházel kousek světla. Třeba ve způsobu, jak jsem vnímala Charlieho. Po tom útoku jsem ho neviděla v jiném světle. Pořád byl uvnitř i vně ta nejkrásnější osoba, kterou jsem kdy poznala.

Nebylo snadné všechny ty obrázky projít a ještě horší bylo uložit je do studia a pak se přesunout k druhé krabici a vytáhnout z ní naše společné fotky.

Nikdy jsem nechtěla na Charlieho zapomenout. A nemusela jsem. Jen jsem se musela naladit na vlnu, kdy by mě vzpomínky na něj rozveselovaly.

Ale musela jsem... bože, musela jsem ze sebe vypustit tu ošklivou kombinaci nenávisti, smutku a frustrace, která mě uvnitř tak dlouho stravovala. Místo abych se z toho, co se stalo Charliemu, poučila a žila naplno, ty strašné pocity jsem v sobě pěstovala. Musela jsem tu infekci, ten prohnitý plevel, který poskvřnil vše, čeho se dotkl, odříznout.

Položila jsem zarámovanou fotku na stůl, vedle nějž býval obvykle můj malířský stojan, a zadívala se otevřenými dveřmi do chodby. Než jsem si rozmyslela, co dělám, vytáhla jsem mobil, vešla do své ložnice a zastavila se před šatníkem.

Pomyslela jsem na to, co mi Reece před několika dny řekl, když mi povídal o tom, jak obtížné pro něj bylo dostat se přes všechno, co souviselo s tou střelbou. Z toho, co mi řekl ten večer po pohřbu, jsem věděla, že se přes to pořád ještě nepřenesl, ale snažil se.

Věděla jsem, co musím udělat, abych se s tím začala vyrovnávat. Bude to jedna z nejtěžších věcí, co jsem kdy udělala.

Otevřela jsem dveře šatníku, klekla si, položila mobil vedle sebe a začala se prohrabovat oblečením, které jsem měla ve zvyku naházet na podlahu, místo abych ho úhledně skládala jako Reece. Když jsem zvedla džíny a odhodila je stranou, zakřenila jsem se při pomyšlení, že

jestli někdy s Reecem uděláme ten krok a budeme žít spolu nastálo, budu mít svého osobního skládače oblečení.

To nic nepřekoná.

Pár minut mi trvalo, než jsem našla džíny, které jsem hledala. Musela jsem odsunout všechny halenky na ramínkách ke stranám, abych se dostala do zadní části šatníku a našla kalhoty, které jsem na sobě měla ten večer, kdy do hospody U Mony přišel Henry. Sebrala jsem je z podlahy a divila se, jak se pro všechno na světě mohly ocitnout tak hluboko. Posadila jsem se na zadek a zalovila v kapse. Snadno jsem tu vizitku našla. Vytáhla jsem ji, když mi na ruku zavál studený vzduch. Zamračila jsem se a prohlížela si šatník. Dodnes jsem nemohla přijít na to, proč v tom šatníku tak táhne.

Zahleděla jsem se na kartičku. Potřásla jsem hlavou, jak jsem nemohla uvěřit tomu, že ji měl. Jako fakt? Copak někomu říká: „Ahoj, jsem venku z vězení. Tady máte mou vizitku!“

Šlo však o nějakou obchodní vizitku - firmy zabývající se údržbou a čištěním vozidel. Jestli jsem si to správně pamatovala, jeho otec nějakou takovou řídil, když jsme chodili na střední.

Pochybuju, že si myslel, že Charliemu tak ublíží.

Reeceova slova mi poletovala hlavou a snad poprvé v životě jsem pomyslela na Henryho slyšení o podmíněčném propuštění. Vzpomněla jsem si na jeho soud a všechno od té noci až dosud. Zabíjelo mě to si to přiznat, ale ani jednou za celou dobu se Henry nevymlouval. Ani jednou se nestalo, že by na něm nebyly vidět výčitky svědomí, a ne takové, jako když vás chytí při něčem zlém. Pamatovala jsem si, že u soudu brečel. Ne když vynesli rozsudek, ale když jsem stála před soudem a líčila ty události.

Henrymu tekly slzy.

Tehdy jsem ho kvůli tomu tak moc nenáviděla. Nechtěla jsem jeho slzy vidět, nedokázala jsem ani pochopit, jak může brečet, když to on Charliemu ublížil. Teď jsem ovšem věděla, že šlo o mnohem víc. Celou tu dobu jsem obviňovala i sebe a vyplakala celý oceán slz. Kdykoli jsem pomyslela na Henryho, pomyslela jsem i na svou roli v té strašné události.

Na okamžik jsem pevně zavřela oči a pokusila se představit si, jak by Charlie reagoval na to, co jsem si myslela o tom, že jsem provedla. Rozhodilo by ho to? Nebo by se ke mně otočil a řekl konečně?

Roztřeseně jsem vydechla. Hrdlo se mi stáhlo. V očích mě pálilo, když jsem je znovu otevřela.

Potom jsem vytočila číslo uvedené na vizitce.

Žaludek se mi kroutil tak, až jsem si myslela, že se vyzvracím na rozházené oblečení, jak telefon zvonil jednou, podruhé, až po pátém zazvonění spadl hovor do hlasové schránky. Nenechala jsem vzkaz, protože co jsem tak asi měla říct? Dokonce jsem ani nevěděla, co bych řekla, kdyby to vzal. Začala jsem se zvedat na nohy, když jsem zase ucítila ten studený vzduch, tentokrát silněji, jako by z šatníku zavál prudký nápor větru.

A to bylo zatraceně divné.

Odložila jsem telefon na podlahu, vyrazila po kolenou vpřed, sunula zavěšené oblečení ještě dál a prohlížela si šatník. Vzduch nemohl vycházet z venku, protože šatník sousedil se zdí, podél níž vedly schody do patra. Může sem táhnout od hlavních dveří? Natáhla jsem se a položila ruku na zadní stěnu. Byla studená, jak se dalo čekat, ale nezdála se mi... pevná. Ne jako zbytek šatny. Spíš jako by byla z falešného dřeva, takového, z něhož se dělají levné knihovny, které se pak brzy rozpadnou, když navlhnou. Když jsem se zadívala pozorněji, spatřila jsem prasklinu mezi tím jakoby dřevem a vlastní zdí. Vedla skoro podél celé zadní stěny, byla asi šedesát centimetrů široká a metr a půl vysoká.

Což pravděpodobně vysvětlovalo, proč tady tak profukovalo.

Zatlačila jsem do té stěny a zalapala po dechu, když se posunula a otevřela se úplně tiše do prostoru za zdí.

„Proboha,“ zamumlala jsem a vzpomněla si, že když jsem se sem nastěhovala, Silverovi mi říkali o skrytých dvířkách a chodbách. Ve skutečnosti jsem jim ale nevěřila. Nebo spíš předpokládala, že už jsou zazděná.

Přemohla mě zvědavost. A taky nutkavá potřeba rozptýlení. Stěna se posunula dost daleko, že se tudy mohl kdokoli protáhnout, stačilo se jen trochu sklonit a pootočit bokem. Prolezla jsem skrz a ocitla se v tmavém zatuchlém prostoru, kam pronikalo světlo jen z nitra mé ložnice.

Skoro jsem se tu mohla úplně narovnat. Reece by tu ale stěží mohl stát ohnutý. Když jsem vzhledla, vířilo vzduchem tolik prachu, že jsem se ani nechtěla víc nadechnout. Myslím, že jsem se opravdu ocitla pod schody.

Ježíši Kriste. Dokonale mi to připomnělo jeden starý film - Lidé pod schody. Zachvěla jsem se. To je strašidelné. Pomalu jsem se pohnula doleva a zjistila, že je v tom malém prostoru schodiště. Položila jsem ruce z každé strany na stěnu a opatrně stoupala nahoru. Schody byly prudké a úzké a nedokázala jsem si představit, že po nich někdo chodí, aniž by si zlomil vaz, pokud to tu opravdu dobře nezná.

Na vrcholu schodiště jsem našla další skryté dveře jako ty v mém šatníku - stejného rozměru - a když jsem na panel zatlačila, tiše se otevřely. Ocitla jsem se v jiné šatně, ale tahle každopádně nebyla obyčejná. Nebylo tu žádné oblečení, žádné věšáky a ani žádné dveře. Nic mi nebránilo, abych viděla do pokoje. Oněmělá úžasem jsem šla dál.

Velkým oknem v arkýři sem proudilo denní světlo a v jeho paprscích poletovaly maličké částičky prachu. Místnost by měla být teplá, ale když jsem vystoupila z šatny, přeběhl mi mráz po zádech. Za brýlemi jsem přimhouřila oči.

Proboha.

Jakmile můj pohled ulpěl na stěnách, žaludek se mi zkroutil. Na zdi nebylo volné ani to nejmenší místečko. Všude visely fotografie, některé přilepené, jiné připíchnuté.

Nemohla jsem uvěřit svým očím.

Všude po stěnách visely obrázky žen, které jsem nikdy dřív neviděla - jak jdou kolem obchodů nebo stojí před obytnými domy a dělají jiné běžné věci, ale některé fotky - proboha - byly detailní záběry na zápěstí a svázané kotníky, ale to... Stočila jsem pohled na levou stěnu a pak zase zpátky. Otočila jsem se a připlácla si ruku na ústa.

Na některých jsem byla já.

Byly to fotky z mého bytu - jak spím na pohovce nebo v posteli. Jak procházím ložnicí jenom v ručníku a na jiných úplně nahá. Visely tu moje nahé fotografie ze všech možných úhlů, co vás jen napadnou. Obrovské množství snímků a na některých jsem nebyla sama.

Byla jsem na nich s Reecem.

Společně stulení na pohovce. On, jak sedí na mé posteli, a já před ním stojím. Fotky, jak se líbáme. A fotky... fotky, jak se milujeme.

Jak jsem na ty fotografie zírала, strach do mě zabořil ostré drápy. Nemohla jsem se pořádně nadechnout. Někde vzadu v hlavě mi hlásek našeptával, že odsud musím vypadnout. Že musím zavolat policii, ale

když jsem o krok couvla, připadala jsem si, jako bych procházela tekutým pískem.

Podlahová prkna zavržala a ten zvuk se pokojem rozlehl jako zaburácení hromu.

Po celém těle mi stály chloupky v pozoru a krev mi v žilách ztuhla. „Opravdu bych si přál, abyste tohle neviděla.“

25. kapitola

Při zvuku jeho hlasu se mě zmocnila hrůza, šok z toho, že nejsem sama, mě na vteřinu paralyzoval. Fotky na zdích kolem mě proběhly jako šmouha, když jsem se prudce otočila.

Stál ve dveřích pokoje, blond vlasy rozčuchané, jako by je několikrát prohrábl prsty. Bystrým tmavým očím jako by nic neušlo, paže volně podél těla, ale ruce se mu otevíraly a zavíraly, jako by se jimi snažil popadnout vzduch.

Kip. Byl to Kip.

To on byl ten, kdo se vloupal do mého bytu, a to očividně nebylo všechno. Ty fotografie ostatních žen...

Kip naklonil hlavu na stranu, jako by mohl slyšet, co si myslím. „Neměla jste to vidět. Nepochopíte to.“

Strach mi sevřel hrdlo, proto jsem dokázala jen zasípat: „Co bych na tom měla chápat?“

Pokrčil ramenem a pohlédl k šatníku. „Asi jsem měl tu cestu sem zabezpečit, abyste ji nemohla najít, ale upřímně jsem si nemyslel, že se vám to podaří.“

Udělal krok blíž ke straně, postavil se tak mezi šatník a dveře. Svaly mi ztuhly. „Tím chci říct, že jste ji neobjevila celou tu dobu. Myslel jsem, že na to nejste dost chytrá.“

Kdykoli jindy by mě ta poznámka, že nejsem „dost chytrá“, urazila, ale teď mi bylo docela ukradené, co si myslí o mé inteligenci. Musím se odsud dostat.

Střelila jsem pohledem ke dveřím. Jednou jsem byla u Jamese a Miriam, a jestli se ty byty podobají jeden druhému, z téhle místnosti se dostanu do chodby a poté ke dveřím.

„Vím, co si myslíte,“ promluvil klidně.

Ostře jsem se na něj zadívala. „Že jste blázen?“

Přimhouřil oči. „A vy jste děvka,“ vyplivl ta slova. Couvla jsem a zírala na něj, jak mu na čelisti zacukal sval. „Jste jako všechny ostatní - stejná jako Shelly.“

„Shelly?“ zašeptala jsem.

„Byl jsem roky odsouzen do role jejího kamaráda, ale já ji miloval. Miloval jsem ji, Roxy.“ Tmavé oči mu zajiskřily. „Ona však roztáhla nohy skoro pro každého chlapa, který jí zkrížil cestu. Ovšem já jsem jí asi nebyl dost dobrej.“ Ostře se zasmál. „No, nakonec jsem jí ukázal, jak jsem dobrej.“

Když mi došlo, kdo byla Shelly - ta holka, po které bylo od začátku léta vyhlášeno pátrání - podrazilo mi to nohy. Pochybovala jsem, že bych chtěla vědět, jakým způsobem jí ukázal, jak je dobrej.

Pomyslela jsem na ty ostatní ženy - ty na snímcích na stěnách. „Vy... vy jste jim ublížil kvůli Shelly?“

Zkroutil rty do posměšného úšklebku. „Nemyslím, že jsem jim ublížil.“

Ten chlap byl úplný šílený blázen. Otevřela jsem pusu, ale pak jsem uslyšela něco, co mi připadalo jako záchranné lano. Vzdálené vyzvánění svého mobilu. Nechala jsem ho ve svém šatníku. Neměla jsem tušení, kdo mi může volat, ale modlila jsem se, aby to byl Reece, protože jsem si chtěla myslet, že mě zkontroluje, když mu to nezvednu. Znal kód k bezpečnostnímu systému a měl klíč.

Kip si zvonění mého telefonu nevšímal. Pozoroval mě stejně, jako by někdo zkoumal hmyz pod mikroskopem. „Poslal jsem vám květiny.“

Zamrkala jsem. „Cože?“

„Poslal jsem vám květiny,“ zopakoval a pomalu přistoupil o další malý krok. „Poslal jsem vám je poté, co jsem vás slyšel mluvit s matkou,“ pokračoval. Zachvěla jsem se. „Napsal jsem vám, že příště to bude lepší.“

Ten chlap se fakt pomátl.

„Nepřinesla jste si je domů. To mě znepokojilo.“ Zase pokrčil rameny a potom natáhl ruku a přejel prsty po jedné fotce. „Chtěl jsem, abyste věděla, že jsem tady s vámi.“ Na tváři se mu objevil nefalšovaný úsměv a to mi tak nějak přišlo ještě děsivější než všechno ostatní. „Líbilo se mi, že jste si myslela, že v domě straší. To bylo roztomilé.“

Zadíval se na mě tmavýma očima. Vypadaly bezedné a naháněly mi hrůzu. Opět jsem uslyšela dole zvonit telefon, a jak mi srdce v hrudi bušilo, Kip spustil ruku. Sevřel dlaň a zase ji otevřel.

„S ostatními jsem to nemohl dělat. Jenom se Shelly. Věděl jsem, kde schovává náhradní klíč.“

Paže se mi třásly tak moc, že jsem si je musela omotat kolem pasu. O krok jsem ustoupila, blíž ke dveřím. Musím ho nechat mluvit. To jsem věděla.

„Opravdu jste mě rozzlobila, když jste si ho přivedla domů,“ oznámil. „Myslel jsem si, že jste jiná. Lišila jste se od těch ostatních - jste umělecky založená a zábavná.“

„Zničil jste mi celý byt.“

„Samozřejmě. Jak jinak bych vás dostal zpátky sem?“ Znovu naklonil hlavu na stranu. „Někdy jsem vás pozoroval U Mony. Byl jsem tam, aniž byste o tom měla tušení. Stejně jako jsem bez vašeho vědomí vedle vás ležel.“

Žaludek se mi zkroutil odporem a hrůzou. Nedokázala jsem si to představit, ani jsem o tom raději nechtěla přemýšlet.

„Co... co chcete dělat?“

„To je tak únavně se opakující otázka,“ odpověděl a úsměv mu sklouzl z tváře. „Nevím, co budu dělat. Tohle jsem neplánoval. Neměla jste přijít sem nahoru. To já měl přijít za vámi, až by nastal správný čas.“

Kdy by nastal ten správný čas? Bože můj, zírám do obličeje někoho, komu opravdu přeskočilo. Zase jsem uslyšela zvonit telefon a tentokrát Kip přimhouřil oči. Znovu sevřel ruce do pěstí a já vyrazila ke dveřím. Jak jsem se rozběhla, pantofle mi na dřevěné podlaze podklouzly. Se srdcem až v krku jsem myslela jenom na to, že se musím dostat ke dveřím - že se musím dostat ven.

Moc daleko jsem nedoběhla.

Zezadu na mě skočil, spadla jsem tvrdě na podlahu, brýle mi odletěly, koleno jsem se praštila o zem a dlaně si odřela o drsné dřevo. Projela mnou bolest, ale nepoddala jsem se jí. Vrtěla jsem se a kroutila, snažila se zbavit těch paží, které mě svíraly kolem pasu.

Když mě otočil na záda a já máchala rukama, Kip zavrčel. Se zarudlými tvářemi se přesunul a přitiskl mi koleno do žaludku takovou silou, až mi vyrazil dech z plic.

„Přestaň!“ nařídil a škubl sebou dozadu, když jsem se znovu rukou rozehnala. Tentokrát nebyl dost rychlý. Zasáhla jsem ho pěstí do brady a praštila ho, jak mě to bratři učili. Tvrdě a rychle. Klouby na ruce mě tupě zabořily, ale máchla jsem rukou znovu a křičela tak nahlas, jak jsem jen mohla.

„Křič si, jak chceš, Roxy.“ Chytil moji ruku a srazil ji k zemi, silou ji přišpendlil k podlaze. „James a jeho holka nejsou doma a moc dobře víš, že Silverovi neslyší ani hovno.“

To mě nezastavilo. Křičela jsem dál. Trhl mi za jednu paži a pak mě znovu srazil na zem. Hlavou jsem se praštila o zem a na vteřinu viděla jenom jasné hvězdičky. Bolest v hlavě mě šokovala a šířila se i po krku.

Strach ve mně narůstal, zákeřný jako hustý dusivý kouř, ale také zuřivost, která byla mnohem silnější. Tohle se nestane. Ne po tom všem. Nejsem hloupá. Ty ostatní ženy ho zjevně nebyly schopné identifikovat a Shelly - ta chudák holka už asi nekráčí po tomto světě. Věděla jsem, že šance, že z tohoto vyvážnu, je slabá. Ale takhle to neskončí. To v žádném případě. Budu bojovat do poslední vteřiny.

Stočila jsem boky a podařilo se mi ho srazit stranou. Jakmile jsem se zbavila jeho váhy na svém břiše, nezaváhala jsem. Obrátila jsem se na kolena a plazila se od něj pryč.

„Pomoc!“ křičela jsem, až mě z toho bolelo v hrdle. „Pomoc!“

Kip mě popadl za kotník a tvrdě za něj trhl, až jsem bolestí vykřikla. Nezastavila jsem se. Po rukou a nohou jsem lezla po podlaze ke dveřím ložnice.

„Nevím, kam si myslíš, že jdeš,“ zabručel, když mi položil ruku na stehno a zatáhl.

Spadla jsem a praštila se bradou o podlahu. Zdi kolem mě se zatočily, jak mě znovu obrátil na záda. Tentokrát se na mě přitiskl tělem a ta těžká váha - děsivá a odporná - mě přiváděla k šílenství. Zaryla jsem mu nehty do obličeje a ječela. Ve tváři se mu udělaly růžové rýhy a rychle se naplnily krví, jak jsem rukou pohnula.

Škubl hlavou dozadu, zavrčel a zvedl paži. Ani jsem jeho pěst neviděla, ale ve tváři a v oku mi vybuchla bolest. A jakmile mi bolest zasáhla ústa, vyrazilo mi to dech. Ochutnala jsem něco kovového. Otupěle jsem si uvědomila, že mě musel praštit dvakrát. Dvakrát. Žádný chlap mě zatím nikdy v životě neuhodil. Nepočítám-li tedy své bratry, když jsme byli mladší a rvali se tak, až nám tekly nudle z nosu.

Otevřela jsem oči - nebo spíš jedno oko. Levé mi nefungovalo správně. Viděla jsem ho znovu zvedat pěst, a jak mi srdce spadlo až do žaludku, prudce jsem zvedla nohu. Kip však ten pohyb čekal a pohnul se, takže jsem mu kolenem vrazila do stehna. Tiše zaklel, sevřel mi hrdlo a stiskl - stiskl dost silně, že jsem si neuvědomila, že jsem se nadechla naposledy, dokud nebylo příliš pozdě. „Na to, jak jsi malá, jsi k čertu...“

„Roxy!“

Jakmile jsem uslyšela ze svého bytu Reeceův hlas, zaplála ve mně naděje. Byl tady - proboha, byl tady. Nemohla jsem tomu uvěřit. Otevřela jsem ústa, abych zařvala, ale Kip mě přes ně praštil a utlumil tak můj křik. Drsně mě svíral, tlačil mi rty proti zubům. Pohnul se rychle, druhou rukou sáhl za záda. Něco se zalesklo a ucítila jsem, jak mi na hrdlo přitlačil studený kov.

Kip měl nůž.

„Řekni jedno slovo a udělám ti jiný úsměv,“ zašeptal. „Rozumíš?“

Hrudník se mi stáhl, zatímco jsem hleděla do jeho studených, pronikavých očí. Ve skutečnosti jsem nemohla přikývnout, ale zdálo se, že chápe, že rozumím. „Nahoru,“ nařídil.

Jak mě Kip vytáhl na nohy, uslyšela jsem, jak Reece pod námi znovu křičí moje jméno. Znělo to blíž, jako by blízko šatníku. Srdce mi bušilo, protože Kip mi dál držel nůž na krku a tlačil mě ke dveřím ložnice. Reece je chytrý. Uvidí v šatníku otevřené dveře, pak schody a půjde mě hledat. Kip si to musel uvědomit taky.

Znovu zaklel a otočil se, takže jsem stála čelem k šatně. Bytem se rozlehly těžké kroky, ve stejném tempu, jako bilo moje srdce. Už jsme byli skoro venku z místnosti, když Reece vyběhl z šatníku s vytaženou zbraní, namířenou přesně na nás.

Čas jako by se zastavil. Jakmile se můj pohled setkal s Reeceovým, sváděly ve mně boj hrůza a naděje. Na setinu vteřiny jsem viděla, co cítil, když mě uviděl. Odrazilo se to v těch nádherných očích barvy moře.

Panika. Strach. Vztek, o němž jsem věděla, že může být smrtící, a který sliboval odplatu. Nedokázala jsem si představit, co si pomyslel, když prošel těmi dveřmi a tohle uviděl. Nemohla jsem uvěřit, že jsem dnešní den začala s odhodláním pokusit se ve svém životě posunout dál, a pak se prostě stane tohle.

Ale už bych měla vědět, že nic v životě se opravdu nedá naplánovat. Můj život - oba naše životy - se právě chystají znovu vybočit z kurzu.

Kip spustil ruku z mých úst a chytil mě kolem pasu, zatímco mi druhou rukou pořád držel nůž na krku.

Všimla jsem si, že Reece stiskl čelist a sevřel rty. Z jeho obličeje zmizely veškeré emoce.

„Je mi to líto,“ zašeptala jsem, slova ze mě vyšla trochu nakřáple.

Reeceovy oči byly modré jako kousky ledu. „Zlato, nic z toho není tvoje chyba.“

Věděla jsem to, ale nechtěla jsem, aby tohle Reece viděl, nechtěla jsem, aby mu něco ublížilo. To byly poslední dvě věci, které bych chtěla.

„Máš pravdu,“ vyplivl Kip. „Jestli je to něčí chyba, tak tvoje. Ona byla fajn, než ses objevil ty. To ty jsi z ní udělal děvku.“

Ten chlap fakt přišel o rozum.

„A ty mě nutíš k tomu, abych ti provrtal díru mezi očima,“ prohlásil Reece, hlas prodchnutý stěží potlačovanou zlobou.

„Opravdu chceš, abych tohle ukončil?“

Sval na Reeceově čelisti se napjal. „Kámo, já jenom chci, aby sis opravdu promyslel, co...“

„Už ani krok.“ Kip mi přitlačil nůž do kůže a já vyjekla. Po krku mi začal stékat tenký vlhký horký potůček. Ustoupil stranou a táhl mě s sebou. „Přísahám bohu, že ji podříznu!“

„Nepřiblížím se.“ Reece na nás dál mířil. „Ale chci vědět, co si myslíš. Jak plánuješ, že tohle bude pokračovat.“

„Copak na tom kurva záleží?“ Kip znovu ustoupil a Reece se nepohnul k němu, ale dělal zrcadlové pohyby, takže jsme si vyměnili pozice. Teď jsme stáli zády k šatně. „Žádná cesta z tohohle není. Nejsem sakra blbej. Vím, co musím udělat.“ Pulz mi vyskočil až do nebes, jak se Kipovy prsty okolo nože sevřely. Myšlenky mi utekly strašidelným směrem, kde jsem skončila s podříznutým hrdlem a Kip se ze všeho dostal ven tím, že udělal jedinou věc. Spáchal sebevraždu rukou policajta. Kip věděl, že skončil. Pochybovala jsem, že prostě odloží nůž a vzdá se.

Všimla jsem si, že na setinu vteřiny Reeceův pohled sklouzl doleva za nás, ale možná jsem si to jenom představovala nebo měla vidiny, protože bez brýlí a jen s jedním otevřeným okem jsem zrovna nejlíp neviděla.

„Můžeme si promluvit,“ navrhl Reece a sklonil zbraň. „Ty a já. Probereme to. Pust' Roxy a vyřídíme to jenom my dva.“

Mohla jsem cítit, jak Kip za mnou vrtí hlavou, a mělce jsem se nadechla. Ať už udělám jakýkoli pohyb, skončím zřejmě s podříznutým hrdlem, ale nedokázala jsem tu jenom tak stát a nic nedělat. Hlava se mi točila. Co bych mohla udělat, aby to nebyla jistá sebevražda?

Jestli tohle mají být moje poslední minuty na tomhle světě, kéž bych ho jen mohla naposledy políbit a ucítit na sobě jeho ruce.

Hlas se mi třásl, když jsem promluvila: „Reeci, já... tě miluju.“

„Zlato, řekneš mi to ještě mnohokrát, jasný?“ Reece se na mě nedíval, soustředil se na Kipa. „Ale Kip a já si popovídáme. Pustí tě a promluví si o tom se mnou.“

„Myslíš si, že ji pustím? Že ti mám co říct?“ namítl Kip a přeskočil mu hlas. „To je...“

Ozval se nechutný zvuk, jak něco zadunělo a otřásl Kipem a následně i mnou. Nůž sklouzl, hladce mi sjel po pokožce a pak mě Kip pustil. Jako v mrákotách jsem zavravorala dopředu a on spadl vedle mě na podlahu.

O vteřinu později už jsem byla v Reeceově náručí a on mi něco říkal. Odhrnul mi vlasy dozadu a jemně mi přitiskl ruku na krk, ale já se zavrtěla a otočila, abych viděla, co se stalo, protože jsem neslyšela výstřel. Neviděla jsem, že by Reece stiskl kohoutek. Nerozuměla jsem tomu.

Ale vzápětí už ano.

Henry... Za zhrouceným tělem stál Henry Williams.

26. kapitola

Seděla jsem na Reeceově posteli, hleděla ven z okna a bezmyšlenkovitě se hladila prstem po rtu. Otok už zmizel, ale ranka téměř uprostřed byla pořád drsná a vnitřek úst jsem měla stále citlivý, obzvlášť když jsem nebyla opatrná a jedla něco s ostrými hranami. Nedokázala jsem to nechat být. Skoro jako když jsem jako dítě měla neštovice a nemohla se přestat škrábat. Moje sebeovládání se nijak nezlepšilo.

Nevěděla jsem, kolik je hodin. Už jsem byla vzhůru nějakou dobu. Tipovala jsem, že bylo hodně brzy ráno, protože jsem nerozeznala čas na hodinách na nočním stolku. Budu si muset nechat opravit brýle.

Aniž bych o tom v té chvíli věděla, rozbily se, když spadly na podlahu v... v tom bytě.

Od té doby, co jsem našla ve své šatně skryté dveře, uplynuly už čtyři dny. Čtyři dny, co jsem vešla do místnosti, kde jsem si připadala, jako bych se ocitla v noční můře. Čtyři dny, co mě bolel žaludek a v obličeji mi tepalo - bolestivá připomínka toho, jak blízko jsem se ocitla možnosti, že jsem z toho pokoje už nikdy nemusela vyjít. Čtyři dny naplněné spoustou sebezpytování.

Když málem zahynete rukou sériového vraha, asi se to na vás nějak odrazí. Přiměje vás to znovu si promyslet spoustu rozhodnutí a plánů.

Zjistila jsem, že se mi Henry poté, co jsem mu neúspěšně volala já, pokoušel dovolat. Když jsem to nezvedala, zavolal Reeceovi, a když se dozvěděl, že jsem ve svém bytě, rozhodl se za mnou přijít.

Očividně si nechtěl nechat ujít šanci si se mnou promluvit. Neměl tušení, k čemu se připlete. Potom co Henry zavolal Reeceovi, aby mu řekl, že mu neberu telefon, když se mi pokouší dovolat zpátky, snažil se mi dovolat Reece. Věděl, že vzhledem ke všemu, co se děje, bych jeho hovor zvedla. Instinkt ho donutil za mnou přijet, a když se tam objevil Henry a našel odemčené hlavní dveře, popadl z auta páčidlo a došel až do mé ložnice, odkud uslyšel, jak Reece mluví na Kipa.

Zbytek byla známá historie. Vtipné, jak mi jedno rozhodnutí - že se s něčím musím vyrovnat - doslova zachránilo život.

Začínala jsem si uvědomovat, že nejen tím nejzjevnějším způsobem.

Kipa kvůli docela malému zranění hlavy odvezli do nemocnice a pak ho posadili za mříže v okresním vězení. Tam teď byl, a podle toho, co mi bylo řečeno, se k ničemu nepřiznal, ale kvůli tomu, co řekl mně, a vzhledem ke všem těm děsivým fotografiím na stěnách měli dost důkazů, aby ho obvinili z několika násilných zločinů. Colton mi navíc vysvětlil, že Kip bude s největší pravděpodobností obviněn ze zmizení Shelly Wintersové, přestože zatím neobjevili její tělo. Taky mi řekl, že se okresní návladní pokusí uzavřít s Kipem nějakou dohodu, když jim prozradí, kde Shelly je.

Před pár týdny by mě to pěkně naštvalo. Jak se mu odvažují nabídnout šanci na mírnější trest - život ve vězení místo jehly do paže - když provedl tak strašné věci? Očividně někoho zavraždil a týral nevinné ženy. Vyděsil mě a narušil moje soukromí. Zasloužil si tedy nejvyšší trest.

Shellyina rodina si ovšem také zasloužila určité uzavření té situace a ona sama si zasloužila, aby její tělo našli a mohla tak být uložena k odpočinku vedle své rodiny.

A já jsem se snažila nepěstovat v sobě tolik nenávisti. Posledních šest let jsem dovolila, aby mě nenávist a vina formovaly více způsoby, než jsem si vůbec uvědomovala. Nic proti těm, kteří požadují tresty smrti, ale já se prostě chtěla pohnout dál. Dívat se do budoucnosti, kde část mojí duše nestravuje nenávist vůči někomu. Chtěla jsem, aby byl Kip potrestán za své zločiny, ale nebudu jim stát v cestě, pokud to vyústí v to, že tu ubohou holku najdou.

Prostě jsem poslední čtyři dny opravdu hodně přemýšlela. Taky o vysoké škole a malování. O práci v hospodě. O Reeceovi. O Henrym. O Charliem. Přestože to znělo otřepaně, konečně jsem se probudila a dovolila si natáhnout se po druhé šanci.

Postel se pohnula a kolem mě se stočilo tvrdé tělo, teplá nahá hrud' se mi přitiskla na záda, dlouhé nohy na moje. Kolem pasu mě opatrně sevřela paže.

Druhá šance se týkala mnoha věcí.

„Přestaň si hrát s tím rtem,“ nařídil mi Reece hlasem ochraptělým spánkem. Přitiskl mi ruku rovně na břicho.

Prst mi ztuhl. „Nic nedělám.“

Uchechl se a rozvířil tak vlasy na mém zátylku. „No jasně. Jak dlouho jsi vzhůru?“

Položila jsem ruku dolů na jeho. Byla mnohem větší než moje. „Pár hodin, myslím.“

Reece dlouhou dobu mlčel. „Mluv se mnou, zlato.“

Propojila jsem svoje prsty s jeho a držela se jeho ruky. Poslední čtyři dny byl Reece úžasný. Zůstal se mnou, když mě ošetřovali v nemocnici. Promluvil si s mými rodiči a bratry, když za mnou přijeli. Byl tam se mnou, když jsem se v noci po útoku psychicky zhroutila a brečela. Rozptyloval mě, když jsem zavřela oči a viděla svoje fotky - fotky nás obou. Ty fotky mě děsily. Nedaly se srovnat s tím, když jsem malovala Reeceovy portréty. Bože, nic takového. Byl mým záchranným kruhem v rozbouřeném oceánu, přesto jsem věděla, že to pro něj není snadné. Nic z toho nebylo snadné.

Převrátila jsem se na záda, otočila hlavu a zadívala se mu do očí. „Jsem v pohodě, fakt. Jenom jsem přemýšlela.“

Volnou rukou jsem se natáhla a položila mu ji na tvář. Poškrábalo mě strniště. „A co ty?“

„Právě jsem se probudil.“

Kdybych neměla pořád divný pocit v levém oku, převrátila bych oči. Měla jsem taky pěkný monokl. „To jsem nemyslela.“

Chvíli se na mě upřeně díval a pak zavřel oči. Čelist pod mou dlaní se napjala. Začala jsem si dělat starosti. Za ty poslední čtyři dny o sobě vůbec nemluvil. Jako bychom měli pořád naladěný jenom Roxy kanál.

Už jsem se chystala, že na něj vlezu a přinutím ho promluvit, když konečně řekl: „Včera jsem toho parchanta viděl.“

Nemusela jsem hádat, o kom mluví. „Šel jsi do vězení?“ Reece musel chodit do práce, protože si vybral volno po smrti Charlieho.

„Musel jsem tam někoho odvést a oni ho měli v běžné cele.“ Otevřel oči, měly jasnou modrou barvu a odrážel se v nich hněv. „Měl jsem chuť do té cely vlézt a nakopat mu prdel. Skoro jsem to udělal. Stál u mříží a hleděl na mě. Přišel jsem k němu a chtěl jsem ho popadnout skrz mříže a praštit ho, ale jeden ze strážníků musel pochopit, k čemu se chystám, a zastavil mě.“

„Musím říct, že to ráda slyším.“ Pohládila jsem ho palcem po vysoké lícní kosti. „Bylo by pěkně na prd, kdybys skončil ve vězení.“

„Jo, to by byl problém, ale zatraceně, zlato, na chvíli mi přišlo, že jakékoli trest by mi za to stál.“ Přejel očima po mé tváři. „Protože když tě teď vidím, připomíná mi to, co ti ten hajzl provedl a co ti ještě udělat chtěl.“

Zajíkl se mi dech. „Reeci...“

„Vím, že jsi na tom v téhle chvíli tak dobře, jak jen můžeš být. A vím, že to bude jednou na sto procent, protože jsi silná, Roxy. Víм to, ale myslím na to, co vyváděl. Že byl v tom bytě, když jsme byli spolu.“ Do hlasu mu vstoupil vztek a hořkost. „Byl tam, když jsi byla sama. Ten slizkej parchant ti byl nablízku. Dotkl se tě. Bude mi nějakou dobu trvat, než ze sebe setřesu nutkání mu rozbít hlavu.“

Zadívala jsem se mu do očí; bála jsem se, že v nich najdu stín viny. „Víš, že jsi proti tomu nemohl nic udělat, že jo? Nikdo z nás ho nepodezříval ani jsme netušili, že se dostal do mého bytu takovým způsobem.“

„Byl jsem tam. Zatraceně, stál v šatně a pozoroval nás. Mám trénink, a přesto jsem nepoznal, že to je on.“

Obrátil se na záda, moje prsty tak z jeho tváře sklouzly. Zvedl ruce a zakryl si obličej. „Kurva, ani jsem si nepamatoval jeho jméno.“

Žaludek se mi zkroutil, jak jsem se posadila a nevšímala si bolesti těsně pod žebry. Natáhla jsem se a chytila ho za zápěstí. Pokusila jsem se mu odtáhnout ruce z tváře, ale nenechal se. Neodradilo mě to. Sice jsem ho pustila, stáhla jsem z něj však příkrývku.

„Co to děláš?“ Ruce mu ztlumily hlas.

Přehodila jsem jednu nohu přes jeho úzké boky a posadila se na něj. Popadla jsem ho za zápěstí a znovu zatáhla. Tentokrát mě nechal. Povytáhl obočí a sklonil ke mně pohled. „Řekl jsem ti už někdy, jak se mi líbí, když nosíš moje trička a nic jiného?“

Nevšímala jsem si toho, protože i když to znělo bláznivě, jak jsem na něj zírala, viděla jsem, jak se mu lesknou oči. Píchlo mě z toho u srdce, protože jsem nechtěla, aby na sebe vzal tu těžkou váhu zodpovědnosti za činy někoho jiného. Nebylo to fér a trápilo mě, když jsem viděla, jak v sobě nese vinu.

Tehdy mi to došlo, jako by do mě narazila tuna létajících opic - nebo spíš jejich zadků. Tu drásající bolest v hrudi museli dobře znát moji rodiče, když mě sledovali, jak se obviňuju za to, co se stalo Charliemu. Jo, to, co udělal Kip, bylo něco docela jiného, ale svým způsobem to bylo podobné. Muselo to být to, co Reece cítil, když mě slyšel mluvit o tom, co jsem cítila já.

Pěkně tvrdé probuzení.

„Nic z toho není tvoje chyba,“ přesvědčovala jsem ho. „Prosím, řekni mi, že to chápeš, protože se nemůžu vypořádat s tím, že se budeš obviňovat, když jsi s tím přitom neměl nic společného.“

Reece stáhl obočí. „Ublížil ti. Jsi zraněná.“

„Ale ty jsi mi neublížil. Tys mě zachránil. A taky Henry.“ Ta poslední slova byla něco, co jsem si nemyslela, že někdy v životě řeknu. „A byl jsi tady pro mě. Byl jsi se mnou, když Charlie opustil tenhle svět, a i předtím. A kdybych ti dala šanci, byl bys se mnou mnohem dýl.“ Z očí mi vytryskly slzy a v levém mě štípaly. „Udělal jsi, cos udělat musel, Reeci.“

Po chvíli ticha drsně vydechl. Vyprostil své ruce z mých a sevřel můj obličej, přitáhl si mě k sobě.

„Ted' ti něco řeknu, Roxy. Kdyby se ti něco stalo, nevěděl bych, co mám dělat,“ promluvil ochraptěle. „Pouhá představa, že o tebe přijdu,

mě zabíjí. A vědomí, jak málo chybělo, aby k tomu došlo, není něco, na co můžu snadno zapomenout.“

„Já vím,“ zašeptala jsem a mrkáním zahнала slzy.

Znovu roztřeseně vydechl. „Ale pokusím se, protože o totéž jsem požádal tebe a vím, že ty to uděláš.“

Nejistě, ale široce jsem se usmála. Reece zvedl hlavu z polštáře a jemně mě políbil. Dával pozor na ranku na rtu.

„Miluju tě,“ vydechl mi do úst, ta slova sotva zašeptal, přesto měla obrovskou sílu. „Zlato, já tě miluju.“

Mohla bych strávit zbytek života tím, že bych poslouchala ta slova pořád dokola, a nikdy by se mi neomrzela.

A nejenom to, chtěla jsem je cítit. Chtěla jsem se ovinout okolo Reece, až nebudeme vědět, kde jeden končí a druhý začíná.

Jemně jsem ho políbila a posunula se tak, abych mohla sklouznout rukou po jeho nahém pevném břiše níž. Když jsem sáhla na lem jeho pyžamových kalhot, odtáhl hlavu, položil ji na polštář a vzhlédl ke mně. Tváře mu zrudly, zatímco jsem se mu dívala do očí a vsunula ruku pod kalhoty. Nepřekvapilo mě, že už byl tvrdý, když jsem kolem něj omotala prsty.

Z Reeceova hrdla se vydral hluboký zvuk. Pořád jsme se dívali jeden druhému do očí, zatímco jsem ho hladila. Jenom ten dotek způsobil, že jsem mezi nohama zvlhla a tepala touhou. S nikým jiným to nikdy takové nebylo a věděla jsem, že už pro mě nikdy nikdo jiný nebude.

Reece byl stvořen pro mě.

A já byla stvořena pro něj.

Jednou rukou mi vklouzl pod tričko a položil ji na můj bok. Narůstající vzrušení v jeho očích zakryly obavy.

„Myslíš...?“

„Myslím, že to je ten nejlepší nápad na světě,“ přerušila jsem ho.

Mírně nadzvedl boky. „Zlato, já tě chci. Vždycky tě chci, ale nemusíme to dělat zrovna teď. Máme čas. Spoustu času.“ Když jsem mu stáhla kalhoty a odkryla ho, v očích mu zajiskřilo. „A taky jsi měla ty hračky, které chci jednoho dne použít.“

Představa, že je na mě použije, mě na všechny možné způsoby potěšila, ale jestli tu neměl někde schovaný vibrátor, ta fantazie musí počkat na jindy. „Chci tě. Moc.“

Pootevřel rty. „Roxy...“

Sevřela jsem ho tvrdě v ruce.

„Kurva,“ zavrčel a hodil hlavou dozadu. „Tak fajn. Dobrej nápad. Dokonalejš. Ať chceš dělat cokoli, jsem v tom nastopro s tebou.“

Zahihňala jsem se, ale ten zvuk nahradilo zasténání, když vyjel rukou k mým nadržům. Netrvalo dlouho a moje tričko leželo na posteli vedle nás spolu s kalhotkami a my jsme skončili propojeni. S rukama na mých bocích, zatímco já jsem se rukama opírala o jeho hrudník, mě nechal zvolit si tempo. Ani jeden jsme nikam nespěchali. Nešlo o to, abychom jeden druhému vyšukali mozek z hlavy nebo abychom se co nejdřív udělali. Ne. Ukazovali jsme jeden druhému, co k sobě cítíme, a na tom, jak jsme se společně pohybovali, bylo cosi povzbuzujícího, nádherného a pohlcujícího. Žádný spěch. Jenom ta chvíle. A když v nás rozkoš konečně začala narůstat, dospěl na vrchol zároveň se mnou a naše těla se společně chvěla.

Nepohnula jsem se, jenom jsem na něm ležela roztažená, zdravou tváří na jeho hrudi, zatímco si hrál s mými vlasy.

„Co se stalo s tím barevným pramenem, cos měla ve vlasech?“ zajímal se.

„Cože?“ Byla jsem příliš líná a uspokojená, než abych přemýšlela nad jeho otázkou.

„Ten fialovej pramen. Je pryč.“

Zasmála jsem se, protože to řekl tak, jako bych k tomu potřebovala použít nějakou magii, aby se to stalo. „Vymyl se.“

„Aha.“ Dál si hrál s mými vlasy a mně se to líbilo. „Měla by sis znovu udělat ten růžovej.“

„Růžovej?“ Zamračila jsem se. „Růžovej jsem neměla už skoro rok.“

„Já vím, ale líbil se mi. Slušelo ti to.“

Ušklíbla jsem se. Pamatoval si, že jsem před takovou dobou měla růžový pramen? Bože, fakt ho miluju. Opravdu. „No, možná se příště obarvím na růžovo.“

„No, možná bys měla,“ škádlil mě.

„Jsi tak panovačnej,“ zamumlala jsem a dál se křenila. Leželi jsme tak pár minut a myšlenky se mi zatoulaly směrem k věcem, o nichž jsem předtím přemýšlela. Byla jsem připravená říct jednu z nich nahlas. „Přemýšlela jsem.“

Sjel mi rukou na záda. „Měl bych si dělat starosti?“

„Možná.“ Tiše jsem se zasmála. „Týká se to toho, co... co chci udělat se svou budoucností.“

Začal mi na zádech pomalu kreslit kroužky. „No, a co bys chtěla udělat?“

Kdovíproč to teď, když jsem ležela na Reeceovi nahá, bylo snadnější říct. Divné.

„Přemýšlela jsem, že bych možná... nechala školy. Sice vím, že je rozumné získat vzdělání, ale nenaplnuje mě to. Ne právě teď. A škola tu pořád bude, ale víš, jestli jsem si z toho, co se stalo, něco odnesla, tak poznání, že nikdy nevíme, co nám zítřek nebo příští týden přinese. Nechci... nechci žít tak, že budu dělat něco, co je mi úplně ukradené. Ale možná se to jednoho dne změní.“

„Zlato, mě přesvědčovat nemusíš.“ Dál kroužil rukou a já měla chuť prohnout záda jako kočka. „Myslím, že je to výbornej nápad. Budeš tak mít víc času na malování a na práci na webovém designu, jestli to pořád chceš dělat.“

„Chci.“ Srdce mi radostí poskočilo. „Ráda je vymyslím. A můžu dál pracovat U Mony.“ Odmlčela jsem se a zadívala se mu do obličeje. „Nemyslíš si, že jsem... já nevím, zbabělá, když nechám školy?“

Reece přimhouřil oči. „Tak za prvé, té školy nenecháváš. Jen si bereš na nějakou dobu pauzu. A možná navždy, ale neděláš to proto, že bys to nezvládla. Za druhé, škola není vždycky odpověď na všechno, zlato. To, že si vybereš, že ji nebudeš dělat, z tebe nedělá zbabělce. Opravdu moc rád bych slyšel, aby ti někdo něco takovýho řekl.“

„Zklidni se.“ Poplácala jsem ho po hrudi, ale tajně jsem byla nadšená. Zhluboka jsem se nadechla a jo, cítila jsem se líp. „Chci brát malování vážně. Kdoví? Možná bych se mohla spojit s tou obchodnicí s uměním ve městě. Moje práce se jí líbila. Mám víc obrázků. Mohla bych jí je dát.“

„Jen pokud jí nedáš žádné, na kterých jsem já.“

Začervenala jsem se, opřela se čelem o jeho hrudník a zabručela: „Škoda.“

Zasmál se a objal mě kolem pasu. „Obzvlášť ty, na kterých budu nahej. Ne, na tvou žádost jsem nezapomněl.“

Povzdychla jsem si.

„Ale vážně, myslím, že to je dobrý nápad,“ prohlásil. Když jsem zvedla hlavu, usmál se na mě a mně se sevřelo srdce. „Jsem na tebe pyšnej.“

„Opravdu?“ vyjekla jsem.

Zavrtěl hlavou. „Jo, opravdu.“

Otevřela jsem ústa, ale zazvonil mu telefon. Slezla jsem z něj a svalila se na svou stranu postele. Reece se posadil a popadl telefon.

„Jo,“ ozval se.

Podle toho, jak se ohlásil, jsem předpokládala, že nejde o práci. Otočil se a shlédl na mě. Přejel pohledem celé mé nahé tělo a jeho výraz mi prozradil, že si přeje, aby ten telefon nebral, ale pak se odvrátil. „Jo. Dobře.“

„Je všechno v pořádku?“ zeptala jsem se, když hovor ukončil.

„To byl Colton.“ Reece se zamračil a odložil telefon na noční stolek. „Stojí venku. Budu hned zpátky.“

Než shodil nohy z postele, políbil mě na tvář a na spánek. Sladké a něžné zároveň. Měla jsem chuť poletovat po pokoji jako polámaná baletní tanečnice.

Reece za sebou zavřel dveře. Chvíli jsem tam jen tak ležela, pak jsem popadla tričko, protože jak jsem znala svoje štěstí, někdo mě nachytá nahou v jeho ložnici. Přetáhla jsem si triko přes hlavu a nechala ho kolem sebe sklouznout. Pak jsem se snažila rozčesat zacuchané vlasy a odolávala nutkání vyjít ven a zjistit, co tu Colton chce.

Nemusela jsem odolávat dlouho.

O pět minut později se Reece vrátil a nechal dveře za sebou otevřené. Popadla jsem deku a přikryla si holé nohy. „Je tu ještě Colton?“

Zastavil se pár kroků od postele. „Ne. Musel jet zpátky.“

„Aha.“ Naklonila jsem hlavu na stranu a pozorně si ho prohlížela. Něco ho zjevně rozhodilo. Poškrábal se rukou na hrudi. „Stalo se něco?“

Reece přikývl. „Jo, stalo.“

Teď jsem byla rozhozená i já. Najednou jsem měla nepříjemný pocit v žaludku. „Co?“

„Kip je mrtvej.“

Zamrkala jsem, jednou, dvakrát. „Cože?“

Hrdlo se mu stáhlo. „Dnes ráno ho našli v cele mrtvého. Teprve před pár hodinami. Je to zatraceně divný.“

Nedokázala jsem nic než na něj zírat.

„Uškrtil se tak, že přivázal svou košili k mřížím a pustil svou váhu. To se dá udělat. Ale sotva lze uvěřit tomu, že by si zrovna on něco takového provedl. Navíc nebyl sám. Colton říkal, že s ním v cele sedělo dalších osm chlapů.“

Pořád jsem nenacházela slova.

Pomalu zavrtěl hlavou a hleděl dál za moje rameno. „Prý zanechal vzkaz.“

„Prý?“ Tak. Mohla jsem mluvit. Nebo spíš opakovat po Reeceovi.

„Řekl jednomu chlapovi, co seděl s ním, kde najdeme tělo Shelly Wintersové, a potom se podle svědků sám oběsil.“ Odmlčel se, zmatený stejně jako já. „Míří tam teď naši lidi, protože to spadá do naší oblasti.“

No, pořádně mě to překvapilo. „To se ho nikdo nepokusil zastavit? Oni - osm lidí - se prostě dívali, jak se oběsil? Jak si uvázal košili kolem krku a přivázal se k mřížím?“

„Jo,“ vydechl. „Ale je tu jedna věc.“ Přistoupil blíž k posteli. „Ve zprávách se o něm zmínili v pondělí, že? Když jsme byli v nemocnici, mluvili o tom večer v televizi. Rychle se rozneslo, že je podezřelý z útoku na všechny ty ostatní ženy a že byl uvězněn.“

„Jo.“

„Colton mi řekl, že asi před dnem a půl s ním zavřeli chlapa, který kradl alkohol v obchodě. Byla to divná situace. Ten chlap vešel dovnitř, popadl z police láhev whisky, pak si sedl ven a vypil ji. Seděl tam tak dlouho, až se ukázali policajti. Zatkli ho a posadili do vězení. Pořád tam je. Městští poldové tvrdí, že ten chlápek má pěkně dlouhý záznam v rejstříku, ale hádej, s kým je taky propojený.“

Zavrtěla jsem hlavou. „S kým?“

„S Izajášem.“

Vykulila jsem oči. „Sakra. Nebyla to Izajášova sestřenice, kterou taky napadl?“

Když Reece přikývl, všechno to začalo dávat smysl. „Proboha, vy si myslíte, že tomu chlapovi Izajáš nařídil, aby se nechal zavřít a skončil tak ve stejném vězení, aby mohl odstranit Kipa?“

„Pamatuješ na Macka? Toho kluka, co vyhrožoval Calle kvůli penězům, které dlužila její máma? Skončil s kulkou v hlavě. Všichni

víme, že je toho Izajáš schopen, obzvlášť když se někdo dotkl někoho z jeho rodiny. A jako naschvál během těch časných ranních hodin neběžela v cele kamera.“

Kruci...

„Takže do toho musel být zapletený i některý z hlídačů?“

„Víme už roky, že má Izajáš své lidi u policie. Kdo ví, kolik za to tomu chlapovi zaplatil, i tomu, kdo vyřadil kameru. Pravděpodobně dost, když šlo o to připravit někoho o život a riskovat, že ho přitom chytí. Proběhne kvůli tomu vyšetřování.“

„Ale nikdo ještě zatím na Izajáše nic nenašel. Nikdy. Jako za celou historii.“

„Ne.“

Nevěděla jsem, co si mám myslet nebo jak se mám cítit kvůli tomu, že je Kip mrtvý. Že si buď sám vzal život, nebo že Izajáš nařídil, aby ho o něj někdo připravil. Tak či tak ho nečekají roky ve vězení ani žádná dohoda. Jestli byla pravda, co říkal chlap v cele, Shellyino tělo najdou a to bude jediné světlo na konci tohoto zatraceného tunelu. Probírala jsem se svými emocemi, ale nic necítila. Nejsem kvůli tomu nějaká divná? Přece mi to nebylo úplně jedno. Jenom jsem nechtěla mrhat časem ani energií na tu stvůru. Nemohla jsem.

Reece se posadil na postel a prohrábl si vlasy. Tiše jsem ho pozorovala. Když si položil ruku na koleno, zavrtěl hlavou. „Jsem špatnej člověk kvůli tomu, že mi nevadí, co se mu stalo?“

Přelezla jsem k němu a posadila se na kolena tak, že jsem se tiskla k jeho nohám. „Myslím, že nejsi... Chci říct...“ Povzdychla jsem si a zvedla ruce. „Víš, mohla bych lhát a říct, že je na nic, že někdo umřel, ale nejsem si jistá, jestli je to pravda. A lhaní je hřích, je to tak? A copak je být rád, že někdo umřel, hřích? Opravdu nevím. Musíme najít někoho, kdo se fakt dobře vyzná v bibli, nebo tak něco.“

Reeceovi zacukaly koutky.

„Vsadím se, že Melvin by to věděl.“

Povytláhl obočí. „Melvin? Ten starej chlap, co je v hospodě obvykle namol?“

Přikývla jsem. „Jo. Melvin jako by všechno znal. Vlastně bych se vsadila, že i Katie by to věděla. Ona je další, kdo se zdá, že ví všechno. Je to divný. Ach!“ Spráskla jsem ruce. „Nikdy jsem ti neřekla, co mi o tobě Katie jednou řekla.“

Tentokrát mu vyletěla vzhůru obě obočí. „Měl bych si dělat starosti?“

„Ne,“ zasmála jsem se. „Jednou mi řekla, asi před dvěma roky, že už jsem poznala kluka, s kterým strávím zbytek života, a zamilovala se do něj. Nevěřila jsem jí, dokonce ani, když mi řekla, že jsi to ty.“

Vytřeštil oči. „Fakt?“

„Jo, řekla mi to. A já jsem jí nechtěla věřit, ale myslím, že jsem někde v podvědomí věděla, že má pravdu, protože jsem tě už znala a milovala tě mnohem dýl, než jsem si vůbec chtěla přiznat.“

Hleděl na mě, ve tváři vepsané pobavení i nevíru.

Zakřenila jsem se. „Taky mi jednou řekla, že pila načerno pálenou whisky, kterou jí přivezl příbuznej z Jihu, a že se ocitla v lesích a celou noc mluvila s vílami. A jednou taky pověděla Nickovi, že už se s holkou, se kterou nakonec zůstane, setkal. A Nick vypadal, jako by chtěl vzít do zaječích. Takže možná fakt nějaký schopnosti má? A počkej! Taky řekla...“

„Zpátky k tomu, že jsi mě milovala,“ přerušil mě. „Opravdu ti to řekla už před pár roky?“

„Jo, řekla.“

„Ach, zlato.“ Naklonil se ke mně, opřel si čelo o moje a chytil mě za zátylek. Políbil mě a já roztála jako kostka ledu na slunci. „Katie má opravdu zvláštní schopnosti.“

27. kapitola

Asi bylo dobře, že už mě břicho přestalo bolet, protože jsem absolvovala snad čtvrté nebo páté pořádné objetí a byla si jistá, že mi vymačkali z plic všechn kyslík.

Byl pátek večer, skoro dva týdny poté, čemu jsem teď říkála podělané pondělí. Vrátila jsem se do práce ve čtvrtek, přestože Jax trval na tom, že si můžu vzít volno na tak dlouho, jak potřebuju, klidně i na měsíc, ale potřebovala jsem naběhnout zpátky do svého života a taky jsem potřebovala peníze. Byla tu celá banda a celý večer seděla U Mony. Domů se měli vrátit v neděli ráno. Ubytovali se u Jaxe, přespávali v ložnici pro hosty a na pohovce.

„Myslím, že s tím monoklem vypadáš pěkně drsně,“ poznamenala Katie a povytáhla si neonově modrou halenku s odhalenými zády.

„Jako bych se měla bát, že mi nakopeš zadek.“

Calla se opřela o bar vedle mě a založila si na pultu ruce. Blond vlasy měla stažené vysoko do culíku. „Ona by ti asi zadek nakopat dokázala. Hubené holky bývají opravdu dobré bojovnice.“

Černý monokl mi vybledl a teď už byl jen světle fialový. Měl by být už úplně pryč, ale asi mi popraskaly žilky. Ovšem už to bylo sotva vidět, nedělala jsem si starosti.

„To je pravda,“ přikývla jsem. „Dávejte si pozor.“

Avery se zasmála. Svírala v ruce sklenici koly. „Minulý víkend jsem Terezu sejmula.“

Obočí mi vyletělo a zadívala jsem se na krásnou tmavovlásku. „Mám pocit, že chci znát podrobnosti.“

Tereza se zasmála a otočila se na barové stoličce. „Našla jsem Jaseovy boxerské rukavice a začaly jsme zápasit. Šla jsem na ni ale zvolna, jen jsem ji praštila do paže.“

„To je fuk.“ Avery se zadívala na Cama, který postával s Jase a Jaxem. Motali se nadšeně okolo Brocka. „Když jsme začaly, myslela jsem, že Cam dostane infarkt.“

„Jo, napadlo mě, že budeme muset zavolat záchranku.“ Tereza si odfrkla.

„Byla to legrace, protože vím docela určitě, že Jase si myslel, že se mu plní nějaká jeho perverzní fantazie. Sledovat dvě holky, jak boxují.“

Calla se zasmála a nalila panáka. „Chudák Cam. Musí to stát za prd, když jedna z těch holek je tvoje sestra.“

„Víš, myslím, že by to byla v klubu velká show. Holky by mohly být v bikinách. Nebo bez podprsenek.“

Katie zvedla panáka a působivě ho do sebe kopl. Plácla se po rtech a šťastně si vydechla, pak položila skleničku zpátky na bar.

„Rozhodně to navrhnu Larrymu. Moje nápady se mu moc lííbíbíí.“ Katie zavrtěla boky.

Povytáhla jsem obočí a zadívala se na ty dvě holky. „Co jste vyváděly?“

Avery se zasmála.

„Každopádně se už musím vrátit, holky, a vydělat nějaký prachy! Mějte se... Ach, počkej!“ Prudce se otočila k Nickovi, který se právě objevil za barem. V rukou nesl hromadu čerstvých limetek. Když se setkal s Katiiným vytřeštěným zrakem, pozvedl tmavé obočí. „Ty!“

vykřikla, přiskočila k němu a její ňadra se vzepřela gravitaci a halence.

Nick odložil limetky na pult. „Já?“

Zasmála jsem se, když se Calla odtáhla a zatvářila se zvědavě.

„Ano. Ty!“ Ukázala na něj modře nalakovaným nehtem, který pasoval k jejímu topu. „Musím ti něco říct.“

„Ach, ne,“ zamumlala Calla, zatímco já se měla co držet, abych vzrušeně neposkakovala.

Katie zakývala prsty, jako by měly začít tančit jazz. „Ona dnes přijde.“

Nick povytáhl obočí. „Nevím, kdo ta šťastná dáma je, ale rozhodně v to doufám.“

Odfrkla jsem si.

Katie to neodradilo a zamávala rukou. „Je to ona. Ta, do které se zamiluješ. Až po uši. Ach, hochu, tahle se ti vyrovná. Rozhodně.“ Zářivě se usmála na ztichlého Nicka, otočila se k nám a zasmála se. „Čauky, vy moje mršky.“

Pozorovaly jsme Katie, jak si vykračuje z hospody na vysokých jehlách. Potom jsem se obrátila k Nickovi a poklepala ho po paži. „Ach, bože, ona má na tyhle věci fakt nos.“

Nick zbledl. „Zmlkni.“

„Ne, měla pravdu se mnou a s Jaxem,“ namítla Calla. „Fakt má zvláštní schopnosti, co se týká lásky.“

Nick vypadal vyděšeně. „Obě zmlkněte.“

Vesele jsem se zahihňala. „Už se nemůžu dočkat.“

Nick se zamračil.

Dveře do hospody se otevřely a všichni jsme se k nim otočili. Když jsem uviděla, kdo to je, vyprskla jsem smíchy. „Ježíši Kriste.“

Dovnitř vešla Aimee s dvěma E a zamračila se na nás. Zlaté blond vlasy měla upravené do pěkných vln a vystavovala opálené břicho. Ta holka byla sexy, ale nechápala, co je osobní prostor, navíc se zachovala jako pěkná mrcha ke Calle a to mi na ní rozhodně vadilo. Ale představa, že se Nick zamiluje do ní? To snad umřu. Smála jsem se tak moc, až mě bolelo břicho.

Plácla jsem rukama do barového pultu. „Proboha, to je ona!“

Calla si překřížila paže, když Aimee zamířila ke klukům, a pak se zakřenila jako kočka, která sežrala klec plnou kanárků, protože se ta

holka na poslední chvíli obrátila jinam. „To je nechutný,“ řekla Calla Nickovi. „Ani nevím, jestli se s tebou budu moct dál kamarádit.“

Nick obrátil oči v sloup. „Můžu ti rovnou teď říct, že Katiin šestej smysl je pěkně porouchanej, protože žádná část mého těla se k ní nepřiblíží.“

„Když myslíš,“ pronesla jsem hlasitě. „Je to opravdová láska.“

Střelil po mně temným pohledem, ale smích mi z tváře nezmizel. Avery s Terezou nakonec odešly za kluky, a když jsme měly za barem chvíli klid, Calla se zatvářila vážně.

„Jsi opravdu v pořádku?“ zajímala se. „Vím, že to, co jsi zažila, je šílený, a sama jsem si prošla něčím strašným, takže vím, že to není snadný.“

Přikývla jsem a začala krájet limetky. „Jsem. No, myslím, že jsem, jestli to dává smysl. Občas se stane, že kvůli tomu začnu šilet. Nebudu ti lhát. Ale nechci se prostě zabývat tím, co Kip udělal, chápeš? Je po něm. A našli tu holku a na tom teď záleží. Alespoň její rodina dostane její tělo a celá ta zlá věc se tím pro ně uzavře.“

„Jo,“ vydechla a zblízka pozorovala. „A to s Charliem?“

Nakrájela jsem další limetku a usmála se. Byl to trochu smutný úsměv, ale skutečný. „Chybí mi. Chybí mi, že za ním každé pátek nejezdím, ale dostanu se přes to a bude to snadnější.“

„To jsem ráda. Mimochodem, líbí se mi tvoje nové brýle. Růžové obroučky ti sluší... Co to jen...?“

Vzhlédla jsem a sledovala, kam se dívá. Do hospody právě vešla holka. Nikdy dřív jsem ji neviděla, ale bože můj, byla opravdu moc krásná. Měla lesklé černé vlasy a tělo, za které bych dala vaječník nebo i dva. Byla vysoká a vypadala, jako by vystoupila z obálky módního časopisu.

Zamířila k baru, ale zastavila se s otevřenou pusou, když spatřila bandu u kulečnickových stolů. Zadívala jsem se na ně.

Jako první si jí všimla Tereza a překvapeně ustoupila. Očividně tu holku poznala. Potom se usmála a pohlédla na Cama a Avery - a její nesmělý úsměv se rozšířil.

„Stef?“ zavolala Tereza. „Co tady k čertu děláš?“

Ta holka jménem Stef se vzpamatovala dost na to, aby k nim došla. Nemohla jsem přes hluk slyšet, co jim říká, tak jsem pohlédla na Callu. „Vy ji znáte?“

„Jo. Chodila na Shepherd. Ukončila školu zároveň s Jase. Vzpomínáš si, jak jsem ti říkala, co se stalo Terezině spolubydlící, než se odstěhovala z kolejí?“

„Myslíš tu holku, co ji někdo zabil?“

Calla přikývla. „Když Tereza našla její tělo, byla v úplném šoku, a právě Stef se o ni postarala a zavolala policii. Vyšlo najevo, že bydlela v pokoji hned vedle, ale Tereza ji nikdy neviděla. Neznám ji moc dobře, ale je opravdu kočka.“

„Jako Angelina Jolie a Megan Fox dohromady, tak moc sexy.“

Zasmála se. „Máš pravdu. Pane jo. Musím jít zjistit, co tu dělá. Zvládneš to tu sama?“

„Jo.“ Mávla jsem na ni. „Běž sehnat nějaký drby.“

Zákazníků začalo přibývat, a když se Calla vrátila, aby pomohla odnášet objednávky z kuchyně, nebyl čas zjistit, proč se tu objevila holka, která chodila dřív na Shepherd. Nemohla jsem si ovšem pomoci a nevzpomenout si na to, co říkala Katie Nickovi, jakmile jsem ho uviděla, jak se na ni usmívá, když si přišla k baru pro rum s kolou.

Ten úsměv jsem znala.

Protože tu Calla byla na víkend, zůstane tu do zavíračky s Jaxem a Nickem, a to znamenalo, že jsem tu nemusela být až do noci. Se všemi jsem se rozloučila a Jax mě objal tak, až mě zvedl z podlahy. Natáhla jsem na sebe propínací svetr a zamířila ven.

Na parkovišti na mě čekalo policejní auto.

Usmála jsem se a vydala se k němu. Okýnko se stáhlo a odhalilo jako samo peklo žhavého poldu.

„Přestávka na jídlo?“ zeptala jsem se.

Kousl se do rtu. „Jo, moje oblíbená.“

Ucítila jsem v těle žár. Rozhodně jsem věděla, jakou oblíbenou přestávku myslí.

„Moje taky.“ Doufala jsem, že neporuším nějaké pravidlo o policajtech ve služebních vozidlech, když jsem se sklonila a políbila ho. „Sejdeme se u tebe?“

Povytláhl koutek úst. „Tak zatím.“

Jednou se budu muset přestěhovat zpátky do svého bytu, raději dříve než později. Ne že by se mi u Reece nelíbilo. Líbilo, obzvlášť tyhle noci, kdy dostat se od Mony do jeho bytu trvalo jenom pár minut a mohli jsme se tak brzy oddat postelovým vášním. Calle jsem to neřekla, ale z představy, že budu spát ve svém bytě, mi běhal mráz po

zádech. Ovšem jediný způsob, jak to překonat, je udělat to. Zjevně bych to nemusela udělat sama.

Reece by tam byl se mnou. Ale vrátit se zpátky do svého bytu bylo jednou z věcí, jak se vrátit do normálního života.

Když jsme vešli do Reeceova bytu, nechodili jsme kolem horké kaše a nesnažili se předstírat, že budeme jíst. Silnýma rukama mě objal a políbil mě, jako by umíral žízni. Úplně mě tím připravil o dech a omámil mě. Vrhli jsme se jeden na druhého. Skončili jsme na gauči. Klečela jsem a držela se opěradla, Reece byl za mnou, jednu ruku na mém boku, druhou mezi stehny. Tohle byla opravdu ta nejlepší přestávka.

Svaly jsem měla jako z želé, když jsem zůstala, kde mě nechal, stočená přes opěradlo. Reece si zatím upravoval uniformu, utahoval si opasek a pak se přehraboval v mém oblečení. Pozorovala jsem ho s hlavou opřenou na rukou. Když se narovnal, plácl mě po zadku.

„Zvrhlíku,“ zamumlala jsem.

Mrkl na mě. „Líbí se ti to.“

„Možná.“

Zasmál se a zvedl můj svetr. „Pomůžu ti.“

Zvedla jsem na něj obočí, ale natáhla jsem paži a povzdechla si. Obléct mě do svetru bylo jako nahánět divoké šelmy, ovšem neodradilo ho to a zapnul mi každý knoflík. „Chci se ráno vrátit z práce a najít tě jenom v tomhle.“

„Ty seš fakt narušenej.“

Reece se otřel o moje rty. „Opravdu bych si přál, abych nemusel zpátky do práce.“

„Já taky.“ Upravila jsem mu límeček. „Ale budu tady čekat.“

Znovu mě políbil, omotal mi paži kolem pasu a zvedl mě z gauče. Postavil mě na nohy a přitáhl k sobě.

„Doprovodíš mě ke dveřím.“

Jelikož ke dveřím to bylo asi jen deset kroků, zvládla jsem to. Šla jsem s ním a chlácholila se tím, že v mrazáku je krabice karamelové zmrzliny jenom pro mě. Vrhnu se na ni, jakmile zavřu dveře.

Reece se otočil a prohlížel si mě s takovou intenzitou, že jsem měla pocit, jako by mě skutečně pohládl. „Ta neděle pořád platí?“

Ach, neděle. Druhá fáze přenesení se přes... no, přes všechno, začínala v neděli. Bude to drsný den, ale byla jsem připravená. Stoupla jsem si na špičky a políbila ho do koutku rtů.

„Jo, platí.“

„Dobrá,“ vydechl a zamířil ke dveřím.

„Reeci.“

Ohlédl se na mě přes rameno a já řekla: „Miluju tě.“

Jeho obličej se z pěkného přeměnil v oslnivě krásný. Široce se usmál, až mi srdce poskočilo radostí. „Taky tě miluju, zlato.“

Když jsme vystoupili z Reeceova auta, větvemi stromů podél cesty třásl slabý vítr. Přešla jsem ke straně řidiče. Zvedla jsem bradu a zamžourala očima na hřbitov. Bloudila jsem pohledem po mramorových náhrobcích a velkých hrobkách. Svítlo slunce. Obloha byla čistě modrá, těch pár mráček bílých a načechraných. Napadlo mě, jaké bych musela použít barvy, abych zachytila ten správný odstín modré a mraky. No, mraky byly snadné a bavilo mě je malovat. Potáhla jsem za lem lehkého svetru, pak zvedla ruku a zastrčila si růžový pramen vlasů za ucho.

Reece přišel za mnou. Špičkami bot jsem se těsně dotýkala posečeného trávníku. „Jsi připravená?“

Stiskla jsem rty, přikývla a vydali jsme se po vydlážděném chodníku. V krku jsem měla knedlík. Mohly za to nervy a smutek, který asi ještě ucítím dlouho. Věděla jsem, že jednoho dne si na Charlieho vzpomenu a nebudu přitom smutná. Budu cítit jen vřelost a štěstí obestírající vzpomínky na něj, jež si navždy ponesu v srdci a budu opatrovat.

Jak jsme stoupali do malého kopce, ani jeden z nás nepromluvil. Viděli jsme Charlieho poslední místo odpočinku poprvé od toho pohřbu. Zavrávala jsem a srdce mi prudce bušilo. Jak se dalo čekat, jeho rodiče na označení synova hrobu nešetřili. Přišlo mi to zvláštní, protože se s ním těch posledních šest let moc často nevidali, ale nechtěla jsem je soudit. Možná mu tímhle způsobem dávali najevo, jak moc ho milovali a jak moc jim chybí.

Za docela obyčejným náhrobkem stál perlově bílý anděl s roztaženými křídly a skloněnou hlavou. V náruči držel malé děťátko, blízko u prsu. Nevěděla jsem proč, ale když jsem uviděla toho anděla, měla jsem chuť hodit sebou do trávy a brečet jako nikdy dřív.

Nebyli jsme však na hřbitově sami. A Charlieho místo odpočinku nebylo opuštěné. Ani jsem to nečekala.

Stranou, s rukama zastrčenýma v džínách a s hlavou zakloněnou, jako by ho zaujal andělův smutný výraz, stál Henry Williams.

Roztřeseně jsem se nadechla. Když jsem Reeceovi řekla, že druhou věc, kterou chci konečně udělat, je promluvit si s Henrym, na sto procent mě podpořil, stejně jako s mými školními plány.

A proto jsme byli v neděli odpoledne na hřbitově.

Henry sklopil hlavu a otočil se k nám. Nejistě se pousmál, vytáhl ruku z kapsy a přešel si s ní po krátkých blond vlasech, které mu od poslední chvíle, kdy jsem ho viděla - tedy v Kipově bytě - trochu narostly.

Musela jsem být k sobě upřímná. Henry a já nikdy nebudeme kamarádi. Ani nemyslím, že je to právě to, co by chtěl. Bylo by to příliš nepřírozené, moc bolestivé a vyžadovalo by to hodně od nás obou. Ale abych si mohla skutečně odpustit, musela jsem nejdřív odpustit Henrymu.

Na okamžik jsem si představila Charlieho někde nad námi, na té nádherné obloze, jak na nás shlíží a usmívá se. Představovala jsem si, že je šťastný. A nejvíc ze všeho jsem si představovala, že je na mě pyšný - na nás na všechny. A bože, byl to fakt dobrý pocit.

Reece mě chytil za ruku a povzbudivě ji sevřel. „Zkusíš to udělat?“ „Ne.“ Vzhledla jsem k němu a naše oči se střetly. V každém záblesku emocí na Reeceově obličeji se zračila láska. Bože, mám takové štěstí, tak moc ho miluju, že bych mohla snad vzlétnout. Sevřela jsem jeho ruku a dodala: „Nechci to zkusit. Chci to udělat.“